

zero

de ce versiunea oficială despre
atacul de la 11 septembrie este un fals

INTERNATIONAL
Bestseller

Giulietto CHIESA

împreună cu: franco cardini & marina montesano, gianni vattimo,
lidia ravera, andreas von bülow, steven e. jones, claudio fracassi, jürgen elsässer,
webster griffin tarplay, thierry meyssan, enzo modugno, david ray griffin,
barrie zwicker, michel chossudovsky

cuprins

Giulietto Chiesa	
Introducere.....	7
David Ray Griffin	
Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie	27
Claudio Fracassi	
Un Waterloo al informației.....	47
Andreas von Büllow	
Guvernul lui Bush înainte, în timpul și după atacurile de la 11 septembrie și cele patru ipoteze posibile ale complotului	59
Lidia Ravera	
Neputința	73
Jürgen Elsässer	
De la Sarajevo, la Hamburg	85
Giulietto Chiesa	
Cum a învins-o Marte pe Venus la 11 septembrie.....	101
Steven E. Jones	
O analiză științifică a prăbușirii clădirilor World Trade Center	127
Franco Cardini și Marina Montesano	
NEOCON.....	155

Webster Griffin Tarplay
Anatomia unei *coup d'état* 171

Michel Chossudovsky
Al Qaeda și „războiul împotriva terorii” 197

Enzo Modugno
11 septembrie și warfare. Capodopera lui Bush 225

Thierry Meyssan
Rezistența la minciună 235

Barrie Zwicker
Complotul din „teoria complotului” 245

Gianni Vattimo
11 septembrie și Italia: considerații politice..... 271

Prezentarea autorilor 277

Bibliografie 279

Principalul motiv care m-a determinat să susțin această operă colectivă este convingerea mea fermă, împărtășită, de altfel, de toți cei care au participat la realizarea ei, că atentatele de la 11 septembrie au fost nu numai o mistificare de proporții colosale, comisă în dauna întregii umanități, ci au fost, și încă sunt, o armă de o putere colosală, îndreptată împotriva păcii mondiale, armă ale cărei efecte (dacă nu sunt oprite) ar putea pune în pericol supraviețuirea a milioane sau chiar miliarde oameni. Așa cum au afirmat-o deja persoane cu mare autoritate: nu vom cunoaște niciodată adevărul despre atentatele de la 11 septembrie - cel puțin nu în următoarea sută de ani. De aici rezultă că versiunea oficială nu numai că nu ne-a spus adevărul, ci a fost dictată de o rațiune de stat inflexibilă, cu mult mai înspăimântătoare decât bilanțul victimelor din acea zi, deoarece a deschis calea către carnagii monstruoase, care se desfășoară chiar când scriu aceste rânduri și care se pot extinde, dacă nu se va găsi cineva să-i oprească pe nebunii care conduc planeta.

Am pornit de la necesitatea de a căuta adevărul, știind bine că acesta nu se ascunde într-un singur loc. Cu atât mai puțin într-o peșteră oarecare din Afganistan. Acest demers este, de fapt, o investigație care, prin însăși existența sa, este o piedică în calea continuării războiului fără sfârșit, început în 11 septembrie 2001, un război care nu oferă niciun indiciu că s-ar termina, ci dimpotrivă amenință permanent să se extindă și să aprindă întreaga lume.

Știm din „teorema lui Gödel” că numărul de propoziții adevărate care nu pot fi demonstrate este infinit, dar am aflat din experiență că este posibil să se demonstreze caracterul fals al unui număr finit de propoziții false. Astfel, noi, cei care am lucrat aici în Italia, împreună cu zecile de mii de cercetători din lumea întreagă, am ajuns la concluzia că, pentru a demola tabuul, este suficient să se demonstreze cât de falsă este versiunea oficială. Fiindcă cel care ne-a spus aceste enorme minciuni – oricine ar fi, cu oricine ar fi lucrat și oricare ar fi fost rolul acestuia în miezul evenimentelor petrecute (și noi considerăm că a avut un rol important) – nu este Osama bin Laden. Nu Osama bin Laden a scris raportul final al Comisiei Congresului Statelor

Unite ale Americii. **David Ray Griffin** demonstrează impecabil în aceste pagini care și câte sunt minciunile cu care este împănât acel raport.

Autorii înșelăciunii au fost aceia care au prezentat faptele în mod eronat. Dacă știau sau nu adevărul este altceva (cel mai probabil este că numai unii dintre ei și-au dat seama de adevăr sau îl știau deja), problema este că aceștia s-au oprit cu bună știință în fața unei uși închise fără să vrea să o deschidă. La fel au făcut și mulți alți oameni obișnuiți care au dat înapoi speriați din fața faptelor evidente preferând să închidă ochii, deoarece, dacă i-ar fi deschis, ar fi văzut o suferință insuportabilă. Întrucât suntem în măsură să demonstrăm că autorii raportului oficial au mințit, întrebarea noastră se adresează acestora. „De ce ați mințit dacă, în conformitate cu cele afirmate de voi, răspunsul la întrebare era atât de simplu, încât putea fi exprimat în cinci cuvinte: «A fost Osama bin Laden?»”

De ce era nevoie de atâtea minciuni, dacă adevărul era așa de simplu cum ați vrut să-l faceți să pară?

În cazul în care noi avem dreptate, atunci este clar că, pe baza acestei întrebări inițiale și fundamentale, se ridică o lungă listă de alte întrebări. Astfel, războiul din Afganistan își pierde semnificația originală și capătă alte sensuri, cu totul diferite. La fel, decizia Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, care a autorizat atacul, pierde orice valoare juridică și se dovedește a fi ceea ce a și fost de fapt: un efect al puterii Imperiului Statelor Unite asupra comunității internaționale. Așa se poate înțelege de ce NATO a fost în prealabil transformată, înainte de atentatele de la 11 septembrie, dintr-o alianță defensivă într-una ofensivă și de ce aria sa de acțiune a fost extinsă la scară planetară. În acest fel se înțelege de ce războiul împotriva Irakului a fost mincinos nu numai în sine, pentru că este evident acum pentru toți cei care sunt capabili să judece că nu existau arme de distrugere în masă, dar și dintr-un alt motiv: acest război era inclus în planurile unui grup de aventurieri care, cu mult înainte de atentatele de la 11 septembrie, complotau să preia puterea în Statele Unite. Așa se înțelege de ce Patriot Act¹ a fost redactat cu mult înainte și a fost scos din sertar numai la momentul potrivit, pentru a lansa un atac mortal la adresa democrației americane.

Prin această lucrare dorim să susținem cererea – care, odată cu trecerea anilor, se face tot mai des auzită, în special în Statele Unite, al cărui popor a fost primul destinatar, sau mai bine zis prima victimă a acestei minciuni globale – de înființare a unei **comisii de anchetă internaționale**, care să facă lumină asupra misterelor și distorsiunilor pe care acel eveniment le-a produs.

¹ *Legea patriotică*, în engleză în original, este legea adoptată la scurt timp după atacurile de la 11 septembrie 2001 și care dă guvernului american dreptul de a monitoriza orice persoană, dacă există suspiciuni că ar fi implicată în activități teroriste. (n.tr.)

Știm bine că nu există un tribunal, un loc fizic, o instanță juridică abilitată să ia o asemenea decizie. O entitate potrivită ar putea fi Tribunalul Penal Internațional, dar Statele Unite, nu întâmplător, nu recunosc autoritatea acestuia și, de aceea, Tribunalul are aceeași forță ca și guvernele țărilor aliate Statelor Unite, care le-au aprobat și cu care împărtășesc aceleași idei: adică niciuna. Totuși, o judecată imparțială este imperios necesară atât pentru America, cât și pentru restul lumii. Și numai un juriu internațional format din persoane cu profunde calități intelectuale, situat dincolo de orice suspiciune, de orice legătură, de orice afiliere, de orice interes, poate formula un verdict în care comunitatea internațională să aibă încredere. Această carte dorește să fie o contribuție la crearea unei astfel de comisii internaționale, o încurajare, un prolog, o culegere de fapte și de idei care să poată fi fructificată de alții care vor urma această cale.

În consecință, scopul nostru comun nu este numai tentativa de a face lumină asupra unui eveniment care într-adevăr a schimbat în mod violent cursul istoriei mondiale, ci și intenția de a explica mecanismele care au împiedicat lumea întreagă să se apere de minciună, de amenințare. Această lucrare vrea să fie descrierea și analiza acelui tabu care domină de șapte ani politica mondială, care paralizează clasele politice din Occident și din lumea întreagă, care a transformat politica internațională într-un discurs solemn interminabil, a cărui mantră obligatorie este repetiția ritualică a necesității de „a combate terorismul internațional”. 11 septembrie 2001 a reprezentat ridicarea, în mod tragic, a unui totem deasupra capetelor noastre. O ceremonie cu sânge, cu un sacrificiu uman de trei mii de persoane nevinovate, a celebrat o nouă eră de teroare colectivă. Cu toții trebuiau să asiste, și așa s-a și întâmplat. Se poate spune chiar că atentatele de la 11 septembrie au fost gândite pentru a fi văzute de toată lumea. Un 11 septembrie fără o televiziune globală nu ar fi servit la nimic. Dacă ne uităm atent, dincolo de minciunile care îl înconjoară, 11 septembrie încorporează în sine, la fel ca toate evenimentele epocale care au marcat istoria umanității, multe paradigme și chiar previziuni pentru viitor. Iată de ce par de-a dreptul ridicole și meschine toate tentativele de a judeca acel eveniment pe baza bunului-simț sau de a-l include într-un șir de particularități tehnice sau de detalii, făcându-l astfel de neînțeles, deoarece îl scot din context și lasă prea multe amănunte marginale să împiedice viziunea de ansamblu, fiindcă devenim cu toții victimele vechii metehne de a nu vedea pădurea din cauza copacilor. Pentru simplul motiv că acel eveniment a manipulat cu măiestrie fără egal bunul-simț.

Cine l-a gândit știa perfect care este psihologia omului de pe stradă. Știa că e mult mai ușor ca o persoană obișnuită să accepte drept explicație a unui

eveniment de o cruzime monstruoasă faptul că acesta este rezultatul nebuniei sau al fanatismului. Un individ e „normal” tocmai pentru că respectă normele vieții civile. Le respectă fiindcă le-a asimilat și le-a adaptat individualității sale. De exemplu: să nu ucizi, să nu torturezi, să nu comiți violențe. E dificil, dacă nu chiar imposibil, ca o persoană obișnuită să poată accepta că există oameni care concep cu sânge rece un asasinat în masă. Aceasta este dincolo de dimensiunea umană normală. Fiecare dintre noi a întâlnit, cel puțin o dată în viață, nebunia, și a văzut în acțiune fanatismul, cel puțin la televizor. Este o experiență destul de comună. Dar nu este deloc obișnuit să cunoști persoana care a conceput masacre stând în fotoliu, în cabinete antifonice, înconjurată de înaltă tehnologie. Steven E. Jones, profesor universitar, fizician, ne demonstrează cum atentatele de la 11 septembrie nu puteau fi rezultatul unei improvizații diletante a unui grup de fanatici, fără cunoștințe științifice precise.

Andreas von Bülow, expert în echipamente pentru serviciile de securitate, analizează principalele ipoteze de la fața locului pe baza materialelor informative disponibile. Concluzia avansează ipoteza că întreaga operațiune poate fi opera serviciilor de securitate ascunse sub un drapel fals. Este posibil ca un act de o asemenea forță să fie atribuit unui grup alcătuit din persoane nepregătite (lucru care se poate afirma fără cea mai mică îndoială) și din teroriști kamikaze (lucru de care, cel puțin în cazul unora dintre aceștia, putem să ne îndoim) fanatici (lucru puțin credibil ținând cont chiar de descrierea oferită de teoria oficială)? Von Bülow o consideră ca pe o ipoteză de-a dreptul comică.

De fapt, multe dintre lucrurile care au fost dezvăluite în fața aceleiași comisii oficiale au fost apoi eliminate din raport, anulate cu totul sau manevrate, astfel încât să pară ca fiind puțin importante sau aproape irelevante. Rezultatul este că acei zece senatori, conduși de președintele Thomas H. Kean și de vicepreședintele Lee H. Hamilton², se comportau ca și cum ar fi acceptat să fie duși de mână într-o poveste de desene animate, unde toate lămuririle sunt simple și clare. Numai în acest fel, care ne aruncă în absurd, se poate explica faptul că încă de la prima pagină a Raportului Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie³, se face enumerarea absurdităților „confirmate” de către cei 81 de membrii ai staffului. Un grup de „experți”, aleși pe criterii pe care nimeni nu a reușit să le înțeleagă, conduși de directorul executiv Philip Zelikow. Acesta este omul care a fost prea aproape de diverse administrații americane, mult prea prieten cu

² Ceilalți opt au fost Richard Ben-Veniste, Bob Kerrey, Fred F. Fielding, John F. Lehman, Jamie S. Gorelick, Timothy J. Roemer, Slade Gordon, James R. Thompson

³ *9/11 Commission Report*, în engleză în original. (n.tr.)

Condoleezza Rice pentru a fi numit în funcție fără a încălca legea în baza căreia a fost instituită comisia de anchetă, care ar fi trebuit să analizeze cui revine responsabilitatea pentru slaba eficiență a instituțiilor statului (fiind evident încă de la început că acea comisie nu ar fi putut ancheta în alt mod și că era astfel formată, după mai mult de doi ani de rezistență înverșunată a președintelui Bush, numai pentru a putea confirma versiunea oficială, deja considerată adevărată).

Faimosul Mohammed Atta apare încă de la prima pagină, nu pentru a clarifica semnele de întrebare sau misterele, ci pentru a le înmulți. Reconstrucția punctuală a mișcărilor sale servește numai pentru a demonstra inexplicabilul. Omul-cheie al atentatului, organizatorul, coordonatorul grupului celor nouăsprezece, cel căruia îi fusese încredințată sarcina delicată de a garanta că totul va fi la locul potrivit în momentul potrivit al evenimentului, cel care trebuia să schimbe raporturile de forță dintre Marele Satana și Islam, pleacă pe neașteptate la plimbare cu câteva ore înainte de ora X, punând în pericol desfășurarea întregului plan. Incredibil? Și, cu toate acestea, conform relatării oficiale, așa se înțelege. Deși știa bine că în ziua de 11 septembrie, la ora 7.45, trebuia să se suie la bordul zborului American Airlines 11, care urma să plece de pe aeroportul Logan din Boston în direcția Los Angeles, Mohammed Atta pleacă din Boston, în data de 10 septembrie, pentru a ajunge în orașul Portland, în Maine, împreună cu complicele Omari. De fapt numai un nebun ar fi putut să plece spre Portland știind că singurul mod pentru a se întoarce la Boston ar fi fost zborul 5930 cu plecare din Portland la ora 6.00 dimineața și care, cu greu, i-ar fi permis să ajungă la Boston în timp util pentru a prinde la fel de „istoricul” zbor AA 11. Conform reconstituirii oficiale, așa s-ar fi petrecut lucrurile. Nimeni nu a știut să explice de ce Atta a plecat la Portland cu o zi înainte de atentate. Nici măcar comisia care, în nota 1 de la pagina 451, recunoaște cu candoare: „Nu există nici o probă construită pe bază de documente sau care să poată fi analizată individual, în măsură să explice de ce Atta și Omari au mers cu mașina la Portland”.

Rămâne doar explicația că Mohammed Atta putea să piardă îmbarcarea. Ce s-ar fi petrecut dacă, dintr-un motiv neprevăzut, zborul de la Portland ar fi avut, întâmplător, o întârziere de numai cincisprezece minute? Trebuie să tragem concluzia că toată operațiunea ar fi putut fi amânată din cauza unui lucru atât de banal? Celelalte 566 de pagini conțin același nivel de candoare uluitoare. O altă circumstanță incredibilă este că tocmai în acea dimineață erau programate exerciții militare ale forțelor aeriene ale Statelor Unite care deplasau cea mai mare parte a avioanelor de interceptare departe de locurile unde s-au desfășurat evenimentele. Contribuția lui **Webster Griffin Tarpley** aduce clarificări în această direcție. Știau teroriștii de existența

unei asemenea circumstanțe formidabile, incredibile, norocoase? Pentru că este greu să-ți imaginezi o coincidență de asemenea proporții. Și în cazul în care știau de ea, cine i-a informat? Nu i-a dat de gândit niciunui senator din Comisie faptul că teroriștii aveau cârțițe la nivelul gradelor superioare din Statul-Major al aviației Statelor Unite? Nici măcar singurul, aproape inevitabilul suspect, nu a fost amănunțit investigat pentru a verifica cine a furnizat grupului terorist informații de o asemenea importanță strategică? Totuși, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat, nici măcar ulterior. Tot ce părea a fi anormal, inedit, tot ce ar fi atras atenția celui mai nepregătit investigator, a fost șters cu buretele.

Gore Vidal are, într-adevăr, dreptate când afirmă că nivelul de incompetență al Comisiei Kean–Hamilton–Zelikow este egalat numai de cel al Comisiei Warren, cea care a stabilit fără drept de apel că Harvey Lee Oswald l-a asasinat de unul singur pe John Kennedy, ținând teribil de precis și de rapid, cu o pușcă Mannlicher–Carcano și nu cu o armă automată, deși ar fi putut să-și procure din oricare magazin din Dallas una mult mai bună și ieftină.

De altfel, ce se poate aștepta de la rezultatele unei anchete în care s-a declarat chiar de la început⁴ că scopul ei „nu era să indice vina individuală”? Și, dacă nu putea să individualizeze răspunderea pentru erori și incompetență (unicul motiv clar pentru care înființarea Comisiei a fost solicitată de către democrații din Congres), la ce ar fi trebuit să servească o astfel de comisie? Și fiind foarte limpede că incapacitatea de a reacționa a apărării aeriene a Statelor Unite, a Serviciilor Secrete, a CIA și a FBI implica responsabilități foarte grele, cum se explică rolul Comisiei? Având în vedere faptul că același raport are legătură cu aceste responsabilități, tratate cu o neglijență și o incompetență care frizează înalta trădare, cum se explică faptul că nimeni, chiar nimeni dintre responsabili diverselor agenții guvernamentale nu a fost ulterior pedepsit, judecat, retrogradat, concediat? Dimpotrivă, nu puțini dintre cei mai incapabili conducători politici și militari implicați au fost promovați în decursul lunilor sau anilor următori.

Cum se explică faptul că, în decursul celor șase ani care au trecut de atunci, nu a avut loc niciun proces în Statele Unite pentru a pedepsi cetățenii americani care nu și-au făcut datoria, în timp ce alți cetățeni care și-au demonstrat fidelitatea față de țară și față de îndatoririle lor sunt pedepsiți, concediați, degradați?

Întrebări, întrebări și iar întrebări, printre miile de neclarități care nu au și nu pot să capete răspuns în condițiile unei anchete confuze, prefabricate,

⁴, Pagina XVI din prefața semnată de Kean și Hamilton („*Our aim has not been to assign individual blame*”).

lacunare, cu zeci de curențe și aproape explicit mincinoasă. Este necesar un context diferit pentru a explica ce s-a întâmplat. Această carte își propune să facă ordine în marea de întrebări și să furnizeze câteva rețete pentru a ne apăra de tăceri, de distorsiuni și de falsuri. Acest lucru îl face **Gianni Vattimo**, în contribuția sa scurtă, dar pertinentă, pe tema apărării împotriva manipulării, referindu-se la aspectele general-valabile ale situației din Italia.

Și **Thierry Meyssan**, căruia îi datorăm primele tentative de demascare a minciunii și care, din această cauză, a fost supus unei ofensive concertate a mainstreamului⁵ informațional francez, atât de dreapta, cât și de stânga, unite în refuzul de a aduce în aceste pagini câteva descoperiri răsunătoare: acelea accidentale, cum el însuși povestește, care l-au făcut să pornească, precum un câine de vânătoare, pe urmele mincinoșilor. Și el, la fel ca mulți alții, „a descoperit” atacurile de la 11 septembrie încă din primele minute, atunci când încă mai era posibil să vezi în timp real minciunile care se succedau. Lui îi datorăm descoperirea rapoartelor oficiale ale Agenției France Presse în care se dă știrea privind exploziile din interiorul Pentagonului înainte ca „avionul” să ajungă acolo. Și încă multe alte rapoarte din care rezultă că aceeași agenție „știa” că destinația avionului care se apropia era Pentagonul.

La fel ca și mulțimea de jurnaliști de televiziune care relatau despre zecile de explozii din Turnurile Gemene, înainte ca acestea să se prăbușească. Toate sunt informații care apoi au dispărut și care ar fi fost necesar să fie reconstituite. Concluzia preliminară este că numai o circumspecție extraordinară poate contracara minciuna și că, după ce a fost descoperită, este nevoie de curaj civic pentru a o denunța. În fond, această carte este o tentativă de rezistență intelectuală, înainte de a fi una civilă, a acelor care refuză cu demnitate să se lase trași pe sfoară.

Întrebări care provoacă indignarea și disprețul celor ce nu pot tolera îndoiala, mai ales atunci când aceasta atinge idolii lor. Atunci când atinge și dezintegrează tabuul. În acest caz, tabuul este supremația intangibilă a Statelor Unite ale Americii, care sunt, după cum ne-a fost întipărit în minte, leagănul democrației, farul libertății, salvatorul Europei de sub dominația nazistă și al lumii de sub amenințarea comunismului. Numai simplul fapt de a pune întrebări provoacă bigoților mai întâi descumpănire și apoi furie. Pentru acești „bigoți”, să pui întrebări înseamnă „să vorbești de rău America”, să înjuri America. De obicei ajung până la agresiunea verbală furioasă, care lor li se pare normală: „Dar dumneavoastră susțineți că americanii și-au făcut-o singuri?”

Firește că niciunul dintre autorii prezenți aici nu susține o asemenea imbecilitate, care totuși este destul de răspândită printre jurnaliști, adică tocmai printre aceia care ar fi trebuit să pună întrebări, în loc să le împiedice.

⁵ Canale principale și cele mai influente, în engleză în original. (n.tr.)

Încă o dovadă că atât categoria bigoților, cât și cea a proștilor nu-și pierd reprezentanții, așa cum regretatul profesor Cipolla a demonstrat în valoroasa sa broșură⁶. De fapt, ultimul lucru care se poate spune referitor la atentatele de la 11 septembrie este acela că „americani și le-au făcut singuri”. Totul contrazice această afirmație: circa două treimi dintre americani au afirmat în repetate rânduri că nu cred în versiunea oficială și mai mult de o treime – conform sondajelor de opinie – consideră că autoritățile au permis să se întâmple sau au fost implicate activ în atentate. Dar nici măcar nu este nevoie să fim de acord cu o sută de milioane de americani. Ar fi suficient să ne imaginăm ceva foarte asemănător cu ceea ce Hollywoodul deja a transformat, de multe ori magistral, în ficțiuni anticipative, în filme memorabile ca *Trei zile ale condorului*, *Înscenarea* sau *Syriana*, pentru a enumera numai câteva titluri. Există lucruri, și nu numai în America, care scapă chiar și controlului celor mai mari conducători politici. Există structuri secrete, segmente impenetrabile ale agențiilor de informații, care acționează cu o independență totală și care au mijloace imense pentru realizarea unor proiecte cunoscute doar de un grup de inițiați. George Tenet, care conducea în acea perioadă CIA, a afirmat că „numai patru sau cinci persoane puteau fi la curent cu ceea ce s-a întâmplat”. Probabil că el nu știa nimic, ceea ce însă nu exclude faptul că exista cineva din anturajul său mult mai bine informat.

Dar acelora care se scandalizează când sunt avansate ipoteze referitoare la aceste structuri – a căror existență, cum vom vedea mai încolo, nu poate fi contestată – este de ajuns să li se reamintească existența grupurilor UFO (Unauthorized Foreign Operations⁷) dezvăluită de Oswald LeWinter în cursul unei întâlniri organizate de Reseau Voltaire la Paris⁸. Mărturia lui LeWinter, general-maior și „fost ofițer superior al CIA”, este crucială deoarece a lucrat în calitate de persoană NOC (Non Official Cover⁹) sub conducerea lui James Angleton, părintele operațiunilor secrete ale CIA. Ce făceau acești NOC, conform descrierii lui Oswald LeWinter, corespunde perfect cu ceea ce a dezvăluit Seymour Hersh într-un articol publicat în *New Yorker*, în ianuarie 2005. Conform acelei dezvăluiri care, după cum a scris Seymour, i-a fost făcută de surse din interiorul serviciilor secrete americane, „agenți militari ar fi fost pregătiți să se dea drept oameni de afaceri corupți, care încercau să cumpere piese utilizate pentru construirea bombei atomice. Iar în anumite situații cetățenii locali [adică ne-americani N.R.] ar putea să fie recrutați pentru a intra în grupuri de gherilă sau teroriste, având sarcina

⁶ Carlo Maria Cipolla, *Allegro ma non troppo. Con le leggi fondamentali della stupidità umana* (*Allegro ma non troppo. Legile fundamentale ale stupidității umane*), il Mulino, Bologna, 2006.

⁷ Operațiuni Externe Neautorizate, în engleză în original. (n.tr.)

⁸ Întâlnirea a avut loc la 10 aprilie 2007 și autorul acestei note a luat parte personal.

⁹ Acoperire Neoficială, în engleză în original. (n.tr.)

potențială de a organiza și desfășura operațiuni de luptă sau chiar operațiuni teroriste”. Cum se numesc aceste grupuri? Conform lui Hersh au sigla P2OG (Proactive Preemptive Operations Groups¹⁰). Hersh, ca jurnalist de primă clasă, a pornit în căutarea unor urme mai clare atunci când, în 2002, existența unui asemenea program a fost dezvăluită de o publicație a Comitetului științific de Apărare al Pentagonului. Nu se spunea de când intrase în vigoare acest program, dar existența sa era confirmată din 2002, iar sursa lui Hersh îi dezvăluise că programul fusese „reactivat” în 2005. Însă, conform lui LeWinter, grupurile UFO existau, sub aceeași formă și cu aceleași obiective, cu mult înainte de 2001. Aveau ca scop organizarea de operațiuni clandestine foarte sofisticate, făcute cu bombe ultrasecrete ale serviciilor, pentru „a stimula reacții” în cadrul grupurilor teroriste. Adică operațiuni ale unor agenți provocatori de pătrundere în grupurile teroriste pentru a le determina la acțiuni „greșite” care apoi să fie „descoperite”, în scopul de a le dezorganiza sau a le șantaja.

Să luăm, de exemplu, ca model de referință teoria „complotului global” (definită astfel de presa britanică) din 10 august 2006, atunci când poliția britanică a arestat 24 de persoane aflate pe punctul de a îndrepta către Statele Unite cu zece avioane, după cum se crede, care urmau să plece din Londra, probabil – așa afirmau sursele oficiale – pentru a repeta la scară gigantică atentatele de la 11 septembrie 2001. Atentatele nu urmau să se întâmple în viitorul imediat deoarece, cum s-a aflat ulterior, suspectii încă nu cumpăraseră sau nu rezervaseră biletele de avion. Mulți dintre ei nu aveau nici măcar pașapoartele pentru a pleca în Statele Unite, fără de care nu puteau să urce la bordul avioanelor, dacă luăm în considerație ipoteza sinucigașă. Atunci, ce a detonat cazul în mijlocul lunii august, o perioadă de vacanță în toată Europa? Aceste știri au fost prezentate de NBC News, care a citat o sursă oficială rămasă anonimă. Același canal TV a relatat că mulți dintre suspecti erau sub supraveghere de mai mult de un an, adică dinainte de atentatele din iulie 2005. Dar dacă erau sub supraveghere și nu exista un pericol iminent, de ce a fost dezvăluită toată conspirația? NBC News a relatat că decizia de a-i aresta imediat „a fost impusă de către funcționari de la Washington”.

Să trecem la analiza presupusului „model” de P2OG. „Creierul” proiectului a fost imediat indicat: un anumit Rashid Rauf. Acesta a fost arestat la Islamabad de către faimosul ISI, serviciul secret militar pakistanez. Rauf mărturisește, ba chiar – conform presei pakistaneze – „cedează” în timpul interogatoriului. Să nu vă străduiți prea tare să ghiciți ce fel de interogatoriu. Închisorile pakistaneze sunt renumite pentru practicile lor de tortură. Chiar și Khaled Sheikh Mohammed, faimosul KSM pe care raportul oficial cu

¹⁰ Grupuri Proactive de Operațiuni Preventive, în engleză, în original. (n.tr.)

privire la atentatele de la 11 septembrie îl consideră ideologul atentatului din Manhattan, a fost interogat cu aceleași metode și în aceleași locuri. În asemenea condiții mărturisirea este asigurată. Rashid Rauf a recunoscut și că avioanele urmau să explodeze în aer (dar nu fusese declarat că obiectivul era să repete la scară multiplicată atentatele de la 11 septembrie, adică de a face avioanele să se lovească de clădiri publice cu o mare semnificație simbolică?) cu ajutorul unui explozibil numit TATP, peroxid de hidrogen, acetonă și acid sulfuric. Mărturisirea sa este motivul pentru care acum nu putem urca la bordul unui avion cu lichide în cantitate mai mare decât dozele stabilite. Din păcate, această poveste este complet imposibilă, așa cum au demonstrat numeroși experți care au explicat presei că, pentru a face un explozibil eficient utilizând acele componente, ar fi fost nevoie de mai multe ore decât dura un zbor transatlantic și ar fi fost nevoie de un sistem de aparate pentru experimente chimice introdus în toaleta avionului care însă nu ar fi putut trece neobservat. Chiar dacă probele care demonstrează cât de nerealist era procedeul sunt evidente, pe toate aeroporturile continuă fără sens controlul lichidelor pe care le transportă pasagerii. Așa cum a scris jurnalistul american Thomas Green, „lumea întreagă a fost trasă pe sfoară cu mitul hollywoodian al lichidelor explozive binare, care a ghidat guverne și a influențat politici. Adică noi am reacționat la un complot cinematografic”. Ficțiune pură, evident, de mare succes. Dar ajungem la întrebarea esențială: cine e autorul? Conform analizei detaliate realizate de Nafeez Mossadeq Ahmed care îl citează la rândul său pe șeful biroul pakistanez al Asia Times, Sved Shahzad¹¹, cetățenii britanici de origine pakistaneză care au fost arestați la Lahore și Karachi în legătură cu complotul, erau toți membri activi ai unui grup islamic britanic clandestin Al Muhajiroun, al cărui conducător este Omar Bakri Mohammed. Acesta se află acum în Liban, acolo unde a fost „exilat” de către autoritățile britanice, în ciuda faptului că figurează printre suspectii exploziilor care au avut loc pe 7 iulie 2005, la Londra. Nu este straniu că, în ciuda faptului că îl aveau în mână, englezii l-au lăsat să scape? Va părea mai puțin ciudat atunci când se va afla că Omar Bakri Mohammed era agent al MI6 britanic, recrutat la mijlocul anilor '90 pentru a recruta, la rândul său, luptători islamici care să meargă în Kosovo. Conform aceleiași surse, fie CIA, fie MI6 ar avea de mult timp agenți infiltrați în interiorul grupării Al Muhajiroun.

După cum se poate observa, povestea pare extraordinar de asemănătoare cu misiunea grupului P2OG: organizarea de atentate teroriste adevărate sau false, pătrunderea în interiorul grupărilor teroriste pentru a le folosi după bunul plac. Iată de unde provine ficțiunea înghițită pe loc de toate canalele media principale, care au vândut-o la rândul lor ca realitate concretă și au devenit astfel complice la realizarea diversiunii.

¹¹ www.uruknet.web.at.it/colonna-centrale-pagina.php?p=26039&colonna=m

Ulterior, totul s-a spart ca un balon de săpun: probele nu au fost găsite, aproape toți membrii „complotului” au fost eliberați. Rămâne o întrebare, care îmi este adresată frecvent atunci când încerc să explic că este foarte probabil ca și atentatele de la 11 septembrie să fi fost ceva asemănător, cu singura diferență că acestea au fost realizate. Cum este posibil – întotdeauna cineva îmi pune această întrebare – ca aceia care organizează aceste spectacole să fie așa de prost pregătiți, încât să lase în urmă atâtea neconcordanțe și să comită atâtea erori? Întrebarea este legitimă, dar naivă. Neconcordanțele sunt evidente, dar numai puține persoane le vor recunoaște. Evitarea neconcordanțelor este cu atât mai dificilă, cu cât este mai mare numărul participanților, care, în cea mai mare parte, comit erori mai ales pentru că nu sunt la curent cu planul din care fac parte. Mainstreamul mediatic face restul. Ascunde contradicțiile, distorsionează concluziile logice, tace acolo unde trebuie să tacă, discută despre altceva, împiedicând ca atenția publicului să se concentreze pe „lacune” ale istoriei. Ceea ce „trece” este versiunea oficială care creează unda de șoc optimă pentru a fi folosită de către putere. Cine organizează aceste lucruri nu este prost deloc: cunoaște modul de funcționare al mass-media mult mai bine decât noi și chiar mai bine decât mulți dintre directorii de ziare sau de programe de știri televizate.

Articolul scris de **Webster Griffin Tarpley** este un fel de autopsie a unui act asemănător cu lovitura de stat, arătând metodele de recrutare a „șapilor ispășitori”, construirea unui sistem de „cârțițe” care se plasează în centrele de activitate ale structurilor statului, intrarea în acțiune a unor „specialiști” pentru transformarea unor exerciții militare programate cu mult timp înainte în operațiuni teroriste reale.

Fanatismul care înconjoară evenimentele din 11 septembrie este, în felul său, proba indirectă a succesului operațiunii. Cine contestă versiunea oficială, care este aceea a unui complot organizat de un grup de teroriști islamici, este acuzat el însuși de „complot”. Aici, **Barrie Zwicker**, cu studiul său sarcastic intitulat *Complotul din „teoria complotului”*, face definitiv dreptate în operațiunea care-și propunea, fără a reuși, să închidă toate gurile. De fapt, este un procedeu mental foarte ciudat acela conform căruia autoritățile au dreptul de a elabora propria teorie a complotului, în timp ce oricine încearcă să facă același lucru este arătat cu degetul și supus oprobriului public. Iată unde este trucul: cine controlează sistemul media lucrează pentru a consolida teoriile oficiale și pentru a împiedica enunțul altor interpretări. Și, în cazul în care acestea reușesc să-și facă loc singure, prin forța argumentelor, se trece la discreditarea personală a autorilor, în timp ce echipa așa-zișilor *debunkers*, responsabili dezinformării, culegătorii de purici, cei care complică lucrurile, este asmuțită pe Web sau în ziare pentru a fărâmița munca de cercetare într-o

sută de bucăți care pot fi contestate. Operațiunea este cu atât mai ușoară, iar escrocheria mai simplă, cu cât este mai mare numărul acelor care, îndoindu-se de versiunea oficială, încercă justificat să o găsească pe cea adevărată. Și aceștia comit erori deoarece nu toți sunt la înălțimea sarcinii pe care și-au asumat-o. Erorile sunt mult mai multe decât adevărurile descoperite. De aceea, pentru a ascunde adevărurile care apar, este mult mai ușor să se atace erorile. Sau, la început, să-i considere pur și simplu pe toți cei care nu intră în horă nebuni sau vizionari și, în ultima instanță, să incrimineze orice muncă de cercetare. Aceasta se face cu ajutorul argumentului principal, dacă nu chiar unicul, pe care îl au la dispoziție detractorii: cine nu crede versiunea oficială este prietenul teroriștilor. Sau încercă să-i justifice deliberat pe teroriști, fiind – de ce nu? – complicele lor. Aceasta este metoda omologată a vânătorii de vrăjitoare.

Articolul scris de **Jürgen Elsässer** – care reprezintă în mod absolut cea mai fină analiză realizată până acum a componentei islamice a terorismului de la 11 septembrie – este o analiză precisă a fiecărei încercări de simplificare a fenomenului terorist, care pretinde să epuizeze subiectul în componenta sa islamică. Perspicacității sale de anchetator și de jurnalist i se datorează legătura dintre atentatele de la 11 septembrie și apoi a acelor de la Madrid cu așa-zisa legiune islamică bosniacă, al cărei lider de atunci, Alija Izetbegović, a implantat-o cu ajutorul MPRI (o „companie” privată dependentă de CIA) cu scopul de a lupta împotriva lui Miloșevici. În consecință, teroriștii islamiști existau, cu siguranță că existau! Problema este să înțelegem ce făceau, ce legătură aveau cu atentatele și ce știau.

Tocmai aceasta este subiectul tabu: legăturile dintre terorismul islamic și serviciile secrete din Statele Unite. **Michel Chossudovsky**, în articolul său cu privire la Al Qaeda și „războiul contra terorii”, lărgeste viziunea, descriind scenariul unei continuări, prin folosirea aceluiași stratagemă echilibrice de „distragere a maselor” care apar în logica atentatelor de la 11 septembrie. El demonstrează cu o precizie extraordinară faptul că nu ne putem considera în afara oricărui pericol studiind un eveniment petrecut. Din contră. Acel eveniment continuă, așa cum a fost gândit de către ideologii săi, iar noi suntem în interiorul lui, pe poziția de victime care pot fi sacrificate. Să abordăm acest subiect, așa cum o facem acum, înseamnă să fim imediat acuzați că suntem antiamericani. În realitate, nimeni dintre cei care au participat la scrierea acestei cărți nu a fost vreodată antiamerican. În primul rând, pentru motivul evident că mulți dintre autorii prezenți aici sunt cetățeni americani care înfruntă tabuul în numele libertății americane, o libertate care a fost călcată în picioare. Dar și germanii, francezii, italienii sau canadienii care au contribuit la această lucrare cu scrierile lor au avut aceleași motivații. Nu este pusă sub acuzare

America în aceste pagini: în centrul reflecției sunt aceia care au adus America într-o fundătură a războiului cu restul lumii. Ajunge să-l cităm pe Paul Craig Roberts, secretar al Trezoreriei în timpul lui Ronald Reagan, republican convins, fost comentator al foarte conservatorului *Wall Street Journal*, care este exact contrariul spiritului antiamerican:

„Mulți cititori patrioți mi-au scris exprimându-și frustrarea, deoarece faptele și bunul-simț nu pot să-și facă loc într-o discuție dominată de isterie și de dezinformare. Mă provoacă să explic cum, în aceeași zi, trei clădiri ale World Trade Center s-au prăbușit până la temelie cu viteza căderii libere: un lucru care este exclus de legile fizicii, cu excepția cazului în care este vorba de o demolare controlată. Aceștia insistă că trăim într-un război continuu și într-un stat polițienesc, atâta timp cât versiunea guvernamentală asupra atentatelor de la 11 septembrie rămâne necontestată. Ar putea avea dreptate. Nu există mulți directori de ziare care să fie dispuși să găzduiască o critică adusă inadvertențelor evidente ale Raportului Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie. [...] Știm că guvernul a mințit în legătură cu armele de distrugere în masă din Irak, dar credem că guvernul a spus adevărul cu privire la atentatele de la 11 septembrie.”¹²

În acest context merită să acordăm atenție poziției absurde adoptate de către o autoritate incontestabilă cum este Noam Chomsky în legătură cu acest subiect. Chomsky a prezentat într-un interviu luat de un grup de activiști, și trebuie să recunosc, cu o eficiență negativă incredibilă, toate locurile comune care au fost folosite de administrația Statelor Unite și care au fost apoi amplificate de mainstreamul informațional, pentru a împiedica orice continuare a anchetelor sau pentru a discredita pe oricine ar fi fost tentat să facă asta. Este absolut uluitor, deoarece Chomsky pare să fi uitat, în timp ce afirmă toate acestea, ce a scris în ultimele decenii cu privire la sistemul informativ american și cu privire la înșelătoriile și comploturile puterii imperiale. „Nu se discută faptul că administrația Bush a avut avantaje în urma acestui episod, începe Chomsky, dar este numai una dintre multele națiuni care au știut să profite la maximum de atentatele de la 11 septembrie, iar faptul că le-au planificat sau că știau de acestea, mi se pare foarte improbabil”: să ne oprim un pic și să reflectăm pe baza acestor cuvinte. Faptul că la început vorbește de „administrația Bush” ca origine a atentatelor este prima sursă de echivoc. Nu este clar cu cine polemizează Chomsky, cu excepția cazului în care este vorba de vreun navigator naiv de pe internet. Este o evidentă banalizare deoarece, așa cum rezultă din toate analizele serioase, nu se poate afirma cu certitudine că administrația Bush în ansamblul său, a organizat atentatele de la 11 septembrie. Sau că le-a

¹² Articolul scris de Paul Joseph Watson, „Prison Planet” (Planeta Închisoare), 8 februarie 2006.

„planificat”, sau că știa de „existența” lor. Toată administrația, simplifică Chomsky, păcălind astfel ascultătorii. Dar Chomsky se depășește pe el însuși atunci când include Statele Unite în lunga serie de „multe națiuni” care au profitat de atentatele de la 11 septembrie. De parcă Washingtonul nu ar fi fost jucătorul global, centrul puterii mondiale, sanctuarul finanțelor planetei, iar contribuția lui poate fi comparabilă cu aceea a oricărui alt stat. Ceea ce este echivalent cu a spune că atentatele de la 11 septembrie s-ar fi putut produce în orice loc din lume și ar fi avut același efect. O ineptie enormă, după cum oricine își poate da seama.

Dar Chomsky continuă, ba chiar înrăutățește situația:

„Înainte de toate, ar fi fost nebuni să încerce ceva de genul acesta: practic este sigur că, dacă s-ar fi știut ceva dinainte, sistemul este mult prea puțin eficient și secretele sunt dificil de păstrat. Cu siguranță ceva ar fi ieșit la iveală și, dacă aceasta s-ar fi întâmplat, ar fi ajuns toți în fața plutoanelor de execuție. Ar fi fost sfârșitul Partidului Republican.”

Chiar și incidentul din golful Tonkin, care a permis Statelor Unite să intre în război contra Vietnamului a fost construit prin înșelăciune. A avut ca efect moartea a zeci de mii de americani și a peste două milioane de vietnamezi. Chomsky știe acest lucru, deoarece a scris despre asta de mai multe ori. A fost o aventură nebunească, dar a fost foarte eficientă. S-a descoperit că a fost opera unor nebuni, însă din păcate, după ce războiul s-a sfârșit și a fost pierdut. Dar afacerea Iran–Contras care a permis Washingtonului să schimbe regimul legitim din Nicaragua, implicând alte mii de morți? Și în acel caz erau amestecate sute de persoane, însă operațiunea s-a desfășurat în același fel. Dar lovitura de stat împotriva lui Salvador Allende? Și în acel caz, în complot au fost implicați sute de oameni. Dar a funcționat perfect și nu l-a împiedicat pe Henry Kissinger să ia Premiul Nobel pentru pace.

Este adevărat că secretele sunt dificil de păstrat, problema fiind, de fapt, cât durează până să fie descoperite. Dacă scopul lor este de a impune o schimbare în lume, cum a fost în acest caz, ceea ce contează nu este păstrarea secretului pentru totdeauna, ci obstrucționarea oricărei tentative de descoperire a adevărului. Nu are nici o importanță cine îl înțelege după cincizeci sau o sută de ani. Cum este posibil ca Chomsky, care a predat aceste trucuri ale puterii imperiale, să nu aplice, în acest caz, propriile percepțe?

Cât despre plutoanele de execuție, totul este o comedie. Se pot da zeci de citate din Noam Chomsky, din care rezultă improbabilitatea absolută ca organizatorii unui asemenea complot să ajungă în fața unui tribunal, acuzați de înaltă trădare. De parcă aceia care dețin adevărata putere în Statele Unite, puterea de a induce în eroare, de a manipula sute de milioane de persoane,

nu ar fi fost în stare să împiedice descoperirea unui asemenea adevăr. Ar trebui să-i reamintesc lui Chomsky cuvintele sale profetice spuse cam în jurul anului 1996, „inamici periculoși sunt pe punctul de a ne ataca și de aceea trebuie să fugim, să ne refugiem sub aripa protectoare a puterii”. Dar cum să nu ne amintim invectiva sa împotriva „acestei vorbării despre capitalism și libertate”, care reprezintă doar o serie de „minciuni deliberate” și care „de îndată ce sunt spuse și interpretate prin prisma realității, devin ineptii în care nimeni nu poate să creadă”? Chomsky fie a uitat-o, fie speră, cel puțin pentru un moment, că aceia care spun „asemenea ineptii” au o asemenea putere, încât pot să impună milioaneilor de persoane „minciuni deliberate”¹³. Și din acest motiv nu pot ajunge în fața niciunui pluton de execuție.

Chomsky afirmă că „probele care au fost prezentate sunt, în esență, fără valoare” și „oricine pricepe ceva din știință le respinge”. Însă partea cea mai lucidă a mișcării pentru descoperirea adevărului în legătură cu atentatele de la 11 septembrie nu prezintă probe, ci pune întrebări. Și printre aceștia, oamenii de știință nu sunt puțini. Toți împărtășesc ideea că atentatele de la 11 septembrie au fost un eveniment mult prea important chiar și pentru a le compara cu asasinarea lui Kennedy. Despre care, poate nu întâmplător, Noam Chomsky consideră că totul a fost lămurit de Comisia Warren. Însă lui nu i se par interesante niciuna dintre cele două întrebări, deoarece „cui îi pasă [...] În fond, pentru cine este important? [...] Dacă ar exista un motiv pentru a crede că a fost o conspirație la nivel înalt, atunci problema poate deveni interesantă, dar probele împotriva acesteia sunt evidente și, de aceea, se ajunge să se consume multă energie pentru argumente care nu au nici o importanță.”¹⁴

Este clar că Chomsky nu a studiat cazul. Ne vorbește folosind aproximări, la fel ca un om neștiutor de pe stradă. Nu reușește decât să constate că este „foarte izolat în Occident”, unde „cea mai mare parte a stângii este în dezacord total cu mine”. Ceea ce, e adevărat, nu demonstrează nimic, deoarece poți să ai dreptate și când ești minoritar. Dar nu micșorează stupoarea de a vedea un om de știință vorbind atât de ambiguu despre lucruri puțin sau deloc cunoscute și ajungând la concluzia-argument că 11 septembrie, care a generat marele război împotriva terorismului internațional, e un lucru „fără nici o importanță.”

Contribuția **Lidiei Ravera** este cea care ne conduce direct în interiorul dramei pe care au trăit-o americanii, oamenii obișnuiți, care trăiesc dramatic sfâșierea între durere și patriotism, între îndoială și credința în propria țară.

¹³ Ambele citate sunt extrase din volumul *Il Bene Comune* (Binele comun), Piemme, Casale Monferrato 2004, respectiv p. 61 și p. 25.

¹⁴ Sursa: <http://www.youtube.com/watch?v=z9cJga47eAw&eurl=> .

O temă care a fost puțin sau chiar deloc vizibilă în Europa, dar vizibilă în imediata vecinătate a tragediei, pentru ca apoi să fie uitată repede. Restul a fost învăluit de retorica „suntem toți americani”, care a făcut să se uite că America reprezintă atâtea lucruri diferite, atâta bucurie, atâta știință și tehnologie, dar și atâta sărăcie, atâtea diferențe între săraci și bogați, între negri și albi, între latinos și asiatici, atâtea idei diverse, chiar și între democrați și republicani și în interiorul partidelor din care fac parte. De aceea, este imposibil să fim „toți americani”; înainte trebuie să se decidem cărei Americi vrem să aparținem.

Încă o dată contextul este cel care decide dacă și cum abordăm atacurile de la 11 septembrie. Deoarece numai contextul este acela care explică și care îi face mai plauzibili pe toți suspectii. Contestarea versiunii oficiale nu e bazată numai pe bănuieli. Ceea ce a fost adunat și publicat în această carte este o culegere monumentală de date cu privire la caracterul fals al poveștii care a fost prezentată publicului mondial. Dar alături de evidența faptelor este și ansamblul mișcărilor culturale și politice din raporturile de forță care le-au precedat și le-au însoțit. Și nu este important numai să le cunoaștem și să le analizăm, ci și să surprindem posibilele relații dintre ele. Sunt lucruri care pot să se întâmple numai în contexte și în raporturi determinate. Și atunci când aceste contexte se accentuează, apar conexiunile care leagă faptele de stimulii politici, economici și sociali care le-au creat. **Franco Cardini** și **Marina Montesano** ne ajută să descurcăm hățișul de noduri ideologice și religioase care stau la baza fenomenului *neoconservatorismului*. Să vorbim despre acest curent de gândire, despre rețeaua de organizații, despre centrii de putere, despre mass-media care i-a susținut, înseamnă să vorbim despre personaje-cheie ale administrației în exercițiu în Statele Unite. Între cele două laturi este o coincidență aproape totală. Și dacă în PNAC se regăsesc pulsuni reacționare și revoluționare de grad maxim – așa cum ușor se poate evidenția, nu este deloc hazardat, ba este chiar rezonabil să consideri că acestea fac parte din modul de gândire al oamenilor din vârful acelei administrații.

Îndemnurile integraliste creștine, a căror personificare este același președinte Bush, primitivismul politic violent al predicatorilor evanghelici care năpădește această țară, ideea pe care ei (și nu numai ei) o răspândesc din plin, a unei Americi care are o misiune de îndeplinit, în fața căreia nici măcar considerentele de *Realpolitik* nu au valoare. După cum nimic nu are valoare în fața Armagedonului, pentru că de la Armagedon începe măsurarea, cu ajutorul lui Dumnezeu, a fiecărei scări de valori. Acesta este contextul, creuzetul din care se nasc pericolele... Apare astfel ideea unui nou Pearl Harbor, conținută în Proiectul pentru Noul Secol American¹⁵. Și nu exagerăm cu nimic dacă îl definim ca „revoluționar”, deoarece revoluționarii

¹⁵ Project for the New American Century (Proiectul pentru Noul Secol American).

se simt purtătorii unei doctrine cu totul noi, diferită de aceea a „sfârșitului istoriei” lansată de Francis Fukuyama. Ei cred în ideea începutului unei noi istorii, în cadrul căreia parametrii comportamentului global vor fi măsurați cu o singură unitate de măsură, aceea a imperiului. Așa cum s-a întâmplat mereu în istoria umanității, imperiile încep să perceapă propria măreție numai atunci când îi simt greutatea, adică spre sfârșitul lor. Pericolul este că nu vor să conștientizeze asta și caută să treacă de criză ridicând miza.

Enzo Modugno ne prezintă unul dintre cele mai puțin investigate aspecte legate de atacurile de la 11 septembrie: o Americă în recesiune, care se relansează cu ajutorul războiului, care are nevoie de război pentru a se ridica în picioare și a-și extinde puterea imperială. O Americă mergând la luptă nu pentru a câștiga, ci pentru a prospera. O Americă a cărei „punte de comandă” vede deja pericolul declinului și i se opune cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție și care, de aceea, depășește 11 septembrie întorcându-se la consumismul irațional („Întoarceți-vă la cumpărături” a spus Bush imediat după tragedie), adică să se îndatoreze dincolo de orice prag acceptabil al pieței mondiale. O Americă alegând să fie unicul centru adevărat de putere și care vrea să se impună astfel, tocmai când alți giganți apar sau își ridică iar capul și i se opun cu îndârjire, așteptând să devină ei cei mai puternici. O Americă devenind, pentru toate aceste motive, cea care tulbură liniștea mondială, care impune propriile războaie, cea care nu a semnat tratatul de la Kyōto, care refuză să adere la Tribunalul Penal Internațional, care menține pedeapsa cu moartea, care se reîntoarce la practicarea torturii.

În aceste condiții este dificil să conduci planeta altfel decât prin forță. Dacă nu se pot strânge două miliarde de dolari pe zi de pe piețele mondiale pentru a reduce datoria Statelor Unite, dacă nu se poate menține nivelul de trai al poporului american (adică al acelei minoritare care nu acceptă să i se reducă bunăstarea nici măcar cu un cent și care, dimpotrivă, vrea să-și sporească avantajele, în ciuda imposibilității evidente de a-le menține), atunci nu rămâne decât un *warfare*¹⁶, un război purtat cu maximă hotărâre împotriva tuturor, a aliaților și a acelor care au fost definiți în prealabil, ca fiind „canalii” și cărora li se cuvine destinul inexorabil de a fi pedepsiți în mod exemplar. „Aproximativ la fiecare zece ani, Statele Unite trebuie să sară la gâtul unei oarecare mici țări recalcitrante încolțind-o, pentru a arăta lumii cum vedem noi afacerile.”¹⁷

Autorul acestor rânduri este profesorul Michael Ledeen, unul dintre fondatorii Proiectului pentru Noul Secol American, colaborator apropiat

¹⁶ Conflict armat, în engleză în original. (n.tr.)

¹⁷ Michael Ledeen citat din Ervand Abrahamian în *Empire Strikes Back: Iran in US Sights, Inventing the Axis of Evil* (Imperiul Contraatacă: Iranul în viziunea SUA, inventarea axei răului), The New Press, New York, 2004, p. 93

al lui Richard Perle, unul dintre cei mai iluștri membri ai grupului, prieten apropiat al lui Paul Wolfowitz și al lui Donald Rumsfeld. Aceste cuvinte constituie, într-un anumit sens, un portret al grupului. Dar acestea nu sunt lucruri care să se poată pune în practică, vorbind deschis despre ele. Întotdeauna, ele trebuie condimentate în așa fel încât opinia publică mondială să poată fi convinsă să le accepte, să le considere normale și chiar juste. Comploturile, care uimesc și provoacă indignarea comentatorilor mainstreamului informațional, sunt exact acelea pe care acești comentatori le relatează cititorilor lor, acreditându-le de fiecare dată ca fiind adevărate.

Contribuția pe care **Claudio Fracassi** a adus-o acestor pagini, în „*Un Waterloo informațional*”, ne duce în interiorul mecanismului de funcționare al unuia dintre cei mai mari protagoniști ai tragediei: Marea Fabrică de Vise și Minciuni. Aceasta este protagonista pentru care a fost scrisă tragedia, coautoare cu titlu deplin a fiecărui act, regizorul principal fără de care tragedia nu ar fi fost pusă în scenă. Lumea a intrat într-o nouă fază, care implică moartea informației și transformarea ei orwelliană în propagandă. Însăși democrația este în pericol, după cum ne-a învățat chiar Noam Chomsky, atunci când informația este reconfigurată de către cei care stau pe puntea de comandă. Pentru că nu există niciun mod de a ne apăra de planurile lor. Și atunci când acele planuri devin nebunești, tocmai informația se transformă în unicul sistem care să împiedice realizarea lor. Atentatele de la 11 septembrie se înscriu perfect nu numai în paradigma minciunii, ci și în aceea a capacității sistemului de a îngenunchea principalul adversar: informarea în masă.

Odată învins socialismul real, unde – reamintind o glumă din epoca sovietică – Adevărul (Pravda) era acela oficial, iar Știrile (Izvestia) nu existau, iată că reapare același virus, ca o aplicare a legii talionului, în interiorul societății capitalismului global american. Atentatele de la 11 septembrie sunt sinteza tuturor: manipulare, minciună, tăcere. O răzbunare postumă a comunismului sovietic, mai exact a fantomei sale.

Dar atentatele de la 11 septembrie sunt și simptomul sfârșitului iluziilor pentru cei care au în mână timona planetei și nu știu în ce parte să meargă. Cu trecerea timpului, din ce în ce mai rapid, dezaprobările devin din ce în ce mai numeroase și apar, „recalcitrante”, pentru a umple agenda imperiului. Și acestea candidează să fie puse la zid, una după alta. Dar imperiul nu poate să le elimine pe toate. Creșterea promisă a economiei și bunăstării nu poate să dureze la infinit, ba chiar e pe sfârșite. Energia nu mai ajunge pentru toți. Atmosfera se încălzește într-un ritm necontrolabil. Unii giganți sunt acum mult prea mari pentru a fi zdrobiți de frică. China, Rusia, India, adică Asia, își cer partea. Atentatele de la 11 septembrie serveau pentru a lansa lumea într-o nouă cursă a înarmărilor, pentru a menține același nivel

de trai, nenegociabil, al unei mici părți din cei 300 de milioane de americani și 500 de milioane de europeni. Dar oricum nu mai este posibil. Alternativa la războiul pentru dominare, pe care îl au în minte cei care au proiectat atentatele de la 11 septembrie, este un mare compromis pentru a face pace cu planeta. Dar pentru a construi acest compromis, care presupune sacrificii pentru cei mai bogați, este necesară demascarea proiectului războiului fără sfârșit, aducător de mari catastrofe. Iată motivul pentru care adevărul despre atentatele de la 11 septembrie e important, ba chiar esențial: pentru a supraviețui.

David Ray
GRIFFIN

RAPORTUL COMISIEI DE ANCHETĂ A ATENTATELOR DE LA 11 SEPTEMBRIE

*Capodopera de omisiune și mistificare
a lui Philip Zelikow*

La fel ca în majoritatea cazurilor de crime „sponsorizate” de stat, există două fețe ale atentatelor de la 11 septembrie: atentatele în sine și procesul de mușamalizare. Mușamalizarea adevărului s-a realizat pe mai multe planuri și a implicat participarea a numeroase agenții, dar rolul central și cel mai important în cadrul acestui proces trebuie să fie atribuit *Raportului Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie*¹.

Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie ar fi trebuit să fie independentă – de fapt numele acesteia era chiar „Comisia independentă de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie” – și a făcut totul pentru a se descrie în acest fel. În prefața raportului, de exemplu, președintele Thomas Kean și vicepreședintele Lee Hamilton afirmă: Comisia „a încercat să fie independentă, imparțială, meticuloasă și nepărtinitoare”².

Această imagine a fost acceptată pe scară largă de principalele instituții de presă americane. De exemplu, după ce președintele Bush a anunțat că a condus personal ancheta cu privire la reacția dezastruoasă și incompetentă față de devastarea orașului New Orleans provocată de uraganul Katrina, în august 2005, *New York Times* a scris că orice anchetă internă desfășurată de această administrație este o adevărată „bilă albă”³. Chiar dacă această observație era corectă, *Times* a invocat după aceea instituirea unui comitet de experți după „formula reușită a Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie”⁴, în consecință, subînțelegându-se că Raportul Comisiei *nu* era o bilă albă.

Cu toate că, la început, această încredere a fost împărtășită de cea mai mare parte a opiniei publice americane, ea a sfârșit prin a fi din ce în

¹ *Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie*: Raportul final al Comisiei Naționale de anchetă a atacurilor teroriste îndreptate împotriva Statelor Unite, ediție autorizată, W.W. Norton, New York, 2004. De acum înainte numită 9/11CR.

² 9/11CR xv.

³ În original, *mano di bianco*, cu sensul de a șterge greșeli. (n.tr.)

⁴ Editorialul din *New York Times*, 7 septembrie 2005.

ce mai divizată. De exemplu, un număr tot mai mare de comentarii ale utilizatorilor de pe amazon.com definesc *Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie*, ca fiind o operațiune de mușamalizare. Iar un sondaj național, desfășurat în martie 2006, a dezvăluit faptul că 42% dintre americani cred că, în decursul existenței sale, Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie a ascuns probe care contraziceau explicațiile oficiale cu privire la atacurile asupra Turnurilor Gemene⁵. Voi demonstra că Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie constituie, de fapt, o mistificare de proporții colosale.

Caracterul puțin verosimil al Raportului nu poate să surprindă, dacă luăm în considerație componența Comisiei în sine. Grupul de lucru era format din șaptezeci și cinci de membri, un director executiv și zece comisari, care erau imaginea sa publică. Prima problemă este că majoritatea comisarilor și cel puțin jumătate din membrii personalului se aflau în conflict de interese⁶. Însă, de departe, cea mai gravă problemă este că directorul executiv, Philip Zelikow, era, de fapt, un membru al administrației Bush–Cheney: lucrase împreună cu Condoleezza Rice în cadrul Consiliului Național de Securitate în timpul administrației lui George H.W. Bush; în timpul administrației Clinton, atunci când republicanii erau în opoziție, a colaborat cu Rice la scrierea unei cărți; în continuare, Bush l-a inclus în Comitetul de consiliere prezidențială privind Serviciul de Informații Externe, din care a făcut parte până la nominalizarea, în anul 2003, în funcția de director executiv al Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie⁷.

În calitate de director executiv, Zelikow conducea grupul de experți, care ducea, în mare măsură, povara cea mai grea a activității Comisiei (comisarii se limitau la a discuta informațiile furnizate de membrii grupului de experți)⁸. Deci, Zelikow se afla în poziția de a decide care dovezi să fie cercetate și care nu. Se spune că un membru nemulțumit a declarat „Zelikow este persoana

⁵ Rezultatele acestui sondaj, realizat de Zogby International, pot fi găsite la adresa <http://www.911truth.org/images/911TruthZogbyPollFinalReport.htm>.

⁶ David Ray Griffin, *Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, omisiuni și mistificări* (Olive Branch, Northampton, Massachusetts 2004), pp. 285–295. De acum înainte numit 9/11CROD.

⁷ Associated Press, 27 decembrie 2003; David Corn, *Probing 9/11* (Anchetă asupra atentatelor de la 11 septembrie), *Nation*, 277/1 (7 iunie 2003): pp. 14–18, a 16; Paul Sperry, *Is fix in 9/11 Commission?* (Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie este o escrocherie?); Emad Mekay, *Iraq Was Invaded „to protect Israel” – US Official* (Irakul a fost invadat „pentru a proteja Israelul” – oficial american), *Asia Times*, 31 martie 2004 www.atimes.com/atimes/Front_Page/FC31Aa01.html.

⁸ În prefață, Kean și Hamilton scriu: „Grupul de experți, condus de Philip Zelikow, [...] a realizat cercetările propriu-zise pe baza cărora a fost fondată activitatea Comisiei” (9/11CR xvi-xvii).

care impune agenda, deturneză cercetările și le face să se îndrepte în direcția dorită de el”⁹. Zelikow a primit ulterior sarcina de a redacta versiunea definitivă a raportului Comisiei¹⁰.

În consecință, cu toate că această Comisie de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie ar fi trebuit să stabilească dacă, în vreun fel, Casa Albă ar fi putut fi făcută responsabilă pentru atacuri (fie că le-ar fi organizat, fie că le-ar fi înlesnit în mod deliberat desfășurarea, fie că nu a fost capabilă să le împiedice, din cauza incompetenței), Comisia reprezenta chiar Casa Albă, care se ancheta singură. În paginile următoare, voi adăuga un alt motiv pentru care alegerea lui Zelikow în funcția de director executiv a fost complet nepotrivită. Acum voi trece însă la prezentarea dovezilor care susțin afirmația că *Raportul Comisiei de anchetă asupra atentatelor de la 11 septembrie* este o imensă mistificare.

Teoriile contradictorii ale complotului

Cu privire la atentatele de la 11 septembrie există două teorii principale, fiecare dintre acestea presupunând existența unei conspirații. Teza oficială afirmă că atacurile au fost planificate și îndeplinite în mod independent de către Al Qaeda și concepute de Osama bin Laden. Teoria alternativă susține că atacurile nu ar fi putut fi îndeplinite fără implicarea unor forțe din interiorul guvernului Statelor Unite.

Cine nu a citit raportul Comisiei, își imaginează, probabil, că au fost examinate toate indiciile relevante pentru a se verifica care dintre cele două teorii este mai bine fundamentată. Kean și Hamilton sugerează acest lucru când afirmă că această Comisie a încercat să „descrie, cât mai complet posibil, evenimentele din jurul atentatelor de la 11 septembrie”¹¹.

Adevărul este că această Comisie a acreditat numai teoria oficială, limitând astfel cercetările doar la evenimentele a căror interpretare o puteau susține. Toate elementele care ar fi sprijinit teoria alternativă a complotului,

⁹ Peter Lance, *Cover Up: What the Government is Still Hiding about the War on Terror* (Mușamalizare: Ce ascunde încă guvernul despre războiul împotriva terorismului), Harper–Collins/ReganBooks, New York, 2004, pp. 139–140.

¹⁰ Ernest May, „*When Government Writes History: A Memoir on the 9/11 Commission*” (Când guvernul scrie istoria: Un studiu asupra Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie), *New Republic*, 23 mai 2005; citat în cartea lui Bryan Sacks, *Making History: The Compromised 9-11 Commission* (Scriind istoria: Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, o comisie compromisă), Paul Zarembka (ediție îngrijită de), *The Hidden History of 9-11-2001* (Istoria ascunsă a atentatelor de la 11 septembrie), Elsevier, Amsterdam, 2006, pp. 223–260, în 258 n. 10.

¹¹ 9/11CR xvi.

conform căreia atentatele de la 11 septembrie au fost rezultatul unei activități endogene, au fost omise sau mistificate.

Voi prezenta în continuare câteva clarificări.

Presupușii pirați ai aerului și Osama bin Laden

Versiunea oficială asupra avioanelor deturnate de către 19 arabi musulmani naște multe întrebări. Una dintre acestea se referă la faptul că, deși bărbații au fost prezentați ca fiind musulmani devotați, gata să-și întâlnească Creatorul – Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie l-a descris pe Mohammed Atta, presupusul creier al atacurilor, ca fiind un „fanatic” religios¹² – Atta și alți câțiva erau dependenți de cocaină, de alcool și de jocurile de noroc, mâncau carne de porc și frecventau stripteuze, așa cum relatează chiar *Wall Street Journal*¹³. O altă problemă privește diverșii martori oculari care au afirmat că i-au văzut pe mulți dintre presupușii pirați ai aerului încă vii după atacurile de la 11 septembrie¹⁴. Indiferent dacă aceste mărturii sunt adevărate sau nu, Comisia ar fi trebuit să le cerceteze. Însă nici măcar nu le-a luat în considerație. A ajuns chiar să susțină faptul că Waleed al-Shehri, cel care după 11 septembrie încă mai lucra ca pilot în Maroc, a fost acela care a înjunghiat un însoțitor de bord puțin înainte ca zborul 11 să intre în Turnul de Nord¹⁵.

Chiar și afirmația că Osama bin Laden a ordonat atacurile ridică multe semne de întrebare¹⁶. Îndoielile sunt atât de mari încât pagina FBI despre

¹² 9/11CR 116.

¹³ *Terrorist Stag Parties* (Petrecerile nebune ale teroriștilor), *Wall Street Journal*, 10 octombrie 2001, <http://www.opinionjournal.com.best/?id=95001298>.

¹⁴ David Bamford, *Hijack „Suspect” Alive in Morocco* (Pirați ai aerului „suspecți” trăiesc în Maroc), BBC News, 22 septembrie 2001 (http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/1558669.stm). David Harrison, în articolul *Revealed: The Men with Stolen Identities* (Dezvăluiri: Bărbații cu identități furate), publicat în *Telegraph* din 23 septembrie 2001, face referire la mulți alți pirați ai aerului care sunt încă în viață. www.portal.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2001/09/23/widen23.xml.

¹⁵ 9/11CR, pp. 19–20. Una dintre afirmațiile lui Harrison (v. nota precedentă) cu privire la un posibil pirat al aerului despre care se spunea că este încă în viață se bazează pe o confuzie. Ahmed al-Nami cel care a fost contactat de Harrison avea treizeci și trei de ani, în timp ce bărbatul care se presupune că era pasager în zborul 93 care a căzut în Pennsylvania avea numai douăzeci și unu. V. articolul scris de Christine Lamb, *The Six Sons of Asir* (Cei șase fii ai lui Asir), *Telegraph*, 15 septembrie 2002, <http://www.portal.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2002/09/15/wdoss215.xml>. Dar aceeași explicație nu pare valabilă și în cazul lui Waleed al-Shehri, având în vedere faptul că fotografia este clar cea a unui om viu cu acel nume.

¹⁶ V. 9/11CROD, pp. 59–61.

„Osama bin Laden” nu include atentatele din 11 septembrie printre actele criminale pentru care acesta este căutat¹⁷. Atunci când a fost întrebat despre acest subiect, Rex Tomb, unul dintre purtătorii de cuvânt ai FBI, a răspuns: „Motivul pentru care atentatele de la 11 septembrie nu apar în fișierul lui Osama bin Laden este acela că FBI nu are probe de necontestat pentru a face legătura dintre bin Laden și atentatele de la 11 septembrie”¹⁸. Cu toate acestea, raportul lui Zelikow uită să menționeze dubiile Biroului Federal.

Prăbușirea Turnurilor Gemene

Una dintre lacunele cele mai grave ale versiunii oficiale este problema prăbușirii Turnurilor Gemene, care s-ar fi produs ca urmare a impactului avioanelor și a incendiului care s-a declanșat.

Comisia a omis să menționeze că, înainte de atentatele de la 11 septembrie, nicio clădire din oțel nu se mai prăbușise ca urmare a unor daune provocate din exterior, nici ca urmare a unui incendiu, chiar și în cazul în care incendiul fusese mult mai extins, mai puternic și cu o durată mai mare decât cel din cazul Turnurilor. Raportul nu menționează că toate prăbușirile care avuseseră loc mai înainte erau cauzate de încărcături explozive plasate cu grijă pentru un proces numit *demolare controlată*¹⁹.

Comisia nici măcar nu a amintit faptul că prăbușirea fiecăruia dintre Turnuri prezintă cel puțin zece dintre caracteristicile tipice ale demolării controlate cunoscute sub numele de „implozie”, situație în care clădirea se prăbușește în interior. De exemplu, prăbușirea ambelor clădiri a început instantaneu, s-a realizat perpendicular, a avut viteza virtuală a căderii libere

17 Federal Bureau of Investigation, *Most Wanted Terrorists* (FBI, Cei mai căutați teroriști); <http://www.fbi.gov/wanted/terrorists/terbinladen.htm>.

18 Ed Haas, *FBI says, „No Hard Evidence Connecting Bin Laden to 9/11”* (FBI afirmă: „Nu există probe de necontestat care să facă legătura dintre Bin Laden și atentatele de la 11 septembrie), *Muckraker Report*, 6 iunie 2006; <http://www.teamliberty.net/id267.html>.

19 Pentru aprofundarea argumentului, v. Griffin, *The Destruction of The World Trade Center: Why the Official Account Cannot Be True* (Distrugerea World Trade Center: motivul pentru care rapoartele oficiale nu pot fi adevărate), Paul Zarembka (ediție îngrijită de), *The Hidden History of 9-11-2001* (Istoria ascunsă a atentatelor de la 11 septembrie), Elsevier, Amsterdam, 2006, pp. 79–122. Acest studiu se află publicat și pe 911Review.com <http://911review.com/articles/griffin/nyc1.html> și în cartea lui David Ray Griffin, *Christian Faith and the Truth behind 9/11: A Call to Reflection and Action* (Credința creștină și adevărul din spatele atentatelor de la 11 septembrie: un apel la reflecție și acțiune), Westminster John Knox, Louisville, 2006.

și a produs o cantitate foarte mare de praf, ceea ce se întâmplă atunci când explozibilul pulverizează cimentul în particule minuscule.

Mai mult, prăbușirile au fost *totale*, cele două clădiri de 110 etaje, fiind reduse la o grămadă de moloz, înaltă de numai câțiva metri. Este un mister inexplicabil cum a fost posibilă o asemenea prăbușire – în afară de cazul în care s-a utilizat explozibil – deoarece nucleul fiecărui turn era alcătuit din 47 de stâlpi de rezistență din oțel. Comisia a gestionat problema negând, cu destul de mult curaj, existența unor astfel de stâlpi de rezistență. Aceasta a declarat: „Structura de rezistență a clădirilor era formată dintr-un trunchi gol din oțel”²⁰.

Teoria demolării controlate este susținută de mărturiile acelor care au declarat că au auzit numeroase explozii. Relatările, înregistrate de Departamentul Pompierilor din New York și făcute publice în august 2005, conțin nenumărate declarații cu privire la exploziile multiple care au avut loc în ambele turnuri, ceea ce confirmă dovezile deja existente²¹. În ciuda faptului că a avut acces la relatările martorilor²², Comisia a ales să nu menționeze niciuna dintre acestea.

Este chiar păcat, deoarece pare evident că autorii Raportului apreciau depozițiile pline de culoare, iar relatările martorilor la atentatele de la 11 septembrie conțin câteva declarații foarte interesante.

De exemplu, pompierul Thomas Turilli, referindu-se la Turnul de Sud, a declarat că „părea aproape un bombardament, de tipul, *bum, bum, bum*, șapte, opt explozii”. Infirmierul Daniel Rivera, descriind ceea ce el a definit ca fiind un „zgomot sinistru”, a afirmat: „Ați văzut vreodată demolări profesionale, când se plasează încărcăturile explozive la anumite etaje și se aude *poc, poc, poc*? Este exact... ceea ce mi s-a părut că aud”. Pompierul Edward Cachia, referindu-se la prăbușirea Turnului de Sud, povestește:

²⁰ 9/11CR, p.154 n.1.

²¹ V. David Ray Griffin, *Explosive Testimony: Revelations about the Twin Towers in the 9/11 Oral Histories* (Mărturii asupra explozivilor: dezvăluiri cu privire la Turnurile Gemene în istorisirile orale ale atacurilor de la 11 septembrie), 911Truth.org, 18 ianuarie 2006 <http://www.911truth.org/article.php?story=20060118104223192>, republicat în cartea lui Griffin, *Christian Faith and the Truth behind 9/11* (Credința creștină și adevărul din spatele atentatelor de la 11 septembrie). V. și Graeme MacQueen, 118 Witnesses: The Firefighters Testimony to Explosions in the Twin Towers (118 martori: pompierii, martorii exploziilor din Turnurile Gemene), *Journal of 9/11 Studies*, vol. 2/august 2006, pp. 49–123.

²² Municipality din New York, declară Jim Dwyer, „la început a refuzat accesul la arhivele investigatorilor (...) din Comisa de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie”, dar „a cedat atunci când a fost amenințată cu acțiunea în justiție”; *City to Release Thousands of Oral Histories of 9/11 Today* (Municipality permite folosirea a mii de relatări despre atentatele de la 11 septembrie), *New York Times*, 12 august 2005.

„Sincer vorbind, a cedat la un etaj mai jos, nu la acela unde a intrat avionul (...) de la început, ne-am gândit că a fost o detonare din interior, cu explozibil, deoarece a avut loc în etape succesive, *bum, bum, bum, bum*. Apoi turnul s-a prăbușit”. Pompierul Richard Banaciski descrie în felul următor ceea ce s-a întâmplat: „A fost o explozie. Părea ca la TV, [atunci când] fac să sară în aer clădirile. Toate acele detonări păreau că împrejmuiesc clădirea, ca o centură”²³.

Problema referitoare la utilizarea sau nu a explozibililor ar fi putut fi rezolvată prin examinarea științifică a stâlpilor de oțel. Dar, în loc de asta, deși sustragerea probelor de la locul crimei constituie delict federal, autoritățile au permis mutarea în grabă a stâlpilor și vânzarea lor ca fier vechi. Această sustragere este criticată de *New York Times* și de revista *Fire Engineering*²⁴. Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie nu a spus nimic despre asta.

De asemenea, Comisia a ales și să nu citeze declarația primarului Giuliani, făcută la ABC News, în care afirma că știa dinainte că unul dintre turnuri va cădea²⁵. Comisia n-a simțit nevoia de a-l întreba pe Giuliani cum ar fi putut cineva să prevadă prăbușirea Turnului de Sud, având în vedere faptul că nu existau precedente istorice ale unor cedări de acel tip.

Comisia nu a menționat nici măcar că responsabilul uneia dintre societățile care se ocupa de securitatea World Trade Center era Wirt Walker III, un văr al președintelui, nici că Marvin Bush, fratele președintelui, fusese directorul aceleiași societăți²⁶: informații care ar fi putut să furnizeze o replică la obiecția că „teroriștii” nu ar fi putut avea acces în edificii un timp atât de îndelungat necesar pentru plasarea încărcăturilor explozive.

²³ V. relatările lui Thomas Turilli, 4, Daniel Rivera, 9, Edward Cachia, 5, și Richard Banaciski, 3–4. Acestea, precum și alte declarații, sunt disponibile pe site-ul *New York Times*; http://graphics8.nytimes.com/packages/html/nyregion-/20050812_WTC_GRAPHIC/met_WTC_histories_full_01.html. Pentru a aprofunda această chestiune, v. și cartea scrisă de Griffin, *Explosive Testimony*, și aceea scrisă de MacQueen, *118 Witnesses*.

²⁴ *New York Times*, 25 decembrie 2001, *Fire Engineering*, ianuarie 2002.

²⁵ Pentru declarația completă a lui Giuliani, v. *Who Told Giuliani the WTC Was Going to Collapse on 9/11?* (Cine i-a spus lui Giuliani că pe 11 septembrie World Trade Center va cădea?); http://www.whatreallyhappened.com/wtc_giuliani.html.

²⁶ Margie Burns, *Secrecy Surrounds a Bush Brother's Role in 9/11 Security* (Discreție în legătură cu rolul jucat de fratele lui Bush în securitatea de la 11 septembrie), *American Reporter* 9/2021, 20 ianuarie 2003.

Comisia a neglijat și multe informații de importanță vitală privind prăbușirea clădirii 7 a WTC. Această prăbușire are o importanță particulară, deoarece, de obicei, cedarea Turnurilor Gemene este atribuită, în ciuda faptului că nu există probe științifice, impactului avioanelor; dar clădirea 7 nu a fost lovită de niciun avion și totuși s-a prăbușit cu viteza căderii libere. Un asemenea eveniment duce cu gândul la o implozie planificată, mult mai mult decât prăbușirea celor două turnuri (la care exploziile au început de sus²⁷). Dar Comisia nu s-a gândit să consemneze asemenea considerații.

N-a menționat nici faptul că pompierii au fost evacuați din clădirea 7 cu multe ore înainte, pentru că lansase cineva zvonul că se va prăbuși, deși, după cum reiese din toate fotografiile disponibile, era numai un incendiu la etajul patruzeci și șapte. Încă odată, Comisia ar fi avut ocazia să insereze câteva citate interesante din relatările despre 11 septembrie. De exemplu, Decosta Wright, un tehnician medical, a afirmat: „Cred că etajul patru era în flăcări (...) auzeam fraze de genul: Băieți, reușiți să stingeți acel incendiu?”. Comandantul Thomas McCarthy a declarat: „[se] așteptau să se prăbușească clădirea 7 a World Trade (...) erau (...) incendii la trei etaje diferite (...) ardeau puternic. Aveai de ce să fii surprins, știți, e după-amiaza în partea de jos a Manhattan-ului, un important zgârie-nori e în flăcări și ei se limitează la a spune «știm asta»”.²⁸ Dar Comisia nu a scris nimic în legătură cu decizia de a nu încerca să stingă incendiul, luată deoarece se știa dinainte că edificiul se va prăbuși.

Comisia nu a menționat nici numeroasele mărturii cu privire la explozii, cum este aceea a reporterului Peter DeMarco: „La 17.30 a fost un zgomot puternic. Șirul de ferestre de la ultimul etaj al clădirii a explodat. După aceea au fost pulverizate toate ferestrele de la etajul treizeci și nouă. Apoi cele de la etajul treizeci și opt. Poc!Poc!Poc! Nu se auzea nimic altceva, până când clădirea s-a prăbușit într-un nor gri care se ridica până sus”²⁹.

Comisia nu s-a referit nici la declarațiile făcute de Larry Silverstein, proprietarul clădirii, în timpul unui program al PBS: „Comandantul stației de pompieri”, temându-se de importante pierderi de vieți în zgârie-nori, a decis că ar fi fost mai bine să îl „abandoneze” și apoi „am privit cum se

²⁷ V. C. Thurston, *Explosion or Collapse? The Semantics of Deception and the Significance of Categories* (Explozie sau prăbușire? Semantica înșelăciunii și semnificația categoriilor), 4 noiembrie 2006; <http://www.truememes.com/semantics.html>.

²⁸ Relatarea lui Decosta Wright, 11 și a lui Thomas McCarthy, 10–11.

²⁹ Citat din cartea scrisă de Chris Bull și Sam Erman, *At Ground Zero: Young Reporters Who Were There Tell Their Stories* (Ground Zero: tinerii reporteri care se aflau la fața locului își relatează istoriile), Thunder Mouth Press, New York, 2002, pag. 97.

prăbușește clădirea”³⁰. Comisia a evitat numeroasele contradicții, pur și simplu – și incredibil! – omițând să menționeze prăbușirea clădirii 7³¹.

American Airlines, zborul 11

O altă sarcină complicată pentru Comisie a fost să explice cum a fost posibil, având în vedere procedurile standard pe care trebuie să le respecte armata și FAA (Federal Aviation Administration³²), ca niște avioane deturnate să lovească Turnurile Gemene.

Procedurile impun ca, dacă un controlor de trafic al FAA observă ceva care îl determină să creadă că e vorba de o urgență – pierderea contactului radio, dispariția semnalului radar, sau mai rău, abaterea sensibilă de la ruta prestabilită – și dacă problema nu poate fi rezolvată într-un minut, FAA trebuie să solicite la NORAD – comandamentul aerospațial al Apărării – trimiterea de avioane de vânătoare pentru a descoperi ce s-a întâmplat. De obicei, acest lucru se întâmplă rapid, astfel încât orice avion care persistă în a avea comportament anormal „cel mai probabil se va afla sub escortă [urmărire de luptă] în decurs de zece minute”³³. De ce nu s-a întâmplat acest lucru la 11 septembrie?

Militarii au răspuns la întrebare în data de 18 septembrie 2001, când au prezentat un tabel pe care se evidenția ora la care NORAD a recepționat notificarea de la FAA pentru fiecare dintre avioane și apoi ora la care au decolat avioanele de vânătoare³⁴. Militarii susțin că FAA nu a fost promptă în comunicare și de aceea timpul nu a fost suficient pentru a intercepta avioanele deturnate. Dar unii membri ai Mișcării pentru aflarea adevărului asupra atentatelor de la 11 septembrie, făcând calculele, au demonstrat că, în ciuda lentorii cu care s-a mișcat FAA așa cum afirmă armata, timpul ar fi fost

³⁰ *America Rebuilds* (America reconstruiește), documentar realizat de PBS, 2002, www.pbs.org/americanrebuilds.

³¹ Sarcina de a furniza raportul final asupra prăbușirii Turnurilor Gemene și a clădirii 7 de la World Trade Center îi este încredințată NIST (Institutul Național de Standarde și Tehnologie), o agenție a Departamentului Comerțului din Statele Unite. Acest raport constituie subiectul capitolului 3 al cărții mele *Debunking 9/11 Debunking: An Answer to Popular Mechanics and Other Defenders of the Official Conspiracy Theory* (11 septembrie, demontarea mașinațiilor: un răspuns pentru mecanismelor populare și pentru alți apărători ai teoriei oficiale a complotului), Olive Branch, Northampton, 2007.

³² Administrația Federală Aviatică, în engleză în original. (n.tr.)

³³ 9/11CROD, p. 141.

³⁴ 9/11CROD, pp. 141–143.

oricum suficient pentru a interveni³⁵. Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie a pus altfel problema, inventând o nouă versiune a faptelor.

Pentru a explica ce s-a întâmplat cu zborul 11 al American Airlines, Comisia a susținut că, dacă militarii ar fi primit notificarea deturnării cu 9 minute înainte de impactul cu Turnul de Nord, nu ar fi putut intercepta avionul, deoarece colonelul Marr, comandantul NEADS – sectorul nord-estic al NORAD – ar fi trebuit să telefoneze în Florida superiorului său, generalul Larry Arnold, pentru a obține permisiunea, și așa s-ar fi pierdut câteva minute, deoarece Arnold era în ședință. Comisia a uitat să precizeze că, în conformitate cu ceea ce este stabilit de procedurile Departamentului de Apărare, apelul telefonic nu era necesar: Marr avea autoritatea de a ordona decolarea avioanelor de vânătoare³⁶. Dar un detaliu și mai îngrijorător este acela că sus-menționata comisie nici nu s-a gândit să întrebe de ce avioanele de vânătoare nu au decolat imediat după 8.21 (cu 25 de minute înainte ca Turnul de Nord să fie lovit), atunci când zborul 11 avea toate cele trei caracteristici grave ale unui avion în situație de urgență: pierderea contactului radio, pierderea semnalului radar, abaterea sensibilă de la ruta prestabilită³⁷.

United Airlines, zborul 175

În ceea ce privește zborul 175 al UA, Comisia a afirmat că militarii nu au primit nicio notificare înainte de impactul cu Turnul de Sud³⁸. Dar NORAD, în declarația făcută în data de 18 septembrie, afirmă că a primit notificarea la ora 8.43, cu douăzeci de minute înainte ca turnul să fie lovit. De ce oficialii NORAD ar fi făcut referire la un lucru neadevărat?

O altă problemă privește teleconferințele FAA cu militarii, organizate de fiecare dată când se constată o situație de criză. Comisia a afirmat că FAA nu a activat teleconferința înainte de 9.20, la 17 minute după impactul zborului 175³⁹. O notă scrisă de Laura Brown, membru al FAA, preciza că

35 V. Illarion Bykov și Jared Israel, *Guilty for 9-11: Bush, Rumsfeld, Myers, Section 1: Why Were None of the Hijacked Planes Intercepted?* (Vinovați pentru 11 septembrie: Bush, Rumsfeld, Myers, Secțiunea 1: de ce nu a fost interceptat niciun avion deturnat?); www.emperors-clothes.com/indict/911page.htm. Acest studiu se găsește la linkul indicat sub titlul „Probe ale complotului altor servicii guvernamentale cu ocazia evenimentelor de la 11 septembrie”.

36 V. 9/11CROD, pp. 165–166.

37 V. *9/11 Live or Distorted: Do the NORAD Tapes Verify The 9/11 Commission Report* (11 septembrie, în direct sau distorsionat) din cartea lui David Ray Griffin, *Debunking 9/11 Debunking*.

38 V. 9/11CR, pp. 22–23.

39 9/11CR, p. 36.

teleconferința a fost activată „în câteva minute” după ce a fost lovit primul turn, deci în jurul orei 8.50. Comunicarea afirma și că FAA avea sarcina de a culege informații cu privire la toate „zborurile de interes”, în categoria cărora era inclus și zborul 175. Comisarul Richard Ben-Veniste a prezentat memorandumul în fața Comisiei, în timpul unei audieri care a avut loc în anul 2003⁴⁰, dar în raportul final nu se face nicio mențiune despre o asemenea depoziție. Cel mai probabil, suntem în fața unui exemplu al capacității lui Zelikow, redactorul versiunii definitive a *Raportului Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie*, de a șterge tot ceea ce ar fi putut contrazice versiunea oficială.

Comisia a ignorat raportul căpitanului Michael Jellinek, militar canadian, care în data de 11 septembrie superviza cartierul general al NORAD. Conform declarației acestuia, Jellinek vorbea la telefon cu NEADS, în timp ce privea cum zborul 175 se izbea de Turnul de Sud, și a întrebat: „Este vorba de avionul deturnat de care vă ocupați?”, iar la această întrebare NEADS a răspuns „Da”⁴¹.

American Airlines, zborul 77

Un tabel al NORAD pune în evidență că FAA a semnalat militarilor zborul 77 al American Airlines la ora 9.24. Criticii au subliniat faptul că această notificare, petrecută cu 14 minute înainte ca Pentagonul să fie lovit, însemna că militarii ar fi fost în măsură să evite impactul. Noua versiune a Comisiei a ocolit problema, declarând foarte simplu că prima afirmație a NORAD era „inexactă” și susținând, în schimb, că FAA nu a semnalat militarilor nicio anomalie legată de zborul 77 înainte ca acesta să lovească Pentagonul⁴². Unii membri ai Comisiei i-au acuzat pe militari de minciună⁴³. Totuși, de ce ar fi spus militarii o minciună care i-ar fi expus acuzațiilor că ar fi permis în mod deliberat ca Pentagonul să fie lovit?

O altă problemă pentru noua teorie a Comisiei este că nota Laurei Brown, atunci când afirmă că FAA a comunicat „informațiile în timp real” cu privire la „toate zborurile de interes”, precizează: „Inclusiv zborul 77”. Cu alte cuvinte, în memorandum se afirma că FAA a comunicat militarilor anomalia

⁴⁰ Audierea Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, 23 mai 2003; http://www.911-comission.gov/archive/hearing2/9-11Commission_Hearing_2003-05-23.htm.

⁴¹ *Toronto Star*, 9 decembrie 2001.

⁴² 9/11CR, p. 34.

⁴³ Michale Bronner, *9/11 Live: The NORAD Tapes* (11 septembrie în direct: înregistrările NORAD), *Vanity Fair*, septembrie 2006, pp.262–285; <http://www.vanityfair.com/politics/features/2006/08/norad200608>, la p. 285.

în cazul zborului 77 *cu mult înainte* de 9.24. Comisarul Ben-Veniste a comentat semnificația unei asemenea afirmații, în timpul unei audieri în cadrul căreia a prezentat memorandumul și a solicitat ca acesta să fie inclus printre acte⁴⁴. Dar, încă odată, Comisia Zelikow a redactat raportul final ca și cum această depoziție nu ar fi existat vreodată.

Atacul Pentagonului.

Există și alte neclarități în ceea ce privește modul în care Comisia s-a ocupat de atacul asupra Pentagonului.

Comisia a susținut că, până la ora 9.36, cu un minut sau două înainte ca Pentagonul să fie lovit, nimeni nu știa că un avion se îndrepta direct către Washington⁴⁵. Dar secretarul Transporturilor, Norman Mineta, a făcut referire la o conversație în care era clar că vicepreședintele Cheney, împreună cu ceilalți care se aflau în sala de conferințe din adăpostul aflat sub Casa Albă, a știut, cu cel puțin zece minute înainte, de existența unui avion care se apropia. Comisia, pentru a afirma contrariul, s-a limitat la a nu face nicio mențiune în legătură cu acuzația lui Mineta, cu toate că aceasta a fost făcută în decursul unei depoziții publice în fața aceleiași Comisii⁴⁶. Comisia a evitat să clarifice și multe alte probleme legate de afirmația că avionul care a lovit Pentagonul, zborul 77, era pilotat de Hani Hanjour.

De exemplu, pentru ca avionul să poată lovi Aripa 1 a Pentagonului ar fi trebuit să facă o coborâre în spirală, foarte dificil de executat chiar și pentru un pilot experimentat, iar Hanjour era cunoscut ca fiind un pilot incompetent. Comisia a gestionat această problemă confirmând în câteva pagini deficiențele lui Hanjour, pentru ca apoi să afirme, în alt loc, că i-a fost încredințată această sarcină deoarece era „cel mai experimentat pilot dintre cei implicați în operațiune”⁴⁷. Există multe mărturii conform cărora acesta nu ar fi fost capabil să piloteze nici măcar un avion monomotor.

Comisia a omis să evidențieze că, în cazul în care teroriștii ar fi vrut să provoace cel mai mare număr posibil de morți și daune enorme, Aripa 1 ar fi fost ultima alegere: tocmai fusese consolidată, de aceea impactul a cauzat mai puține daune decât ar fi provocat în orice alt punct; încă mai trebuia să

⁴⁴ Audiere la Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, 23 mai 2003.

⁴⁵ 9/11CR 34.

⁴⁶ Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, Audiere publică, 23 mai 2003. Declarația lui Mineta, care a fost făcută în urma întrebărilor lui Lee Hamilton și Timothy Roemer, poate să fie vizionată la: <http://www.youtube.com/watch?v=V7Vs7KnlpXU> și <http://www.youtube.com/watch?v=6Z2c8IkemYI>.

⁴⁷ 9/11CR, pp. 225–226, 242, 530 n. 147.

fie renovată, de aceea au fost ucise relativ puține persoane; ministrul Apărării și Statul-Major, care conform rigorilor logicii ar fi trebuit să fie primele obiective ale teroriștilor, se aflau în latura opusă a Pentagonului, în punctul cel mai îndepărtat posibil de Aripa 1⁴⁸.

Comisia a evitat să amintească și faptul că mulți dintre critici au susținut că nici dauna provocată, nici dărâmurile de la Pentagon, nu erau compatibile cu efectele provocate de impactul cu un Boeing 757. Cel mai probabil, această controversă putea fi rezolvată pur și simplu arătând înregistrările confiscate ale camerelor video de securitate din zonă. Dar Comisia a evitat să solicite înregistrările video și chiar să menționeze existența lor⁴⁹.

United Airlines, zborul 93

Există și multe alte omisiuni și mistificări cu privire la zborul 93 al United Airlines.

Omisiunea cea mai gravă se referă la proba certă că zborul 93 a fost doborât de aviația americană⁵⁰. Comisia a tranșat problema într-un mod indirect, constituind un grafic orar ulterior, conform căruia militarii n-au știut de deturnarea zborului 93 înainte ca aceasta să cadă. O asemenea afirmație sugerează ca memorandumul scris de Laura Brown să fie ignorat încă o dată.

Comisia afirmă și că militarii nu ar fi putut să afle despre zborul 93 din videoconferința organizată de Richard Clarke, la Casa Albă, deoarece nu participau „funcționarii potriviți, fie ai FAA, fie ai Departamentului Apărării”⁵¹. Însă cartea scrisă de Clarke, *Against all Enemies*, susține că FAA era reprezentată prin comandantul său, Jane Garvey, și că Departamentul Apărării era reprezentat de ministrul Rumsfeld și de generalul Richard Myers, care atunci era comandantul în exercițiu al Statului-Major. Cu siguranță că acestea erau „persoanele potrivite”. Mai mult, Clarke afirmă că lista deturnărilor posibile, prezentată de Garvey în fața lui Myers și a lui Rumsfeld, conținea „Zborul 93, al United deasupra Pennsylvaniei”⁵².

Comisia susține chiar că „nu știa ce membru al Departamentului de Apărare a participat” la videoconferința organizată de Clarke⁵³. Cel mai

⁴⁸ V. 9/11CROD, pp. 33–34.

⁴⁹ V. 9/11 CROD, pp. 37-38. Pentru evoluțiile cele mai recente privind înregistrările video, v. capitolul 4 al cărții mele *Debunking 9/11 Debunking*.

⁵⁰ V. 9/11CROD, pp. 148–151.

⁵¹ 9/11CR, p. 37.

⁵² Richard A. Clarke, *Against All Enemies: Inside America's War on Terror*, Free Press, New York, 2004, p. 7.

⁵³ 9/11CR, p. 36.

probabil, o asemenea afirmație neverosimilă are legătură cu faptul că Myers a declarat că în acea dimineață era la Capitol Hill, tocmai la ora la care, așa cum se afirmă în cartea scrisă de Clarke, se afla la Pentagon și lua parte la videoconferința cu Casa Albă. Comisia s-a limitat să confirme versiunea lui Myers, evitând să sublinieze contradicția cu ceea ce relatează Clarke⁵⁴.

În orice caz, noul grafic orar al Comisiei afirmă și că Cheney dă ordinul de doborâre a avionului de linie numai după 10.10, adică cu cel puțin șapte minute după ce zborul 93 s-a prăbușit, și că Richard Clarke nu a primit ordinul înainte de 10.25⁵⁵. Comisia a omis detaliul că însuși Clarke a declarat că a primit ordinul în jurul orei 9.50⁵⁶.

Comisia a mai uitat să spună că, în conformitate cu cele prezentate de ABC News, colonelul Marr a primit la NEADS ordinul de a doborî avionul și a instruit piloții de vânătoare să atace avionul civil, cu următoarele cuvinte: „Nu trebuie să se permită ca zborului 93 al United Airlines să ajungă la Washington”⁵⁷. Comisia nu a menționat nici faptul că CBS sau însuși Paul Wolfowitz, vicesecretarul Apărării, au declarat că avioane de vânătoare ale aviației militare erau pe urma zborului 93⁵⁸.

O altă parte a noului grafic orar al Comisiei susține că vicepreședintele nu ajunsese în sala de reuniuni din subsolul Casei Albe decât „cu puțin înainte de 10.00”. Pentru a afirma aceasta, Comisia a trebuit să ignore numeroase rapoarte precedente, inclusiv mărturia lui Norman Mineta, făcută în fața aceleiași Comisii, conform căreia Cheney deja preluase comanda, atunci când Mineta a ajuns în buncăr, la 9.20⁵⁹.

Atitudinea serviciilor secrete față de președinte

Voi încheia cu tratamentul acordat de Comisie atitudinii serviciilor secrete față de președintele Bush. Președintele se afla într-o sală de clasă în Sarasota, Florida, atunci când cel de-al doilea avion s-a lovit de World Trade Center. Cel de-al doilea avion a furnizat o probă fără echivoc – dacă, într-adevăr, atacurile au fost o surpriză – că teroriștii foloseau avioane deturnate pentru a lovi obiective de mare importanță. Nu există obiective

⁵⁴ 9/11CR, p. 463, n. 199; v. 9/11 CROD, pp. 211–217.

⁵⁵ 9/11CR, pp. 237–238, 37.

⁵⁶ Richard Clarke, *Against All Enemies*, pp. 7–8. V. comentariul meu cu privire la 9/11CROD, pp. 237–240.

⁵⁷ James Bamford, *A pretext for War* (Un pretext pentru război), Doubleday, New York, 2004, pp. 65–66, citat din transcriptul „9/11” (11 septembrie), ABC News, 11 septembrie 2002.

⁵⁸ CBS News, 11 septembrie 2001; *Boston Herald*, 15 septembrie 2001.

⁵⁹ 9/11CR, p. 40; 9/11CROD, pp. 241–244.

de mai mare importanță decât președintele, iar localizarea sa fusese amplu mediatizată. Protocolul serviciilor secrete impune agenților să îl transfere pe președinte într-un loc sigur stabilit dinainte. Însă acestuia i-a fost permis să rămână în școală încă o jumătate de oră și chiar să se adreseze națiunii la televizor, informând teroriștii că încă se găsea în acel loc.

Unicul comentariu al Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cu privire la acest episod de mare însemnătate, constă în afirmația că „serviciile secrete ne-au declarat (...) că nu au considerat imperativ [ca președintele] să părăsească de urgență clădirea”⁶⁰. Este evident că o asemenea atitudine a agenților serviciilor secrete implica faptul că știau că președintele nu era un obiectiv, dar nici acest lucru nu a fost menționat de Comisie, la fel ca toate celelalte probe care subliniau complicitatea oficială la atacuri.

Mișcări posibile ale administrației Bush

Pe lângă faptul că a omis toate aceste date, care contraziceau versiunea oficială cu privire la evenimentele de la 11 septembrie, Comisia condusă de Zelikow a lăsat de-o parte orice mențiune a faptului că administrația Bush–Cheney ar fi avut motive puternice de a dori un atac ca acela împotriva Turnurilor Gemene. Raportul Comisiei insistă asupra presupusului mobil al Al Qaeda, care i-ar urî pe americani și libertatea, dar evită să se refere la motivațiile multor membri ai administrației Bush–Cheney: visul de a realiza o *Pax Americana* globală, primul imperiu total din istorie.

Acest vis a fost exprimat de mulți neoconservatori – adesea numiți pur și simplu *neocon* – în cursul anilor '90, după ce destrămarea Uniunii Sovietice l-a făcut posibil⁶¹. A fost enunțat oficial, pentru prima dată, în Planul Național de Apărare din 1992, redactat de Paul Wolfowitz și Lewis „Scooter” Libby, pentru ministrul Apărării, Dick Cheney: un document numit „Programul pentru hegemonia globală și permanentă a Americii”⁶² sau

⁶⁰ 9/11CR, p. 39, v. 9/11CROD, p. 43.

⁶¹ Îi datorăm una dintre primele formulări editorialistului neocon Charles Krauthammer, care, în 1989, afirma că America ar trebui să lucreze la o „existență nouă din punct de vedere calitativ (...) o lume unipolară”, „Universal Dominion: Toward a Unipolar World” (Dominația Universală: către o lume unipolară), *National Interest*, iarna 1989, pp. 47–49.

⁶² Andrew J. Bacevich, *American Empire: The Realities and Consequences of U.S. Diplomacy* (Imperiul american: realitate și consecințe ale diplomației Statelor Unite), Harvard University Press, Cambridge, 2002, p. 44.

„planul [Cheney] de a guverna lumea⁶³”. Conform *neocon*, pentru a se atinge un astfel de obiectiv, ar fi trebuit să fie îndeplinite cinci cerințe posibile:

1. *Controlul petrolului mondial*. O asemenea cerință impunea susținerea schimbării regimului în diverse țări bogate în resurse petroliere, în special în Irak. Unii dintre *neocon*, inclusiv Cheney și Rumsfeld, ar fi vrut ca primul președinte Bush să îl debarce pe Saddam în 1990⁶⁴. Au continuat să susțină aceeași politică în decursul anilor '90, pledând pentru utilizarea forței⁶⁵. După ce administrația Bush–Cheney a preluat puterea, primul argument în discuție a fost găsirea unui mod de a ataca Irakul și de a împărți petrolul⁶⁶. Mai mult, în vara anului 2001, această administrație a dezvoltat un plan pentru a ataca Afganistanul și pentru a înlocui talibanii cu un guvern marionetă, în acest fel permițând multinaționalei petroliere americane UNOCAL să construiască un oleoduct de la Marea Caspică, care să traverseze Afganistanul⁶⁷.

2. A doua condiție fundamentală pentru mult dorita *Pax Americana* era transformarea armatei, cu ajutorul „revoluției armamentului”, posibilă datorită tehnologiei din sectorul informațional. În centrul acestei transformări ar fi utilizarea militară a spațiului⁶⁸. Deși termenul „apărare antirachetă” impunea ca folosirea spațiului să fie pur defensivă, un *neocon*, Lawrence Kaplan, a afirmat cu candoare tocmai contrariul: „Apărarea antirachetă nu are, de fapt, rolul de a proteja America. Este un instrument de dominare globală”⁶⁹.

3. O a treia cerință, datorată certitudinii că armamentul spațial ar fi fost foarte costisitor, era creșterea enormă a cheltuielilor pentru înarmare. Sfârșitul Războiului Rece făcea foarte dificil de îndeplinit această cerință,

⁶³ David Armstrong, *Dick Cheney's Song of America* (Cântecul american al lui Dick Cheney), *Harper's*, octombrie 2002.

⁶⁴ Arnold Beichman, *How the Debate over Iraq Strategies Began* (Cum au fost inițiate strategiile de împărțire a Irakului), *Washington Times*, 27 noiembrie 2002.

⁶⁵ Proiectul pentru noul secol american (PNAC), scrisoare adresată președintelui Clinton cu privire la Irak, 26 ianuarie 1998; <http://www.newamericancentury.org/iraqclintonletter.htm>.

⁶⁶ V. Ron Susskind, *The Price of Loyalty: George W. Bush, the White House, and the Education of Paul O'Neill* (Prețul loialității: George W. Bush, Casa Albă și educarea lui Paul O'Neill), Simon&Schuster, New York, 2004, și *Bush Sought „Way” to Invade Iraq?* (A căutat Bush o cale să invadeze Irakul?), CBS News, 11 ianuarie 2004); www.cbsnews.com/stories/2004/01/09/60minutes/main592330.shtml.

⁶⁷ V. 9/11CROD, pp. 122–128.

⁶⁸ *Rebuilding America's Defenses* (Reconstruirea apărării americane), IV, pp. 6, 50, 51, 59.

⁶⁹ Lawrence Kaplan, *New Republic*, p. 224 (12 martie 2001); citat de Bacevich, *American Empire* (Imperiul american), p. 223.

deoarece mulți americani considerau că, întrucât nu mai era necesar ca lumea să fie apărată de comunismul global, s-ar fi putut reduce substanțial cheltuielile militare.

4. A patra urgență a *neocon* pentru o *Pax Americana* era modificarea doctrinei atacului preventiv. În mod tradițional, o țară avea dreptul de a ataca o altă țară, dacă ar fi fost iminentă agresiunea din partea acelei țări: prea iminentă pentru a ridica problema în Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite. Dar *neocon* doreau ca Statele Unite să aibă posibilitatea de a acționa pentru a preveni amenințări care ar fi putut apărea într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat.

5. Al cincilea punct era necesar pentru aplicarea primelor patru: un eveniment care ar fi făcut ca opinia publică americană să accepte politica imperialistă a propriei țări. Acest aspect este teoretizat în *The Grand Chessboard* (Marea tablă de șah), o carte publicată în 1997, de către Zbigniew Brzezinski. După ce a descris Asia Centrală, cu marile sale rezerve de petrol, drept cheie de acces la puterea mondială, Brzezinski sugerează că americanii, cu instinctul lor democratic, ar fi fost reticenți să susțină cheltuielile de înarmare și sacrificiile umane necesare pentru „mobilizarea imperialistă”⁷⁰. Dar un asemenea impediment putea fi depășit – ajungea să fi existat „o amenințare externă bine direcționată și foarte precipitată”⁷¹. De exemplu, poporul american a fost nerăbdător să participe la cel de-al Doilea Război Mondial, ca urmare a „șocului provocat de atacul japonez asupra Pearl Harbor”⁷².

Aceeași idee este sugerată în *Reconstrucția apărării americane*, un document publicat în toamna anului 2000, de un grup de experți *neocon*, numit *Proiectul pentru noul secol american*. În legătură cu obiectivul de a transforma armata, documentul afirmă că acest „proces de transformare (...) după toate probabilitățile va fi foarte lung, dacă nu apare un eveniment catastrofic și catalizator, cum ar fi un nou Pearl Harbor”⁷³.

Atunci când au fost confirmate atacurile de la 11 septembrie, acestea au fost tratate ca un Pearl Harbor. Donald Rumsfeld a afirmat că atentatele de la 11 septembrie au creat „tipul de oportunitate oferită de cel de-al Doilea Război Mondial, pentru a remoderniza războiul”. Și președintele Bush și

⁷⁰ Zbigniew Brzezinski, *The Grand Chessboard: American Primacy and Its Geostrategic Imperatives* (Marea tablă de șah: supremația americană și imperativele sale geopolitice), Basic Books, New York, 1997, pp. 35–36.

⁷¹ Ibid., p. 212.

⁷² Ibid., pp. 212, 24–25.

⁷³ Ibid., p. 51.

Condoleezza Rice vorbesc despre atentatele de la 11 septembrie în termeni de *oportunitate*⁷⁴.

De fapt, s-a creat oportunitatea de a satisface ceea ce pentru *neoon* erau condițiile esențiale pentru construirea unei *Pax Americana*: atentatele de la 11 septembrie au permis administrației Bush–Cheney să atace Afganistanul și Irakul; să înceapă transformarea tehnologică a armatei; să obțină o creștere enormă a cheltuielilor pentru înarmare și să impună, cu o slabă opoziție, noua doctrină a războiului preventiv, cunoscută acum drept „doctrina Bush”.

Deși Bush a făcut aluzie la această doctrină la West Point, abia în iunie anul următor⁷⁵, aceasta a fost afirmată pentru prima dată în Programul pentru siguranță națională din 2002 (programul cunoscut sub numele NSS 2002), care s-a transformat în politica externă oficială a Statelor Unite. Scrisoarea de deschidere a președintelui afirma că America a „acționat împotriva amenințărilor care apar, înainte ca acestea să prindă contur”⁷⁶. În același document se spune: „Având în vedere obiectivele statelor ticăloșite și ale teroriștilor, Statele Unite nu pot să se bazeze pe poziția lor din trecut, de simplă reacție (...), nu putem permite inamicilor noștri să lovească primii (...), dacă este cazul, Statele Unite vor acționa preventiv”⁷⁷.

În lumina acestei afirmații, este evidentă corectitudinea considerațiilor lui Max Boot, el însuși un cunoscut *neoon*, conform căruia NSS 2002 este „chintesența neoconservatorismului”⁷⁸.

Am afirmat mai înainte, când l-am adus în discuție pe Philip Zelikow, că, ulterior, voi motiva de ce nu era persoana potrivită pentru a se ocupa de conducerea executivă a Comisiei de anchetă a atentatelor de

⁷⁴ Interviuul secretarului Rumsfeld, din *New York Times*, din 12 octombrie 2001; <http://www.defenselink.mil/transcripts/transcript.aspx?transcriptid=2097>. Pentru Rice, v. Nicholas Lemann, *The Next World Order: The Bush Administration May Have a Brand-New Doctrine of Power* (Ordinea mondială viitoare: administrația Bush ar putea avea o nouă doctrină a puterii), *New Yorker*, 1 aprilie 2002; http://www.newyorker.com/fact/content/articles/020401fa_FACT1. Pentru Bush, v. *Bush Vows to „Whip Terrorism”* (Angajamentul lui Bush de a distruge terorismul), Reuters, 14 septembrie 2001, și Bob Woodward, *Bush at War* (Bush la război), Simon&Schuster New York, 2002, p. 32.

⁷⁵ Discursul președintelui Bush la decernarea diplomelor la West Point, 1 iunie 2002; <http://www.whitehouse.gov/news/releases/2002/06/20020601-3.html>. „Securitatea Americii, a afirmat Bush, are nevoie ca toți americanii (...) să fie gata să acționeze preventiv”.

⁷⁶ Strategia națională pentru siguranța națională a Statelor Unite, septembrie 2002; www.whitehouse.gov/nsc/nss.html, scrisoare de deschidere; de acum înainte numit NSS 2002.

⁷⁷ NSS 2002, 15.

⁷⁸ Max Boot, *Think Again: Neocons*, „Politica externă”, ianuarie/februarie 2004; http://www.cfr.org/publication/7592/think_again.html, 18.

la 11 septembrie, având în vedere faptul că această Comisie ar fi trebuit să fie complet independentă de Casa Albă. Acest motiv este că primul dintre redactorii NSS 2002, document care s-a servit de atentatele de la 11 septembrie pentru a justifica doctrina atacului preventiv, nu este altcineva decât Philip Zelikow.

Încă o dată, Rice, când a avut nevoie de ajutor, s-a orientat către Zelikow. Ea este principala responsabilă, în calitate de consilier de securitate al președintelui, cu elaborarea NSS 2002. Prima redactare a fost făcută de Richard Haas, responsabilul cu programarea politică a Departamentului de Stat, dar Rice, conform depoziției lui James Mann, dorea „ceva mai îndrăzneț”. În consecință, „a ordonat ca documentul să fie complet rescris” și „l-a însărcinat cu redactarea pe vechiul său coleg (...) Philip Zelikow”⁷⁹.

Având în vedere apropierea personală și ideologică a lui Philip Zelikow de Casa Albă și de Bush–Cheney–Rice, nu este de mirare că se poate citi întregul raport al Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie fără a se găsi nici măcar o minimă referire la faptul că administrația Bush avea motive pentru a dori atacurile sau că, ulterior, s-au referit la acestea ca la o „oportunitate”. Nu poate să surprindă că unul dintre multele lucruri pe care Zelikow le-a omis, pe când redacta raportul cu concluziile Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, este că NSS 2002, pe care chiar el îl elaborase, subliniase la rândul său că „Evenimentele de la 11 septembrie (...) au deschis noi și imense oportunități”⁸⁰.

Un indiciu ulterior asupra punctului de vedere al lui Zelikow, înainte de a redacta raportul Comisiei, se poate găsi într-un studiu despre „terorismul catastrofal”, al cărui coautor a fost, în 1998. În acest studiu, în care se arată că se gândea la atacurile asupra Turnurilor Gemene ca la un nou Pearl Harbor, cu câțiva ani înainte de 2001, Zelikow și colegul său au scris:

„Dacă dispozitivul care a explodat sub World Trade Center, în 1993, ar fi fost un explozibil nuclear sau dacă ar fi răspândit un virus mortal, oroarea și haosul care ar fi fost generate ar fi depășit capacitatea noastră de descriere. Un asemenea act terorist catastrofal ar fi reprezentat o cumpănă în istoria americană. Ar fi provocat pierderi de vieți omenești și daune fără precedent pe timp de pace și ar fi subminat sensul fundamental al siguranței Statelor Unite, așa cum s-a întâmplat în cazul testelor nucleare sovietice, din 1949. Ca și în cazul Pearl Harbor, acest eveniment ar împărți trecutul și viitorul în ce s-a întâmplat înainte și după. Statele Unite ar putea răspunde cu măsuri dure,

⁷⁹ James Mann, *Rise of the Vulcans: The History of Bush's War Cabinet* (Ascensiunea vulcanienilor: istoria cabinetului de război al lui Bush), Viking, New York, 2004, p. 316.

⁸⁰ NSS 2002, 28.

reducerea libertăților civile, înăsprirea măsurilor de supraveghere a cetățenilor, reținerea preventivă a suspectilor și folosirea violenței de toate felurile.”⁸¹

Afirmații similare întăresc îndoiala că persoana care conducea Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, care ar fi trebuit să investigheze pentru a-i descoperi pe responsabili atacurilor, ar fi putut să fie inclusă în rândul acestei comisii.

Indiferent de acestea, luând în considerare inadvertențele lui Zelikow, ar trebui să avem motive întemeiate înainte de a suspecta că, în cazul în care administrația Bush a fost responsabilă de atacuri, acest fapt a fost acoperit de Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie. Dacă analizăm în detaliu raportul, în relație cu faptele confirmate în mod independent, este clar că aceste suspiciuni sunt confirmate din abundență. Concluzia mea este că *Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie* nu este altceva decât o minciună de 571 de pagini⁸². Un volum realizat ulterior de Thomas Kean și Lee Hamilton, despre care se spune că oferă „o relatare din interiorul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie”, nu face nimic pentru a înlătura această convingere⁸³.

⁸¹ Ashton Carter, John Deutch, Philip Zelikow, *Catastrophic Terrorism: Tackling the New Danger* (Terorismul catastrofal, abordarea noului pericol), „Afaceri externe”, noiembrie/decembrie 1998, 80–94 (disponibil la <http://cryptome.quintessenz.at/mirror/ct-tnd.htm>).

⁸² *The 9/11 Commission Report: A 571-Page Lie* (Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie: o minciună de 571 de pagini), Proiectul de vizibilitate al atentatelor de la 11 septembrie, 22 mai 2005; <http://www.septembereleventh.org/newsarchive/2005-05-22-571pglie.php>.

⁸³ Thomas H. Kean și Lee H. Hamilton, împreună cu Benjamin Rhodes, *Whitout Precedent: The Inside Story of the 9/11 Commission* (Fără precedent: istoria văzută din interiorul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie), Knopf, New York, 2006. Această carte este argumentul cărții mele *Demontarea mașinațiunilor de la 11 septembrie*.

Claudio
FRACASSI

UN WATERLOO AL INFORMAȚIEI

De cât timp va fi nevoie – de câți ani, de câte decenii – pentru ca presa mondială să recunoască cinstit că a eșuat, adică a informat eronat sau a dezinformat opinia publică, atunci când a prezentat din punct de vedere jurnalistic atentatele de la 11 septembrie, probabil evenimentul cel mai important al secolului care abia a început?

Această recunoaștere – v-am indus în eroare – a apărut tardiv, dar a apărut, cu ocazia celor două războaie din Irak, din 1991 și din 2003. Howell Raines, redactorul-șef de atunci (și viitorul director) al *New York Times*, făcând referire la informațiile false difuzate de Pentagon, în 1991, cu privire la forța reală a armatei irakiene, la pierderile de vieți omenești, la desfășurarea războiului, împărtășite la câteva luni după autocritica amară a unei mari părți a presei americane, afirmă laconic: „Ne-am lăsat păcăliți.” James Baker, secretarul de stat de atunci, i-a răspuns sarcastic, mândru de triumful puterii asupra informației: „Eu consider că, odată cu trecerea timpului, presa își va reveni (...)”.

Doisprezece ani mai târziu, minciuna planetară a „armelor de distrugere în masă” aflate în mâinile lui Saddam, difuzată fără niciun control critic și fără dubii de cea mai mare parte a ziarelor și a televiziunilor în ajunul (și în pregătirea) războiului, a demonstrat că, în realitate, presa, dezmințind previziunea batjocoritoare a lui Baker, nu își revenise pe deplin. Dar și în acest caz la final a existat – nu în cazul tuturor gazetarilor, dar la cei mai atenți și onești – o reflecție asupra greșelilor și a înșelăciunilor. În cursul unei conferințe asupra „jurnalismului după Irak”, organizată la Oxford, Leonard Downie, directorul de la *Washington Post*, a admis în public: „Am acceptat cu prea multă pasivitate teoriile conform cărora în Irak se ascundeau arme de distrugere în masă și că Saddam avea legături cu Al Qaeda. Accept responsabilitatea acestei erori. Ar fi trebuit să fim mai agresivi”.

Nu este hazardat să prevedem că, într-un viitor apropiat, vom auzi sau vom citi fraze de genul acesta și în legătură cu acceptarea plină de încredere

din partea mass-media a improbabilei versiuni oficiale asupra tragediei de la 11 septembrie. De fapt, este chiar și mai probabil decât în cazul minciunilor difuzate pe post de știri cu ocazia celor două războaie din Irak. De data aceasta este flagrantă contradicția dintre enormitatea tragicului eveniment american, fragilitatea reconstrucției sale politice și juridice, pe de o parte, și, pe de altă parte, absența substanțială a verificărilor, a investigațiilor aprofundate, de solicitare a unor surse independente și a unor confirmări științifice, politice și investigative din partea sistemului informațional. Ceea ce este definit drept „contrainformație” – dar care, în acest caz, la fel ca în multe altele, este pur și simplu o investigație onestă, care nu se mulțumește cu adevărul oficial – este răspândită în special în lumea subterană, fascinantă, liberă și de necontrolat a rețelei de internet; apare din când în când – chiar și însoțită de dubii și prudență – în articole sau transmisiuni TV izolate. Dar, de fapt – în absența sprijinului decisiv al sistemului mediatic mondial, tipărit sau televizat – nu este încă în măsură să atragă, așa cum ar fi fost nevoie, marea opinie publică a planetei.

Mai mult: natura multiformă, dificil de verificat, care este caracteristica structurală a ceea ce circulă în lumea internetului, a fost folosită prin multe canale de informare pentru a descrie întrebările legitime și merituoasele investigații jurnalistice independente asupra atentatelor de la 11 septembrie drept „aiureli” minoritare, fructul fanteziei unor încăpățânați și „complotiști”. Această ultimă definiție este, într-adevăr, unică. Președintele egiptean Mubarak a fost cel care a reamintit, foarte îndreptățit, la puțin timp după masacru, că va trebui „să se investigheze mult înainte de a se trage concluzii pripite”, fiindcă nu i se părea firească explicarea evenimentele numai prin „teoria unui complot organizat de niște fanatici sub conducerea lui bin Laden”. De fapt, dacă ne gândim bine, principalul scenariu extraordinar de complot aflat pe piața mondială a știrilor a rămas acela confecționat în formă brută de administrația Bush și devenit, fără niciun merit, „adevăr al faptelor”.

Cel mai mare păcat al informației în această problemă crucială a fost – așa cum vom vedea mai bine în continuare – acela al omisiunii. Așa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, în cazul atacurilor de la 11 septembrie, acoperirea jurnalistică și televizată a fost provocatoare, intensă, prelungită, în unele situații excesivă. În prima zi de după tragedie, *New York Times* a folosit trei sute de reporteri, treizeci de fotografii și douăzeci și cinci de profesioniști independenți, dedicând atacului asupra Turnurilor și Pentagonului 82 500 de cuvinte, în 67 de articole distribuite în cele 33 de pagini consacrate evenimentului. John Geddes – editor executiv adjunct al ziarului care nu este doar cel mai influent din lume, dar, în acel caz, era chiar „ziarul local” al orașului lovit – comenta cu un cinism profesional sincer: „era știrea pentru care ne pregăteam de o viață”. În acea zi, *New York Times* a vândut

un milion șapte sute de exemplare, cu jumătate de milion de exemplare mai mult decât de obicei, și a tipărit titlul principal cu font de dimensiunea 96, o dimensiune care mai fusese utilizată doar de două ori în istoria ziarului: pentru a relata aselenizarea și pentru a anunța demisia lui Nixon.

Ziarul parizian *Le Monde* a dedicat evenimentului, în prima zi, șaisprezece pagini pline; ziarul milanez *Corriere della sera*, optsprezece (și, după zece zile, același ziar se ocupa de tragedie și de consecințele sale până la pagina 19, prezentând reportaje, interviuri, fotografii și grafice de mare profesionalism).

Fiecare cetățean al lumii își reamintește interminabilele și emoționantele transmisii TV în direct, torentul de declarații, de comentarii, de apeluri, imaginile terifiante și repetate ale avioanelor care se loveau de World Trade Center. 11 septembrie a devenit un „topos” al informației și al vieții planetare, nu numai în acele zile, ci și în anii următori. Oricum, din uniformitatea știrilor transmise oră după oră, zi după zi – substanțial aceleași, din toate punctele de vedere și în toate ziarele planetei – a rezultat evidenta dependență a informației de sursele oficiale (chiar și anonime). În același timp, este interesant de constatat cum prezentării brute sau detaliate a faptelor i-a fost adesea suprapusă, până la a o substitui, relatarea, chiar dureroasă, a emoțiilor sau a reacțiilor și previziunilor (sau a temerilor) pentru viitor.

Să luăm ca exemplu știrea prăbușirii clădirii numărul șapte, un gigant de 60 de etaje, care era construită la o sută de metri distanță de turnuri și care nu a fost lovită de niciun avion. În zilele următoare tragediei, ai fi căutat-o inutil printre titluri, în cuprinsuri sau în fotografiile din principalele ziare din lume. În *Corriere della sera*, s-a făcut o singură referire la aceasta, în trei rânduri și jumătate, pe 12 septembrie, către finalul unei lungi și frumoase cronici. Este interesant de observat cum, pentru același eveniment – prăbușirea zgomotoasă și inexplicabilă a clădirii numărul șapte – cea mai cunoscută sursă oficială, Comisia numită de Congresul american, nu a alocat, trei ani mai târziu, nici măcar un rând, într-un raport de 571 de pagini. În ceea ce privește motivele structurale complicate și controversate ale prăbușirii turnurilor și a clădirii șapte – problemă care de una singură ar fi meritat cercetări, consultări ale experților, o investigație jurnalistică aplicată – ziarele din zilele următoare tragediei păreau să se mulțumească cu explicații de mântuială, din surse neprecizate, de genul că edificiile „nu aveau structură de rezistență”. Deja amintitul *Corriere* – numai un exemplu între numeroase altele – a publicat, în legătură cu acest subiect, o părere de la Ierusalim și o explicație anonimă și succintă a redacției, conform căreia „incendiul alimentat de carburant topise inima de oțel a Turnurilor”.

La fel ca și în cazul altor catastrofe asemănătoare, în orele ce au urmat tragediei a fost dificil să se stabilească cu exactitate numărul victimelor. Cu

toate acestea, și în acest caz dependența știrilor de indicațiile oficiale sau semioficiale a fost totală. Estimarea inițială, de douăzeci de mii de morți, a circulat în jurul lumii fără a i se putea indica proveniența. La cinci zile după tragedie, cifra publicată era apropiată de cinci mii, o sumă mult diferită de cea inițială.

O întreagă serie de știri extraordinare furnizate de autorități în decursul orelor de după atacuri – numele și numărul atentatorilor, capacitatea lor incredibilă de a pilota acrobatic avioane mari, revolta spectaculoasă a pasagerilor zborului 93, descoperirea miraculoasă a documentelor și cărților de identitate ale vinovaților, la locul crimei – au fost transmise de mass-media fără obiecții, fără confirmare de pe teren, fără verificări jurnalistice independente. Indicarea lui bin Laden drept creierul și proiectantul atentatului a fost susținută, încă de joi, 13 septembrie, de titluri care afirmau: „Bin Laden: «I-am mulțumit lui Allah pentru loviturile date cu un semn»”. (*Corriere de la sera*). Citind conținutul articolului, se putea afla că sursa, unica pentru toți, a informației prețioase era – în absența unei revendicări directe – „un jurnalist din Abu Dhabi”, anonim.

Aceleași știri – uneori puțin credibile, alteori chiar contradictorii – puse în circulație de autorități nu păreau să trezească în mass-media îndoieli, semne de întrebare, obiecții raționale, nevoia de a aprofunda informațiile sau de a le comuta în editoriale. Pe de-o parte, se indicau fără ezitare autorii atentatului ca fiind „musulmani integriști aleși să fie martiri” și se dădeau declarații în care aceștia erau descriși ca fiind „fanatici religioși” care „purtau întotdeauna haine tradiționale și petreceau nopțile rugându-se”. Pe de altă parte, se înregistrau informații conform cărora doi dintre „fanaticii integraliști” care respectau Coranul obișnuiau să facă chefuri cu vodcă și rom, iar în seara de vineri, 10 septembrie, înainte de a se arunca în brațele lui Allah, s-au „îmbătat într-un restaurant de pe Coastă”.

O atenție disproporționată a fost acordată, în comentarii neobișnuit de unanime, „transformării” președintelui Bush. Acesta a devenit „un om de stat de nivel mondial” capabil să fie „liderul întregii Țări”. În realitate, în acele ore, declarațiile președintelui erau firești, dacă nu chiar banale: „Îi vom face să plătească pe acei nemernici” (marți, 11); „Vom da o lovitură terorismului mondial” (joi, 13); „Mă gândesc la familii, la copii. Așa sunt făcut eu, sunt sensibil” (vineri, 14). Te puteai întreba, având în vedere parcursul nefericit al președinției Bush, în ce măsură, în acel septembrie 2001, programele TV și ziarele au fost influențate de sondaje pasagere care îi atribuiă președintelui Bush o cotă de 80% de popularitate sau acele date surprinzătoare erau influențate tocmai de nemeritatul cor de lăudători ai Casei Albe.

Eșecul extraordinar al celei mai puternice apărări antiaeriene din lume (Statele Unite, în afară de punctele de trecere a frontierei spre Mexic și spre

Canada, nu au nevoie de polițiști de frontieră, pentru că sunt protejate mai ales din cer) nu a devenit obiectul unei investigații jurnalistice pătrunzătoare, al unor confruntări cu mecanismele de apărare adoptate de alte țări, al unor verificări de responsabilitate, al unor cereri presante în legătură cu demisiile și pedepsele la vârful guvernului, ci a fost înregistrat de comentatori, în principal într-o cheie psihologică sau filozofică, ca o demonstrație a creșterii insecurității cetățenilor și a statelor în lumea modernă haotică: „Nimeni nu se poate considera invulnerabil”.

Absența totală a imaginilor cu sosirea și impactul giganticului Boeing asupra Pentagonului, locul cel mai supravegheat din lume, filmat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de obiectivele a zeci de telecamere (ca să nu mai vorbim de filmulețele turiștilor și de telecamerele băncilor și agențiilor care îl înconjoară) părea să nu ridice probleme pentru o presă în general înfometată de „lucruri de văzut”.

Cu toate acestea, îndoielile asupra versiunii oficiale se strecurau înainte de toate în mintea investigatorilor, a unora dintre agenții care au avut ocazia să cerceteze culisele deturnărilor: într-unul dintre rarele articole care ies de sub presiunea versiunii oficiale – scris de Seymour M. Hersh, în *New Yorker*, la patru săptămâni după tragedie – un angajat sceptic al FBI a afirmat că aceia care au deturnat avioanele păreau „o echipă de baschet în cea mai bună formă”, adăugând: „Cum poți să te gândești că ei credeau într-adevăr că vor reuși să deturneze patru avioane? Să ia un singur avion cu motor și să-l facă să aterizeze ar fi fost deja un succes”. Un funcționar al serviciilor secrete își manifestă deschis scepticismul cu privire la rolul lui bin Laden: „Ăla stă într-o grotă în Afganistan și conduce toată operațiunea? E prea gogonată. Nu putea să o organizeze singur”.

Reportajul de la fața locului, cel mai îndepărtat de versiunea oficială, imediat după prăbușirea World Trade Center, a fost acela realizat de C.J. Civers, un tânăr ziarist de la *New York Times*, care s-a pretins gunoier, însărcinat cu distribuirea și golirea containerelor de gunoi, și a reușit astfel să petreacă zece zile în Ground Zero, scriind pentru propriul ziar jurnalul zilnic al vieții și al problemelor salvatorilor. Dar, cu excepția cazurilor izolate, cum este cel al lui Seymour Hersh, în decursul săptămânilor și lunilor următoare, mass-media mondială nu a realizat nicio analiză reală și independentă a dinamicii efective a înfricoșătorului eveniment de la 11 septembrie, după ce FBI a închis în grabă ancheta. Astfel încât, același *New York Times*, luând act de situație, cu ocazia primei aniversări a atentatului, a constatat că „la un an după prăbușirea Turnurilor Gemene, cetățenii sunt mai puțin informați în legătură cu circumstanțele în care au murit 2 801 de persoane în plină zi, în extremitatea meridională a orașului Manhattan, în timp ce în 1912 nu au fost necesare decât câteva săptămâni pentru a înțelege dezastrul *Titanicului*”.

Oare a fost vorba de o inducere premeditată în eroare, cu scopul de a ascunde sau de a masca adevărul? Se poate presupune că acesta a fost obiectivul unui redactor oarecare al versiunii oficiale. Este cunoscut faptul că reflexele și comportamentul sistemului global de informații sunt adesea dictate de automatisme care nu presupun neapărat rea-credință (cu toate că nu din acest motiv efectele lor sunt mai puțin negative). În acest caz, se pare că a prevalat, pentru mass-media, ceea ce a fost denumit „sindromul déjà-vu”. Deoarece evenimentul se întâmplase sub ochii tuturor, în transmisiune directă la TV, deci se deduce că oricine a putut constata cu propriii ochi cum s-au întâmplat lucrurile (la orice oră, în orice moment, imaginea aseptica și teribilă a exploziilor era la dispoziția noastră, repetată obsesiv la jurnalele de știri), presa de toate tipurile s-a concentrat rapid pe aspectele emoționale, pe coșmarurile devenite realitate, pe îngerii binelui și pe diavolii răului, punând pe planul al doilea investigarea plicticoasă și obositoare a faptelor, adică a lucrurilor „deja văzute și revăzute”, deci cunoscute personal de toți.

Caracterul omnivor al reportajelor televizate din acea zi – substituirea, cu caracter permanent și de neuitat, a realității prin imagine – a fost descrisă în felul următor de către Ian McEwan, în *Guardian*:

„Asistăm la moarte la o scară incredibilă, dar nu am văzut murind pe nimeni. Coșmarul era această prăpastie de imaginație [...] Numai televizorul putea aduce toate acestea în casele noastre. În casa mea stă de obicei în colțul său, fără spectatori. Dar iată-ne, pe fiul meu și pe mine, sărind cu aviditate, oribil, de pe un canal pe altul, între CNN, CBC și BBC-24. Imediat ce era intervievat un expert, schimbam canalul. Voiam să știm numai ce se întâmpla în acel moment. În interiorul meu, un drogat al știrilor dădea ordine camerelor de televiziune: mergeți de jur împrejurul aceluia turn, coborâți în stradă, duceți-mă pe acoperiș [...]. În orgia aceea de actualizări continue, abia aveai timp să te gândești...”

A fost ca și cum spectacolul masacrului în direct ar fi avut efectul de a face irelevante știrile cu privire la masacru. Presa mondială, dând surselor oficiale undă verde să reconstituie faptele (deși natura sa e caracterizată de îndoială), s-a concentrat asupra aspectelor simbolice ale evenimentului.

În acea zi, o unică știre provenită dintr-o altă parte a lumii a contribuit decisiv la conturarea semnificației tragediei și la clarificarea conținutului său politic. Știrea venea din Orientul Mijlociu și fusese lansată de principalele agenții internaționale, însoțită de o filmare video a agenției Reuters, care a fost difuzată repetat pe toate televiziunile. Pe 12 septembrie, un mare ziar italian a intitulat-o astfel pe prima pagină: „Aplauze și sărbătoare pe străzile din Beirut și Ierusalim”.

În paginile dedicate de principalele ziare din lume acestui episod teribil, dar în același timp simbolic, ieșeau în evidență fotografii cu copii palestinieni cu degetele ridicate în semnul victoriei (fotografie de la Ierusalim) și cu

niște femei jubilând în tabăra de la Shatila, din Liban. Corespondențele făceau referire, în general, la acele imagini de sărbătoare unde „se împărțeau dulciuri” și la o „manifestare de bucurie” a trei mii de persoane în orașul Nablus.

Times a scris în acea zi: „Mii de palestinieni au celebrat azi atacurile teroriste din Statele Unite, cântând «Allah e mare» și împărțind dulciuri trecătorilor, chiar dacă Yasser Arafat, liderul lor, a afirmat că era îngrozit”. *Corriere della sera* a comentat în editorialul de pe prima pagină:

„Suntem toți americani și atunci când vedem cu inima frântă și cu o furie crescândă incalificabilele manifestări ale bucuriei palestiniene în fața imaginii morții unor civili fără apărare, dar și atunci când ne întrebăm care este cu adevărat lumea în care trăim.”

Trei zile mai târziu, un alt editorial a deplâns „sărbătoarea atâtor fanatici islamici și atâtor palestinieni, care, chiar și la Bethlehem, au manifestat strigându-și înspăimântător bucuria”.

Forța simbolică a știrii era atât de mare, încât a convins, așa cum a fost relatat într-o transmisiune de la New York, un grup de cetățeni să manifesteze în fața moscheii din Upper East Side, strigând: „Ați văzut la televizor palestinieni care dansau de bucurie (...), să le aruncăm o bombă și să vedem cât va dura petrecerea”. Pe de altă parte, criticii Americii au dedicat știrii reflecții amare, subliniind faptul că existența în cadrul opiniei publice arabe a unor „resurse de ură” este fructul „politicii duse de administrația Bush” și amintind că „lumea arabă și musulmană” era pe bună dreptate „exasperată de umilirea sa crescândă”.

Desigur, unele dintre aprecierile comentatorilor erau îndreptățite. Firește că în lumea arabă au existat diferite reacții după atentatele de la 11 septembrie și în unele cazuri foarte diferite de cele din Occident (cel mai influent săptămânal marocan a condamnat atentatele, dar a adăugat că originile lor trebuie căutate „în politica externă a duetului Bush–Sharon”). Dar nicio remarcă privind Islamul, contradicțiile sale, extremismul său, nu ar fi putut nici pe departe să determine impactul emoțional formidabil, generat de imaginile, intrate în casele noastre la ora cinei, cu străzile palestiniene în sărbătoare. În fața ochilor tuturor era realitatea din faimoasa și foarte mediatizata „bătălie a civilizațiilor”.

Câteva săptămâni mai târziu – dar, probabil, mult prea târziu pentru ca informația să facă din nou înconjurul lumii – programul *Panorama* al televiziunii publice germane și două investigații realizate de săptămânalele *Der Spiegel* și *Stern* au încercat să reconstruiască istoria acelor imagini, filmate în tabăra de refugiați palestinieni din Ain al Hilweh, în apropiere de Sidon:

„O privire mai atentă asupra materialului filmat și nedifuzat demonstra că strada în sărbătoare era în realitate liniștită. Numai în fața camerei era un grup de copii agitați. Femeia, care ne rămâne în memorie pentru țipetele sale de bucurie, pleacă liniștită câteva secunde mai târziu. Și mai e un bărbat cu un tricou alb care îi cheamă pe copii și încearcă să adune alte persoane în fața camerei. Întrebată ulterior, femeia din imagine spune că îi fusese oferită o prăjitură în schimbul bucuriei sale din fața camerei și că a rămas șocată atunci când a văzut imaginile la televizor.”

Puterea de a emoționa a episodului palestinian poate să fie introdusă pe bună dreptate într-o „*hit parade*” a marilor momente mediatice din istoria recentă. În primele zile ale conflictului din Golf, din 1991, atunci când încă nu prea existau imagini din război (se desfășurau bombardamente puternice, dar invizibile, asupra pozițiilor irakiene în Kuwait), a circulat știrea îngrozitoare că Saddam, într-un impuls de nebunie distructivă, a incendiat toate puțurile petroliere și a deschis valvele oleoductelor, deversând în Golful Persic un torent imens de petrol care nu putea fi oprit. Primele pagini ale ziarelor din lumea întreagă și primele știri ale jurnalelor TV au fost ocupate de imaginile tulburătoare și de neuitat ale unui cormoran: negru, plin de petrol, într-o zvâcnire disperată de viață, își deschidea aripile în apă și își ridica disperat ciocul, pentru a încerca în van să nu fie copleșit de marea de petrol.

În acele ore, nimeni nu s-a întrebat cum au fost filmate imaginile, având în vedere faptul că zona de coastă din Kuwait și din Irak era încă în mâinile lui Saddam și era bombardată. Și nimeni nu și-a pus întrebări în legătură cu ceea ce se știa, dar câteva săptămâni mai târziu, cei mai mari ornitologi din lume i-au declarat cu certitudine unui ziarist curios de la *Événement du jeudi* că, în acea perioadă a anului, în Golful Persic, „nu sunt cormorani”. S-a aflat, ulterior, că fotografiile violente, alb-negru, fuseseră făcute în altă perioadă a anului și în alt război, acela dintre Iran și Irak. În ceea ce privește filmările color, un reporter de televiziune a admis că a înregistrat „scene cu petrol” ale unor cormorani luați de la zoo.

Ulterior, nu au avut un impact mediatic mai mic nici imaginile, din mijlocul celui de-a doilea război din Irak, ale curajoasei Jessica Lynch, soldat american de nouăsprezece ani, rănită în luptă și prizonieră în spitalul din Nassirya, smulsă din ghearele zbirilor irakieni de un comando SUA, parașutat noaptea de un elicopter, care a intrat cu forța în spital, într-un zgomot puternic de proiectile. Războiul era într-o fază de acalmie confuză și acele imagini, filmate cu camera cu infraroșu, în care se vedea cum pușcașii marini americani spărgeau ușa și apoi cum luau tânăra rănită și o transportau la bordul elicopterului, întinsă pe un steag american, au făcut înconjurul lumii, încălzind sufletele: Saddam nu ar fi lăsat-o să scape.

Biata Jessica Lynch nu a putut să reconstituie episodul în fața ziariștilor, deoarece – afirmă militarii și transmiteau cu bună credință trimișii – „își pierduse memoria”. Multe săptămâni mai târziu, un trimis al *New York Times*, în mod clar bolnav de jurnalism, a reconstituit incidentul într-un mod oarecum diferit: Jessica, internată în spital, nu era prizoniera nimănui, luptătorii o abandonaseră de câteva zile în Nassirya. Un asistent medical irakian chiar a încercat să o înapoieze cu o ambulanță camarazilor ei din afara orașului, dar la un post de control a fost blocat și trimis înapoi, cu rafale de mitralieră, de către soldații americani din patrulă. În ceea ce privește spectaculoasa scenă a „eliberării”, iată cum a fost descrisă apoi trimișilor BBC de către un medic: „Au intrat strigând *go, go, go* și se auzea zgomotul focurilor de armă, dar nu zburau gloanțe, trăgeau în rafale cu armele descărcate. Au făcut un show pentru a le arăta americanilor de-acasă un atac la spital, precum acelea din filmele cu Sylvester Stallone sau Jackie Chan”. Odissea Jessicăi și imaginile luate, difuzate pe post de „știre” în toată lumea, erau într-adevăr emoționante. Astfel că, un an mai târziu, actul eroic a fost transformat, la Hollywood, într-un film.

Tentația de a da o notă spectaculoasă tragediei, reducerea sa la simbol, a fost evident prezentă în informațiile cu privire la atentate și la masacrele din 11 septembrie, care deja posedau în sine toate caracteristicile pentru a avea un efect distructiv, înspăimântător, terorizant. Într-o analiză nemiloasă a kitschului mediatic care a „transformat autostrada informației într-o parcare”, analiză realizată un an mai târziu, Daniel Harris, în revista americană *Salon*, s-a întrebat:

„O tragedie ca aceasta are nevoie de retorica kitschului pentru a deveni mai puțin înfricoșătoare? Era nevoie de o abundență de panglici și plăci comemorative, de serafimi cu aură așezați în vârful turnurilor fumegânde și de ursuleți cu cască de pompier, care să agite steaguri, pentru a uita ultimele minute ale agenților de bursă, ale îngrijitorilor și secretarelor care urlau în lifturi pline de fum, care cereau ajutor de la cornișele ferestrelor sparte, la etajul nouăzeci, sau care coborau pe scări acoperiți de arsuri de gradul trei?”

Harris a făcut o corelație între această derivă a memoriei și a informației, pe de o parte, și căutarea lacunară a adevărului despre fapte și eliminarea reflecțiilor incomode, pe de altă parte:

„Chiar dacă ajută să ne anestezieze, la vederea spectacolului macabru de mâini rupte din umăr și afundate în noroi sau de corpuri carbonizate care se aruncă de la ferestre, kitschul poate ascunde alte scopuri și alte priorități. Sentimentalismul său strident face intolerabil ceea ce nu s-a spus și reduce la tăcere opiniile disonante, strivite de violența emoțională a retoricii sale. Cosmetizează imaginile oribile și în același timp, ocultează realitatea...”

Misteriosul incident al antraxului, din săptămânile care au urmat atentatelor de la 11 septembrie, dincolo de decesele provocate și de teroarea răspândită, a avut două efecte: trecerea pe planul secund a investigațiilor jurnalistice asupra mecanismelor atentatelor de la New York și Washington și introducerea clară în circuitul „terorismului internațional”, alături de Osama bin Laden, a dictatorului irakian Saddam Hussein. Primele scrisori care conțineau pulberea ucigașă au fost livrate pe 18 septembrie 2001, la sediul din New York al televiziunii NBC News și la cotidianul *New York Post*. În zilele și săptămânile următoare, noi scrisori otrăvitoare au fost adresate instituțiilor și ziarelor, punând în stare de alertă Senatul de la Washington și ucigând un ziarist, în Florida. Panica s-a răspândit repede și, în Statele Unite, la fel ca în lumea întreagă, șirul de atentate și de amenințări chimice a fost interpretat ca al doilea act al atacului terorismului în America, după acela al avioanelor deturnate.

În plin val de frică, au fost introduse în circuitul informației știri care stabileau o legătură între ofensiva chimică și regimul lui Saddam, acum posesorul unor ucigătoare „arme de distrugere în masă”. Ziarul londonez *Telegraph* a publicat dezvăluirile senzaționale ale unui „om de știință irakian dezertor”, conform căruia el și colegii săi, la ordinele lui Saddam, au „făcut gaz sarin, toxina botulinică și antrax”. Dictatorul irakian intrase cu titlu deplin în perioada „după atentatele de la 11 septembrie” deoarece, după cum s-a scris, pregătea „atacuri cu arme chimice” împotriva unor obiective europene și americane. Ziarista italiană Monica Maggioni, care a urmărit pentru TG1 îngrijorătorul eveniment, a comentat: „Gândindu-ne din nou la acele zile, înțelegem că deja din toamna anului 2001 cineva a început să furnizeze elemente ambigue și deviante destinate lumii informației, iar obiectivul era de a-l transforma pe Saddam Hussein în următorul inamic de învins”.

Cu siguranță, era vorba despre amintirea antraxului și a terorii chimice răspândite în lume, evocate, aproximativ un an mai târziu, de către secretarul de stat al SUA, Colin Powel, în intervenția sa la Consiliul de Securitate al ONU, din ajunul atacului din Irak: prezentând „probele” pe care le avea împotriva lui Saddam Hussein, agitând cu brațul întins în aer o eprubetă care conținea pulberea albă misterioasă, un gest care a fost immortalizat de televiziuni și de toate ziarele planetei.

Pentru ziare, tema antraxului, așa cum se întâmplă adesea în lumea strălucitoare și schimbătoare a informației, s-a consumat încetul cu încetul, fără concluzii precise. Și totuși, atunci când reflectoarele erau deja stinse, s-a descoperit, după cum a relatat *Washington Post*, că „deși multe laboratoare posedau germenul de antrax Ames, acela implicat în atacurile bioteroriste, până acum numai cinci aveau combinația genetică identică cu acela conținut

de scrisorile de la Senat. Și toate aceste laboratoare au fost în măsură să prezinte mostrele lor unei singure surse militare americane: Medical Research Institute of Infectious Disease (Usamriid) al armatei SUA, din Fort Detrick, Maryland”.

Așa cum s-a putut constata, fantezia creatoare a informației a depășit-o încă o dată pe aceea a istoriei. Un concept aparținând lui Ioan Paul II, pe care l-a exprimat în timpul primului război din Golf, este că tot mai adesea în lumea globală modernă informația este utilizată „ca o armă strategică”, îndreptată mai mult spre spatele liniei frontului și spre opinia publică, decât împotriva armelor inamice din față. În anumite cazuri particulare, toată comunicarea mediatică a apărut ca fiind repetitivă și inefficientă, lipsind aparent obiectivul de a confirma atmosfera de război.

Imediat după atacurile de la 11 septembrie, așa cum deja se întâmplase în timpul conflictului din Irak, din 1991, televiziunile și organele de presă – în cadrul unei alianțe nesănătoase între puterea politică și mass-media – s-au îngrămădit să facă liste de motive muzicale considerate „nepotrivite”, și care tocmai de aceea nu ar fi trebuit să fie transmise sau ascultate. În lista pregătită de o televiziune britanică, în 1991, erau incluse *Give peace a chance* și *Imagine*, ale lui John Lennon. Zece ani mai târziu, în ziua de după atentatele de la World Trade Center, Clear Channel Communications, compania texană care controlează 1 170 de posturi de radio de pe teritoriul Statelor Unite, a întocmit la rândul său o listă de 150 de cântece interzise: lista conținea aceeași *Imagine*, dar și melodii cântate de U2 și de Queen. Propaganda a fost așa de convingătoare, că Sugar Ray a cerut personal suspendarea difuzării propriiei melodii, *Fly* (Zbor). Cu toate acestea, opinia publică americană, în 1991, la fel ca în 2001, nu a fost cucerită de acest tip de campanie mediatico-războinică: ascultătorii s-au revoltat, multe stații radio din Manhattan au anunțat că nu vor respecta ordinul și disk-jockey-ul unui post de radio din New York și-a început emisiunea tocmai cu *Imagine* a lui John Lennon: „De ce? a argumentat el, este frumoasă, vorbește de dragoste și de speranță, unicul lucru de care avem cu adevărat nevoie”.

Andreas
von
BÜLOW

GUVERNUL LUI BUSH ÎNAINTE, ÎN TIMPUL ȘI DUPĂ ATACURILE DE LA 11 SEPTEMBRIE ȘI CELE PATRU IPOTEZE POSIBILE ALE COMLOTULUI

Președintele și guvernul Statelor Unite au atribuit atacurile teroriste criminale de la 11 septembrie unei conspirații a lui Osama bin Laden care, cu toate că e de negăsit, se pare că trăiește în Afganistan și de acolo ar fi comandat unui pluton de nouăsprezece tineri extremiști islamici să îndeplinească atentatele sinucigașe. Grupul ar fi deturnat patru avioane mari de transport de călători, pentru a le face să se izbească de Turnurile Gemene de la World Trade Center și să cadă pe un departament al Pentagonului. Un al patrulea avion s-ar fi prăbușit în Pennsylvania, datorită unui grup de pasageri curajoși care, prin intervenția lor disperată, ar fi dejucat un atac terorist în desfășurare.

Cine pune sub semnul întrebării teoria administrației Bush, reducând diferitele probe (acelea puse la dispoziția opiniei publice, acelea distruse sau acelea ținute ascunse de către autorități) la altceva, ca să nu spunem la comportamentul criminal al unui cerc restrâns din guvernul SUA, este etichetat de portavocile guvernamentale ca un teoretician al complotului sau chiar ca un simpatizant al teroriștilor. Este posibil ca acest lucru să se întâmple deoarece principalele organe de informare din Statele Unite, la fel ca și acelea din celelalte țări occidentale, ocolesc întrebările care se nasc dintr-o critică a versiunii oficiale a faptelor și nu insistă să obțină de la guvern răspunsuri satisfăcătoare și întru totul verificabile. Poate pentru a explica atitudinea mass-media americane, se poate face referire la o declarație a CIA, din cursul investigației realizate de Comisiile Senatului și Camerei Reprezentanților asupra serviciilor secrete, la sfârșitul războiului din Vietnam: CIA a admis că a avut în slujba sa o mie de jurnaliști împrăștiați în toată lumea, cărora, în momentele decisive, li se transmiteau informații manipulate, cu scopul de a controla opinia publică din țările lor. Comportamentul mass-media după atentatele de la 11 septembrie a demonstrat că nu s-a schimbat mare lucru din vremea războiului din Vietnam. De atunci, sumele de bani alocate pentru dezinformare au crescut cu sute de milioane de dolari.

Teoria complotului, răspândită de administrația Bush, ar fi fost mult mai credibilă dacă autoritățile s-ar fi comportat într-un mod rațional (adică în mod coerent) înainte, în timpul și după atentate. Un cetățean obișnuit așteaptă de la propriul guvern o reacție adecvată și oportună în fața unui eveniment neprevăzut, cum au fost atacurile de la 11 septembrie. Dintr-o astfel de reacție face parte, în special, disponibilitatea, odată trecută situația de urgență, de a lămuri fără rezerve, atât fapta criminală, cât și tot ceea ce nu a funcționat în interiorul guvernului înainte și după acțiune. După cum vom vedea, acest lucru nu s-a întâmplat.

Patru sunt ipotezele care pot fi luate în considerație, dacă vrem să analizăm reacția guvernului. Prima: un fulger din senin. A doua: guvernul avea informații privind mișcările viitorilor atentatori, datorită activității diferitelor sale departamente de informații; dar, din cauza lipsei lor de interacțiune, nu s-a putut realiza acel tablou general, care ar fi permis autorităților să intervină prompt. A treia: guvernul era la curent cu planurile teroriste, dar le-a lăsat să se realizeze, fără a le pune niciun obstacol, cu scopul de a le folosi în interes propriu, pe post de propagandă. A patra: administrația Bush a plănuit atentatele, manifestând faptele astfel ca vina să cadă pe nouăsprezece tineri musulmani pe care i-a prezentat lumii pe post de țapi ispășitori.

În continuare, vor fi analizate aceste patru ipoteze, cu referire la reacția administrației Bush.

Un fulger din senin

S-a spus că evenimentele de la 11 septembrie au căzut asupra administrației Bush la fel ca un fulger din cerul senin. Această versiune a faptelor a fost divulgată de Condoleezza Rice, în acea perioadă consilier pentru securitate națională al președintelui american, și azi, ministru al Afacerilor Externe al SUA. După cum afirmă ea, înainte de 11 septembrie 2001, nimeni din cadrul Securității Naționale nu s-ar fi gândit că un terorist ar fi putut deturna un avion de călători pe care să-l facă apoi să intre, ca un proiectil, într-un zgârie-nori. Și totuși, și CIA, și FBI, și Pentagonul nu numai că știau că se pregătea un atac violent îndreptat împotriva unor clădiri simbolice ale Statelor Unite, dar primiseră chiar semnale detaliate, cu caracter de urgență, din cel puțin opt surse ale serviciilor secrete. În acea zi, se desfășura un exercițiu comun al Aviației Militare și al Aviației Civile care avea ca obiectiv studierea manevrelor de zbor care trebuie să fie făcute în caz de deturnare a avioanelor de linie civile, pentru un maxim de 'douăzeci de zboruri implicate. În acea zi, traficul aerian era atât de intens,

încât stațiile de la sol ale Federal Aviation Agency (FAA, Agenția Federală pentru Aviație a Statelor Unite) și al North American Aerospace Defence Command (NORAD, Comandamentul de Apărare Aeriană din America de Nord) nu au putut să distingă atacul terorist adevărat de simulare. Este evident că versiunea expusă de Condoleezza Rice era o minciună.

Dar să luăm în calcul ipoteza că această versiune, care susține că exercițiul american nu ar fi fost la curent cu nimic, corespunde realității. Dacă ar fi să ne gândim logic, cum ar fi trebuit să acționeze autoritățile la început, în timpul atacurilor și după acestea? O lipsă pe scară largă a informațiilor în cadrul serviciilor secrete americane ar fi trebuit să determine guvernul, după ce a trecut starea de urgență, să ceară explicații cu privire la dezastru de la responsabili aștia aflați la nivelele superioare din CIA și FBI, poate chiar să-i schimbe, dacă nu chiar să reconstruiască de la zero întregul sistem de servicii secrete.

CIA colaborase ani de zile cu Osama bin Laden, în lupta din Afganistan împotriva trupelor sovietice. Al Qaeda era alcătuită din tineri proveniți din mai mult de patruzeci de state islamice, antrenați pentru luptă de către CIA și de către serviciile secrete pakistaneze și saudite. După ce s-a terminat războiul din Afganistan, luptătorii Al Qaeda au fost încorporați ca mercenari de către trupele americane aflate în luptă în Balcani și în Cecenia. În acest timp, sarcina CIA ar fi fost să-și păzească propria țară de acești bandiți. Dar CIA nu credea că Al Qaeda reprezenta un pericol pentru Statele Unite.

Înainte de atentatele de la 11 septembrie, serviciile secrete americane din Hamburg supravegheau deja cea mai mare parte a celor nouăsprezece presupuși autori ai masacrului, printre care se afla și Mohammed Atta, presupusul lor conducător. Cu toate acestea, aproape toți au obținut viza de a intrare în SUA de la consulatul american din Jeddah, în Arabia Saudită. Un funcționar al consulatului, indignat, a dezvăluit că, în mai multe cazuri, eliberarea documentelor a avut loc încălcându-se legea într-o manieră grotescă. Ba mai mult, el a afirmat că 80% din personalul consulatului american din Jeddah era reprezentat de agenți ai serviciilor secrete, care, într-un mod cu totul irațional, au permis intrarea în Statele Unite a unor tineri musulmani deși nu aveau rude peste ocean.

Guvernul ar fi trebuit să intervină energic și în cazul FBI. Biroul dispunea de indicii semnificative privind mișcările teroriștilor islamiști. Înainte de 11 septembrie, niște agenți ai contraspionajului au găzduit doi viitori pirai ai aerului, în timp ce aceștia luau lecții de zbor. Cu toate acestea, în ciuda diferitelor indicii, conducerea FBI a refuzat oarecum nepoliticos să dea ascultare solicitărilor presante ale propriilor colaboratori, dislocați pe teritoriul SUA, care, alertați de asaltul neașteptat al școlilor de pilotaj americane de către arabi dubioși, sugerau ca aceștia să fie puși sub

supraveghere. Casetele cu interceptările telefonice, conținând informații cu privire la pregătirea atentatelor, la spălarea de bani, la comerțul cu arme și cu droguri, au rămas în biroul de traduceri al FBI, probabil în așteptarea de personal care să se ocupe de ele. Fără să mai punem la socoteală faptul că personalul colaborator al serviciului de traduceri era în raporturi bune cu aceia ale căror conversații ar fi trebuit să le traducă. Aceste indicii importante privind cercul de colaboratori nu au fost analizate.

În ciuda tuturor acestor fapte, după 11 septembrie au avut loc puține schimbări în cadrul serviciilor secrete americane. Aproape toți funcționarii administrației SUA care au comis erori și care, în consecință, prin greșelile lor, au dat mână liberă atacului de la 11 septembrie, au obținut oricum o promovare. Așa a fost în cazul șefului Diviziei antiterorism, azi considerat un guru al securității din vârful serviciilor secrete naționale, care acum poate conta pe o sută optzeci de mii de noi colaboratori.

Neglijența și invidia au împiedicat colaborarea dintre CIA și FBI

Administrația Bush a renunțat rapid la ipoteza ignorării totale a faptelor, atunci când au fost făcute publice diferite episoade parțial scandaloase; guvernul a prezentat atunci teoria conform căreia serviciile secrete ar fi știut de aproape toate faptele care au precedat atentatele. În mod prostesc, aceste informații ar fi fost tratate cu neglijență de FBI, CIA și de alte departamente guvernamentale, consecința fiind imposibilitatea de a obține o versiune de ansamblu a evoluției situației. Deci, diferitele departamente ale serviciilor secrete nu au făcut schimb de informații și, de aceea, guvernul nu a fost capabil să se pună în mișcare în timp util, pentru a dejuca atacurile iminente.

Așadar, din punct de vedere juridic, funcționarii din conducerea serviciilor secrete ar fi trebuit să fie acuzați de neglijență gravă, care a avut ca rezultat moartea a trei mii de oameni.

CIA supraveghea ocazional doisprezece teroriști din grup, dar nu a transmis FBI-ului informațiile culese. Iar FBI nu a informat CIA despre cei doi teroriști suspecti, identificați de agenții săi. În ciuda semnalelor insistente venite din partea serviciilor secrete ale altor țări și din partea Unității antiteroriste comune celor două departamente, departament constituit în proporție de 80% din investigatori ai CIA, a lipsit schimbul de informații; probabil din cauza invidiilor interne.

Mai mult, CIA s-a folosit un deceniu de Osama bin Laden și de mercenarii săi, care apoi au constituit Al Qaeda, ca instrument pentru a se opune trupelor sovietice, nu numai în Afganistan, ci și în restul lumii, tocmai de aceea i-a fost dificil să lase FBI-ul să se ocupe de situație. Chiar

acceptând această versiune, a ignorării faptelor pricinuită de neglijență și de invidii, rămâne totuși neclar comportamentul șefilor FBI, care, înainte de 11 septembrie, au interzis cu desăvârșire agenților dislocați pe teritoriul SUA să meargă pe urmele proaspete ale suspectilor teroriști.

Administrația Bush știa dinainte de atentate și a permis ca ele să aibă loc pentru a obține consensul general în privința războiului împotriva terorismului și pentru a aduce de partea lor statele care îl susțin

În faza de formare a guvernului președintelui George W. Bush, mulți viitori membri ai administrației sale au creat un adevărat rezervor de idei, sponsorizat de industriile petrolieră, producătoare de armament și de carburanți, privind modul de a menține supremația Statelor Unite în noul secol. Printre alții erau și vicepreședintele Cheney, ministrul Apărării Rumsfeld, președintele de atunci al Băncii Mondiale și Jep Bush, fratele lui George W. Într-un fel, intenția a fost explicit declarată într-un document privind necesitatea cheltuielilor militare, făcut public cu un an înainte de atentate. Era datoria Statelor Unite de a-și apăra supremația militară, politică, economică, financiară, atât la nivel global, cât și la nivel local, și să contracareze concurența. În acest scop era necesar să crească cheltuielile de înarmare; era imposibil să se impute poporului american costul păcii, după dezmembrarea Uniunii Sovietice. În decursul anilor ar fi fost dificil să i se pretindă poporului american să accepte fără a protesta creșterea cheltuielilor pentru susținerea războaielor; numai un eveniment catastrofal și cu efect catalizator, așa cum a fost Pearl Harbor, ar fi putut schimba într-o clipită opinia americanilor. Un an mai târziu a avut loc evenimentul mondial de la 11 septembrie, care, însoțit de o furtună mediatică, a condus opinia publică pe noua linie de gândire.

Din aceasta se deduce complicitatea cu bună știință, în scopuri geopolitice, a guvernului, în acțiunea celor nouăsprezece atentatori, dar nu și intervenția activă.

În acest scenariu, administrația trebuia să mențină strict secretă propria complicitate. Cu toate acestea, se poate intui ceea ce s-a întâmplat în realitate. Totuși, și în această direcție lipsesc clarificări complete: lipsesc înregistrările video ale atentatorilor făcute atunci când au ajuns la aeroport, toate numele de pe listele de pasageri ale companiilor aeriene, cutiile negre și aparatele cu înregistrări vocale; ba chiar, în cele din urmă, șeful FBI a lăsat să se înțeleagă că identitatea celor nouăsprezece nici nu ar fi clară!

Cum este posibil ca, în decursul a mai mult de o sută de ani, niciun zgârie-nori cu schelet de oțel să se prăbușească din cauza vreunui incendiu,

în timp ce la 11 septembrie s-au prăbușit trei (cele două turnuri și clădirea WTC7, care nu a fost lovită de avioane)?

Nu poți rămâne indiferent în fața unor asemenea scenarii fantaziste. Modul de comportare al apărării antiaeriene pe 11 septembrie, care pentru aproximativ două ore a lăsat spațiul aerian de deasupra coastei de est mai mult sau mai puțin accesibil atentatorilor, nu mai poate să fie explicat prin simplul consimțământ în fața acțiunii teroriste. În acest caz, procedurile de interacțiune dintre siguranța aeriană civilă și cea militară, pentru intervenții în situații excepționale, au fost dezactivate. Folosind numai propriile mijloace, atentatorii nu ar fi putut niciodată să-și realizeze scopul.

Este de înțeles agitația controlorilor de trafic de după dezastru. Încă de la mijlocul zilei de 11 septembrie, aceștia s-au adunat într-o ședință ad-hoc pentru a discuta monstruozitatea celor întâmplate și pentru a găsi o explicație. În timpul reuniunii, autoritățile de supraveghere au sechestrat și au distrus benzile cu observațiile grupului de discuție.

Probabil pirații aerului au dezactivat semnalul automat al stațiilor de la sol și dispozitivul de transmisie-recepție automată a avioanelor și, în loc să se îndrepte direct către ținte, au deviat zborurile pentru treizeci de minute către vest, pentru ca apoi să le întoarcă spre dreapta, schimbând ruta către turnurile WTC și Pentagon, situate în est. În mod normal, în aceste treizeci de minute toate cele patru avioane de călători ar fi putut fi ajunse de avioane de luptă militare și obligate să aterizeze. În decursul a nouă luni înainte de 11 septembrie colaborarea dintre FAA și NORAD a fost eficientă în 67 de cazuri fiind activată mereu rapid, în doar câteva minute. În schimb, în ziua terorii, tehnica verificată atâta timp nu a funcționat în niciunul dintre cele patru cazuri la care ne referim.

Nu se înțelege nici pentru ce motiv avioanele de luptă, care, printre altele, au decolat cu întârziere și nu de pe aeroporturile cele mai apropiate, au rămas în aer, în loc să se îndrepte cu cea mai mare viteză spre locul în care, conform planurilor de operare, ar fi trebuit să ajungă.

Operațiune a serviciilor secrete ascunsă sub un fals stindard

Numărul mare de erori din modul de acțiune al guvernului conduce la întrebarea dacă o parte din administrația Bush nu a acționat tocmai pentru a provoca un eveniment catastrofal, cu efectul catalizator al unui „nou Pearl Harbor”. Tehnica *false flag operation*¹ este la fel de veche precum lupta pentru putere pe Terra. Atentatele de la 11 septembrie au reprezentat, cu bune și cu rele, un eveniment catastrofal și catalizator. A fost o *psyop*, o operațiune

¹ Operațiune sub un stindard fals, în engleză în original (n.tr.).

pentru a influența masele. Actul terorist, de neimaginat pentru cetățeni, pregătit și finalizat de către serviciile secrete, trebuia să fie atribuit unor indivizi care, de fapt, nu aveau nici o legătură cu acesta, dar care în prealabil și fără știința lor ar fi fost aleși să fie țapi ispășitori. Aceste victime nevinovate sunt denumite *patsies* de către serviciile secrete ale SUA.

Dacă în cazul atentatelor de la 11 septembrie ar fi fost activat acest model al serviciilor secrete, atunci acestea ar fi trebuit să pregătească minuțios înainte – și apoi să le pună în practică – multe operațiuni sincronizate între ele. Rolul operatorilor serviciilor secrete, care în aceste cazuri apelau la legea rațiunilor de stat, trebuia să rămână strict secret înainte, în timpul și după acțiune, în vreme ce țapii ispășitori, imediat după nefericitul eveniment, urmau să fie prezentați opiniei publice ca vinovați, cu toate mijloacele unei campanii mediatice. De aceea, controlul mass-mediei are o importanță crucială atunci când este vorba de un eveniment epocal ca cel din 11 septembrie. Conform acestei scheme, cei nouăsprezece presupuși atentatori au fost țapii ispășitori, adică *patsies*. Proveneau din țări arabe, de obicei studiau în Europa, căpeteniile lor își aveau sediul la Hamburg. Se pare că nu fuseseră mari intelectuali și că aveau un venit mai degrabă modest, provenit din burse de studiu sau din susținerea părinților, nu neapărat înstăriți. Un lucru straniu, la Hamburg, grupul era vecin cu un colonel de aviație pakistanez, care dispunea de sume mari de bani. Ne-am putea gândi că acest colonel făcea legătura cu serviciile secrete pakistaneze. Înainte de 11 septembrie, toți atentatori, au făcut o călătorie în Afganistan, trecând prin Pakistan, sub supravegherea ISI, serviciul secret pakistanez, strâns legat de CIA. Colaborarea dintre ISI, CIA și GID, serviciul secret saudit, a fost maximă în timpul războiului din Afganistan împotriva trupelor sovietice. În acea perioadă, Osama bin Laden era cel care înrola, în special din partea saudiților, soldați musulmani fundamentalisti din alte patruzeci de țări musulmane.

Cei nouăsprezece musulmani care studiau în Europa, nu au fost extremiști de la început, ci mai degrabă erau obișnuiți cu o viață mondenă și liberă. Cu trecerea timpului, aceștia au devenit din ce în ce mai fundamentalisti: își lăsaseră barba să crească la fel ca Mahommed și își puneau soțiile să poarte vâlul islamic. Cu toții, fie individual, fie în grupuri mici, au zburat în Afganistan, trecând prin Pakistan, pentru un scurt antrenament. Acolo, încă din timpul războiului împotriva sovieticilor, se găseau câmpuri de antrenament ale serviciilor secrete. Ajungeau aici tineri *desperados* din toată lumea arabă, considerați pe-atunci de propaganda occidentală luptători pentru libertate.

Viața modestă din Europa a devenit mai luxoasă atunci când viitorii presupuși pirați ai aerului, după șederea în Afganistan, au ajuns în SUA pentru a începe lecțiile de zbor. În Statele Unite au dus o viață bună:

dispuneau de bani pentru a face călătorii în State, dar și în Europa, mergeau să își viziteze familiile în țările arabe și au luat parte la reuniuni internaționale ale teroriștilor, la care au fost prezenți și observatori din partea CIA.

Aveau mulți bani. Serviciul secret indian a făcut referire la un bonus de o sută de mii de dolari primit de Mohammed Atta, cu puțin înainte de atentate. Suma a fost dispusă de șeful ISI și lichidată prin intermediul unei cunoștințe a lui Osama bin Laden. Șeful ISI se afla la Washington pe 11 septembrie pentru a se întâlni cu colegii americani și cu membrii Congresului SUA și a urmărit evenimentele la televizor. Atunci când, la câteva luni după atentat, a susținut că, după informațiile serviciilor secrete pakistaneze, cei nouăsprezece fundamentalisti nu au avut nicio legătură cu atentatele de la New York și Washington, a fost schimbat din funcție la presiunea americană.

Cei nouăsprezece nu păreau conspiratori dintr-un comando special și nici nu se comportau ca atare. În pregătirea atentatelor au lăsat în urmă o mulțime de indicii. Plăteau totul cu cartea de credit, astfel încât prezența într-un loc și mișcările de dinainte de atentat să poată fi cu ușurință identificate și verificate imediat. Folosirea nediscriminată a celularului ar fi putut furniza suficient material pentru interceptările serviciilor secrete, cu excepția situației în care ar fi fost în prealabil contrafăcute. Cei nouăsprezece au coborât în infernul din Las Vegas și s-au distrat cu diverse dansatoare de striptease. Mohammed Atta, „cuviosul” din Hamburg, a trăit mult timp cu o dansatoare de striptease. În timpul șederii în SUA, cei nouăsprezece au avansat ca elefanții pe pista bătută a acelei teorii. Unii experți ai serviciilor secrete, rămași anonimi, au afirmat după 11 septembrie că autorii planului au dus FBI pe o pistă falsă.

Cei nouăsprezece erau nepricepuți la lecțiile de zbor. Se poticneau adesea în termenii tehnici englezi. Și randamentul lor era puțin convingător. Conform instructorilor de zbor, viitori pirați ai aerului nu erau nici măcar în stare să piloteze un Cessna mic. Din acest motiv, instructorii și școala nu le încredințau de bunăvoie avioanele.

Nu există probe clare asupra modului în care cei nouăsprezece au aterizat în trei aeroporturi ale coastei de est cu patru avioane de pasageri. Se pare că telecamerele de pe coridoarele aeroporturilor erau stricate. În niciunul dintre cazuri, pe listele de pasageri nu se afla niciun nume arab, nici măcar al vreunuia dintre cei patru musulmani suspecti semnalati de FBI. Identitatea lor nu a fost lămurită până în final. Cu mult înainte de 11 septembrie, aproape tuturor le-au fost furate documentele personale, printre care și brevetele de pilot și pașaportul, astfel că au fost nevoiți să-și procure documente provizorii. Documentele furate ar fi putut servi la construirea unei false „identități de terorist”.

Mulți erau înscriși la instituții de pregătire militară din SUA, dar nicio identitate nu a fost verificată oficial, de către FBI sau de altă autoritate militară. Șeful FBI a admis că, până în prezent, identitatea celor nouăsprezece nu a fost clarificată. Nu este de mirare că șapte dintre presupușii atentatori sinucigași au fost declarați supraviețuitori după atentat. Nici această ciudățenie nu a fost lămurită de autorități.

Deoarece, spre deosebire de ce se întâmplă în mod normal în incidentele aeriene, înregistrările de voce și de date nu au fost descoperite sau prezentate, rămâne complet de neînțeles cum au putut cei nouăsprezece să preia comanda avioanelor. Se pare că piloții, care în parte erau foști piloți de luptă din aviația militară, nu au opus prea multă rezistență. De altfel toți cei patru piloți nu au activat numărul de cod de patru cifre prevăzut pentru a semnala stațiilor de la sol o deturnare.

Din punct de vedere al unei operațiuni secrete *false flag*, s-ar fi putut ca, prin mijloace electronice și din exterior, să se fi preluat controlul avionului de la pilot, cu ajutorul unui dispozitiv de recepție-transmisie automat sau al computerului de bord. Această tehnologie a fost dezvoltată de Pentagon pentru a putea recupera controlul avioanelor de pasageri în caz de deturnare, prin intermediul unui semnal transmis de la stația de la sol sau de la un avion militar, ca de exemplu un AWACS sau un Global Hawk. Avionul poate să fie astfel deviat de la ruta piraților aerului și făcut să aterizeze. Prin activarea pilotului automat, semnalul transmis de dispozitivul de emisie-recepție automat către stația de la sol a siguranței aviatice este dezactivat.

Cutiile negre și aparatele pentru înregistrări vocale, proiectate pentru a rezista impactului căderii, înregistrează numai ultima jumătate de oră a operațiunilor din cabina piloților și după această perioadă de timp pornesc din nou înregistrarea, ștergând caseta. Zborul către vest, care a însemnat consemnarea a mai bine de jumătate de oră într-o operațiune periculoasă, nebunească și inutilă, poate fi demonstrația că la mijloc e vorba despre o operațiune *false flag*. Astfel, cele mai importante treizeci de minute, acelea în care controlul avionului a trecut de la piloți la pirații aerului, nu au putut să mai fie reconstruite.

Așa cum am menționat deja, numai în 2001 apărarea antiaeriană a reușit să rezolve 67 de situații de urgență, prin folosirea avioanelor de luptă gata în orice moment să decoleze. Intervenția era verificată și în cazul în care se proba existența unei bombe. O situație periculoasă pentru cei nouăsprezece pirați ai aerului, dar, din contră, foarte utilă pentru o echipă a serviciilor secrete, însărcinată să preia controlul automat al avioanelor și să se sustragă unei lămuriri ulterioare asupra modului real în care s-au întâmplat faptele.

Spațiul aerian din 11 septembrie era folosit pentru cinci manevre mari, printre care aceea de antrenament concentrat pe apărarea în caz de deturnare

a douăzeci de avioane de pasageri. Pe monitoarele controlorilor de trafic apăreau alternativ false situații de deturnare pentru care ar fi trebuit să se acționeze civil și militar. Astfel, pe 11 septembrie, pentru controlorii de trafic de la sol manevra pilotului automat a serviciilor secrete s-a amestecat cu acelea din simulare, aruncându-i într-o confuzie totală. Și acest lucru ar fi putut fi făcut intenționat. „*Is this real or exercise?*”² se întrebau controlorii de trafic prin radio. Dar dispozitivele de emisie-recepție automate pornite permiteau un control cu pilotul automat al stației de la sol, precum și cu cel din aer. Se poate afirma cu certitudine că și tehnologia pilotului automat fusese obiectul simulării, având în vedere capacitatea acesteia. Pentru patru avioane ar fi fost necesar să se utilizeze numai patru piloți automați și nu ar fi fost o cheltuială prea mare. De aceea ar fi fost de ajuns o echipă aleasă cu grijă și care să ducă secretul în mormânt.

Totuși, există probe aparent obiective ale vinovăției celor nouăsprezece, care ar putea contrazice ipoteza unei *false flag operation*. Este vorba, în special, de înregistrarea video cu Osama bin Laden în care acesta s-a declarat în favoarea atentatelor. Multe lucruri indică faptul că și aceste materiale, la fel ca și diverse telefoane, au fost falsificate. Cu toate acestea, afirmația FBI conform căreia nu poate să-l includă pe Osama bin Laden în lista celor mai căutați criminali din SUA și că din cauza lipsei probelor bin Laden nu poate fi declarat vinovat de faptele de la 11 septembrie, elimină orice dubiu.

Ca probe ale vinovăției celor nouăsprezece s-au adus convorbirile telefonice ale pasagerilor din avioanele deturnate. Nici aici nimic nu pare să corespundă realității. Conform unor cercetări științifice rezultă că nu se poate stabili conexiunea între un telefon mobil și un altul la o înălțime și o viteză așa de mari.

Multe fapte, dacă nu chiar toate, îi indică pe cei nouăsprezece ca posibili *patsy*, adică țapi ispășitori ai unei *false flag operation*, cărora, în calitate de fundamentalisti islamici, li s-a atribuit vina crimelor de la 11 septembrie. Faptul că, până acum, s-a reușit păcălirea opiniei publice americane și internaționale, cu excepția lumii arabe, se datorează reprimării violente a oricărei viziuni critice din partea presei. Operațiunile *False flag* de acest calibru ar eșua fără colaborarea presei. Scopul este de a desfășura o operațiune de război psihologic care să pregătească populația pentru „un război internațional împotriva terorismului”, care nu se va termina într-o singură generație. CIA știe cum să trateze jurnaliștii americani și străini și redacțiile lor, așa cum am aflat din rapoartele Comisiei Church și Comisiei Pike create de Congresul SUA, la sfârșitul războiului din Vietnam.

Chiar dacă cei nouăsprezece nu ar fi adevărații responsabili ai incidentelor de la 11 septembrie, atentatul, care a provocat teroare în rândul populației

² „Se întâmplă în realitate sau e exercițiu?” în engleză în original. (n.tr.)

și a alimentat sentimentele de răzbunare, s-a produs; de aceea va trebui să se cerceteze responsabilitatea serviciilor secrete pentru aceste crime.

Într-o operațiune *false flag*, desfășurarea adevărată a acțiunii și adevărații autori sunt ascunși cu maximă grijă. Dar și în cazul operațiunilor perfect planificate și care s-au desfășurat în secret, apar probe și neglijențe care ar putea indica vinovatul. Pentru aceasta, există forțe de intervenție rapidă care, de obicei imediat după faptă, ajung la locul crimei pentru a șterge orice urmă.

Avionul care a lovit Pentagonul după un viraj de 270 de grade a coborât rapid, trecând razant deasupra solului și, după ce a culcat la pământ o serie de semafoare, a intrat în clădire. Fără a lua în considerație faptul că manevra i-a făcut probabil pe pilot și pe pasageri să-și piardă cunoștința, nu s-au găsit nici atunci și nu se găsesc nici acum, resturile avionului și nici cele ale pasagerilor și ale bagajelor. Profilul impactului nu este potrivit cu măsurile exterioare ale avionului, nici cu dispunerea și forța impactului celor două propulsoare. Casetele video de supraveghere din interiorul zidurilor Pentagonului au fost ținute secrete; ulterior au fost făcute publice niște fragmente din acestea, care nu arătau nimic. Casetele video ale distribuitorului din apropiere au fost sechestrare imediat după impact. Vicepreședintele Cheney, numit de președintele Bush responsabil cu privire la desfășurarea evenimentelor, i-a spus unui subaltern, care insista să intervină, să nu cheme înapoi avionul care se îndrepta către Pentagon. Cel mai probabil, impactul a fost opera unui parazit militar, instrument al unei adevărate operațiuni care trebuia să fie ținută secretă.

Sunt câteva evenimente dintre cele care au avut loc pe 11 septembrie la New York care necesită clarificare. Atentatorii trebuiau să prăbușească un avion în fiecare dintre turnurile gemene, unul care venea din nord-est și unul din sud-vest. Conform planurilor, turnurile trebuiau să se prăbușească pe fundațiile lor. Totuși, avioanele nu ar fi putut să provoace un efect la scară așa de mare, din moment ce zgârie-norii erau proiectați astfel încât să rămână intacti chiar și în cazul unei izbituri cu o forță mult mai mare. Turnurile erau susținute de patruzeci și șapte de stâlpi din oțel, lați de nouăzeci și șapte centimetri și groși de treizeci și șase, la rândul lor îmbrăcați într-o armură de oțel rezistent special și protejați împotriva vântului, de pilaștri exteriori, tot din oțel, pe o lungime de 236 de metri și rezistenți la foc.

Avionul care a intrat în turnul de nord a rupt numai treizeci și nouă dintre cei două sute treizeci și șase de pilaștri exteriori și a atins numai o parte dintr-un stâlp de oțel din interior. Clădirea a rezistat și a rămas în picioare încă nouăzeci de minute. Incendiile provocate de carburantul scurs din avion s-au redus în intensitate în câteva minute, în ciuda aspectului teribil

al locului. Un comandant de pompieri care a ajuns la locul impactului cu turnul de nord, a comunicat prin radio centralei operative trei incendii mici care trebuiau stinse și a cerut trei echipe în ajutor. La puțin timp după aceea, se zăreau persoane în gaura neagră provocată de avion. Deci, nu ar fi putut să fie o asemenea temperatură, încât construcția de oțel să se topească, așa cum susțin teoriile complotului susținut de autoritățile americane.

De aceea, este imperios necesar să se elaboreze o ipoteză cu un alt curs al evenimentelor care au generat prăbușirea completă a turnurilor. Numeroși martori din rândul pompierilor, poliției, salvatorilor, spectatorilor, angajaților WTC spun că au auzit explozii violente, înainte de impactul avionului. Acest lucru a fost confirmat ulterior de măsurătorile unui observator seismic. Oamenii de știință cred că termitul este materialul decisiv, acela care poate să topească oțelul și, în consecință, să provoace prăbușirea clădirii din temelii. Ambele turnuri s-au prăbușit, distrugerea nu a durat mai mult de zece-douăsprezece secunde în ciuda faptului că era vorba de o construcție din oțel și beton armat, de mai mult de patru sute de metri înălțime. Această viteză este incompatibilă cu rezistența pe care ar fi trebuit să o opună tavanele și cu timpul care le-ar fi fost necesar pentru a se îndoi și desprinde de pe suport. Imaginile norilor de praf (aceia care s-au ridicat și pe laturile clădirii până la șaptezeci de metri, precum și bucățile de oțel desprinse din lateral sunt asemănătoare cu acelea produse de o explozie) reprezintă demonstrația teoriei conform căreia turnurile au fost făcute să sară în aer intenționat. Acceptând „*pancake theory*”, în locul acelui amestec de beton și pulbere de azbest ar fi trebuit să fie bucăți de beton de la numeroasele construcții care au căzut. Prăbușirea WTC7, un edificiu de patruzeci și șapte de etaje, furnizează argumentul principal împotriva teoriei complotului emisă de administrația Bush. Uriașa clădire s-a prăbușit mai târziu, în după-amiaza zilei de 11 septembrie, în decurs de șase secunde. Niciun avion nu a căzut pe această clădire și nici nu a fost afectată grav de bucățile care se desprindeau din turnuri. Încă de dimineață, clădirea a fost evacuată din ordinul autorităților. Edificiul s-a prăbușit mai târziu în cursul după-amiezii, după ce pompierii și salvatorii ieșiseră din clădire.

WTC7 era o adresă interesantă, deoarece CIA, FBI și divizia Security and Exchange Commission își aveau acolo sediul pentru anchetele actelor criminale în domeniul economic. Acolo era prevăzut și un refugiu pentru primarul orașului New York, în cazul unor atentate biologice sau chimice. Acest zgârie-nori de birouri era construit pentru a rezista la atacurilor cu bombă, avea sistem propriu de furnizare a energiei electrice și un sistem de aer condiționat independent, care nu folosea aer din exterior. Având în vedere faptul că edificiul ar fi permis să se vizualizeze traiectoria celor două avioane care ar fi trebuit să lovească turnurile, ar fi fost posibil să fie folosit

pentru a prelua comanda de la distanță a zborurilor pentru a le face să se întoarcă din drum.

Fără îndoială trebuie să ne întrebăm cum s-au putut desfășura pregătirile pentru prăbușirea clădirilor înainte de 11 septembrie. În decursul săptămânilor precedente, în timpul weekendurilor, la toate etajele WTC curentul a fost întrerupt de mai multe ori. În consecință, camerele video de supraveghere și sistemele electronice de siguranță nu au funcționat. Un alt lucru straniu: în ciuda semnalelor multiple în legătură cu atacuri teroriste împotriva clădirilor WTC, cu o săptămână înainte de 11 septembrie, nivelul de alarmă a fost redus, acest lucru având drept consecință faptul că nu s-a mai permis accesul cu câini polițiști care ar fi putut să miroasă materialul explozibil.

O comisie internațională pentru a descoperi adevărul

Cine vrea să cunoască azi adevărul poate să analizeze cele patru teorii ale complotului și conform faptelor, consecințelor, modalităților de acțiune folosite, să stabilească care dintre acestea oferă viziunea cea mai exhaustivă pentru a explica evenimentele de la 11 septembrie. Aceasta este tehnica folosită de experții criminaliști care verifică dacă probele se assemblează bine într-un scenariu convingător, iar apoi caută alte detalii. În acest caz, aveam de-a face cu un eveniment determinant pentru următoarele decenii nu numai pentru Statele Unite și pentru supremația lor în lume, dar și pentru noi, europenii. De aceea, descoperirea adevărului este o problemă de importanță vitală. Promotorii războaielor s-au servit întotdeauna de spălarea creierului prin intermediul unei *false flag operation* pentru a obține susținerea opiniei publice. 11 septembrie e doar un exemplu.

De fapt, doar în ipoteza unei *false flag operation*, probele și comportarea administrației Bush înainte, în timpul și după atentate sunt corelate și au sens. Numai de la o comisie internațională independentă ne putem aștepta la clarificări definitive.

Nimeni nu ar fi vrut să vadă acel film, după cum s-a admis mai târziu. Eu mai puțin decât alții. Mă tem de complexitatea răului pe care nu îl înțeleg, de toată intriga vastă a războiului, de erorile mondiale care îmi scapă. Dorință de anihilare. Eu am spus-o imediat, când G. s-a apropiat de mine înainte de unul dintre acele evenimente la care fie eu, fie el participam pentru a reduce daunele dictaturii de centru dreapta, cel puțin asupra sistemului nostru nervos, iritat de neputință, „Eu, am spus, și nu este un cuvânt monosilabic pe care îl declin de bunăvoie, eu nu mă simt în stare să revăd imaginile de la 11 septembrie. Nu mă simt în stare să văd oamenii care fug urlând, în timp ce se ridică perdele de fum alb, nu vreau sânge și „*oh my god!*”, și zgârie-nori care se prăbușesc, și avioane care sfărâmă sticla ferestrelor ca niște pumni... eu sunt, într-adevăr, predispusă la compasiune, sufăr... De ce vrei să mă chinuiesc, totul a trecut, ce mai putem face? Desenează-mi un câmp înflorit, păcălește-mă, să privim ceva delicat și emoționant, să ne privim în ochi”.

Așa am spus și G. a adăugat: „Ceea ce vreau să te fac să vezi este cealaltă față a lunii, aceea din umbră. Aceea care nu se vede. Vino, apoi vei înțelege.”

N-am mai vorbit timp de o lună; în acest timp, în Irak făcea furori o pace sângeroasă, morții erau așa de mulți că își pierduseră numărul și identitatea, nu mai conta nici măcar moartea copiilor.

De fiecare dată, mă gândeam la fața pe care a făcut-o G. când mi-a vorbit despre acel film: un lucru tulburător, o bombă. Folosise puține cuvinte, mai puține decât de obicei. Părea apăsător de o reținere feroce și marcat de o melancolie exagerată. Eram chiar mulțumită că nu îmi mai telefonase, puținele lucruri pe care mă lăsase să le intuiesc mă tulburau. Preferam tăcerea, acei trei ani de tăcere de după vuiet.

Apoi, într-o seară, pe ecranul calculatorului, în fața căruia stăteam obosită descărcând ultimele mesaje, apare înștiințarea, invitația, convocarea.

M-am dus, puțin neliniștită, nu îmi era frică de plictiseală, de a pierde timpul, așa cum mi se întâmpla când intram în contact cu lumi limitrofe politicii. Îmi era teamă și atât.

Era o dimineață luminoasă de iunie, cerul era de un albastru așa de intens, încât vechiul centru al orașului, piața Argentina, cu toate ruinele de monumente din epoca romană, părea falsă ca un decor de teatru. Am intrat în sediul grupului politic, prăfuit și întunecos ca toate sediile tuturor grupurilor politice pe care le știam. În sala cea mare, austeră, într-o dezordine studiată, erau toți așezați de-a lungul aceleiași laturi a unei mese mari, dreptunghiulare, vreo douăzeci de bărbați și obișnuita minoritate feminină. Îl cunoșteam numai pe G. și numai pe el l-am salutat cu o mână, un gest vag, venind din partea cuiva care a acceptat o invitație fără să vrea, el a înțeles și a spus din ochi ceva ce eu am perceput ca fiind „vei vedea” sau poate chiar „trebuie să vezi”.

Cineva a coborât o jaluzeă și cerul albastru a dispărut într-o obscuritate relativă.

Pe ecran a apărut ceva ce nu aș fi vrut să văd. *The dark side of the moon*. Celălalt punct de vedere.

Să fim înțeleși, turnurile gemene încă erau, puterea lor era redusă la aceea a unei jucării, era profilul avioanelor, era fumul, erau urletele, „*oh my god*”, neliniștea și fuga, cerul anulat de pulbere, prăbușirea, grindina, molozul și corpurile, ca niște marionete, care cădeau de sus. Erau toate explicațiile solemne și geometria catastrofei. Era ceea ce îmi reaminteam, era tot ceea ce văzusem deja și pentru care suferisem. Dar, dincolo de imaginile unei tragedii devenită repertoriu, dincolo de lupta contra terorismului, era această noutate teribilă: întrebările.

Nu neliniștea, ura, proclamațiile, retorica, nu! Întrebările.

Erau fețele senine și impasibile ale unor indivizi competenți care explicau și iar explicau.

Turnurile nu cad în acest fel. Turnurile au fost construite astfel încât să nu cadă așa cum s-a întâmplat.

Îi însuflețea o răbdare maieutică¹, limitau la maxim orice inflexiune, explicau cu ușurință date.

Oțelul nu se comportă așa, la temperatura la care se topește nu mai există viață. Cum este posibil ca bărbați și femei să coboare pe scara A? La o temperatură de 800 de grade nimeni nu supraviețuiește, nici măcar o secundă.

Imaginile, urmate de întrebări, aveau o altă semnificație. Erau aceleași pe care deja le văzusem și, totuși, altele.

1 Metodă socratică (n.tr.)

Cum este posibil ca un avion de asemenea dimensiuni să facă o gaură atât de mică în edificiul Pentagonului? Unde sunt rămășițele, de ce nu există o valiză, un ursuleț de pluș, moartea lasă urme, știm asta, am văzut. Cum este posibil ca iarba câmpului să fie intactă? Unde este avionul? Pentagonul l-a înghițit? De ce a lovit aripa goală a clădirii? Cei puternici, inamicii, erau în altă parte, nu știau asta teroriștii?

De ce în cele 52 de minute care s-au scurs între un atac și altul, care au separat acțiunea împotriva World Trade Center de cea împotriva Pentagonului nu s-a inițiat un plan de apărare a spațiului aerian?

Fiecare întrebare principală avea întrebări mai mici și, printre toate acele întrebări, principale și secundare, era una uriașă, nemăsurată: de ce?

S-au aprins luminile. Nimeni nu lua cuvântul, cu toate că toți erau oameni obișnuiți să vorbească. O femeie și-a dus o mână la frunte, de parcă o durea capul. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să privească spre ceilalți, ca și cum fiecare ar fi știut că a asistat la ceva obscen, care nu poate, nu trebuie să fie vizionat în colectiv, deoarece fiecare se rușina de propriile reacții involuntare. Ne simțeam goi.

G. a spus puține lucruri, fără forță, mai degrabă plin de preocupare.

Apoi a dat fiecăruia dintre noi o copie a filmului pe care abia îl văzuserăm.

Surâsurile intimidat de ceea ce simțeam ca o comunicare, mai mult decât ca o conspirație.

„Ce trebuie să facem?” am întrebat.

„Arată-l altora” a spus G.

Un preot, douăzeci de copii de cor. Așa mă simțeam. Trebuia să țin slujba, să adun prozeliți, să largesc parohia celor neîncrezători, aceia care vor să pună întrebări, aceia care vor să primească răspunsuri.

Am ieșit în grupuri mici.

Pe stradă nu puteam să mă uit la trecători.

Oamenii veneau spre mine, ne intersectam o secundă, apoi treceau mai departe pentru a-și continua treburile. Orice ființă cu mâini și picioare, cu cap și cu ochi pentru a se asigura înainte de a traversa strada, mi se părea, fără să vreau, o victimă potențială, una care își asuma riscuri.

Aș fi vrut să vorbesc cu toți. Și nici măcar nu puteam să-i privesc.

Am continuat să merg, dar nu într-o direcție precisă.

Urmam mulțimea care, în acea zi frumoasă de început de vară, în centrul istoric al Romei, trecea dintr-un cadru al fotografiei în altul.

În fața mea, la un moment dat, a apărut o familie de turiști: erau toți blonzi. Tatăl ținea pe umeri fetița cea mai mică, mama ținea de mână

un băiețel care avea cam zece ani. Erau chiar prea frumoși. Fără a-mi da seama, i-am urmat o bucată de drum, spre Piața Veneția. Nu reușeam să nu-i ascult cum glumeau, într-o engleză curată, aceea care se vorbește cu copiii, o engleză pe care reușeam să o înțeleg bine. Cu siguranță erau nord-americieni, o familie tânără și înstărită, aflată în vacanță în orașul etern. Dar, în timp ce continuam să-i ascult, mi s-a părut că erau chiar din New York. Am lucrat acolo pentru mai multe luni, între '80 și '86, pentru a realiza o serie de documentare despre ultimele trei generații de americani de origine italiană. Mă duceam și mă întorceam, pentru că aveam și eu în acea perioadă un fiu foarte mic și nu voiam să îl las prea mult timp cu bunicii, dar inflexiunea specifică limbii americane vorbite la New York mi-a rămas întipărită în minte. I-am urmărit până la Altarul Patriei, un monument oribil care le-a smuls niște fraze pline de calm. În ele se citea interes, și-atât. Trebuie să fie din New York, m-am gândit, o familie din Middle West ar fi strigat de bucurie.

M-am apropiat și eu ca și cum aș fi fost turistă.

Fetița bătea cu mânuțele în capul tatălui său și îi lovea pieptul cu picioarele încălțate cu niște pantofi sport roșii.

Când i-am întâlnit privirea, doi ochi jucăuși de porțelan albastru, am început să plâng.

Femeia s-a apropiat de mine, pentru a mă întreba, cu promptitudinea intruzivă specifică persoanelor normale, dacă mă simțeam rău și dacă aveam cumva nevoie de ajutorul lor.

Vorbea în italiană, plină de bunăvoință.

De aceea, i-am răspuns în italiană. Cu o întrebare.

„Sunteți din New York, e adevărat?”

Doamna blondă a dat din cap satisfăcută și m-a întrebat dacă le cunoșteam orașul.

Am spus că da și am spus că îl iubeam, le-am spus că nu l-am mai văzut după „*nine eleven*”².

Atât femeia blondă cât și soțul ei bălai păreau mișcați de emoția mea: când am spus „*nine eleven*” am coborât ochii. M-au întrebat dacă am pierdut pe cineva în dezastru. Băiețelul, pe care îl chema Seymour, a declarat cu un orgoliu vizibil, că unul dintre colegii de școală își pierduse tatăl, că tatăl colegului său de școală lucra la etajul nouăzeci și șase al Turnului Unu.

Am vorbit cu Seymour câteva minute și, așa cum mi se întâmplă adesea cu copii, am fost cuprinsă de o amețală ușoară. Întâlnirea cu inocența îmi provoacă această reacție, ca și cum m-aș uita de pe marginea abisului adevărului, fără confortul tuturor convingerilor, ideilor și normelor noastre, fără obișnuitele noastre idei preconcepute. În general, copiii mă răsplătesc

² 9/11, 11 septembrie, în engleză în original. (n.tr.)

pentru intensitatea atenției mele cu eforturi oratorice magnifice, iar părinții apreciază asta cu admirație și stupoare.

Cei doi newyorkezi blonzi nu au reacționat altfel decât alți părinți tineri și când, dându-mi seama că fetița mai mică se simțea exclusă, am început să vorbesc cu ea, povestindu-i că la vârsta ei, am stat cocoțată în spatele tatălui meu patru zile și nu voiam să cobor, iar el a trebuit să mă ducă la serviciu patru dimineți. I-am făcut să râdă, m-au întrebat, definitiv cuceriți, dacă aș vrea să iau cina cu ei într-o seară.

Stăteau la Roma o săptămână.

Am acceptat, dar spunând că îi invit eu. Acasă la mine.

Nu am acționat după un plan precis, nici măcar nu hotărâsem să le arăt filmul înaintea altora, tocmai lor, două persoane cam de treizeci de ani, nord americani, democrați și de o inteligență medie. A fost inspirația momentului. În zilele de după întâlnirea noastră, nu făceam decât să mă gândesc la cele șapte întrebări. Când mă trezeam noaptea, nu reușeam să mai adorm, ziua nu reușeam să mă concentrez la nimic. Întrebările erau ca o tortură care mă măcina, o durere de dinți, o obsesie. Nu aș fi știut să răspund dacă m-ar fi întrebat de ce acel film m-a marcat așa de tare, așa de profund.

Le vorbeam tuturor și toți mă priveau cu acea toleranță și simpatie cinică pe care, în mediul nostru, o obține întotdeauna cine ia prea în serios un scandal sau o tragedie oarecare. Sunt priviți așa aceia care nu tolerează știrile despre masacrarea civililor în zonele de război, aceia care economisesc apa de la duș, gândindu-se la cei care mor din cauza secetei, aceia care nu sunt capabili să comande cinci feluri de mâncare și apoi să trimită înapoi porțiile aproape neatinse pentru că s-au săturat, fără să se gândească la faptul că azi, la fiecare trei minute, un copil moare de foame. Mă priveau așa cum sunt priviți proștii, romanticii și neadaptații.

Îi înțelegeam, și eu m-aș fi privit la fel, dacă aș fi reușit să mă văd.

Nu m-am supărat pe ei.

Le ofeream tuturor posibilitatea de a vedea filmul.

Spuneau toți „sigur, sigur” sau „poate, imediat ce am un pic de timp”. Soțul meu m-a acuzat de conspirație, era tipic pentru mine, a spus, după cum sunt făcută, mă gândeam mereu la drame ascunse, la puteri oculte, la strategii macabre de controlare a lumii. Dar viața nu e un film cu James Bond, mi-a spus, nu există Răul Diabolic.

Totul este mult mai complex și mai confuz.

Atunci când i-am pus cele șapte întrebări, mi-a răspuns că americanii sunt niște incompetenți, că Bush e un idiot celebru, au scris despre asta și-o carte, că CIA își trăgea singură preșul de sub picioare din prea multă vanitate și pentru a câștiga noi motive de acțiune, că o știau toți, dar Pearl

Harbor, nu, teoria că atacul asupra Turnurilor Gemene a fost făcut chiar de ei pentru a-i da lui Bush alibiul necesar să poată mânca încă o bucată de lume, nu, acea teorie era un nonsens (adevărată prostie) și că era mai bine să renunț să o tot povestesc peste tot, pentru că păream unul dintre acei inși blocați în anii șaptezeci, făcând contrainformația să pară un patron cu șapte penisuri gata să reguleze șapte clase muncitorești.

Soțului meu nu i-am spus să vadă filmul, știam că o va face, imediat ce mă voi opri să vorbesc. I-am spus numai că am invitat la cină o familie de turiști americani.

„Bine, a spus, merg să cumpăr pește proaspăt, voi pregăti sashimi și ton în sos tartar”.

Nu l-am împiedicat, în fond erau persoane din New York, nu din Middle West. Dar, pentru siguranță și pentru a nu-l deziluziona pe Seymour, am pregătit personal o porție mică de spaghete carbonara.

Cina a fost plăcută și plină de armonie: doamna blondă, care se numea Ginny, și soțul său, care se numea Harold, erau un cuplu de arhitecți. Ginny avea 36 de ani și Harold, 38. Ne-au făcut să râdem cu o serie interminabilă de anecdote despre gafele lui Bush, s-au declarat siguri că va fi reales, au ridicat-o în slăvi pe Cindy Sheehan, mama soldatului mort în Irak, cea care a fondat asociația părinților soldaților morți în Irak și când au aflat că îi luasem un interviu pentru un ziar italian, mi-au mulțumit ca și cum aș fi avut grijă de o rudă de-a lor, o mătușă nebună pe care cei mai mulți o privesc ciudat.

Atunci când Seymour și sora sa, pe care o chema Franny (și lui Ginny îi plăcuseră foarte mult romanele de Salinger), au mers la culcare în dormitorul meu, ascultători așa cum nu sunt copiii răsfățați din familiile de italieni care locuiesc la Roma, atmosfera a devenit mai intimă.

Soțul meu a deschis discuția despre film, în tentativa de a exemplifica, într-o engleză nu prea fluentă, caracterul meu de femeie pasională până la extrem.

Glumea afectuos pe seama mea, așa cum făcea întotdeauna.

Însă eu m-am ridicat de la masă, încercând să-mi stăpânesc o nervozitate cu totul nelalocul ei, și, un pic rigidă, i-am întrebat dacă voiau să vadă filmul care mă impresionase și care îl distra atâta pe soțul meu.

„Copiii dorm, durează doar o oră... apoi, dacă vreți, vă duc cu mașina la hotel, așa că nici măcar nu trebuie să-i treziți... pe Seymour și pe Franny.”

În tăcerea care a urmat propunerii mele, soțul meu a încercat să ne descurajeze, spunând că o seară așa de plăcută nu merita un final așa de trist.

Din fericire, Ginny, cu instinctul ei de fată bună, s-a aliat cu mine, care tremuram ușor și păream în pragul unei crize conjugale.

Imaginile se derulau și eu le auzeam respirația, noilor mei prieteni, americani. Nimeni nu vorbea. Când întrebările în italiană apăreau pe ecran, eu le traduceam. Încercam să elimin din vocea mea orice intenție de interpretare, ca și cum aș fi fost un difuzor, îmi impuneam o neutralitate care nu mi se părea naturală. Simțeam cum emoția apăsa pe coardele vocale, trebuia să mă stăpânesc, știam, nu mă așteptam să fie așa de dificil, nu mă așteptam să fie așa de important, pentru mine, ca Ginny și Harold să înțeleagă, să treacă de partea mea, simțeam neîncrederea soțului meu, îl auzeam punând picior peste picior, tăcea, dar îl chinuia o nervozitate care îl făcea să nu stea locului și pe care eu o cunoșteam bine. Intuiam în întuneric orice gând al lui, orice mișcare. Ar trebui să fie interzis prin lege să rămâi, timp de 25 de ani, căsătorită cu același bărbat, cuplul ajunge un singur corp, în timp ce mințile devin din ce în ce mai diferite. În timp, femeile și bărbații se radicalizează, fiecare către extreme diferite sau valori specifice propriului sex. Eu am devenit mai vulnerabilă și mai înflăcărată, el – mai refractar și mai ferm, mai puternic izolat în defensivă.

Atunci când filmul a formulat ultima întrebare, l-am auzit pe soțul meu scoțând pe nări o respirație lungă și grea, un semn prost, de nerăbdare și neîncredere, între suspin și horcăit, care imediat a avut ca ecou, tot din partea masculină, un chicotit nepăsător. Era Harold.

Am aprins lumina, îmi simțeam obrazii arzând și îmi bătea inima.

Harold și soțul meu au schimbat o privire care mi se părea complice. Ginny s-a ridicat impresionată de pe canapea, scuzându-se că trebuia să meargă să vadă dacă copiii dorm liniștiți.

Am urmat-o, fericită că acea scuză mă îndepărta de soțul meu și de cel al lui Ginny.

Copiii erau teribil de frumoși, așa cum sunt copiii când dorm și au o armonie a trăsăturilor, perfecțiunea liniștită a unui coș cu fructe și flori, luminat în penumbră de o rază de soare.

Ginny a aranjat pătura care alunecase la picioarele lui Franny, eu am verificat cu o mângâiere dacă fruntea lui Seymour e rece.

Apoi, m-am așezat pe un colț al patului matrimonial în care dormeau cei doi copii și Ginny a făcut la fel. În tăcere, auzeam bărbații râzând în sufragerie.

Nu era un râs vesel.

„Ginny, am zis, forțându-mă să vorbesc, îți cer scuze (mi-am dat seama că am utilizat o formulă emfatică în engleză, care probabil că suna ciudat în urechile ei: *I beg your pardon*), apoi am continuat: nu ar fi trebuit să vă arăt acel film, dar de când l-am văzut, mi s-a întipărit în minte, nu reușesc să mă gândesc la altceva ... nu știu de ce v-am implicat și pe voi...”

Ginny nu a răspuns imediat, își privea copiii dormind de parcă ar fi vrut să se refugieze în ei, în viziunea inocenței și a inconștienței lor.

A vorbit cu un glas slab:

„Va fi difuzat la cinematograful?” a întrebat.

Mi s-a părut îngrozită. M-am grăbit să o liniștesc.

„Nu, imaginează-ți. Sunt considerate teorii partinice, un fel de nebunie orchestrată de către dușmanii Americii. Nu este așa, eu nu sunt dușman al Americii sau al americanilor. Eventual, cel mult sunt dușmanul lui Bush. Dar chiar și eu, în dușmănia mea, aș vrea să nu fie adevărat... și totuși... sunt prea multe neconcordanțe, dacă administrația Bush este nevinovată, dacă nu a complotat cu teroriștii sau mai rău, dacă incompetența și incapacitatea ei de a preveni și, apoi, de a reacționa în timp util nu a fost intenționată, dacă nu s-a jucat cu viețile a mii de persoane, cu sufletul, cu inima și mila altor miliarde, din toată lumea, atunci de ce nu lămuresc totul, de ce împiedic întrebările să circule, în loc să ofer răspunsuri?”

Ginny a ridicat către mine doi ochi plini de lacrimi.

Atunci când a vorbit, îi tremura buza de jos și, în vocea ei, abia perceptibilă, se simțea supărarea.

„E absurd că eu... am văzut acest... film... în Italia, eram aici pentru a vedea... Colosseumul... Michelangelo ... Muzeele de la Vatican.”

„Te rog să mă ierți... scuză-mă.”

Nu știam ce să mai spun, nu era nimic, chiar nimic care mi se părea util de comunicat. Nu îmi păsa să știu dacă îndoiala se insinuase în patru urechi americane sănătoase și virgine. Am făcut un lucru greșit, numai la asta mă gândeam în acel moment, și voiam să pun punct. Voiam ca familia blondă să plece și să dispară în noapte.

„Acum vă însoțesc acasă”, am spus, vlăguită.

Ginny nu mi-a răspuns.

Își privea copiii cum dorm.

Întoarcerea la lumina din sufragerie a fost un mic șoc. Soțul lui Ginny și al meu deschiseseră o sticlă de vin dulce și vorbeau despre cinema. Ultimul film al lui Clint Eastwood.

Mare film, se declarau amândoi de acord, adăugau detalii, fiecare contribuind la perfecționarea ideii de capodoperă.

Ne-au oferit câte un pahar.

L-am băut în picioare. Nu doream, nici eu, nici Ginny, să reluăm jocul. Partea care urmează după cină, vorbăria de după cină. Cei sau cafea? Mai beți ceva?

Încet, dar implacabil, în interiorul meu începea să crească furia, nu pentru uimirea mută a tinerei femei blonde, ci pentru indiferența veselă a celor doi bărbați.

„Nu, am zis, refuzând paharul și tot ceea ce nu puteam refuza deschis pentru că nu fusese spus, apoi am adăugat: Dacă vreți vă însoțesc acasă.”

Harold m-a privit și apoi l-a privit pe soțul meu. Era clar: nu voia să plece, se simțea bine.

Soțul meu a oftat. Apoi s-a întors către Harold și, în timp ce mă privea, i-a spus: „Soția mea vrea să știe ce gândim despre filmul pe care ne-a constrâns să-l vedem. Să-i dăm satisfacție. Dacă vreți, încep eu. Deci: neconcordanțele există și întrebările au fost de bun-simț, dar sunt sigur că există și răspunsuri de bun-simț. Personal, îmi doresc ca filmul să iasă din circuitul privilegiat de rețea, să fie distribuit în cinematografe, să fie văzut în toată lumea și așa mai dori ca persoanele din Comisia de anchetă oficială să facă un film cât mai clar posibil, cu toate răspunsurile. Astfel, complotiștii se liniștesc și eu la fel”.

Satisfăcut, un pic iritat, i-a zâmbit lui Harold: „E rândul tău.”

Harold nu înțelesese bine ceea ce-i spusese soțul meu care, atunci când discursul se complica, se ajuta vorbind în italiană. Dar mi-a cerut lămuriri, pentru că nu îndrăzneam să exprime o opinie fără ca, înainte să fi ascultat pe cel care, evident, părea o persoană mai chibzuită decât mine.

După traducerea mea, a dat din cap. Și după un moment de tăcere a spus: „Auzisem de multă vreme de acest film. Există de mult în rețea, la noi. Nu-l mai văzusem niciodată. De fapt nu voiam să-l văd și...”.

Și-a trecut o mână prin părul blond tuns scurt, ca și cum ar fi vrut să șteargă ceva din capul său frumos și inocent.

„Și?” am întrebat, nu adresându-mă în special lui, ci tăcerii care se instalase în acea cameră, printre resturile de la cină, prăjitura care se înmuiase în farfurii, apa stătută din pahare, era liniștea pe care nu o suportam. Preferam orice altceva. Chiar și insultele, dar mai mult, mi-a dat seama mai târziu, îmi doream o confruntare. Nu neîncrederea puțin arogantă a soțului meu, ci o adevărată confruntare, cu argumente, care ar fi contraatacat orice întrebare.

Punct cu punct. Nu am ajuns la confruntare.

Harold s-a așezat din nou la masă și și-a turnat încă un pahar de vin dulce. L-a băut dintr-o sorbitură. Și-a șters buzele cu dosul mâinii și a zis: „Și așa vrea să nu-l fi văzut. Este atroce”.

Ginny a mers până în spatele scaunului său și i-a pus mâinile pe spate. A vorbit uitându-se la mine.

„Îl cunoșteam bine pe tatăl colegului de școală al lui Seymour. Deveniserăm prieteni. Era, ca și mine, la ce-a de-a doua căsătorie. Prima se terminase rău, pentru că soția sa nu dorea copii. Și mie mi se întâmplase același lucru, primul meu soț și prima lui soție au avut același argument pentru a ne descuraja să avem copii: lumea este în pragul catastrofei, nimic nu este sigur, puțin este descifrabil, viitorul este în pericol. Țara noastră este

continuu în război. Vrem să dăm naștere și să creștem copii care vor fi uciși, dacă nu în timp ce luptă, pe un front oarecare, sărind în aer într-o ambuscadă teroristă oarecare, atunci într-o acțiune de furie disperată sau sinucigașă? Îmi amintesc ziua în care ne-am povestit întâmplător acest pas din viața noastră, acest episod care ne făcea să semănăm atât de bine. Eram în parc după ce îi luaserăm de la școală pe Seymour și pe Billy – Billy era fiul lui – care aveau atunci doar patru ani. Se jucau într-o groapă cu nisip, îngropând și dezgropând mici monștri de cauciuc. Simțeam o undă de simpatie în timp ce vorbeam. Amândoi am decis să-i lăsăm pe cei doi pesimiști cu premonițiile lor negre. Noi credeam în ființa umană, care era în esență bună și care s-ar fi descurcat cumva pentru a se apăra de dezordine. Un an mai târziu, tatăl lui Billy a murit, aruncându-se de la fereastra etajului nouăzeci și șase al Turnului Unu, unde lucra.

În după-amiaza în care vorbeam liniștiți în parc, tatăl lui Billy era temporar fără loc de muncă, societatea pentru care lucrase redusese substanțial personalul de conducere. Era speriat, dar era fericit să poată sta în sfârșit cu fiul lui. Zicea: Când voi ieși la pensie, vreau să mă ocup de copii, să-i învăț să se joace. Trebuie să schimbăm societatea, începând cu copiii. Atunci când a murit avea, de trei luni, un nou loc de muncă. Nu îl mai vedeam în parc, dar și eu aveam, la rândul meu, puțin timp să merg acolo. Ultima dată ne-am întâlnit la o piesă de teatru. Seymour era pisica, Billy – șoarecele”.

A tăcut, ca și cum și-ar fi terminat muniția.

Sub impulsul momentului, nimeni nu a mai găsit nimic de zis.

Nu voiau să fie conduși la hotel, a trebuit să insist, iar în cele din urmă au acceptat. Am tăcut tot drumul, recunoscători pentru somnul copiilor care făcea firească tăcerea. În fața hotelului, fiecare a luat în brațe câte un copil adormit (Seymour era așa de înalt că, deși luat de după gât de tatăl său, își târa picioare pe jos), ne-am privit, eu și Ginny, cu acea intensitate care se naște dintr-o durere profundă, împărtășită. Am înțeles totul și ea și-a dat seama. Ce avusese cu tatăl lui Billy trebuie să fi fost dragoste adevărată. A spus numai: „Mă bucur că te-am cunoscut”.

Și nu era o formulă de rămas-bun.

Acasă, în loc să merg imediat la culcare, am strâns masa. Făceam acele gesturi normale ca și cum ar fi fost un dans misterios de ispășire. Regretam. Mai mult, simțeam povara uriașă a neliniștii, o simțeam în spate. Nu ar fi trebuit să le arăt filmul, continuam să-mi reproșez. Răul a fost prea mare. Trebuie lăsat acolo unde e. Nu există medicament. Nu există operație. Există filmul, cu încărcătura sa de întrebări neexplodate. Nu face decât să amplifice

răul, împiedică durerea, murdărește cu dubii fatalitatea. De când văzusem ceea ce văzusem, de când, nemulțumită, îl arătasem tuturor, simțeam o disconfort constant, ca în cazul unei dezordini cronice a corpului, din acelea care nu se vindecă.

Terminând de făcut ordine, mi-am aprins o țigară și am trecut în salon.

Nu puteam înfrunta noaptea, nu cu acea povară acuzatoare. Când nu ai sufletul liniștit, noaptea este un moment de risc maxim, așa că fumam și încercam să găsesc, în gândurile mele deprimante, o rezolvare logică, un principiu de ordonare oarecare, care să-mi permită să arhivez tot subiectul.

La patru dimineața eram încă acolo, trează, cu capul plin de amintiri, trecând încet, de la rememorarea adolescenței mele comuniste la călătoria inițiată în Statele Unite de la 18 ani. Mi-am amintit cartea poștală pe care am lipit-o pe agenda mea, de care eram nedespărțită: „*It has been a such long travel, that I've forgotten where I was going*”. A fost o călătorie așa de lungă, că am uitat unde mergeam. La vremea aceea nu mă gândisem că aș fi putut interpreta fraza în mai multe feluri, în funcție de vârstă.

Ajunsesem la mijlocul călătoriei, aritmetic deja depășisem acea jumătate simbolică a „drumului vieții noastre” și încă nu știam dacă o inimă umană poate ascunde atâta indiferență pentru a organiza un masacru, pentru a justifica un război.

Morți pentru a face alți morți.

Era posibil? Era realist? Sau era un delir, o plăsmuire a ignoranței noastre din ce în ce mai răspândite (o adevărată epidemie) sau a fricii noastre crescânde?

Era deja dimineată când am decis să-mi duc insomnia în dormitor.

Soțul meu a aprins lumina de cum am atins ușa.

„În sfârșit”, a spus cu o voce blândă.

„Erai treaz?”

„Tu ce zici?”

„Eu ce să zic?”

M-am băgat sub pătură cu un sentiment de confort aproape mecanic (culcușul, somnul).

Soțul meu a adormit aerul.

„Ai fumat.”

„Una.”

„Cel puțin trei.”

„Trei.”

Am închis ochii. Îl simțeam treaz, încordat și mulțumit că era încordat și treaz.

Părea că spune: „Tu crezi că sunt o bestie insensibilă, dar nu-i așa”.

Puțin după aceea mi-a spus ceva în felul lui, atât de personal:
„Greu de dormit în noaptea asta, chiar și pentru un urs bătrân îmbibat cu vin”.

Am zâmbit fără să deschid ochii.

„Nu crezi, nu-i așa?”

„Nu e un moment de credință, de pasiune”.

M-am ridicat.

„La cină mi s-a părut că ai «lichidat» toată problema”.

„Nu voiam... să fiu prea crud cu cei doi nefericiți”.

„De ce? Nu sunt republicani, nu-i așa?”

„Și tu nu ești proastă, nu-i așa?”

„Nu”.

„Atunci nu spune prostii. Pentru ei este și mai insuportabil decât pentru noi...”

„Spune de ce. Numește fapta. Denumeste lucrul, ipoteza... spune-o. Ce este mai insuportabil pentru ei, decât pentru noi?”

M-a privit un moment, în tăcere, ca și cum ar fi căutat ceva în privirea mea, urme de spaimă, pe care să le înlăture.

Apoi a stins lumina.

„Neputința”, mi-a răspuns.

Și mi-a întors spatele.

Jürgen
ELSÄSSER

DE LA SARAJEVO, LA HAMBURG

Teroriști, agenți dubli: principalii suspecți ai atentatelor de la 11 septembrie au învățat meseria terorii în Balcani, în anii nouăzeci, și au fost în legătură cu serviciile secrete ale Statelor Unite.

„Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.”

(Ioan 8:32; inscripție de la intrarea în sediul central al CIA)

Osama bin Laden se află peste tot, mai puțin în Balcani. S-a vorbit foarte mult despre legăturile milionarului saudit, presupusul autor al atentatelor de la 11 septembrie, cu aproape orice parte a lumii. Prin răspândirea nedumeririlor, opinia publică a fost atacată cu o infinitate de fapte sau doar băgată în ceață de zvonurile apărute în ceea ce-l privește: în Egipt și în Algeria, în Indonezia și în Filipine, în Italia și în Spania și în multe alte țări ar exista celule ale Al Qaeda, organizația legendară a lui bin Laden.

Faptul că suspecții de la 11 septembrie și, în special, combatanții celulei din Hamburg au învățat meseria lor sângeroasă în Balcani, nu figurează aproape deloc în clasicii literaturii despre Al Qaeda și, în cel mai bun caz, rămâne de importanță marginală chiar și în cazul principalelor ipoteze. În foarte aplaudatul bestseller, scris de Stefan Aust, redactor-șef la *Der Spiegel*, împreună cu Cordt Schnibben și intitulat *11. September – Geschichte eines Terrorangriffs*, se găsește o descriere detaliată a evoluției evenimentelor pornind de la începutul anilor nouăzeci; dar cuvântul „Bosnia” apare numai de patru ori în aproape trei sute de pagini¹. Peter Bergen, expert în terorism al CNN și autor al *Holy War, Inc.*², prezintă etapele cele mai importante ale ascensiunii lui Osama bin Laden – în anii optzeci, în Afganistan, în fruntea mujahedinilor, în anii nouăzeci, transfer în Sudan, apoi susținerea rezistenței antiamericane în Somalia și posibilele legături cu atentatele asupra ambasadelor Statelor Unite de la Nairobi și Dar Es Salaam – totuși, și aici sunt puține referiri la Balcani. Elmar Theveßen, directorul televiziei de

¹ Stefan Aust, Cordt Schnibben *11. September – Geschichte eines Terrorangriffs* (11 septembrie – Istoria ofensivei teroriste), Hamburg, 2002.

² Peter Bergen, *Heiliger Krieg Inc., Osama bin Ladens Terrornetz* (Corporația Războiului Sfânt – Rețeaua teroristă a lui Osama Bin Laden), Berlin, 2003, p. 69, trad. engl. *Holy War, Inc., Inside the Secret World of Osama bin Laden*, 2001

pe canalul doi al televiziunii publice germane³, și Oliver Schröm, care publică în *Die Zeit*⁴, în textele lor incită cititorii să exploreze lumea în lung și în lat, de la Kabul la New York, până la Djerba în Bali, pentru a descoperi, în cele din urmă, existența celulei Al Qaeda la Hamburg și în regiunea Ruhr. În general autorii dau peste aceleași minciuni propagandistice ale Pentagonului, ca de exemplu, după cum afirmă Aust și Schnibben, faptul că bin Laden s-a întâlnit „de mai multe ori” cu Kussai Hussein⁵, fiul lui Saddam. Însă este inutil să căutăm numele orașului, cum ar fi Tirana ori Sarajevo, unde bin Laden a lăsat cu adevărat o urmă a trecerii sale.

Legătura Balcanilor cu membrii Jihadului apare sporadic și în cele 567 de pagini ale Raportului final al Comisiei de anchetă asupra atentatelor de la 11 septembrie, înființată de Congresul Statelor Unite: la pagina 58 se face o referire la faptul că rețeaua lui bin Laden avea sedii la Sarajevo și la Zagreb, la pagina 127 se amintește o celulă Al Qaeda din Tirana; la pagina 147 cititorul află despre Khalid Sheikh Mohammed, presupusul creier al atentatelor de la 11 septembrie, că în 1992 a luptat „pentru o vreme” în Bosnia, cu mujahedinii; la pagina 155 se spune același lucru despre Nawaf al Hazmi și Khalid al Mihdhar, doi dintre presupușii pirați ai aerului; printre altele, la pagina 222 citim că al Hazmi, după ce a ajuns în SUA, a căutat de câteva ori pe internet știri despre Cecenia și Bosnia. Totuși, de ce nu apare niciun cuvânt despre faptul că la începutul anilor nouăzeci, Osama bin Laden a intrat și a ieșit din palatul lui Alija Izetbegovic, președintele musulman prooccidental al Bosniei? De ce nu se spune că bin Laden a recrutat între patru și zece mii de mujahedini arabi pentru războiul civil din Bosnia? De ce se păstrează tăcerea în legătură cu faptul că majoritatea acestor teroriști, inclusiv bin Laden, au pașapoarte bosniace, care le permit să treacă mai ușor peste controalele de frontieră occidentale decât documentele emise de țara lor de origine? Astfel, chiar și în acest raport voluminos, Balcanii apar ca o țară a nimănui din lumea terorismului. Europa de Sud-Est este, ca să spunem așa, un „teritoriu necunoscut”, într-o lume în care mișună recrutorii⁶ fundamentalisti.

Această omisiune are un motiv: la fel ca în anii optzeci, în Afganistan, viitorii suspecti de la 11 septembrie și alți membri ai Jihadului au luat parte la luptele din teritoriul fostei Iugoslavii cu susținerea SUA și a celorlalte state membre NATO. Ca și în Afganistan, și în războiul civil din Bosnia (1992–1995), musulmanii erau considerați eroul pozitiv. Cuvinte precum

³ Elmar Theveßen, *Schläfer mitten unter uns. Das Netzwerk des Terrors in Deutschland*, München, 2004.

⁴ Oliver Schröm, *Al Qaida – Akteure, Strukturen, Attentate*, Berlin, 2003.

⁵ Stefan Aust, Cordt Schnibben, op. cit., p. 186.

⁶ În original, *cacciatori di testa* – persoane care recrutează personal de conducere. (n.tr.)

„nebunie criminală” (în *Wirtschaftswoche* din Hamburg), „diabolica perfidie și cruzime disprețuitoare a ființei umane” (în *Kronenzeitung* din Viena), „fascism” (Joschka Fischer membru al Partidului Verzilor) sau „Auschwitz” (Freimut Duve, membru al SPD) au fost atunci rezervate numai pentru sârbi. Serviciile secrete din Statele Unite i-au subvenționat pe „războinicii sfinți” și i-au echipat cu armele cele mai moderne. Postul de radio Deutschlandfunk a comentat: „Rolul principal i-a revenit agenției Military Professional Resources Inc., o societate militară privată angajată de Pentagon. [...] MPRI îi înrola pe mujahedinii cei mai pricepuți, îi pregătea în Albania și îi trimitea în Kosovo și în Macedonia pentru a susține UCK [Armata de Eliberare a Kosovo]”⁷ (Cine este interesat poate găsi această relatare pe larg în cartea mea *Wie der Dschihad nach Europa kam*⁸.)

Șapte personaje-cheie

Versiunea oficială a Statelor Unite cu privire la ce s-a întâmplat poate fi consultată în Raportul final al Comisiei Congresului SUA de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, raport prezentat la sfârșitul lunii iulie 2004⁹. Conform documentului, atacurile avioanelor de la World Trade Center (WTC) și de la Pentagon au fost o idee a lui Khalid Sheikh Mohammed, cel care se pare că a plănuit și primul atentat de la WTC din 1993. În primăvara anului 1999, acest kuveitian cu idei radicale l-a convins pe Osama bin Laden să-i transpună în realitate planul, apoi cei doi au discutat și despre posibilele ținte. Ulterior, bin Laden i-a ales personal pe piloții morții¹⁰. În ordinea importanței, raportul îi nominalizează printre primii pe „hamburghezii” Mohammed Atta, Hani Hanjour, Ramzi Binalshibh și Ziad Jarrah și apoi pe saudiții Khalid al Mihdhar (un văr de-al lui Binalshibh) și Nawaf al Hazmi. Cei șase au fost trimiși în Afganistan în lunile noiembrie și

⁷ Ursula Rütten, recenzie, postul de radio Deutschlandfunk, 06.06.2005.

⁸ Jürgen Elsässer *Wie der Dschihad nach Europa kam – Gotteskrieger und Geheimdienste auf dem Balkan, (Cum a ajuns jihadul în Europa – Războinicii lui Alah și serviciile de securitate din Balcani)*, NP Verlag, St. Pölten /Viena, 2005. Ediția în italiană este în curs de pregătire. Până acum, cartea a fost publicată și în sârbă, și în franceză. Se pot găsi informații mai exacte la www.juergen-elsaesser.de.

⁹ *The 9/11 Commission Report. Die offizielle Untersuchung zu den Terrorattacken vom 11. September 2001. Mit einer Einführung in deutscher Sprache und 32 zusätzlichen Farbfotos*, Potsdam, Cicero Dossier, 2004, trad. germ. a National Commission on Terrorist Attacks upon the United States, *The 9/11 Commission report: Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States*, New York/Londra, 2004.

¹⁰ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 155.

decembrie 1999, pentru a fi pregătiți de căpeteniile Al Qaeda¹¹. Reuniunea centrală pentru planificarea operațiunii „Marțea Sfântă” (presupusul nume de cod pentru atentatele de la 11 septembrie) a avut loc între 5 și 8 ianuarie 2000, la Kuala Lumpur, capitala Malaysiei. Au luat parte, printre alții, atât Mihdhar, cât și al Hazmi.

Binalshibh nu putea să se îmbarce la bordul unuia dintre avioanele de la 11 septembrie din cauza unor probleme cu viza de intrare. Cu toate acestea, tocmai el și Khalid Sheikh Mohammed au fost, tot conform versiunii oficiale a autorităților americane, acei „*mastermind*”¹² care, însărcinați de bin Laden, au condus întreaga operațiune. Ceilalți cinci amintiți se aflau, pe 11 septembrie, în cabinele piloților a trei dintre cele patru mașinării ale morții.

Cel puțin cinci dintre cele șapte personaje-cheie ale complotului de la 11 septembrie se aflau în anii nouăzeci în Bosnia. Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie a Congresului SUA a făcut numai scurte referiri la participarea lui al Hazmi, al Mihdhar și Khalid Sheikh Mohammed la războiul civil din Bosnia¹³. Prezența lui Binalshibh în zona conflictelor din Balcani a fost în schimb dezvăluită serviciilor secrete germane de către Regina Kreis, alias Doris Glück, soția de naționalitate germană a unui mujahedin bosniac. Despre aceasta, Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie nu suflă o vorbă¹⁴.

Chiar și Atta în persoană a fost în Bosnia. Acest lucru l-a susținut Patrick Barriot, medicul militar francez care se afla în ianuarie 2005 la Sarajevo, împreună cu căștile albastre ale ONU, ca martor în procesul împotriva lui Miloșevici¹⁵. Alte detalii despre aceasta au fost făcute publice de guvernul sârbo-bosniac de la Banja Luka. Având în vedere această ultimă mărturie, în 18 septembrie 2001, secțiunea Interpol de lângă BKA din Wiesbaden (Biroul de Poliție Criminalistică german) a transmis autorităților bosniace o cerere pentru a verifica identitatea unui anume Atta, care, conform informațiilor lor, a fost văzut în 1999, în orașelul Bakoti, la opt kilometri de Maglaj, în Bosnia centrală. „Anexată la cerere era o fotografie și o recomandare conform căreia, pentru a realiza verificările, trebuie să se adreseze unui anume Mehmed

¹¹ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 155 și p. 166.

¹² Organizator, în engleză în original. (n.tr.)

¹³ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 147 și p. 155.

¹⁴ Dominik Cziesche et al., *Ihr müsst lernen, mit uns zu leben* (Trebuie să învățăm să trăim unii cu alții), în *Der Spiegel* 13/2004.

¹⁵ Depoziția din 12.01.2005, cfr. Tanjug, *Atentator iz Njujorka bio u Bosni*, în Belgrad, 13.01.2005.

Hasanif, locuitor din Bakoti”¹⁶. În săptămânile care au urmat atentatelor de la 11 septembrie, a fost arestat la Sarajevo egipteanul Abdel-Halim Khafagy, interogat și torturat apoi la baza americană de la Tuzla, în Bosnia. Bărbatul, care trăia la Monaco, deja atrăsese atenția investigatorilor germani. Procuratura Federală îl reținuse ca fiind „interesant pentru desfășurarea verificărilor asupra celulei din Hamburg din care făcea parte pilotul sinucigaș Mohammed Atta”; de altfel, la sfârșitul anului 2006, numele său a fost făcut public de Comisia de anchetă a Bundesnachrichtendienst (BND, Agenția Federală a Serviciilor Secrete germană) numită de Bundestag¹⁷. Și aceasta ne duce cu gândul la o legătura între Atta și evenimentele de la Sarajevo.

Wiesbaden nu era gata să adopte o poziție. Din Raportul final al Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie rezultă, cel puțin teoretic, că șederea lui Atta în Bosnia a fost posibilă: „Cu siguranță există niște omisiuni în privința locurilor în care a stat Atta în perioada anterioară atacului de la 11 septembrie”¹⁸.

În afară de faptul că a stat în Bosnia, sunt multe lucruri care ne dezvăluie că transformarea lui Mahommed Atta dintr-un musulman inofensiv într-un jihadist fanatic a avut loc sub influența luptătorilor bosniaci. Conform analizei realizate de Aust și Schnibben, „pentru Atta, la fel ca și pentru cea mai mare parte a celorlalți, au existat două puncte de cotitură decisive: în anul 1995 a început radicalizarea lui și, patru ani mai târziu, la sfârșitul lui '99, a devenit terorist”. În luna august 1995, în decursul unei călătorii de studii în Egipt, Atta se distra așa mult cu prietenii, că un coleg de-al său a afirmat: „De fapt, pentru câteva săptămâni, a părut a fi un clovn”¹⁹. Însă o lună mai târziu, Binalshibh a ajuns la Hamburg, iar Atta s-a schimbat. Noul venit a avut rolul de „portavoce” a Al Qaeda în cadrul Islam AG, un grup de studiu format de presupușii teroriști, în ianuarie 1999 la Universitatea Tehnică din Hamburg – Harburg²⁰. După cum afirmă Schröm, „în organizația Islam AG, Binalshibh a fost un promotor abil al ideilor Al Qaeda”; printre alte lucruri, a distribuit casete video de îndoctrinare religioasă cu predici în favoarea lui bin Laden. Un participant la AG a relatat că tocmai Binalshibh a insistat să se facă în așa fel încât vorbele să se transforme în fapte. În esență, pretindea: „Trebuie să facem ceva cu America!”²¹

¹⁶ Secretariatul Republicii Serbia pentru relația cu Tribunalul Penal Internațional de la Haga, *Terrorism – Global Network of Islamic Fundamentalists – Part II – Modus operandi – Model Bosnia* (Terorism – Rețeaua globală de fundamentalisti islamici – Partea II – Mod de acțiune – Model Bosnia), Banja Luka, 2004.

¹⁷ Frank Jansen, Grausamer Verdacht, în *Der Tagesspiegel*, 31/10/2006.

¹⁸ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 167.

¹⁹ Citat în Stefan Aust, Cordt Schnibben, op cit, p. 173.

²⁰ Oliver Schröm, op. cit., p. 129.

²¹ Depoziția lui Shahid Nickel din 06.11.2001 în procesul împotriva lui Said Bahaji et al.

În apartamentul din Hamburg a lui Atta, din Marienstraße 54, locuia și Marwan al Shehhi, bărbatul care pe 11 septembrie se presupune că ar fi pilotat de-al doilea avion al morții, îndreptat împotriva World Trade Center. În 1999, i se întâmplă același lucru ca și lui Atta: și el „dă peste Ramzi Binalshibh, misteriosul yemenit, și, în scurt timp, renunță la bucuriile vieții pentru a se dedica terorismului”²².

Un alt luptător bosniac din Hamburg, poate la fel de important pentru pregătirea spirituală și practică a piloților morții, era Mohammed al Zammar. Activând în Bosnia centrală, sub *nom de guerre*²³ de Abu Zubair, fusese și comandantul unei unități de mujahedini alcătuită în special din nord-africani (se presupune algerieni)²⁴. În cartea sa, Theveßen susține că Zammar era o „figură centrală, dacă nu chiar personajul-cheie al transformării lui Mohammed Atta într-un terorist fără scrupule [...] Zammar a fost cel care i-a recomandat pe Atta și pe prietenii săi căpeteniilor Al Qaeda din Afganistan”²⁵. Probabil că acesta l-a recrutat la Hamburg și pe Said Bahaji, cel care locuia în Marienstraße 54 cu Atta și Binalshibh și pe Mamoun Darkazanli, presupusul finanțator al teroriștilor²⁶. Așa cum susțin Aust și Schnibben: „În decursul anilor care au trecut, de fiecare dată când erau arestați mujahedini în Europa, pista ducea întotdeauna la Zammar.”²⁷

Protejați de CIA și FBI

Toți veteranii din Bosnia citați mai sus pentru implicarea lor în complotul de la 11 septembrie aveau legături echivoce cu serviciile secrete din Statele Unite. Să începem de la al Mihdhar și al Hazmi, cei doi pirați ai aerului care se presupune că au pilotat avionul prăbușit peste Pentagon. CIA știa dinainte că ambii participaseră la reuniunea de organizare din Kuala Lumpur, din ianuarie 2000. Încă de la venire, „al Mihdhar a fost urmărit pas cu pas. CIA îi stătea în coaste. Operațiunea de supraveghere a fost realizată de agenți care proveneau din opt baze având birourile externe situate pe teritoriul

²² Stefan Aust, Cordt Schnibben, op. cit., p. 193.

²³ Numele de războinic, în franceză în original. (n.tr.)

²⁴ Centrul pentru pace în Balcani (www.balkanpeace.org), *Bosnia, 1 degree of separation from Al-Qaida* (Bosnia, primul grad al separării de Al Qaeda), Toronto, iulie 2003. [Articolul: <http://balkanpeace.org/index.php?index=./content/analysis/a15.incl>].

²⁵ Elmar Theveßen, op. cit., p. 82.

²⁶ Peter Finn, Hamburg, *Hamburg's Cauldron of Terror* (Cazanul terorii din Hamburg), *New York Times* (NYT), 11.09.2002.

²⁷ Stefan Aust, Cordt Schnibben, op. cit., p. 196.

arab și asiatic”²⁸. Atunci când bărbatul a ajuns la aeroportul din Kuala Lumpur, colegii din Malaysia îl urmăreau „fără să-l piardă din ochi”²⁹. Toți participanții de la reuniunea Al Qaeda au fost fotografiați și identificați³⁰. „În data de 8 ianuarie 2000, când teroriștii au părăsit Malaysia, serviciul de securitate malaez a pus la dispoziția CIA rezultatele celor trei zile de filaj”³¹.

În data de 15 ianuarie 2000, al Hazmi a zburat la Los Angeles. În acel moment, la Langley se știa că al Hazmi și al Mihdhar aveau vize de intrare în SUA.

„Este surprinzător că, având această informație, CIA nu a luat nicio măsură de precauție. Agenții nu au avertizat autoritățile de frontieră, care ar fi putut să-i trimită înapoi pe cei doi bărbați, și nu au pus FBI-ul la curent, pentru a-i urmări îndeaproape ca să le descopere misiunea. Dimpotrivă, tot acel an și alte nouă luni, al Hazmi și al Mihdhar, în ciuda faptului că au fost identificați ca teroriști, și-au folosit liber identitățile în SUA, au cerut eliberarea permisului de conducere, și-au deschis conturi bancare și s-au înscris la școli de zbor.”³²

Din investigațiile realizate de Schröm și Laabs rezultă că și la 11 septembrie cei doi au trecut pe la punctul de control cu biletele și pașapoartele înregistrate pe numele lor, dovadă fiind lista pasagerilor³³. „Având în vedere faptul că ambii teroriști se întâlneau cu alți autori ai atentatelor de la 11 septembrie, dacă agenții federali i-ar fi urmărit ar fi putut elabora o listă completă cu toți pirații aerului” afirmă *Newsweek*³⁴.

²⁸ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler. Das Versagen von Politik und Geheimdiensten im Umfeld des 11. September* (Greșală fatală. Eșecul politicii și al serviciilor secrete în legătură cu 11 septembrie), Berlin, 2003, p. 13: se vorbește de depoziția lui George J. Tenet, șeful CIA, în fața Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, a Congresului SUA.

²⁹ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler*, cit., p. 26.

³⁰ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, p. 266.

³¹ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler*, cit., p. 34.

³² *Newsweek*, 16.09.2002, <http://cooperativeresearch.org/timeline/main/essaykhalidandnawaf.html>, și cfr. Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, op. cit., p. 182 [NB: accesând linkul oferit de autor se ajunge la portalul http://cooperativeresearch.org/project.jsp?=911_project; pentru a găsi sursa informației citate despre al Hazmi și al Mihdhar trebuie să căutați pe coloana stângă până la Alhazmi și Almihdhar (134) accesând linkul, vă apare o coloană cu 134 de articole. La un anumit moment apare: Early February-Summer 2000: Hijackers Alhazmi și Almihdhar Live Openly in San Diego, care ar trebui să fie sursa]. *Newsweek* e citat (printre alte ziare), dar ziua nu este cea indicată de autor.

³³ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler*, cit., p. 182 și p. 195. Listele de pasageri făcute publice de autoritățile din Statele Unite erau modificate: lipseau numele celor doi presupuși pirați ai aerului.

³⁴ *Newsweek*, 16.09.2002, <http://cooperativeresearch.org/timeline/main/essaykhalidandnawaf.html>.

Indiciul: în iarna anului 2000, al Hazmi și al Mihdhar au locuit pentru mai multe luni la San Diego, „subînchiriind o locuință de la un informator al FBI”, fără ca acesta să-și dea seama ce se plănuia în casa sa³⁵. În Raportul final al Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, ca o circumstanță atenuantă, se afirmă: „Locatarul care le-a închiriat camera lui al Hazmi și al Mihdhar în 2000 este un cetățean care respectă legea și care de ani de zile are legături de prietenie cu poliția locală și cu FBI. Nu a văzut nimic neobișnuit în comportamentul lui al Hazmi și al Mihdhar care să-l determine să informeze agenții FBI”³⁶. Trei fraze despre subiect și asta este totul.

Există un alt raport, mai puțin cunoscut, care îl prezintă pe informatorul FBI într-o manieră diferită de cea din Raportul de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie al Congresului: este vorba de Raportul comun asupra atentatelor de la 11 septembrie al celor două Comisii de anchetă a serviciilor secrete, numite de Camera reprezentanților SUA și de Senatul SUA. Un raport clasificat la început ca strict secret, apoi, cu trecerea timpului, făcut public, din păcate cu multe pagini înnegrite. Din acest document se află că al Hazmi a intrat ocazional în contact și cu Hani Hanjour, al treilea presupus pirat al aerului, și că în cadrul Comisiei s-a discutat mult despre măsura în care informatorul FBI, prezentat ca informator al contraterorismului, putea să fie implicat în complot. Printre alte lucruri, citim: „În cursul uneia din ultimele conversații ale sale cu Hanjour, al Hazmi a zis că s-ar fi mutat în Arizona pentru a lua lecții de zbor; dar informatorul nu i-a pus la curent pe oamenii din FBI decât după 11 septembrie”³⁷. În ciuda faptului că biroul FBI din San Diego intenționase să îndepărteze suspiecții de spion, Comisiile însărcinate să cerceteze asupra serviciilor secrete au rămas sceptice:

„În primul rând: informatorul a declarat în mod repetat că nu l-a recunoscut în fotografie pe Hani Hanjour; cu toate acestea, există multe indicii conform cărora Hanjour, viitorul pirat al aerului, luase legătura cu informatorul în decembrie 2000. În al doilea rând: informatorul a declarat că nu a observat nimic suspect la al Hazmi, dar, în același timp, a admis că acesta intrase în legătură cu cel puțin patru persoane, care, după cum știa bine, se aflau în atenția FBI-ul și asupra cărora dăduse anterior informații. În al treilea rând: în timpul interogatoriilor de după 11 septembrie, informatorul a furnizat numeroase date contradictorii. În al patrulea rând: răspunsurile informatorului într-un test grafologic privind

35 *Newsweek*, 16.09.2002, http://www.truthout.org/docs_02/09.13A.newk.infrmt.htm.

36 Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 223.

37 The House Permanent Select Committee on Intelligence and the Senate Select Committee on Intelligence, Report of the Joint Inquiry into the Terrorist Attacks of September 11, 2001, Washington, decembrie, 2002, p.18; multe părți înnegrite legate de acest punct se găsesc la p. 163 și în continuare.

ce știa el înainte de 11 septembrie nu au fost considerate convingătoare de FBI, deși FBI nu crede neobișnuite asemenea rezultate pentru persoane aflate în condiții speciale [...] Ancheta FBI privind aceste puncte este încă în curs de desfășurare.”³⁸

La San Diego, al Hazmi și-a găsit de lucru la o stație de benzină, al cărei proprietar era urmărit de FBI din cauza posibilelor sale legături cu Al Qaeda. (Poate este vorba de unul dintre cele patru contacte suspecte citate mai sus). Totuși, acest fapt nu a avut consecințe asupra lui al Hazmi³⁹. În Raportul final privind atentatele de la 11 septembrie al Comisiei Congresului nu se găsește nimic despre aceasta. În schimb, se găsește aici o explicație pentru așa-zisele erori din sistem, explicații care ar putea avea conotații din lumea sportului: CIA s-a concentrat pe „marcajul zonei” și FBI pe „marcajul la om”. Și al Mihdhar și al Hazmi au fost în mod repetat scăpați din mână din cauza erorilor din cadrul serviciilor de securitate, rezultate în urma acestei împărțiri⁴⁰.

Pe de altă parte, era inimaginabil că aceștia doi au fost capabili să deturneze un avion.

„Al Mihdhar și al Hazmi luau în serios lecțiile de zbor, dar era imposibil să-i înveți ceva. Rick Garza, instructor de zbor la Sorbi's Flying Club a făcut șase lecții la sol cu fiecare dintre cei doi înainte de a-i duce, în mai, să zboare cu un avion cu un singur motor, Cessna. Garza își amintește: «Pe amândoi îi interesa să piloteze numai avioane mari». Garza a renunțat curând la cei doi elevi nenorocoși. „M-am gândit că erau pur și simplu nepotriviți”; „Erau Prostul & Mai Prostul.”⁴¹

Schröm și Laabs au făcut referire la frica lor de a zbura: „Atunci când al Hazmi, sub comanda instructorului, s-a pregătit de aterizare, al Mihdhar a fost cuprins de panică și a început să se roage cu voce tare”⁴².

Nici Hani Hanjour, pe care autoritățile din Statele Unite au încercat să-l identifice ca pilot al zborului AA 77 (al Mihdhar și al Hazmi au imobilizat echipajul), nu era foarte abil. A durat trei ani întregi pentru a obține licența de pilot, lucru realizat în aprilie 1999. Un an și jumătate mai târziu, în decembrie 2000, a reluat pregătirile, dar s-a dovedit a fi un pilot foarte

³⁸ V. nota 144.

³⁹ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler*, cit. p. 85.

⁴⁰ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 263, și National Commission on Terrorist Attacks upon the United States, *Staff Statement No. 10: Threats and Responses* (Declarația staffului nr. 10: Amenințări și răspunsuri), http://www.9-11commission.gov/staff_statements/index/index.htm#statements.

⁴¹ *Newsweek*, 16.09.2002, <http://www.cooperativeresearch.org/timeline/main/essaykhalidandnawaf.html>.

⁴² Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler*, cit, p. 58.

slab. *New York Times* a scris: „Mai mult, Hanjour vorbea engleza așa de prost că instructorul se întreabă cum a făcut să treacă examenul de pilot în SUA”⁴³.

Tocmai acești doi piloți ar fi făcut la 11 septembrie 2001 o manevră complicată cu zborul AA77: avionul a ținut la început Casa Albă, apoi, în ultimul moment, cu un viraj brusc de 270 de grade, s-a îndreptat direct către Pentagon, ștergând vârfurile copacilor.

Pe acest fundal, sunt mai mult decât legitime cercetările care să demonstreze că avioanele deturnate au fost comandate de la distanță și de la sol, lăsând deoparte ipoteza piloților incapabili (așa cum a afirmat Andreas von Bülow din partea SPD, fost ministru al cercetării și tehnologiei în Germania)⁴⁴ sau pe aceea că Pentagonul nu a fost lovit de un avion, ci de o rachetă de croazieră (așa cum susține cunoscutul autor francez Thierry Meyssan)⁴⁵.

Mai mult, există oricum dovezi zdrobitoare conform cărora al Hazmi și al Mihdhar erau spioni corupți. Joseph J. Trento, ziarist de investigație din Statele Unite, nominalizat de mai multe ori la premiul Pulitzer, scrie:

„Înainte de 11 septembrie, gradele superioare din CIA erau convinse că GID (serviciile secrete saudite) avea agenți infiltrați în Al Qaeda. Astfel CIA nu a avertizat FBI când Khalid al Mihdhar și Nawaf al Hazmi au sosit în Statele Unite, după ce au participat la reuniunea la vârf a teroriștilor din Malaysia, deoarece credea că erau agenți saudiți.”⁴⁶

Celula teroristă din Hamburg: plină de microfoane ascunse și infiltrați

După infernul de la 11 septembrie, autoritățile din Hamburg au acționat fulgerător, mai ales dacă ținem cont că până atunci la sediul din Hamburg al *Bundesamt für Verfassungsschutz* „nu se știa nimic despre

⁴³ Jim Yardley, Jo Thomas, *For Agent in Phoenix, the Cause of Many Frustrations Extended to His Own Office* (Pentru agentul din Phoenix, cauza multor frustrări extinsă asupra propriului birou), în NYT, 19.06.2002.

⁴⁴ Andreas von Bülow, *Die CIA und der 11. September*, München, 2003.

⁴⁵ Thierry Meyssan, *Il Pentagate. Altri documenti sull'11 settembre* (Pentagate. Alte documente cu privire la 11 septembrie), Fandango, Roma, 2002.

⁴⁶ Susan Trento, Joseph J. Trento, *Unsafe at any Altitude: Failed Terrorism Investigations, Scapegoating 9/11, and the Shocking Truth about Aviation Security Today* (Nesiguri la orice atitudine: investigațiile eșuate asupra terorismului, țapii ispășitori după 11 septembrie și șocantul adevăr despre siguranța aviatică de azi), SUA, 2006, p. 192.

atentatori”⁴⁷. În seara zilei de 12 septembrie, poliția a verificat locuința lui Atta și a presupușilor săi complici din Marienstraße 54. Conform ziarului *Hamburger Abendblatt*, în aceeași noapte „a fost făcută o descindere în alte șapte apartamente, dintre care patru au fost percheziționate. În primele ore ale dimineții, Mobiles Einsatzkommando [MEK, Unitatea Operativă Mobilă a Poliției] se deplasase deja de cel puțin opt ori”⁴⁸. Reporterilor strânși în Marienstraße li s-a spus: „Cunoaștem locul de trei ani. Verfassungsschutz a fost deja aici. Este o pistă rece”⁴⁹.

O acțiune parcă prea „caldă” pentru a fi o „pistă rece”. Este o minimalizare să se afirme că Verfassungsschutz „a fost deja aici”, la fel ca și perioada de trei ani. În realitate, într-un articol publicat în ediția de duminică a *Frankfurter Allgemeine*, scris pe baza unor documente aflate în posesia ziarului, putem citi: „În toamna anului 1997, BfV [Biroul Federal pentru Protecția Constituției] a demarat o costisitoare acțiune de supraveghere, “Operation Zartheit” [Operațiunea Tandrete]. În vizor era Mohammed Haydar Zammar”. Și în continuare:

„Zammar a contribuit la formarea rețelei europene a Al Qaeda sub ochii BfV. De fiecare dată când bărbatul, rezident în Hamburg, folosea telefonul din casă pentru a vorbi cu simpatizanții europeni ai cauzei, BfV îl asculta. Toate mijloacele serviciilor secrete germane (cercetări vamale, interceptări telefonice, urmărire zilnică) au fost utilizate pentru a-l supraveghea pe Zammar, datorită autorizării venite din partea unui Organ de Control din Bundestag”⁵⁰.

Volumul de date strânse a fost enorm: „Peste opt mii patru sute de apeluri telefonice către o mie patru sute de numere diferite de telefon au fost inițiate în decursul a trei ani din apartamentul din Hamburg pe care Binalshibh îl împărțea cu Atta și cu ceilalți.”⁵¹

Cu aceste informații, anchetatorii ar fi putut să identifice întreaga rețea de fundamentalisti din Hamburg.

„În realitate, era inevitabil ca Zammar să ducă BfV pe urmele piloților morții. În timpul conversațiilor interceptate de BfV, s-a întâmplat de două ori să fie pronunțat numele complet al lui Atta, Mahommed Atta Al Amir, în ciuda faptului că BfV susține că a „identificat numai numele”, niciodată prenumele. În schimb, în ceea ce-l privește pe Marwan al Shehhi, cel de-al doilea pilot al

⁴⁷ Reinhard Wagner, șeful de atunci al LfV, citat de Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Unser Mann in der Moschee, Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung*, 02.02.2003.

⁴⁸ *Hamburger Abendblatt*, 14.09.2001, citat în Knut Mellenthin, *Madrid und das gläserne „Al Qaida Terrornetzwerk”*, în Ronald Thoden (editor), *Terror und Staat*, Berlin, 2004.

⁴⁹ *Hamburger Abendblatt*, 14.09.2001, op. cit.

⁵⁰ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Unser Mann in der Moschee*, cit.

⁵¹ N.N., „Witnesses in Terror Trial Threatened, Germany Says”, *Los Angeles Times*, 30.01.2003. ediția online.

morții, provenind din celula din Hamburg, a fost înregistrat chiar numărul său de telefon: Al Shehhi a vorbit de două ori la telefon cu Zammar, în 1999, atunci când planificarea atentatelor intra în faza caldă.”⁵²

Pe lângă peștii mici precum Mounir și Motassadeq, Abdelghani Mzoudi și Mahommed Raj (cunoștințe ale lui Atta), exista un al patrulea personaj-cheie, pus sub urmărire specială, Mamoun Darkazanli, un întreprinzător care în 1995 a început să facă transporturi comerciale în Albania și care, cel mai probabil, finanța Al Qaeda. În cartea sa, Schröm ajunge să afirme că CIA supraveghea teroriștii din Hamburg, încă din 1993. Sediul din Hamburg al BfV îl supraveghea pe Darkazanli încă de la începutul lui 1999. Există probe potrivit cărora, urmărindu-l pe Darkazanli, autoritățile orașului hanseatic au dat peste numele și numărul de telefon al lui Marwan al Shehhi și, în martie 1999, le-au transmis către CIA⁵³. Cu toate acestea, CIA nu a intervenit când al Shehhi pregătea atentatele de la 11 septembrie, aceasta fiind doar una dintre multele neconcordanțe din activitatea serviciilor secrete americane.

Spre deosebire de al Shehhi, Darkazanli a fost obiectul unei atenții deosebite din partea agenților. Funcționarii germani au încercat cu intimidări:

„Spre finele anului 1999 și începutul anului 2000, Landesamt für Verfassungsschutz [LfV, Autoritatea Regională pentru Protecția Constituției] a luat anumite măsuri cu intenția clară de a-l face pe domnul Darkazanli să-și dea seama că era în vizorul serviciilor de securitate interne.”⁵⁴

Aceasta însă nu a fost de ajuns pentru colegii din Statele Unite⁵⁵, care intenționau să-l convingă pe Darkazanli să lucreze pentru ei, pe post de cârțiță. Așa cum a afirmat *Chicago Tribune*: „CIA spiona Al Qaeda la Hamburg. [...] Tentativele CIA de a-l atrage pe Mamoun Darkazanli au început la finele anului 1999”⁵⁶. Thomas Volz, agent al CIA acreditat pe lângă consulatul Statelor Unite din Hamburg, a urmărit acest obiectiv cu o asemenea insistență, încât colegii germani au protestat⁵⁷. În *Frankfurter Allgemeine* se poate citi: „În încercarea de a face din Darkazanli un infiltrat,

⁵² Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Unser Mann in der Moschee*, cit.

⁵³ Cfr. James Riden, Eric Lichblau, *C.I.A. Was Given Data on Hijacker Long Before 9/11 (CIA promise informații cu privire la pirății aerului cu mult înainte de 11 septembrie, N.tr.)*, NYT, 24.02.2004.

⁵⁴ Comunicat de presă al LfV din Hamburg din 18.11.2002.

⁵⁵ Oliver Schröm, *Die Tödlichen Fehler des US-Geheimdienstes*, publicat în *Stern*, 13.08.2003.

⁵⁶ John Crewdson, *CIA stalked Al Qaeda in Hamburg*, publicat în *Chicago Tribune*, 17.11.2002.

⁵⁷ Cfr. Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Tödliche Fehler*, cit., p.52 și urm.

tocmai când planul atentatelor aeriene începea să prindă contur, CIA a lăsat urme vizibile pe terenul atentatorului.”⁵⁸

Dar suntem cu adevărat siguri că aceste urme au fost lăsate numai în exteriorul casei presupușilor pirați ai aerului? Cum putem stabili dacă Darkazanli a mușcat într-adevăr din momeala CIA? Și dacă ar fi adevărat, Mathias Brökers și Andreas Hauß nu se înșală întrebându-se: „Toate tentativele de recrutare s-au finalizat ca acelea pentru Darkazanli? Este posibil ca, începând din 1997, CIA să nu fi cunoscut decât insuccese, confuzie și eșecuri?”⁵⁹. În realitate, cel puțin un informator a fost identificat de *Frankfurter Allgemeine* „în mediul atentatorilor”: este vorba despre bărbatul care a transmis unui reporter al ziarului documentele citate mai sus.

Binalshibh, un recrutor zelos: pentru cine?

După câte se pare, Ramzi Binalshibh a fost păianjenul care a țesut pânza de la 11 septembrie, „*the key coordinator of the plot*” („coordonatorul-șef al complotului”), conform definiției dintr-un dosar al Comisiei de anchetă a Congresului SUA⁶⁰. Într-un sugestiv articol publicat în *Der Spiegel* se poate citi:

„Binalshibh era veriga decisivă a lanțului, punctul de legătură dintre Osama bin Laden în Afganistan și celula din Hamburg, care era constituită în jurul pilotului morții Mohammed Atta și își avea sediul pe celebra Marienstraße 54. Binalshibh i-a indicat lui Atta țintele și l-a informat personal pe bin Laden despre data precisă la care aveau să fie declanșate atacurile mortale. Din Hamburg controla fluxurile financiare și, de asemenea, pe susținătorii cauzei. Avea întotdeauna mai mult de un celular în buzunar, niciunul înregistrat pe numele său. Din când în când suspina: «Ce ne oferă această viață? Paradisul este mult mai frumos!»”⁶¹

Și din investigațiile mele (a se vedea mai sus) rezultă că Binalshibh i-a ales pe membrii celulei din Hamburg, i-a înrolat pe presupușii pirați ai aerului Atta și Shehhi, i-a îndoctrinat într-atât încât i-a transformat în fundamentalști și a creat împreună cu Atta, nucleul din Hamburg. În Islam

⁵⁸ Oliver Schröm, Dirk Laabs, *Unser Mann in der Moschee*, cit.

⁵⁹ Mathias Brökers și Andreas Hauß, *Fakten, Fälschungen und die unterdrückten Beweise des 11.9*, Frankfurt a.M., 2003, p. 207.

⁶⁰ Comisia Națională a atacurilor teroriste asupra Statelor Unite, Staff Statement no. 16: Outline of the 9/11 Plot, http://www.9-11commission.gov/staff_statements/index.htm#statements.

⁶¹ Georg Mascolo, Holger Stark, *Operation Heiliger Dienstag*, publicat în *Der Spiegel*, 27.10.2003.

AG, punctul de întâlnire legal al teroriștilor aflat în cadrul Universității Tehnice din Hamburg–Harburg, „Binalshibh a fost un recrutator abil pentru ideile Al Qaeda” și a fost tocmai cel care a insistat ca vorbele să fie urmate de fapte. Concret, bărbatul a declarat:” Trebuie să facem ceva cu America!”⁶².

Totuși, este straniu că în această fază a operațiunii, între 1995 și 1998, Binalshibh nu era încă membru Al Qaeda. De fapt, bărbatul a făcut prima călătorie în Afganistan abia în noiembrie/decembrie 1999, împreună cu Atta și Jarrah și, printre altele, i-a depus jurământ de credință lui bin Laden, așa-zisul „*Bayat*”, numai după alte două vizite⁶³. Din această succesiune de evenimente izvorăsc teoriile care stau la baza proceselor din Hamburg împotriva lui Mzoudi și el Motassadeq, doi prieteni de-ai lui Atta. Conform procuraturii federale germane, „la începutul verii lui 1999” teroriștii din Hamburg au decis să adere la jihadul contra Americii, și „au pregătit planurile de deturnare a avioanelor pentru a ucide mii de persoane”. Mai târziu – procuratura federală vorbește despre „sfârșitul lui noiembrie 1999” – Atta și prietenii săi s-au dus în Afganistan pentru a „se pune de acord cu bin Laden și discipolii săi asupra țintelor atentatului și pentru a discuta detalii despre cum să-l pregătească”⁶⁴.

Der Spiegel recapitulează: „Viitorii piloți ai morții s-au adunat la Hamburg în jurul lui Mahommed Atta și aici și-au organizat planul; doar după aceea au cerut sprijinul Al Qaeda. Nu bin Laden a fost cel care l-a recrutat pe Atta, ci Atta pe bin Laden”⁶⁵. Și trebuie să adăugăm că Atta a fost recrutat de Binalshibh.

Dar cine este acest misterios Binalshibh? Nu se poate ca toată activitatea lui din Hamburg, înainte de vizita din Afganistan, de la finele anului 1999, să fie ordonată de liderii Al Qaeda, deoarece nu intraseră încă în contact. A plănit totul de unul singur? Sau a format trupa din Hamburg la cererea unor persoane cunoscute în timpul operațiunilor militare din Bosnia? Printre aceștia se găsea oare vreun american care îi înarmase pe „luptătorii sfinți”? Un contact important pentru Binalshibh ar fi putut fi Dzamal Merdan. În Bosnia-Herțegovina, acest bărbat a fost „începând cu 1992, persoana oficială de legătură cu luptătorii islamici străini”, era considerat proiranian⁶⁶. Ca urmare a acordurilor de pace de la Dayton din 1995, Merdan a devenit „intermediarul pentru Bosnia” al MPRI, societate

⁶² Mărturia lui Shahid Nickel din 06.11.2001 din procesul împotriva lui Said Bahaji *et al.*

⁶³ Mărturia lui Shahid Nickel din 06.11.2001 din procesul împotriva lui Said Bahaji *et al.*

⁶⁴ Declarație de presă a procurorului general de pe lângă Curtea Supremă Federală, privind acuzarea lui Abdelghani Mzoudi, Karlsruhe 09.05.2003.

⁶⁵ Dominik Czische, „Chef Atta, Assistent Osama?”, *Der Spiegel*, 27.10.2003.

⁶⁶ *Arming the Bosnians: US Program Would Aid Force Increasingly Linked to Iran*, publicat în *Washington Post*, 26.01.1996.

militară privată angajată de Pentagon. El a recrutat mujahedini pentru operațiunile secrete ale americanilor în Kosovo și oriunde altundeva⁶⁷.

Khalid Sheikh Mohammed, freelancer-ul⁶⁸

Și povestea lui Khalid Sheikh Mohammed, cel de-al doilea *mastermind* al evenimentelor de la 11 septembrie, în afară de Binalshibh, are aspecte neclare. La finele anilor optzeci, KSM – acestea sunt inițialele care îl identifică pe Mahommed în rapoartele agenților – a luptat în Afganistan împotriva sovieticilor⁶⁹. În acea perioadă, mujahedinii erau înarmați de CIA și instruirea unora dintre ei a fost făcută în SUA. Mahommed însuși a afirmat că a studiat în Statele Unite între 1983 și 1986, înainte de a lupta în regiunea Hindukush. În anul 1992, a fost printre „războinicii sfinți” din Bosnia. În anul 1993, conform actelor judiciare din Statele Unite, a conceput primul atentat la WTC, fără niciun suport din partea lui bin Laden și Al Qaeda, iar în 1995 a planificat, tot pe cont propriu, deturnarea mai multor avioane americane care se îndreptau spre Asia („operațiunea Bojinka”). Așa cum se poate citi în Raportul final al Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, în cursul acelor ani „era considerat, mai ales, un *freelancer* al terorii”⁷⁰. El și nu bin Laden sau alți membri ai Al Qaeda a fost cel care a conceput atentatele de la 11 septembrie. După aceea, a mers în munții Tora Bora din Afganistan și, conform raportului, s-a prezentat milionarului saudit ca un „întreprinzător în căutare de capital și de personal. Voia numai ca Al Qaeda să-i pună la dispoziție bani și specialiști pentru atentate și, în același timp, să-și păstreze independența”⁷¹. Devine membru Al Qaeda numai la sfârșitul anului 1998 sau în primăvara lui 1999, fără însă să depună jurământul formal de credință lui bin Laden⁷²; cel mai probabil a fost singurul căruia, în această fază a operațiunii, bin Laden i-a dat undă verde pentru operațiunea de la 11 septembrie⁷³. În ciuda acestui fapt, în mai 2001 KSM intra liber în SUA: altă așa-zisă „scăpare a sistemului”⁷⁴.

În concluzie: conform Comisiei de anchetă, atentatele de la 11 septembrie au fost ideea lui Khalid Sheikh Mohammed, care apoi l-a convins pe

⁶⁷ Franz Josef Hutsch, în intervenția sa la radio intitulată „Streitkräfte und Strategien”, NDR-Hörfunk, 08.02.2003.

⁶⁸ Angajat pe cont propriu, în engleză în original. (n.tr.)

⁶⁹ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 146.

⁷⁰ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 276.

⁷¹ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 154.

⁷² Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 154 și 160.

⁷³ Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, cit., p. 154 și 160.

⁷⁴ The House Permanent Select Committee on Intelligence..., cit., p. 314.

bin Laden să-i ofere mijloacele necesare pentru a le realiza; în schimb, procuratura federală germană atribuie rolul inspirator celulei din Hamburg, condusă de Atta și Binalshibh. Elementul comun al celor două versiuni oficiale este astfel faptul că presupusul șef la Al Qaeda ar fi fost convins de alții.

Binalshibh și Mahommed sunt și astăzi în centrul unei atenții speciale din partea serviciilor secrete americane. După arestarea lor, respectiv în data de 11 septembrie 2002 la Karachi și în data de 1 martie 2003 la Rawalpindi, cei doi au dispărut de pe scenă. Dar au fost oare capturați cu adevărat? Fotografia lui Binalshibh arestat de poliția pakistaneză înfățișează un bărbat acoperit cu o bandă pe ochi și deci de nerecunoscut, astfel încât nici măcar un prieten din Hamburg nu l-ar recunoaște⁷⁵.

De altfel, în ceea ce-l privește pe KSM, se spune că nu a fost arestat la 1 martie 2003, ci că a fost omorât în ziua în care a fost capturat Binalshibh. Conform declarației din *Asia Times Online*, cadavrul a fost identificat de soție. Soția și fiul lui au fost luați în custodie de ISI (serviciile secrete pakistaneze). Nici astăzi nu se știe unde sunt⁷⁶.

Totuși, autoritățile americane refuză să dezvăluie locul unde se găsesc cei doi *mastermind*. De altfel, tot ce au declarat cei doi după arestarea lor privind faptele de la 11 septembrie a fost dezvăluit numai prin intermediul autorităților din Statele Unite. Sau poate toate acestea au fost fabricate fără a-i audia pe Binalshibh și Mahommed? De fapt nimeni nu știe dacă sunt în viață. Niciun judecător sau procuror nu i-a văzut pe acești doi bărbați misterioși, nici măcar pe o casetă video. Autoritățile din Statele Unite nu permit interogarea lui Binalshibh și, de aceea, procesele din Hamburg împotriva lui Mzoudi și el Motassadeq bat pasul pe loc de multă vreme. Acesta deoarece judecătorii germani nu au vrut să condamne acuzații pe baza declarațiilor unei fantome.

⁷⁵ Declarația lui Michael Rosenthal, avocatul apărării lui Abdelghani Mzoudi, în decursul unei conversații cu autorul în data de 05.04.2004.

⁷⁶ Syed Saleem Shazad, articol publicat în *Asia Times Online* din data de 30.10.2002, citat în Chaim Kupferberg, *There's Something About Omar: Truth, Lies and the Legend of 9/11*, <http://www.globalresearch.ca/articles/KUP310A.html>.

Giulietto
CHIESA

CUM A ÎNVINS-O MARTE PE VENUS LA 11 SEPTEMBRIE

Ofensiva împotriva „terrorismului internațional”, lansată oficial începând cu 11 septembrie 2001, dar pregătită, așa cum bine știm, de îndelungata uneltire a vastei alianțe revoluționare a *neoconilor* americani pe tot parcursul deceniului trecut, a avut până acum un succes extraordinar. Aceștia își propuneau să provoace un șoc violent, ireversibil, asupra cursului evenimentelor mondiale, o accelerare de un dramatism absolut. Și au reușit, cel puțin până în momentul în care scriem aceste rânduri. Numai obiective de o complexitate nemăsurată pot explica un asemenea proiect și una dintre temele pe care lumea democrației și a statului de drept trebuie să o rezolve este aceea de a face lumină asupra acelor obiective. Astfel, pedeapsa ar putea fi înfrângerea democrației și producerea unei catastrofe mondiale fără precedent în istoria umanității.

Dar când vorbim de succes, firește că nu ne referim la ideea de a învinge așa-zisul „terrorism internațional”. În realitate, acesta este, în primul rând, produsul simultan al acțiunii directe și indirecte a serviciilor secrete americane și israeliene. Dar este și un instrument prețios în mâinile lor; instrumentul principal. De aceea, nu distrugerea terorismului internațional este ceea ce conspiratorii urmăresc și au urmărit încă de la început. Succesul despre care vorbim se referă la faptul că au reușit să-i constrângă pe aliații „occidentali” ai Statelor Unite (în primul rând Europa, Japonia, Rusia, India) să se alăture intereselor americane, adică voinței imperiului.

În acest sens, strategia imperială s-a dovedit învingătoare din toate punctele de vedere. Cu siguranță că nu pentru eternitate. Dar durata acestui succes este o întrebare pe care și-o pun numai cei cu o viziune asupra viitorului, care își pun problema destinului speciei umane, aceia care sunt conștienți de faptul că noi decidem viitorul copiilor și al nepoților noștri. Adică aceia care, într-un colț al sufletului, vor binele comun. În schimb, pentru aceia care conduc Statele Unite în acest moment, orizontul este teribil de limitat. Ei se gândesc la prezent și au, despre viitor, o viziune

comparabilă cu aceea a persoanelor care, pentru că s-au sculat devreme dimineața, consideră strategic să decidă unde vor merge seara la cină. Pentru acest tip de mentalitate – aceeași care a produs ideea exportului democrației la cheie – succesele și înfrângerile se măsoară numai pe baza raporturilor semestriale privind evoluția acțiunilor.

Dacă se proiectează asupra lor modul de a acționa al unei persoane dotate cu responsabilitate și rațiune și dacă se așteaptă de la aceștia un comportament corespunzător, invariabil se obține o eroare de calcul. De exemplu, faptul că Europa nu a urmat, în bloc, aventura americană din Irak și s-a divizat profund sau faptul că Rusia nu a participat la acea aventură, rămânând la o distanță neîncrezătoare, constituie pentru grupul de la conducerea Americii doar incidente mici, de parcurs. Așa cum deja am afirmat metaforic, în scurtul interval de timp dintre un mic dejun și o cină, ei sunt cei care au dreptate. Efectele pe termen lung nu îi interesează. Nu că le-ar lipsi strategia, dar și aceasta e pe termen scurt, la fel ca și fluctuațiile de la bursă. Faptul că, în trecut, Rusiei i-a picat greu la stomac agresiunea împotriva Iugoslaviei a fost oricum contrabalansat de implicarea europeană totală în aceeași agresiune. Așadar, acolo unde Statele Unite au pierdut tactic niște mărunțiș, au putut compensa pe scară largă pierderile, cu o investiție mare, pentru ei – strategică.

De altfel, dacă ne gândim mai bine, faptul că SUA au reușit să implice Europa în evenimentele din Irak a fost numai relativ și aparent. A avut câteva eșecuri marginale (refuzul Franței și al Germaniei), dar a obținut și rezultate care nu pot fi trecute cu vederea. În fond, nimeni de la Washington nu se gândise prea serios că Europa s-ar fi aliniat fără rezistență și opoziție. Un rezultat fericit – la Washington se știa asta încă de la început – ar fi fie și numai asocierea Marii Britanii a lui Tony Blair, a Spaniei lui Aznar și a Italiei lui Berlusconi. Pe de altă parte, nici cei mai intransigenți dintre *neoconi* nu și-ar fi imaginat un succes politic american așa deplin, ca acela împotriva Iugoslaviei. Sau ca ofensiva militară împotriva Afganistanului, privită de toată lumea occidentală ca fiind o răzbunare americană legitimă (ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, percepțele biblice în fața dreptului internațional modern, principiu asimilat imediat fundamentelor civilizației occidentale) împotriva agresiunii de la 11 septembrie. Privită în ansamblu, situația de la începutul secolului ar putea fi descrisă ca o luptă decisivă, în care Statele Unite au continuat să zgâlțâie violent restul recalcitrant al lumii. În primul rând Europa, terenul lor predilect pentru operațiuni de construire a consensului mondial, stomacul moale al Occidentului, unde supremația imperială, mascată de cooperare între aliați fideli, reușește întotdeauna (de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a fost o constantă absolută) să se realizeze. La fiecare divizare violentă, o parte a aliaților a cedat și s-a

adaptat la noua situație, încălcând nu numai principii „sacre”, dar chiar renunțând la propriile interese.

„Supușilor” li se dă explicația că totul este în interesul lor. Clasele dominante din țările aliate au primit în schimb protecție în eventualitatea unor mișcări ale popoarelor respective. Dacă unul dintre „supuși” nu ar fi fost de acord cu schimbul și ar fi vrut să procedeze după propriul interes, era eliminat fără prea multe ezitări. Cazul răpirii și al uciderii lui Aldo Moro și întreaga strategie de tensiune în Italia sunt, în această viziune, unul dintre exemplele cele mai grăitoare. În acest sens, tactica imperială în ceea ce privește cetățenii s-a demonstrat eficientă, cu mișcări subtile și precise, cel mai adesea brutale, în orice caz, învingătoare.

Dacă se evaluează comportamentul partenerilor Statelor Unite începând cu 1999 după războiul din Kosovo, se poate surprinde schimbarea enormă în favoarea Washingtonului, realizată în această perioadă. Este vorba de o retragere totală, politică, diplomatică, militară, culturală, la care, de o vreme, întregul „Occident” (aici se include și Rusia, dar pentru o anumită perioadă și într-o dimensiune limitată) a fost obligat printr-o acțiune imperială puternică și dictatorială. Retragere asimetrică, contrastantă în anumite momente, dar în mod evident globală. Statele Unite s-au perceput pe sine, complet, ca un imperiu, cu George Bush Jr. drept președintele războiului fără sfârșit.

Să încercăm să identificăm componentele acestei ofensive fără precedent. Atentatele de la 11 septembrie, pregătite în mod oportun de fraudă electorală din anul 2000, care a ratificat și formal sfârșitul înșelătoriei democrate americane, i-a permis Washingtonului să pătrundă din punct de vedere militar până în centrul Asiei, plasându-și propriile baze în Uzbekistan, în Republica Kârgâză sau în Tadjikistan. Rusia, condusă de o clasă oligarhică clientelară, ale cărei capitaluri de câteva mii de miliarde de dolari zac în băncile occidentale și în paradisurile fiscale pe care acele bănci le controlează, a fost complice, oscilând între entuziasm și opoziție. Pentru oligarhi, entuziasmul era efectul amețitor al faptului că erau introduși în *gotha*¹ finanțelor mondiale, cu capitalurile lor complet spălate de sângele și noroiul jafurilor. Dacă s-ar fi opus era de presupus că adevărații patroni ai lumii ar putea dintr-o dată să-i azvârle din șa pentru totdeauna. Adoptarea intereselor imperiului putea fi o splendidă apoteoză finală a jafului prin care Rusia a fost privatizată, dar persista în mintea multora dintre ei întrebarea dacă ar fi înțelept să se încredințeze cu totul în mâinile unui împărat nebun și tiranic. Era prudent, s-au întrebat în cele din urmă, să abandoneze complet

¹ Familie regală. Termenul provine de la numele familiei regale de Saxe-Coburg și Gotha. (n.tr.)

decorul cu care se acomodaseră, cornul abundenței din Rusia, în favoarea puternicelor corporații globalizatoare?

Nu pentru că oligarhii s-ar fi gândit la poporul rus și la destinul său: se gândeau, în principal, că siguranța lor era legată, în fond, de abilitatea lor de a-și asigura scăparea, refugiul, locul unde pot tezauriza câștigurile, la adăpost de surprize.

Nevoia de a nu fi luat în colimatorul imperiului i-a transformat în aliați servili ai aventurilor și ai expansiunii sale militare, dar în cele din urmă aceștia au înțeles că, și fără a opune rezistență, trebuiau să rămână legați de bogățiile materiale ale țării care devenise ca și proprietatea lor. De altfel, au făcut-o cu entuziasm din ce în ce mai scăzut, pe măsură ce pretențiile americane deveneau din ce în ce mai impertinente și mai excesive, confirmându-le suspiciunile. Calculul lui Putin și al aliaților săi s-a demonstrat, în cele din urmă, în zilele noastre, rațional. În primul rând, din punctul de vedere al recunoașterii pragmatice a raportului de forță. În 2000, Rusia pe care Putin o moștenise de la Boris Elțin era în pragul colapsului economic, instituțional, moral, organizatoric. Să încerce să oprească America *neocon* – întotdeauna a fost cineva la Kremlin care a avut această intenție – ar fi însemnat să intre direct în vizorul lui Bush. Și Rusia nu-și putea permite asta. Mai mult, făcându-se frate cu dracul până a trecut puntea, Vladimir Putin, în schimbul ajutorului dat Washingtonului în lupta împotriva Al Qaeda, s-a ocupat de lichidarea propriului terorism intern, acela cecen, condamnat (cu acordul tacit al Washingtonului) ca parte integrantă a „terorismului internațional”. La început nu a fost așa, cu generalul Dudaev în fruntea separatismului, dar, în anii următori, atât Moscova, cât și Washingtonul sau Arabia Saudită au făcut totul pentru a transforma Cecenia într-un câmp minat al terorismului islamic. Și, între timp, Moscova lansa un remarcabil program de reînarmare strategică, acumula rezerve mari în dolari datorită imenselor intrări de petrol și cumpăra, la fel ca și China, cantități mari de certificate de credit ale Trezoreriei Statelor Unite, finanțând și ea îndatorarea Washingtonului. Un ajutor foarte interesat, pe care Statele Unite îl acceptau ca pe un tribut datorat împăratului, fără să-și pună problema, după cina lor strategică, cum să-l înapoieze. Problema de a nu se îndatora excesiv fiind asemănătoare cu cea a unui hoț rămas în pană de bani: este de ajuns să organizeze următorul jaf la bancă. Ceea ce se petrece în mod activ, la șase ani după atentatele de la 11 septembrie, prin pregătirea atacului militar împotriva Teheranului.

De altfel, era evident chiar și pentru orbi că nunta antiteroristă dintre Moscova și Washington avea să dureze puțin, la fel ca și expansiunea americană în Asia Centrală, deoarece Rusia, imediat ce s-ar fi simțit sigură pe propriile picioare, ar fi repus în funcțiune acea serie nesfârșită de legături

cu republicile foste surori din Asia Centrală – formate în decursul secolelor și nu în cei șaptezeci de ani de dominare sovietică – pe care Boris Elțin le-a slăbit, dar nu a putut să le distrugă. Sugestia neînțeleaptă a lui Aleksandr Soljenițin de a renunța la „chinga” din Asia Centrală a slăbit Rusia, în loc să o întărească. Dar Putin (și generalii săi) și-au dat seama la timp.

Oricum, George Bush și ai săi au putut să înfrângă, nevătămați și fără a întâmpina rezistență, mișcare după mișcare în Asia, infiltrându-și influența militară până la granițele Chinei. La o privire mai atentă, unica eroare a fost iluzia că teritoriul rusesc fusese deja dobândit. La distanță de șase ani, acea greșală a ajuns la maturitate, împreună cu o altă iluzie: că grupul conducător rus, moștenitor al lui Elțin, fusese subjugat pe de-a-ntregul de internaționalismul capitalului mondial, subordonat complet, lipsit de autonomie față de capitala imperială.

Aceasta a fost iluzia – „amețeală de prea mult succes”, conform unei definiții faimoase a lui Stalin – care a convins Washingtonul de posibilitatea de a încolți Rusia și pe „frontul” european. Succesul revoluției colorate de la Belgrad, puternic finanțată de instituții private și publice americane, este reprodus, practic în același fel: mai întâi în Georgia și apoi în Ucraina. În ambele cazuri, Moscova a fost luată prin surprindere și incapabilă de a reacționa eficient. Din două motive diferite, dar concomitente: primul constă în faptul, deja subliniat mai sus, că o parte a oligarhiei ruse era (și este), de fapt, complice ofensivei Statelor Unite. Cel de-al doilea este o consecință a prostiei și a incompetenței cu miros sovietic de care dă dovadă birocrăția serviciilor secrete ale statului rus când trebuia să abordeze provocările „de democratizare de tip american”, venite din Occident.

Cele două rezultate strălucite de la Tbilisi și Kiev au dus la confirmarea iluziilor administrației de la Washington. Georgia lui Saakașvili era într-adevăr ieșită – poate irevocabil – de pe orbita rusă și intrase în cea americană. În Ucraina, cu o serie de tentative catastrofale și intempestive ale Rusiei, așa-zisa „revoluție portocalie” din 2005–2006 a triumfat odată cu anularea victoriei truate a lui Viktor Ianukovici și cu venirea la putere a americanofilului Viktor Iușcenko. Apoi, este foarte adevărat, a reușit să redreseze barca, dar lupta pentru câștigarea Ucrainei rămâne deschisă și cu rezultate imprevizibile. În primăvara anului 2007, Ucraina s-a aflat în pragul unei lovituri de stat organizate de președintele Viktor Iușcenko împotriva unei majorități parlamentare substanțial rusofile. Presiunea asupra Kievului, organizată sistematic de la Washington, în special cu ajutorul activ al Poloniei și al unei vaste coaliții europene occidentale, se desfășoară fără oprire, compensată cu greu de contraacțiunea rusă. În schimb, fără nici o reacție de răspuns din partea rusă, au continuat neîntrerupte puternicele presiuni comune, europene și americane, pentru a-l răsturna pe Lukașenko

din Bielorusia. Anul 2007 a reprezentat startul unei tentative de extindere a ingerinței din exterior și în Rusia.

Iar acesta este punctul în care iluziile au început să se destrame și Occidentul a fost obligat să ia notă de schimbarea bruscă de direcție a Rusiei. În timp ce scriem aceste rânduri, este cu totul evident că Moscova a decis să răspundă acestui ansamblu de ofensive și a pus punct unei retrageri strategice care, odată începută în 1991, nu se mai oprișe. În discursul său de la Monaco și în ultimul discurs în calitate de președinte al statului, din aprilie 2007, Vladimir Putin a trasat linia de demarcație dincolo de care Rusia nu intenționează să mai cedeze. A afirmat clar că nu vor mai fi posibile alte revoluții colorate nici în zona postsovietică, nici, cu atât mai puțin, în interiorul Rusiei. Pentru a da substanță avertizărilor sale, președintele rus a supus aprobării Dumei o lege care impune organizațiilor neguvernamentale să-și facă publice sursele de finanțare, interzicând în același timp posibilitatea de a primi finanțare din exterior. Prin aceasta decretând imposibilitatea repetării experimentelor de exportare a democrației americane în bârlogul ursului rus.

Dacă la Tallin autoritățile estoniene au demontat monumentul Soldatului din Bronz (altă provocare evidentă, cel mai probabil proiectată cu aprobarea, dacă nu chiar încurajarea, Washingtonului și a Varșoviei), Moscova răspunde, permițând să fie asediată ambasada estoniană de tineretul regimului, lăsat liber să acționeze la momentul potrivit, și face dificilă comunicarea și comerțul cu Tallin. Avertisment că, dacă se continuă pe această linie, se va întâmpla ca în cazul Tbilisi, căruia i-a fost tăiată orice legătură cu Rusia.

Statele Unite, Varșovia și Praga s-au pus de acord asupra instalării unui scut de apărare antirachetă în Polonia și a unui radar în Republica Cehă? Putin răspunde anunțând ieșirea Moscovei din acordurile pentru controlul și reducerea armamentului convențional în Europa. Iar în mai 2007, Rusia experimentează, cu mare acoperire mediatică, două noi sisteme balistice, unul strategic intercontinental, altul pentru rachete de croazieră cu rază lungă de acțiune, expunându-le publicului occidental, ca mod de acțiune la orice amenințare potențială manifestată în imediata vecinătate a granițelor sale. Orice discuție ulterioară de cooperare a Rusiei cu NATO este oprită, fără jumătăți de măsură. Ideea unei aderări la NATO a Georgiei și a Ucrainei, explică Putin, va fi considerată o provocare. Independența regiunii Kosovo va avea vetoul Rusiei în Consiliul de Securitate. În ceea ce privește refacerea integrității teritoriale a Georgiei (prin reîntoarcerea Osetiei de Sud și a Abhaziei sub suveranitatea capitalei Tbilisi) și a Moldovei (prin sfârșitul independenței Transnistriei), Europa americanofilă ar face bine să le uite pe ambele. Moscova nu-i va lăsa singuri pe cetățenii ex-sovietici vorbitori de limbă rusă, oriunde s-ar găsi.

Represiunea dură a manifestărilor opoziției de la Moscova, tot în primăvara lui 2007, a fost corolarul explicit al intențiilor lui Putin și al succesorului său, care va fi copia sa cel puțin în primii ani de conducere. În Europa și în Statele Unite, totul a declanșat proteste și începutul unui nou Război rece. Într-adevăr, schimbarea este clară și evidentă. Indică sfârșitul hipnozei care a cuprins lumea după atentatele de la 11 septembrie și reîntoarcerea Rusiei, mare deținătoare de resurse energetice, pe scena mondială. Rusia a ieșit din purgatoriu și cere să se încheie toate socotelile. Bluful lui George Bush s-a terminat, iar China și Rusia vor să vadă cărțile.

Așa cum s-a văzut, Europa îmbrățișase, practic necondiționat, cauza americană, imediat după atentatele de la 11 septembrie. Implicarea europeană în Afganistan a fost imediat clară și decisivă. Singura condiție pusă de europeni – pe de-o parte, de elitele recalcitrante, ezitant ostile atotputerniciei americane, pe de altă parte, de guvernele preocupate de a nu acționa prea explicit împotriva sentimentelor populare – a fost aceea ca intervenția europeană în Afganistan să fie mai întâi autorizată de Națiunile Unite, chiar dacă, ulterior, urma să fie pusă sub egida NATO și limitată la o operațiune de poliție pentru protejarea viitorului guvern „democratic”, pe care Statele Unite urmau să îl instaleze la Kabul. Desigur, toți știau că autorizarea din partea Națiunilor Unite fusese obținută prin presiune și minciună (SUA nu aveau probe că autorul atentatelor de la 11 septembrie a fost Osama bin Laden și ONU a autorizat intervenția militară violându-și clar propriul statut), iar rolul NATO, de colaborator la menținerea ordinii publice, a fost inventat pentru a îndulci pilula pentru europeni, ca soluție de tranziție. În situația în care operațiunea de normalizare din Afganistan s-ar fi dovedit – așa cum s-a și întâmplat – mai dificilă decât s-a prevăzut, NATO ar fi devenit forță de luptă asociată în cadrul operațiunilor militare.

Dar, odată definite unele modalități de protecție formală, în fapt niște frunze de smochin pentru a acoperi protectoratul american din Afganistan, guvernele europene au sprijinit apoi fără comentarii toate mișcările ulterioare ale Washingtonului. Statele Unite conduceau așa-zisul „proces de democratizare”, Europa accepta să realizeze diferite sarcini complementare, în timp ce contingentul NATO, staționat la Kabul, avea să fie integrat gradual în structurile militare ale operațiunii de război Enduring Freedom, în cadrul cărora erau inițial incluse numai contingentele american și britanic. Totul s-a făcut pe furiș, fără știința parlamentelor, prin operațiuni graduale de implicare semioficială. Așadar, în spatele unei perdele de fum care trebuia să împiedice opinia publică europeană să-și dea seama de realitate, adică de intrarea treptată a Europei în războiul afgan. Totul ar fi trecut fără nici o dificultate specială, dacă cele două războaie „victorioase” din Irak și

Afganistan nu s-ar fi transformat în plăgi purulente și însângerate, deschizând contradicții acute, chiar în interiorul Statelor Unite, pe lângă cele dintre Statele Unite și Europa. Dar și aici trebuie să fim atenți și să nu-i considerăm învinși pe Bush și logica pe care acesta o reprezintă. Numai din punct de vedere *politically correct* el a suferit două înfrângeri majore. Aceasta este logica acelor care gândesc în condiții de *dezvoltarea normală*. Dar pentru cine gândește din punctul de vedere al pregătirii unui război din ce în ce mai vast, o dezordine belică *random*², haosul, multiplicarea morților, chiar și a acelor proprii, nu este deloc un rău, ci dimpotrivă, este util pentru crearea unei terori larg răspândite. Punct de plecare pentru alte războaie.

Cele trei postulate fundamentale care însoțesc crearea NATO rămân în vigoare, dar sunt reînnoite ținând cont de exigențele actuale. Acestea erau: a) prezența militară americană pe continentul european să devină permanentă și decisivă; b) respectarea permanentă a priorităților americane de către Europa; c) îndepărtarea Europei de Rusia și împiedicarea încheierii oricărui acord.

Rachetele amplasate în Polonia și radarul de susținere din Republica Cehă sunt o invenție utilă pentru toate cele trei obiective „istorice” ale NATO. Și sunt o provocare evidentă care permite Washingtonului să prindă doi iepuri dintr-un foc: în primul rând, să divizeze Europa și, apoi, să mărească tensiunea dintre Europa și Rusia. Acest lucru este demonstrat de insistența Washingtonului de a lansa negocierile cu Varșovia și Praga, fără ca măcar să consulte Uniunea Europeană și fără – lucru uluitor – să însărcineze NATO cu această problemă. Astfel, s-a realizat o situație fără precedent din mai multe puncte de vedere. O chestiune care privește securitatea europeană este decisă în afara instituțiilor europene și fără ca acestea să știe de ea. Două țări europene, susținute de Washington, își arogă dreptul de a decide pe cont propriu asupra unor chestiuni vitale și strategice, care interesează toate celelalte țări, contravenind răsunător spiritului tratatelor de adeziune la comunitate. Nici NATO nu este implicată, cu toate că este unicul cadru în care poate să fie concepută orice înțelegere între aliați în domeniul securității strategice. Ar fi o naivitate totală să gândim că un asemenea comportament al Washingtonului ar fi efectul incompetenței sau pur și simplu al analfabetismului diplomatic. Este evident că mișcarea a fost bine gândită și realizată cu sânge rece. Completată sarcastic de o serie de declarații ale reprezentanților de vârf ai administrației din Statele Unite, toate insinuând ideea că Rusia este, de fapt, de acord și că poate fi ea însăși implicată în proiect. Firește că Rusia nu era și nu este de acord, dar chifteaua otrăvită a acestui al nu știu câtelea efort nu era destinată blidului de la Moscova, ci aceluia de la Bruxelles, astfel încât haita de câini dresați est-europeni să o

² La întâmplare, în engleză în original. (n.tr.)

înghită cât mai repede posibil. Încă o dată, Putin răspunde aspru, anunțând reorientarea rachetelor sale împotriva obiectivelor europene și, ca rezultat, G-8 de la Rostock, de la începutul lunii iunie 2007, s-a transformat într-un festival de acuzații occidentale împotriva „noii amenințări ruse”. Operațiunea care urmărea să asmută Europa împotriva Rusiei s-a dovedit din nou învingătoare. Europa, ulterior slăbită după victoria electorală a lui Sarkozy în Franța, acceptă jocul Washingtonului. Mulți comentatori vorbesc acum de un nou război rece.

Astfel, Statele Unite au dat dovadă – în mod excepțional – de o subtilă și neobișnuită viziune pe termen lung. Extinderea estică a NATO este o dovadă în acest sens. În cei cincisprezece ani care au urmat după căderea Zidului Berlinului, Washingtonul a realizat în etape forțate extinderea către est a Alianței Atlantice, modificând în beneficiul „american” toate echilibrele europene. Pentru aceasta putând conta pe două circumstanțe favorabile: prima reprezentată de supunerea și fidelitatea cercurilor conducătoare din Europa, care n-aveau curajul să întrebe dacă extinderea NATO către Est era necesară odată ce s-a eliminat ideea de a apăra Europa de Pactul de la Varșovia; cea de-a doua era reprezentată de consensul tacit al Kremlinului condus de Elțin, cucerit complet de planul american care i-a permis să se instaleze fericit sub umbrela protecție a Washingtonului. Pentru Elțin și colegii săi, era foarte clar – și le-a fost spus explicit – că, în cazul unei revolte populare împotriva exproprierii sălbătice la care era supusă populația rusă, vor fi apărați și ei de NATO. În schimb, aceștia au „închis ochii”, fără a opune rezistență, până într-acolo încât Washingtonul a reușit să aducă în NATO chiar și cele trei republici baltice ex-sovietice. Armatele NATO au fost prezentate „democraților” ruși ca o forță de poliție internațională, gata să apere o contrarevoluție în toată regula. În concluzie, li s-a spus: suntem aici pentru a apăra Rusia postcomunistă.

Toate astea s-au întâmplat cu un deceniu înainte de extinderea Uniunii Europene prin includerea tuturor țărilor din Est, care erau deja membre NATO. Ceea ce a început în 2004 cu încorporarea unor noi membri și a continuat cu includerea ultimelor două republici foste surori, Bulgaria și România, în 2007. Cu alte cuvinte, Alianța Atlantică care se născuse pentru a face față amenințării sovietice a fost folosită pentru a extinde și a multiplica controlul Statelor Unite asupra bătrânului continent.

Acela a fost momentul în care, atât europenilor, cât și rușilor le-a scăpat controlul efectiv al lucrurilor. Statele Unite ale sfârșitului de secol XX, câștigătoarele războiului rece, erau (și sunt și acum) îmbibate de ideea că o Rusie puternică reprezenta un obstacol inacceptabil în calea dominării imperiale americane și, astfel, s-au hotărât să dezmembreze Rusia, după ce au reușit să dezmembreze Uniunea Sovietică, indiferent de ideologia și de

liderii care o conduceau. Slăbiciunea intelectuală și politică, pe lângă cea morală, a oligarhilor aduși la putere și prin contribuția SUA, a făcut ca acea cortină de fum să poată funcționa pentru un deceniu întreg, acela marcat de conducerea lui Boris Elțin, *quisling*-ul³ de serviciu. Aceasta explică odele care s-au auzit, în Occident și în Statele Unite, în anul 2007, atunci când a murit: imnuri de mulțumire, adresate aceluia care a permis colonizarea Rusiei de către americani. Imnuri justificate de rezultate.

Pe celălalt front, cel european, este de notat – și vom reveni la acest subiect – că expansiunea NATO s-a petrecut fără nici o dezbatere publică. Parlamentele și guvernele europene occidentale au închis, pur și simplu, ochii, fără ca măcar să se întrebe care era semnificația a ceea ce urma să se întâmple. În realitate, este puțin probabil ca aceora aflați la conducerea Europei să le fi scăpat faptul că, în acest fel, Statele Unite creșteau dominarea asupra Europei din toate direcțiile: formând, după chipul și asemănarea lor, elite militare din toate țările Europei de Est, determinând orientările guvernamentale, punând stăpânire pe principalele canalele mass-media, pregătind și subordonând serviciile secrete și sistemele de comunicație. Europa a delegat Statelor Unite sarcina de a coloniza spațiul sateliților sovietici, așa cum le-a încredințat misiunea de a coloniza spațiul ex-sovietic, *leadership*-ul european aproape că a admis că interesele lui strategice coincid și vor fi complet aceleași cu ale SUA.

Eroare tot atât de extraordinară pe cât de clară era insistența cu care Statele Unite își urmăreau propriile interese mondiale, fără a face un mister din intenția lor de a câștiga în secolul XXI „superioritatea absolută” planetară. Adică o superioritate de necontestat, nici măcar teoretic, de către niciunul dintre protagoniștii lumii contemporane. Niciunul înseamnă mai întâi China, India, Rusia, dar și Europa. Este de ajuns să citești documentul fundamentalului Proiect pentru Noul Secol American (1998) și noua doctrină americană a siguranței naționale (2000) pentru a-ți da seama că proiectul a fost conceput fără ezitare și că, de atunci, a fost dus mai departe în aceeași direcție de către revoluționarii americani, conduși de Dick Cheney, Paul Wolfowitz, Donald Rumsfeld, John Bolton și compania.

De aceea NATO s-a extins pe scară largă, în diverse etape, foarte rapid, la început incluzând Polonia, Republica Cehă, Slovenia, Ungaria, apoi părți din fosta Iugoslavie și câte un est-european întârziat. Până la a absorbi de-a dreptul, cum am spus deja, trei foste republici sovietice, adică Lituania, Estonia și Letonia. Între timp, în pregătirea aventurii afgane – hotărâtă înainte de atentatele de la 11 septembrie – Statele Unite au urzit legături

³ Termen folosit pentru a descrie trădătorii și colaboraționiștii. Provine de la numele politicianului norvegian Vidkun Quisling, care a ajutat Germania nazistă să îi cucerească propria țară. (n.tr.)

strânse cu guvernele din România și Bulgaria (la acel moment ambele țări erau încă în afara NATO și a Uniunii Europene). Promisiunea americană de includere în Alianța Atlantică a fost răsplătită cu promptitudine de către Sofia și București prin folosirea excepțională (ținută în mare secret) a aeroporturilor lor pe parcursul războiului din Afganistan. Și imediat după aceea, promisiunea de intrare în NATO a fost îndeplinită cu consecvență. Puțin înainte de aceasta, în timpul bombardamentelor NATO din Serbia, Alianța Atlantică își celebra la Washington a cincizecea aniversare, modificându-și strategic statutul. NATO nu ar fi fost azi în Afganistan, dacă în 1999 Statele Unite nu și-ar fi „convins” aliații să modifice acel statut.

Am putea crede că *leadership*-ul american avea în acei ani o adevărată capacitate profetică. Dacă nu cumva s-a întâmplat ca administrația americană să fi înscris pur și simplu pe agenda de lucru propriile obiective pentru a le realiza, mai apoi, făcându-le să devină „necesare” pentru toți aliații. Antonio Gramsci, marele teoretician și fondator al Partidului Comunist Italian, a definit această capacitate de a influența tabăra aliaților proprii cu termenul de „hegemonie”. Și cred că, de fapt, *neoconii* americani au reușit în acești ani să „hegemonizeze” tabăra occidentală. Și atunci când hegemonul este sigur de propria autoritate, nu numai militară, ci și intelectuală, acesta poate chiar să-și permită să-și trateze cu dispreț toți subordonații.

Acum câțiva ani (după afirmația lui Francis Fukuyama, care, la căderea Zidului Berlinului a proclamat „sfârșitul istoriei”) i-a revenit unui alt intelectual american, Robert Kagan, sarcina de a explica aliaților europeni teoria celor „două Occidente”. Nu mai există un singur Occident, a afirmat autoritar Kagan, există două. Unul este puternica America și celălalt este slăbita Europă. Că ar fi fost identice a fost întotdeauna o iluzie, dar, a proclamat Kagan, se ajunsese în momentul de a recunoaște oficial sfârșitul acelei iluzii. Păstrarea ei era acum inutilă, întrucât imperiul nu mai avea nevoie să-și exercite dominarea sub forma hegemoniei. Mai exact, nu mai avea timp de pierdut și trebuia să-și folosească direct superioritatea derivată din forma militară la care ajunsese între timp. Nu poate să existe egalitate între cel puternic și cei slabi, aceasta este esența teoriei lui Kagan. Istoria este de partea Americii, deoarece numai cei puternici pot conduce Istoria. Epoca statului de drept internațional, a adăugat Kagan, presupune reguli definite în comun, împărțite între egali. Dar starea lucrurilor prezente demonstrează că nu mai există, dacă a existat vreodată, o alianță între egali pentru a conduce destinul lumii. Mai degrabă, un „suveran global”, care are sarcina de a conduce o comunitate mondială subordonată. Însă acesta este amenințat de un inamic nou, „terorismul internațional”, care nu respectă, prin definiție, nici o regulă. Hegemonului îi revine, așadar, fără a avea nici o obligație,

sarcina de a dicta noile reguli ale acestei lupte până la ultima picătură de sânge. Cine pretinde – cum fac „vechii europeni” – că statul de drept este încă funcțional se plasează în afara Istoriei. Din două motive: primul este că nu pot să recunoască noile raporturi de forță, adică existența imperiului, al doilea este că nu vor să recunoască faptul că terorismul este Răul, unicul rău prezent, spre a cărui eliminare trebuie concentrate toate eforturile, fără a economisi mijloacele și fără a fi prinși în plasa vechiului și impracticabilului respect al drepturilor omului. Terorismul, adică Răul, amenință nivelul de trai al Statelor Unite ale Americii. Nivelul de trai al restului Occidentului, acum redefinit ținând cont de raporturile fundamentale de forță, este direct dependent de acela al Statelor Unite. Consumatorul american este cel care decide ritmurile planetei, atât în bine, cât și în rău. Înclinația sa spre îndatorare este aceea care dictează actele imperiului. Imperiul își manipulează supușii, astfel încât să aibă o înclinație progresivă spre consum. Cercul infernal se închide. Dacă imperiului îi scapă controlul asupra sănătății mintale a celor pe care-i forțează să consume, atunci numai războiul mai poate alimenta conturile goale sau mai poate arde evidențele contabile. Se mai poate încă vorbi de coaliție numai într-un sens bine definit și oricum tranzitoriu: o scală ierarhică riguroasă, care nu permite nici o posibilitate de modificare.

Brutalitatea acestei teze a fost confirmată, în mod repetat, nu numai în revistele teoretice ale *neocon*, imediat imitate de servilismul unei anumite *intelligentsia* europene, ci și de afirmațiile liderilor americani, de la președintele Bush, la fostul său ministru al apărării, Donald Rumsfeld și la vicepreședintele Cheney. Rumsfeld e autorul obtuzei expresii „bătrâna Europa”, opusă „noii Europe” americanofile și ultra neolibérale a Marii Britanii și a ultimilor veniți. 11 septembrie a fost momentul catalizator al acestei schimbări revoluționare. Înainte de acea dată fatidică, teorii ca acelea la care s-a făcut referire aici ar fi fost imposibile, incorecte politic și nimeni nu ar fi încercat să le spună cu voce tare, în public. Dar începând cu 12 septembrie, acestea au devenit incontestabile. Oricine a încercat sau încearcă să le conteste este pus la zid. Nu există act, discurs, inițiativă politică, masă rotundă, rezoluție, luare la cunoștință, insultă, comentariu care să nu ia ca punct de plecare necesitatea „de a combate, în primul rând, terorismul internațional”. Cine se sustrage de la această obligație ar trebui să știe că își compromite definitiv cariera politică, rolul în țara respectivă. Cine nu înțelege cade.

Hegemonul a fost lovit direct, în propria casă. Evident că evenimentul profanator este inacceptabil. Evident în așa măsură, încât trebuie să fie „văzut” de toată lumea. Nu există iertare, nici armistițiu pentru cei care nu

recunosc sacrilegiul, pentru cine violează tabuul. Se poate spune că întregul Occident a fost supus unei terapii de șoc violente, din care nu este posibil să scape. Pentru cine respinge tratamentul, nu este posibilă vindecarea. Un lucru valabil pentru toți liderii occidentali, fără excepție. Există, este adevărat, și aceia care încearcă să se sustragă, fie datorită curajului sau demnității, fie pentru că au intuit seria imensă de consecințe tragice pe care acceptarea acestui ceremonial le are pentru umanitate. Dar pedeapsa îi așteaptă inexorabil, dacă nu și-au găsit, datorită viziunii pe termen lung, o cale de scăpare sau un sistem de apărare special, eficient.

Oricine înțelege că nu este vorba de aproape niciun lider european. Pot rezista un președinte chinez, un președinte rus, Fidel Castro cât mai este în viață, un președinte venezuelean, un președinte iranian: toți cei care, dintr-un motiv sau altul, se află fizic în afara zonei de control a imperiului. Sunt „statele ticăloșite” și acelea asemănătoare lor, care nu au fost definite încă astfel de către imperiu, numai pentru că nu a venit momentul. De aceea imperiul trebuie să le demoleze și să le distrugă, ucigându-le liderul (a se vedea exemplul lui Slobodan Miloșevici și al lui Saddam Hussein): pentru a exercita controlul global asupra tuturor liderilor lumii, pentru a suprima existența personajului negativ care a sfidat hegemonul, rămânând nepedepsit.

Aceia care nu sunt protejați de granițele unui stat ticăloșit, adică aliații hegemonului, sunt toți, în măsură diferită, supuși puterii sale, șantajabili. Aproape toți au fost nevoiți să negocieze cu hegemonul puterea de care dispun și de aceea sunt constrânși să-i dea socoteală pentru comportarea lor, pentru deciziile lor. Și nu trebuie să existe (pentru ei nu există) nici măcar zone „libere” în care să se refugieze, „limburi” care să rămână neatinse măcar pentru puțin timp. Atunci când imperatorul impune al său *Patriot Act*, nimeni nu-și poate face iluzii că acesta se va limita numai la Statele Unite, că ofensiva împotriva libertăților americane va privi numai Statele Unite. Este inevitabil ca praful radioactiv să cadă pe toate plajele din lume.

Ca probă definitivă, putem lua în considerație toată succesiunea de *extraordinary renditions*, programul de răpiri – ridicări ilegale de cetățeni nonamericani, *aliens*, dezlănțuit de administrația americană a lui George Bush, începând cu primele zile după 11 septembrie – programul care a fost lansat cu decretul prezidențial halucinant din 13 noiembrie 2001, *Military order on the Detention, Treatment and Trial of Certain Non-Citizens in the War against Terrorism*⁴, în baza căruia se instituiau tribunale militare speciale pentru a judeca presupușii teroriști. Aceasta a fost piatra de hotar de unde

⁴ Ordin militar privind reținerea, tratarea și judecarea unor anumite categorii de cetățeni neamericani în războiul împotriva terorismului (în engleză în original, n.tr.)

începe noul drum, a cărui lungime – conform declarațiilor principalilor responsabili ai administrației de la Washington – poate fi măsurată numai în decenii: un război infinit care ar trebui să țină jumătate de secol, o generație sau două. Deci, nimic provizoriu, ci începutul unui nou sistem juridic și politic, în care celor arestați și celor răpiți în secret nu li se mai permite nimic, niciuna dintre garanțiile oficiale pe care jurisprudența occidentală, tratatele și convențiile occidentale le asigurau până acum: nici informare, nici avocat, nici emiterea unui mandat de arestare, nici cap de acuzare, nici probe, nici o publicitate a procesului, tortura ca practică a interogatoriilor, posibilitatea ca tribunalul extraordinar să folosească și pedeapsa cu moartea, cu o majoritate a judecătorilor, toți militari, adică doi din trei.

Decretul prezidențial al lui Bush nu a fost ținut secret. Toți au putut să-l citească. Este uluitor că în Europa aproape nimeni nu a părut să-și dea seama de implicații. Premisele de implicare directă a tuturor guvernelor lumii aliate ale Statelor Unite ale Americii au fost indeplinite în cele două luni precedente. În data de 4 octombrie 2001, douăzeci și patru de zile după 11 septembrie, Lord Robertson, pe vremea aceea secretar general al NATO, a făcut public că Statele Unite au cerut oficial o reuniune extraordinară, la nivel de ambasadori, în cadrul căreia a fost solicitată aplicarea articolului 5 din Tratatul Atlanticului de Nord. Era pentru prima dată, în toată istoria NATO, când acel articol era aplicat. Dar acesta – care stipulează obligația aliaților de a interveni în apărarea unui stat membru al alianței în cazul în care ar fi fost atacat – era în mod evident nepotrivit situației. Atacul avusese loc, dar nu putea fi echivalat cu o acțiune de război în adevăratul sens al cuvântului. Era un act singular, e adevărat, ucigător și îndreptat împotriva populației civile și împotriva simbolurilor puterii americane. Nu venea din partea unui stat inamic, ci din partea unei organizații teroriste ale cărei limite nu erau definite atunci și rămân la fel și astăzi. Emoția generată de atentat a fost enormă, dar nu putea să ascundă evidența unui dezechilibru enorm al forțelor pe teren. Cu toate acestea, solicitarea Statelor Unite a fost aprobată fără nici cea mai mică obiecție.

Cu siguranță că situația era într-un totu fără precedent, dar curiozitățile care o caracterizează nu sunt mereu foarte ușor de explicat. De exemplu, cum ar fi trebuit să fie materializată solidaritatea aliaților Statelor Unite? Și mai ales unde? Washingtonul a pus pe masa Bruxellesului o declarație solemnă: responsabilul a fost identificat cu absolută precizie și se numește Osama bin Laden. Probele – s-a spus – sunt sigure, dar nu vor fi făcute publice, din rațiuni de securitate. Atacul a pornit din Afganistan, așadar împotriva acelei țări va fi îndreptată riposta colectivă a NATO. Astfel, un atac terorist este echivalat cu un război pe scară largă și o țară întreagă, cu populația ei neștiutoare și inocentă, este identificată ca obiectiv. În 1998, o asemenea

decizie nu ar fi putut fi adoptată. Dar cu totul straniu este faptul că, dând dovadă de o intuiție de-a dreptul profetică, NATO își schimbase în 1999 statutul, tocmai în timp ce bombardă Iugoslavia. Cu doi ani înainte de 11 septembrie, NATO simțise nevoia să își schimbe fața, transformându-se, din alianță defensivă, în organizație militară ofensivă, capabilă să își asume o gamă largă de inițiative definite ca „umanitare”, excepție făcând cazul în care era atacat unul dintre membrii săi.

Pe lângă aceasta, la Washington, în acel de-a dreptul fatidic an 1999, cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări a Tratatului Atlanticului de Nord, se prevede (cuvântul este exact în toate semnificațiile sale profetice) explicit lărgirea razei de acțiune a NATO asupra întregii planete. Adică nu numai pentru a menține siguranța zonei nord-atlantice, ci și pentru a garanta interesele membrilor săi, oriunde ar fi fost aceștia în pericol sau, mai exact, în toate situațiile în care valorile (și în acest caz este un vocabular potrivit, folosit în toate accepțiunile sale, ideale, concrete și metaforice) Occidentului ar fi fost puse în discuție, amenințate de orice inamic, evident foarte curajos și de neînduplecat.

Cu alte cuvinte, NATO s-a dotat, cu doi ani înainte, cu toate instrumentele necesare pentru a înfrunta ceea ce s-a întâmplat în septembrie 2001. Și, ca o ultimă ciudățenie a cazului, este de-acum bine cunoscut faptul că planurile unui atac împotriva Afganistanului fuseseră elaborate din timp și i-au fost prezentate lui George Bush în dimineața zilei de 9 septembrie 2001. Dar nu au fost semnate. Poate așteptând să se întâmple ceva.

Oricum, indiferent de explicațiile care pot fi date acestor ciudățenii, rămâne rezultatul reuniunii de la Bruxelles din 4 octombrie, al cărui conținut a fost prezentat de Lord Robertson. Țările NATO s-au angajat să întărească cooperarea dintre serviciile secrete și să extindă schimbul de informații între aceste instituții. Angajamentul prevede asistență tuturor țărilor care, fiind implicate în marele război împotriva terorismului internațional, ar fi putut să primească amenințări teroriste suplimentare. Și, rețineți bine această formulare, se prevede:

„Acordarea de autorizații generale de survol pentru avioanele Statelor Unite ale Americii și ale Aliatilor, în conformitate cu măsurile necesare în materie de trafic aerian și cu procedurile naționale, pentru zborurile militare legate de operațiuni împotriva terorismului și să se asigure pentru Statele Unite și pentru alți aliați accesul în porturi și aerodromurile aflate în țările membre NATO, pentru operațiunile de luptă împotriva terorismului, în special pentru operațiuni de aprovizionare, în conformitate cu procedurile naționale”⁵.

⁵ Pentru reconstruirea completă a șirului de *extraordinary renditions*, v. Giulietto Chiesa (împreună cu Francesco De Carlo și Giovanni Melogli), *Le carceri segrete della CIA in Europa* (Închisorile secrete ale CIA în Europa), Piemme, 2007.

Și din aceste amănunte îți poți da seama că Washingtonul știa foarte bine ce să ceară propriilor aliați, în săptămânile următoare. În special, în ceea ce privește chestiunea zborurilor secrete, a folosirii aeroporturilor, a alimentării cu carburant pentru acele avioane etc.

A început o vânătoare de oameni, la care au participat aproape toate serviciile secrete europene și aproape toate guvernele europene. Toate, dacă e să credem declarațiile principalilor responsabili americani, care lăsau să se înțeleagă faptul că au ținut mereu la curent autoritățile europene. O comisie temporară specială a Parlamentului European, la care a participat în calitate de membru supleant și subsemnatul, a putut confirma la ce nivel de complicitate și de implicare au ajuns autoritățile politice din multe țări din Uniunea Europeană, toate amestecate direct sau indirect în autorizarea acelor *extraordinary renditions*, gata să întoarcă ochii când arestările ilegale se întâmplau pe teritoriul european sau prin intermediul aeroporturilor europene.

Comisia temporară specială a Parlamentului European – care a lucrat activ în decursul întregului an 2006 și și-a încheiat lucrările în martie 2007, cu un document dur (aprobat cu o largă majoritate în ședință) care condamnând ilegalitățile comise de Statele Unite cu complicitatea guvernelor europene și a autorităților Uniunii – este un semn de sănătate a democrației europene, dar, din păcate, este singurul semn. Și, nu în mod întâmplător, vine din partea organului ales direct de cetățenii europeni, și nu de cancelarii, de guverne, de președinți, toți sau aproape toți sclavi și complici.

Deci n-ar trebui să ne mire faptul că această Comisie parlamentară a Uniunii Europene, însărcinată să investigheze încălcarea drepturilor omului și a legilor fundamentale ale Uniunii Europene de către serviciile secrete ale Statelor Unite, după atentatele de la 11 septembrie, s-a aflat în fața unei vaste serii de complicități europene. De altfel, la aceleași rezultate a ajuns și Comisia pentru probleme juridice și drepturile omului a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei. Raporturile celor două instituții parlamentare europene, expresie – de altfel, foarte mediată – a voinței populare, au fost aproape identice. Guvernele europene – după spusele lui Dick Marty, președintele Comisiei Consiliului Europei – „nu au fost victimele mașinațiunilor americane”, deoarece „au participat de bunăvoie”, la diverse niveluri, în diferite țări. Se explică perfect faptul că guvernele europene au refuzat sistematic să colaboreze la investigații, sau au pus în fața întrebărilor anchetatorilor bariere de dezmințiri adesea puțin credibile, în contrast clar cu faptele. Polonia și România, ambele suspectate de a fi găzduit, pentru un anumit timp, închisori secrete unde erau închiși prizonieri reținuți ilegal în numeroase țări terțe, au avut o atitudine disprețuitoare clară față de investigații. Nu ar fi putut să o aibă, dacă nu

ar fi avut certitudinea impurității lor. Certitudine care nu poate să provină decât din interiorul instituțiilor europene, în special al Consiliului, locul convergențelor guvernamentale unde predomină impulsurile „atlantice” asupra chestiunilor fundamentale ale guvernului planetar.

Pe de altă parte, este interesant de remarcat că și această Europă (acum mult mai americanofilă decât a fost înainte de intrarea noilor membri, în special est-europeni, cu toții datori Statelor Unite pentru accesul în NATO) continuă, totuși, să mențină un anumit grad de autonomie față de presiunile imperiului. În diverse situații, Înalta Curte a respins prevederi ale Comisiei, care violau drepturile cetățenilor sau chiar legile europene. De o importanță particulară este respingerea prevederii pe care Europa o adoptase la cererea părții americane, violând dreptul la intimitate al cetățenilor europeni care călătoreau cu avionul în Statele Unite. Cerere americană în spiritul *Patriot Act*, dar considerată inadmisibilă de autoritatea constituțională supremă europeană.

Episoade care demonstrează existența unei adevărate lupte pro și contra autonomiei decizionale și suveranității Europei, o luptă care încă nu s-a încheiat, dar în care inițiativa este în mâinile Statelor Unite, iar bătăliile câștigate de acestea sunt mult mai multe și mai importante decât înfrângerile. Investigația – al cărei viitor este încă fluid – a demonstrat gravitatea extremă a comportamentului american, dar mai ales docilitatea și complicitatea a numeroase guverne europene. S-au adunat documente care arată existența a cel puțin 1 080 de zboruri ale CIA, care au făcut escală în aeroporturi europene între 11 septembrie 2001 și finele anului 2005. S-a stabilit că în mod sigur cel puțin 14 țări europene (printre care Germania, Suedia, Italia, Belgia, Spania) au permis ca pe teritoriul lor să tranziteze sau să staționeze, pentru o anumită perioadă de timp, victimele așa-ziselor *extraordinary renditions*. După cum s-a afirmat deja, Polonia și România au găzduit, pentru o perioadă de timp care încă trebuie să fie stabilită, adevărate închisorilor ilegale, în care presupușii teroriști au fost ținuți prizonieri și probabil interogați, încălcând legile europene și convențiile internaționale la care Uniunea Europeană este parte. Suntem în fața unei violări a articolului 6 din Tratatul Uniunii și al Convenției Europene pentru drepturile omului și libertățile fundamentale.

S-au adunat probe sau indicii importante că pe teritoriul european au tranzitat un număr aproximativ de *renditions* ilegali, care variază între un minim de 30 și un maxim de 50. Într-un singur caz – este vorba de ancheta condusă de procurorul din Milano, Armando Spataro – o magistratură națională a realizat o anchetă completă, identificând și acuzând 22 de agenți ai CIA care au participat la răpirea imamului Abu Omar, transferat ulterior

în Egipt, de la baza americană din Aviano, pentru a fi interogat și torturat. Din anchetă a rezultat că sectoare ale serviciilor secrete italiene, chiar la nivel înalt și foarte înalt, au participat sau știau de operațiune. Toți ceilalți funcționari europeni, începând cu Javier Solana, au declarat că nu știau nimic, chiar dacă era evident că, pornind de la închisoarea de la Guantanamo Bay, până la închisoarea din Abu Ghraib, Statele Unite violau sistematic toate convențiile internaționale și toate drepturile. Și asta nu însemna că, încălcându-le la Guantanamo Bay, nu le încălcaseră și în altă parte. Concluzia clară este că guvernele europene ar fi trebuit să dea dispoziții precise de control, pentru ca operațiuni ilegale similare să nu implice Europa. Dar nu s-a făcut nimic din toate acestea. Principiile „sacre”, fluturate în fața lumii în numele luptei împotriva „statelor ticăloșite”, sunt călcate în picioare de domni impecabili, cu cravată, așezați în spatele unor birouri somptuoase și înconjurați de secretari serviabili. Această ultimă rămășiță de istorie imperială demonstrează că s-a căscat o prăpastie de netrecut între principii și realitate. Ceea ce ne arată sfârșitul democrației, distanțarea dintre cetățeni, cel mai adesea neștiutori, și reprezentanții lor și instituțiile lor, transformarea politicii în afaceri și a afacerilor în acțiune criminală.

Un lucru este sigur: numeroase guverne europene au acționat fără să-și informeze cetățenii, ca suplinitori ai Washingtonului, în timp ce Washingtonul, la rândul său căzut „democratic” în mâna unor grupuri de aventurieri fundamentalisti creștini, se pregătea sârguincios să anuleze democrația americană. Am putea folosi, pentru a-i califica, o expresie extrem de folosită în urmă cu aproximativ douăzeci de ani: „țări satelit”. Era epoca „suveranității limitate”, al cărei ilustru creator se numea Leonid Brejnev, secretarul general al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică. Acum, printr-o ciudată translație spațială și temporală, „suveranitatea limitată” a devenit caracteristica Europei, iar cel care ne limitează suveranitatea se numește George W. Bush, împăratul Statelor Unite și al acelei părți din lumea care era, cu ceva timp în urmă, Occidentul.

Sigur că Europa nu putea și nu se poate preda când i se cere să renunțe la propriile libertăți civile și democratice, la modul său de viață. Dar apărarea este mult mai dificilă, pentru că, deși demolarea modelului libertăților americane se desfășoară practic sub ochii noștri, acesta este, în același timp, preamărit, ca și cum ar fi ținut în viața de forță acelor *corporate media*, care sunt toate americane sau filoamericane și sunt fără rivali, pentru că în zona lor piața nu există dominând și acolo oligarhia. În timp ce democrația și libertatea sunt ucise, corul de servitori ai imperiului le aduc laude și le prezintă ca și cum încă ar trăi în lumea virtuală care este casa comună a întregului Occident subjugat.

Se explică, astfel, cu acest cumul complex de presiuni, amenințări, șantaje,

corupție, dar și de hegemonie culturală reală a imperiului, alunecarea totală către un nou sistem autoritar al întregului Occident, fie el nou sau „vechi”. De exemplu, iată de ce, în timp ce Europa, așa cum e, a rămas în afara războiului din Irak, datorită atitudinii guvernelor german și francez (rețineți că unul era de stânga, iar celălalt de dreapta), Uniunea Europeană ajunge să finanțeze cu aproximativ 30 de milioane de euro farsa alegerilor irakiene din 2005. Cine a decis un asemenea lucru? Este dificil până și să se identifice o responsabilitate precisă, a unei persoane sau a unui departament. S-a hotărât și gata, deoarece presiunile și amenințările de peste Ocean au impus-o pe coridoarele Comisiei Europene.

Și atunci când, la mijlocul anului 2006, vicepreședintele american Dick Cheney sosea în Europa, convocând unele țări din fosta Iugoslavie și decidând aderarea lor apropiată la NATO, niciun guvern european nu a găsit timpul și modul să exprime nu atât dezacordul, să nu ne facem speranțe deșarte, ci măcar o judecată proprie. Și, mai mult, atunci când același Cheney, urmat de Condoleezza Rice, devine promotorul unei inițiative în trei, împreună cu Canada și Polonia, pentru Ucraina, deschizând un „coridor preferențial” (*fast track*) pentru aderarea sa apropiată la NATO și în Uniunea Europeană, nimeni în Europa nu pare să-și dea seama de nerușinarea incredibilă cu care trei state membre ale NATO (șeful și doi servitori) decid să extindă alianța, fără măcar să-i consulte pe ceilalți membri și, în același timp, două țări care nu sunt membre ale Uniunii Europene, folosind drept cap de pod pe cel mai subaltern dintre aliații lor din interiorul Uniunii, „decid” și să extindă Uniunea cu o țară de dimensiunile Ucrainei. În plus, erau conștienți că o asemenea mutare ar putea provoca o criză, atât în interiorul Ucrainei, profund divizată, cât și în raporturile cu Rusia. Și pentru a încheia lista, cum să se considere, dacă nu provocatoare, alegerea lui George W. Bush de a se duce în Albania, după reuniunea G-8 de la Rostock, pentru a-i oferi Tiranei aderarea la NATO, tocmai când SUA se pregătesc să promoveze suveranitatea regiunii Kosovo, împotriva voinței Belgradului și împotriva vetoului Rusiei?

Acestor inițiative vădit provocatoare li se adaugă, în 2007, o alta, care se află la originea reacției dure a Kremlinului: decizia de a instala în Polonia un nou sistem antirachetă american și în, Republica Cehă, un radar de mare putere, pentru a împiedica, după cum sună punctul de vedere oficial, rachetele strategice iraniene – care nu există – să protejeze Statele Unite și o parte a Europei. O operațiune pe care Washingtonul a negociat-o direct cu Varșovia și cu Praga, fără a consulta nici Uniunea Europeană, nici, paradox enorm, NATO. Astfel că se ajunge la o situație în care NATO este angajat dincolo de limitele sale în marele război împotriva terorismului internațional, dar nu este investit să se ocupe de problema securității colective, de către

europeni. Și, în același timp, Washingtonul acționează explicit cu intenția de a-i diviza pe europeni, tratând cu unii dintre aceștia separat în detrimentul celorlalți și separat de instituțiile europene, Consiliul și Comisia.

Toate aceste mișcări având o intenție provocatoare clară, cu scopul de a declanșa conflicte pe teritoriul european și a compromite politica de bună vecinătate europeană, sunt realizate de către vârfurile puterii politice americane, cu un dispreț profund chiar și față de vechile bune maniere. Și, în ciuda tuturor acestor fapte, Europa nu reacționează, nu răspunde, asistă pasivă, acceptă. De ce se comportă liderii europeni în acest mod? Din două motive principale. Unii dintre ei nu îndrăznesc să contrazică Washingtonul, pentru a nu fi acuzați că nu colaborează în lupta împotriva terorismului internațional. Alții sunt pe aceeași lungime de undă cu Washingtonul și reprezintă Europa acelor *corporations* ale căror interese coincid cu cele de pe Wall Street.

Și cum a fost decisă transformarea misiunii NATO în Afganistan? În același mod, tot la Bruxelles, de data aceasta pe coridoarele Alianței, unde aliații, așa cum se știe, nu sunt toți egali și unde este de neconceput ca un ambasador „mai puțin important” să manifeste vreo obiecție. De altfel, guvernele aliate veghează ca situații de genul acesta să nu apară în niciun caz. Se poate spune că anumite înțelegeri sunt normale în interiorul oricărei alianțe militare și că, în sine, nu implică violarea, de exemplu, a drepturilor cetățenilor din țările membre și legile internaționale. Dar este evident că totul depinde de semnificația dată termenului „lupta împotriva terorismului internațional”. Este evident că aproape niciuna dintre țările membre nu posedă informațiile de care dispune aliatul imperial. Sistemul de *intelligence* al imperiului nu se poate compara cu acela al „aliaților supuși”, mai puțin importanți. Și nimic nu ne face să presupunem că imperiul este sincer și ne apără și interesele noastre, nu numai pe ale sale. În lumina a ceea ce a fost spus până acum, există toate motivele, și mult mai multe, pentru a ne îndoii de această presupunere. Ultimul episod al acestor proceduri secrete, care îndreaptă lumea spre paranoia, este știrea dejucării operațiunii teroriste globale care, în august 2006, ar fi trebuit să lovească Marea Britanie și Statele Unite. Continuarea „știrilor” este fantastic de suspectă. Protagonistii sunt Pakistanul și serviciile sale secrete, creatorii talibanilor afgani și protectorii lor de până acum. Actori în rolurile secundare: CIA și serviciile secrete britanice, care au informat lumea – și aceasta a acceptat știrea fără a comenta – despre pericolul preîntâmpinat. Totul se întâmplă în timp ce Israelul bombardează orașele și infrastructura libaneză și, simultan, dă jos guvernul palestinian din fâșia Gaza, ocupată din nou cu ajutorul forțelor militare. Un triumf al forței de neoprit a Marii Fabrici de Vise și Minciuni.

Este evident că aliații imperiului nu au posibilitatea de a verifica

circumstanțele și de a-și apăra, dacă este nevoie, propria suveranitate națională. Este sigur că serviciile secrete „surori” se află aproape toate sub comanda serviciului secret al hegemonului. Este evident că, în interiorul comandamentelor militare, nu există nici o posibilitate de a echilibra rolurile. De altfel, sistemul ierarhic nu ar permite asta. Dar nu este mai puțin evident că și în sediile politice și diplomatice, unde se iau deciziile, greutatea și rolul diverșilor protagoniști sunt departe de a fi „egale”. Aceasta și în ipoteza – cu totul abstractă – că selecția personalului țărilor membre a avut loc punând pe primul loc interesele țării și nu fidelitatea față de aliatul lor principal. De altfel, sistemul informativ occidental – de care depind reacțiile așa-zisei opinii publice la fiecare act al imperiului – este în mare măsură, dominat de aceleași circumstanțe care controlează politica și diplomația, subordonate la rândul lor forței militare și economice din centrele puterii imperiale. Deci nu este dificil de înțeles cum sferele libertății de acțiune de care beneficiază guvernanții din Occident sunt așa de limitate, ca să nu spunem aproape inexistente. Să adăugăm, în cele din urmă, înmulțirea numărului de state și stătuțe, formal independente și suverane, care în realitate sunt în totalitate subiectul indicațiilor, ordinelor și comenzilor imperiului.

Fiecare dintre aceste noi stătuțe, născute din diferite dezagregări produse de (și după) prăbușirea Uniunii Sovietice, dispune, formal, de un vot în organismele internaționale, dar poate să își exercite acest drept numai asupra chestiunilor de importanță secundară, pentru restul fiind constrânse să procedeze cum a dispus capitala imperială. Șantaj foarte grele, cum știm, au fost exercitate, de exemplu, asupra a zeci de țări, ca să nu semneze adeziunea la Tribunalul Penal Internațional. În multe cazuri, aceste presiuni nu au avut rezultatul dorit de Washington, iar asta se datorează faptului că în prezent se manifestă o anumită rezistență în cu totul alte zone ale lumii, acelea pe care Robert Kagan le consideră deja în curs de lichidare. Dar în multe alte cazuri rezultatul a fost în favoarea Washingtonului. Și știm cât de mult au fost deja constrânse organismele internaționale existente, începând de la Națiunile Unite, să-și redimensioneze influența, chiar și aceea oficială, în fața puterii foarte mari a imperiului. Nu este sigur o întâmplare că doi dintre cei mai influenți membri ai nucleului dur *neocōn*, ambii în același timp creatori și emanație directă a actualei administrații americane, au fost plasați în posturi-cheie, de unde sunt controlate acțiunile unor importante instituții internaționale. Paul Wolfowitz a devenit președintele Băncii Mondiale, iar John Bolton a fost ales de Bush să fie reprezentantul său în Consiliul de Securitate al ONU. Și unul, și celălalt au fost nevoiți să-și abandoneze sarcinile, după ce au încercat să aducă linia imperială direct în respectivele

instituții internaționale. Acestea sunt semnalele că hegemonul nu reușește să înfrângă toate rezistențele. Dar nu indică deloc renunțarea imperiului la strategia sa războinică. O fantomă se va învârti prin Europa: ideea destul de stupidă că înfrângerea militară în Irak și Afganistan va avea drept consecință o retragere imperială. Această idee este fiica unei corectitudini politice care a fost deja îngropată sub vremuri. Bush–Cheney nu acționează pe baza acestor categorii. Vor declara *mission accomplished*⁶ nu când vor fi învingători pe câmpul de luptă, ci când vor extinde zona de teroare și de război. La fel de irelevantă pentru această sectă fundamentalistă este problema victimelor. Dacă Armaghedonul este orizontul lor, cei cinci mii de americani morți în războiul din Irak sunt un preț mai mult decât acceptabil. De aici, riscul foarte ridicat ca următorul obiectiv militar foarte concret al imperiului să fie Iranul.

Disputa privind adevărații autori de la 11 septembrie nu se va termina în curând. 11 septembrie, cu toate „imperfecțiunile” sale, este și va rămâne un delict perfect pentru generațiile care vor veni, așa cum au fost Pearl Harbor și incendiul de la Reichstag. Dar poate că nici măcar nu este necesar să recurgem la ipoteze numai aparent îndrăznețe (de altfel, ușor demonstrabile) privind caracterul fals al versiunii oficiale. Este de ajuns să recurgem numai la documente semnate de aceia care au dobândit puterea la Washington în anul de grație 2000, ultimul al secolului XX, primul al „noului secol”, pe care ei l-au decretat ca fiind „american” înainte să înceapă. Este de ajuns să răsfoim *Quadriennial Defense Review Report*⁷, publicat în data de 30 septembrie 2001 (dar evident scris cu ceva timp înainte, așa cum a fost elaborat înainte *Patriot Act*), pentru a se vedea care au fost capacitățile „profetice” ale *neocon*. „Chiar dacă Statele Unite nu vor avea în față în viitorul apropiat un rival de o putere egală, există posibilitatea ca anumite puteri regionale să dezvolte capacități suficiente încât să amenințe stabilitatea unor regiuni importante pentru interesele americane”. Este vorba despre China, India, Iran. „Există posibilitatea, continua documentul, să apară în regiune un rival cu o bază formidabilă de resurse.”

La șapte zile după publicarea acestor rânduri, începeau bombardamentele la scară mare în Afganistan. Patru luni mai târziu, Statele Unite dislocaseră în Asia Centrală, în inima fostei Uniunii Sovietice, la granițele cu China, patru baze militare, cu prezența pe teren a mii de oameni. De atunci, progresia a fost de-a dreptul ucigătoare. Dar fundamentele noii construcții imperiale au fost puse cu mult timp înainte. În *Defense*

⁶ Misiune îndeplinită, în engleză în original. (n.tr.)

⁷ Raportul trimestrial de inspecție a apărării, în engleză în original. (n.tr.)

*Planning Guidance for the Fiscal Years 1994–1999*⁸, datând din ianuarie 1992, în cursul primului mandat al președintelui Clinton (dar elaborat în timpul administrației lui Bush tatăl și beneficiind de supervizarea subsecretarului Paul Wolfowitz), noua strategie americană este definită ca fiind instrumentul „pentru a împiedica ca o puterea ostilă să domine o regiune ale cărei resurse, bine controlate, ar fi suficiente pentru a genera o putere globală”. Această strategie, se precizează ulterior (și aceasta este colosala noutate pe care mulți lideri europeni par să o ignore), nu se referă numai la „puteri ostile” sau puteri despre care se prevede că ar putea deveni ostile, dar și, mai general, la „țări industriale avansate, pentru a le descuraja să ne sfideze *leadership*-ul sau să încerce să răstoarne ordinea politică și economică constituită”.

Nu este nevoie de prea multă fantezie pentru a înțelege că și Europa este inclusă în această listă. Iar Europa de atunci, fără euro, era, potențial, mult mai puțin „amenințătoare” decât poate părea azi. Cu siguranță, „puntea de comandă” fusese avertizată că, în scurtă vreme, zidurile casei mamă a neoliberalismului sălbatic, a *free capital flow*⁹ se vor crăpa. Cine știa și înțelegea gravitatea furtunii care stătea să se abată asupra Wall Street nu putea să nu înfrunte întrebarea crucială, care în curând ar fi apărut ca un corolar: cum să se mențină, fără a-l plăti, enormul consum american, în timp ce se reducea consensul din jurul hegemoniei Statelor Unite? Cum să se obțină în continuare imense resurse financiare din lumea întreagă (ceea ce a permis afaceriștilor de pe Wall Street să adune în seifurile lor, numai în deceniul precedent, o sumă de aproximativ opt–zece mii de miliarde de dolari), în timp ce era iminentă dezumflarea imenselor bule speculative care stăteau la baza escrocheriei în dauna întregii planete? Și în acest caz trebuie să ne înclinăm în fața capacității „profetice” a acelor care scriau viitorul. Statele Unite au intrat, oficial, în recesiune în primăvara anului 2001, puțin înainte de 11 septembrie, chiar dacă lumea va fi informată în noiembrie 2001, puțin după 11 septembrie.

Dar, între timp, 11 septembrie va fi strâns din nou vasalii în jurul hegemonului amenințat. De această dată, liantul va fi frica, la fel ca și pentru deceniile următoare. Iar seria de războaie dinainte planificate, împotriva inamicilor de orice fel, vor servi să confirme pericolul și să-i constrângă pe toți să se adăpostească sub aripile imperiului. Și, în timp ce 11 septembrie indică imperativ inamicul islamic și „lupta contra terorismului internațional”, hegemonul se grăbește să se înarmeze pentru a lupta în războiul decisiv pe un alt câmp de bătălie. Pe „puntea de comandă” se știe perfect că inamicul adevărat este un altul și că partida

⁸ Îndrumări pentru planificarea apărării în anii fiscali 1994–1999. (n.red.)

⁹ Flux de capital liber, în engleză în original. (n.tr.)

se va juca în alte momente, cu alte arme, pentru alte scopuri. „Statele Unite au început deja o transformare militară revoluționară, destinată să le extindă dominarea asupra oricărui moment de confruntare [...] acest mod de a purta un război, conform posibilităților secolului XXI, promite să le confere Statelor Unite capacitatea de a utiliza forța pentru a influența evenimentele din toată lumea în timp util, eficient și durabil”, după cum a afirmat generalul Ronald T. Kadish¹⁰.

„Plasarea de arme în spațiul cosmic de către Statele Unite va fi percepută corect ca fiind tentativa de a continua hegemonia americană. [...] Din alt punct de vedere, orice tentativă, din partea oricărui alt stat, de a domina spațiul va face parte dintr-un efort de a diviza dominarea Statelor Unite asupra pământului, mării, aerului, în pregătirea unei noi ordini internaționale. [...] O asemenea acțiune va reprezenta o sursă de dezorientare pentru națiunile care acceptă ordinea internațională actuală (aici sunt incluse venerabilele instituții ale comerțului, finanțelor și cele legislative, care o compun) și va fi intolerabilă pentru Statele Unite”¹¹.

Este evident că nu e vorba de terorism internațional, este evident că proiecția spațială a reînarmării americane țintește în cu totul altă parte. Terorismul internațional nu se combate cu armele spațiale, nici cu bomba atomică.

Cert e că nu se mai face nici o aluzie la necesitatea de a conta pe aliați. Imperiul gândește acum ca și cum ar fi conștient că nu are timp de pierdut, nu numai în căutarea unei legitimități internaționale pentru actele sale, dar nici măcar pentru a organiza o grupare de alianțe. Dacă sarcina de a crea alianțe este ușoară, atunci este dispus să dedice în acest scop efortul minim necesar. Dar atunci când vasalii se trag înapoi de frică sau din calcul, Statele Unite vor acționa singure. O linie care deja fusese lansată în documentul *National Security Strategy* al Statelor Unite, din august 1991. „În Golf, am demonstrat că *leadership*-ul american trebuie să includă mobilizarea comunității mondiale, pentru a împărți pericolul și riscul. Dar, în lipsa altora care să-și asume propria sarcină, noi îi vom scuti de obligație...”¹².

11 septembrie condensează momentul în care aliații au fost constrânși să „împartă riscul”, iar atunci când s-au retras, au fost ignorați și lăsați în spate. Războiul din Afganistan și acela din Irak au fost purtate în baza acestor principii. Următoarele, așa cum demonstrează exemplul războiului israelian

¹⁰ USAF, Director, Missile Defence Agency, Hearing of the Senate Armed Forces Committee, Ballistic Missile Defence, în *Review of the Defense Authorisation Request for the Fiscal Year 2004*, 18 martie 2003.

¹¹ Everett C. Dolmen, Associate Professor of comparative Military Studies US Air Force School of Advanced Air and Space Studies. Discurs ținut la conferința e-Parlament privind securitatea spațiului, Washington DC, 14 septembrie 2005.

¹² V. Giulietto Chiesa, *Prima della Tempesta* (Înainte de furtună), Edizioni Nottetempo, Roma 2006, p. 24.

împotriva Libanului, din august 2006, sau acela în pregătire împotriva Iranului, vor fi realizate într-o formă asemănătoare.

Totul trebuie să fie organizat la timp și cu multă vreme înainte.

„Dacă America înarmează acum spațiul, este improbabil ca orice alt stat sau grup de state să i se opună rațional. Costurile de pornire pentru infrastructura necesară în acest scop sunt prea mari, sute de miliarde de dolari. Anii investiți pentru obținerea unei capacități minime de reacție [...] vor da Statelor Unite timp mai mult decât suficient pentru a rețea rapid orice efort preliminar de dislocare. Cea mai mare parte a statelor, dacă nu toate, vor opta pentru a nu se opune amplasării de arme în spațiu”¹³.

Scenariu care, este bine să spun încă o dată, nu are nimic de-a face cu lupta împotriva terorismului internațional și care dezvăluie că aceasta nu este decât un pretext pentru a târî lumea, *volens nolens*, în urma carului imperial. Numai iminența unei crize globale poate explica aceste cuvinte. Ele sunt o încercare de răspuns la întrebarea dacă planeta va fi în măsură, în viitorul apropiat, să găzduiască simultan „două Americi”, ambele înfometate de bunuri și de energie. Iată deci că Statele Unite trebuie să facă orice pentru a evita să fie constrânse să negocieze cu oricine propriul nivel de trai. Ronald Reagan a fost cel care a pronunțat, pentru prima dată, verdictul, cu o claritate crudă și absolută: „Nivelul de trai al poporului american nu este negociabil”. Bineînțeles că nu este vorba de a păstra nivelul de trai al poporului american, ci acela, excesiv și de nesusținut, în care trăiesc 10% din cetățenii bogați ai Statelor Unite, care votează împreună cu cei 40% dintre americanii de nivel mediu care încă speră să devină bogați, la care trebuie să se adauge aproximativ șaptezeci de milioane de cetățeni bogați și foarte bogați din alte țări, împrăștiați în toată lumea, al căror noroc depinde de bogăția și puterea Americii. Este „superclasa globală”, care împărtășește destinul imperiului, deoarece face parte din el.

Din păcate pentru ei și pentru noi, așa cum a argumentat în scris deținătorul premiului Nobel pentru economie, Joseph Stiglitz, fost economist-șef și vicepreședinte senior al Băncii Mondiale, la finele anului 2005: „Este întotdeauna că nu poate fi susținut pentru totdeauna ceea ce este de nesusținut”¹⁴. Se referea la vertiginosul deficit comercial al Statelor Unite, la îndatorarea crescută a nucleelor familiale, la vertiginosul deficit fiscal, la necesitatea ca America să continue să se îndatoreze față de restul lumii – din cauza cheltuielilor pentru consum, mult peste nivelul

¹³ Everett C. Dolmen, cit.

¹⁴ Joseph E. Stiglitz, *Il malessere globale che arriva con il 2006* (Starea globală deplorabilă care vine odată cu anul 2006), *La Repubblica*, 2 ianuarie 2006.

veniturilor – pentru mai mult de două miliarde de dolari pe zi¹⁵. Ultimele cifre sunt fotografia situației. Statele Unite și-au crescut de cinci ori consumul anual de petrol, între 1999 și 2002, iar acum consumă 21 de milioane de barili pe zi, din care 11 milioane din import. Dar în anul 2025, vor consuma 28 de milioane de barili pe zi, din care 20 de milioane din import. Dependența lor va crește de la 55 la 70%.

În 2000, China era dependentă de importurile de petrol în proporție de 31%, dar în 2025 va consuma (rămânând constante tendințele actuale) 13 milioane de barili pe zi, devenind dependentă pentru 73,4%.

Și unde se vor găsi cele mai mari rezerve petroliere ale planetei la acea dată? În patru țări, dintre care trei nu se află sub controlul imperial și a patra este un aliat infidel, pe care conducătorul nu poate să parieze nici măcar un cent: Rusia, Venezuela și Iran sunt primele trei, a patra e Arabia Saudită. De pe „puntea de comandă”, această panoramă se vedea foarte bine, chiar și cu cincisprezece ani înainte. Iată de ce s-au pregătit. Și, cum sarcina pe care o au de împlinit este într-adevăr teribilă, ei și-au atribuit misiunea de a salva umanitatea, adică pe ei înșiși, de la o apocalipsă pe care o consideră acum inevitabilă. Globalizarea prin consens a încetat să mai funcționeze, tocmai în 2001. În viziunea, lor nu rămâne decât globalizarea forțată.

Știu bine că mulți gândesc că acest proiect este irealizabil. Chiar și eu cred acest lucru, deoarece numai ideea unui „secol american”, care implică subordonarea unor popoare, culturi și civilizații întregi este o viziune, mai mult decât foarte periculoasă, complet nebunească. Dar omul de pe stradă, cetățeanul celor cinci continente, nu reușește să înțeleagă dimensiunile și consecințele acestui proiect. În principal, nu poate pentru că nu știe. Marea Fabrică de Vise și Minciuni i-o ascunde cu grijă. De aceea, milioane și miliarde de indivizi trăiesc așa cum pot, ignorând pericolul, fără să vadă calculele monstruoase. Și chiar dacă le-ar vedea, le-ar crede imposibile.

Dar odată dovedită existența lor, nu rămâne decât să trag concluzia că aceștia includ, sau, mai bine, presupun, folosirea armei nucleare, deoarece o zi a judecății de o asemenea încărcătură implică, *ad litteram*, eliminarea unuia sau a unora dintre oponenți. Problema mai gravă este că aceia care susțin aceste idei, dotați cu o cultură elementară, schematică, îmbibați de fundamentalism religios, fără profunzime istorică, sunt azi din punct de vedere militar, cei mai puternici din lume și sunt determinați să le realizeze cu orice preț. Este o întrebare fără sens dacă vor învinge sau vor pierde. Important este să-i împiedicăm să încerce, deoarece, dacă încearcă, toți vom rămâne fără posibilitate de apel.

¹⁵ Dată de la finele anului 2005.

Steven E.
JONES

O ANALIZĂ ȘTIINȚIFICĂ A PRĂBUȘIRII CLĂDIRILOR WORLD TRADE CENTER

Introducere

În acest articol, voi utiliza metoda științifică pentru a analiza ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la 11 septembrie 2001 și, în special, prăbușirea clădirilor World Trade Center¹.

Este o chestiune care trebuie examinată în profunzime: reprezintă o problemă serioasă. Nu este vorba numai de un „delir al unor oameni de

¹ Acest articol se bazează pe un raport prezentat de mine la Universitatea din California, la Berkeley, în data de 7 noiembrie 2006, la care au fost aduse actualizări importante. Un articol publicat înainte a apărut într-un volum îngrijit de Peter Dale Scott și David Ray Griffin – *9/11 and The American Empire: Intellectuals Speak Out*, MA Interlink Publishing, Northampton, 2006. Pentru a clarifica o aparentă confuzie, acest articol *nu* a fost publicat în *The Hidden History of 9-11-2001*, Elsevier, 2006, chiar dacă acel volum conține numeroase articole relevante și foarte documentate. Au fost numeroase controverse asupra faptului că primul meu articol publicat a fost notat mai mult sau mai puțin. Profesorul Griffin mi-a spus că a fost notat de patru persoane care au Ph.D, dintre care două sunt fizicieni. Numele nu au fost comunicate. În general, pentru articole examinate pentru publicare, recenzorii sunt anonimi... așa este procedura. Mult timp, acest articol a fost prezent pe un site de cercetători universitari și, când mi-am dat seama că trebuie să fie mutat, l-am transmis către *Journal of 9/11 Studies*, unde este acum disponibil on line... cu permisiunea administratorilor Griffin și Scott. Astfel, puteți citi acest articol în textul lor și o versiune actualizată în *Journal of 9/11 Studies*, http://journalof911studies.com/volume/200609/Why_Indeed_Did_the_WTC_Buildings_Completely_Collapse_Jones_Thermite_World_Trade_Center.pdf

În scopul publicării într-o asemenea revistă, articolul a fost supus unei serii de evaluări făcute de experți, astfel că în acea perioadă a suferit adăugiri semnificative, ținând cont de comentariilor recenzenilor.

Într-o astfel de publicație erau necesare o serie de investigații științifice ale evenimentelor de la 11 septembrie, în special cu privire la distrugerea Turnurilor și a WTC7. Am solicitat eșantioane din pulberea de la WTC și eșantioane de materiale topite în prealabil și am reușit să obțin mostrele, de aceea acest prim articol important a fost un succes. Astfel, acum putem analiza datele obținute din eșantioanele de la WTC.

știință nebuni” sau de „ipoteze ale complotului” care pot fi respinse fără ca măcar să fie luate în considerație datele. Este vorba de o abordare științifică serioasă, așa cum sper să demonstrez. Sincer vorbind, în prezent, colegii mei și cu mine credem că avem date suficiente pentru a trage concluzia că impactul avioanelor cu cele două clădiri NU este de ajuns pentru a explica prăbușirea totală și rapidă a ambelor Turnuri și a WTC7. De aceea, concluzia noastră este că există probe convingătoare că distrugerea clădirilor WTC prevedea plasarea de încărcături (explozive și incendiare). Noi vom lua în considerație aceste probe².

Metoda științifică

Să luăm în considerație aplicarea metodei științifice în studierea evenimentelor de la 11 septembrie 2001. În primul rând, strângem observațiile. Toți au văzut prăbușirea Turnurilor. Aceasta este numai prima observație: Turnurile nu s-au prăbușit..., au fost complet distruse. Apoi, câteva ore mai târziu, la 17:20 în aceeași zi, s-a prăbușit World Trade Center 7. Era un zgârie-nori de patruzeci și șapte de etaje, care nu fusese lovit de un avion și totuși s-a prăbușit în aceeași zi. În acest punct, suntem în măsură să calculăm viteza de cădere a clădirilor. Descoperim că timpul total de cădere al Turnurilor a fost de aproximativ 10–14 secunde; în timp ce pentru WTC 7, timpul de cădere pentru colțul de sud-vest a fost de (6,5+-0,2) secunde. În acea zi, s-au remarcat și s-au înregistrat multe alte observații interesante, printre care răspândirea unei substanțe de culoare portocalie din Turnul din sud, cu câteva minute înainte de prăbușire. Pulberea și rămășițele recoltate pentru analize ulterioare conțin unele informații prețioase pe care le putem observa și analiza. Toate aceste observații constituie fapte și probe fizice concrete.

În metoda științifică, pasul următor este acela de a formula o ipoteză, pentru a explica observațiile, o ipoteză, pe cât posibil, coerentă cu datele.

Concluziile metodei științifice sunt cruciale. Ipoteza este riguros verificată prin teste și experimente care produc alte date. Noile observații se adaugă celor originale, iar ipoteza poate să sufere o revizuire sau un

² Din fericire, azi dispunem de un ansamblu de cercetări aprofundate, strânse în cărțile citate mai sus și în *Journal of 9/11 Studies*. Astfel înaintează știința, cu observații, cu ipoteze, experimente și publicații. Pentru un studiu mai amplu al evenimentelor de la 11 septembrie, comparativ cu ce se poate găsi într-un singur articol, îi semnalizez cititorului site-ul <http://journalof911studies.com/>. Aici va găsi o serie din ce în ce mai mare de articole privind studiul legat de „Ce s-a întâmplat cu adevărat la 11 septembrie 2001?” Scopul principal nu este însă simpla înțelegere, ci căutarea dreptății bazate pe descoperiri și sfârșitul războaielor declanșate de evenimentele de la 11 septembrie.

refuz categoric. Uneori, pentru a descrie calupuri mari de observație, este necesară o nouă ipoteză. Sper să se înțeleagă că metoda științifică implică un proces continuu de verificare a ipotezelor în raport cu probele fizice concrete.

Un pas decisiv în metoda științifică este acela de a publica rezultatele, supunându-le evaluării specialiștilor. Aceasta este de multă vreme procedura în cazul metodei științifice moderne, care provine din vremea lui Newton. Întregul ciclu se repetă când alți cercetători se interesează de fenomen. După diverse experimente, este stabilită o teză care ilustrează ansamblul faptelor adunate. Și aceasta este ceea ce oamenii de știință definesc a fi o teorie.

În mod obișnuit, în jargonul de zi cu zi, cuvântul „teorie” se referă la ceea ce oamenii de știință preferă să numească „ipoteză”. O teorie științifică este un model de realitate verificat cu atenție, care ilustrează diferitele observații. Sinteza modelului științific se prezintă numai după parcurgerea tuturor pașilor iterativi ai metodei științifice: experimentare, interpretare, analiză și publicare.

Teoria oficială a complotului

În cazul atentatelor de la 11 septembrie, a fost imediat prezentat un model de realitate, fără să se ceară multă reflecție sau concentrare din partea publicului. Numai atât și ar fi fost de ajuns să îi facă sceptici pe oamenii de știință, în legătură cu „teoria” oficială. Tuturor li s-a spus că nouăsprezece pirați ai aerului au intrat cu avioanele în cele două Turnuri, provocând astfel prăbușirea a trei zgârie-nori. La puțin timp după atacarea Irakului, Richard Cheney a schițat teoria oficială:

„Acesta [rolul armatei SUA în secolul douăzeci] s-a schimbat la 11 septembrie... La 11 septembrie am văzut nouăsprezece oameni deturnând avioane, folosind documente de îmbarcare și cuțite de tăiat hârtia și ucigând mai mult de trei mii de americani, în decurs de câteva ore”.

(Richard Cheney, martie 2003)

Este vorba despre toată istoria? Unde era în acea zi celebra apărare antiaeriană americană? De ce atât de mulți au acceptat fără să critice „povestea oficială de la 11 septembrie”, conform căreia, în fiecare dintre cele patru avioane, o mână de pirați ai aerului au scos din joc piloți de linie antrenați serios, folosind cuțite de tăiat hârtia, pentru ca apoi să determine prăbușirea, intrând în trei zgârie-nori ai World Trade Center și să demoleze Pentagonul, fără să fie interceptați de un singur avion militar?

Americanilor și oamenilor din lumea întreagă le-a fost repetată această poveste *ad nauseam*³. Majoritatea pare s-o accepte orbește, fără o examinare aprofundată. Să pui sub semnul întrebării această istorie înseamnă să riști aplicarea etichetei temute de teoretician al complotului. Să accepți teoria oficială, fără o reflecție aprofundată, este mult mai simplu, decât să iei în considerație faptul că povestea oficială ar putea fi greșită sau că liderii noștri ar fi putut să știe dinainte de atentatele iminente. În calitate de oameni de știință, nu suntem – sau, cel puțin, nu trebuie să fim – așa de lipsiți de spirit critic. Trebuie să pretindem o analiză detaliată a faptelor și să facem verificări personale. Nu cerem altceva decât adevărul. Și mulți cetățeni responsabili din toată lumea cer sfârșitul războaielor generate de 11 septembrie.

Să analizăm explicațiile domnului Cheney în legătură cu evenimentele, pe care eu le consider o sumă a „teoriilor oficiale ale complotului”. Cu siguranță, cei nouăsprezece nu au acționat într-o manieră independentă și individuală. Au complotat. Și aceasta este, în sine, o teorie a complotului. Contrar teoriei oficiale a complotului, vom explora ipoteza că, pentru a contribui la prăbușirea clădirilor WTC, au fost folosiți explozibili (sau, mai generic, încărcături, pentru a include eventualitatea că ar fi fost incendiare). Toate probele care pot fi obținute trebuie să fie cântărite bine, deoarece analiza are nevoie de o procedură științifică plină de acuratețe. În restul acestui articol, vor fi confruntate două teze: 1) prăbușirea zgârie-norilor a fost provocată exclusiv de două avioane și de incendiile care au rezultat în urma prăbușirilor; 2) în clădiri au fost folosite și încărcături plasate dinainte.

Între timp, un scop important pe care mi-l stabilesc, împreună cu ceilalți oameni de știință, este acela de a publica toate probele și analizele rezultate într-o prestigioasă revistă științifică tradițională. O revistă cu autoritate, bazându-se pe experiența mea dobândită în alte chestiuni controversate, va aduce observațiile și faptele concrete în fața ochilor publicului.

Prăbușirea rapidă și simetrică a WTC7

Să evaluăm prăbușirea clădirii 7, un zgârie-nori de patruzeci și șapte de etaje din complexul WTC, care nu a fost lovit de niciun avion. Putem obține diferite elemente calculând timpul de cădere al colțului de sud-vest al acoperișului, în timp ce începea prăbușirea sa uniformă.

O metodă simplă de a face acest calcul singuri este aceea de a folosi un cronometru și de a calcula căderea colțului sud-vestic al acoperișului din

³ Până la a provoca greață, în latină în original. (n.tr.)

mai multe perspective diverse. Înregistrările video se pot găsi pe site-ul *wtc7.net*. Este posibil să se observe o activitate în zona centrală a clădirii, deoarece apare un soi de pufăit. Puțin după aceea, colțul de sud-est al terasei începe să se prăbușească în mod uniform. Timpul calculat este de $(6,5 \pm 0,2)$ secunde.

În ceea ce mă privește, văzând pentru prima dată aceste înregistrări video pe site-ul *wtc7.net* și observând prăbușirea directă și simetrică a acestei clădiri, curiozitatea mea de om de știință a fost stimulată⁴. Cu siguranță că trebuie să vedeți personal căderea și să apreciați dacă prăbușirea rapidă a clădirii nu apare stranie și demnă de analize ulterioare.

6,5 secunde este un timp de cădere acceptabil? Pentru a face o confruntare, să luăm viteza de cădere a unei mingii de pe colțul acoperișului. Cât i-ar trebui să atingă pământul? Răspunsul este 6,0 secunde. Acoperișul a căzut aproape cu aceeași viteză! Cum este posibil? Între acoperiș și sol stă o cantitate enormă de oțel și ciment, de aceea căderea rapidă ridică imediat câteva semne de întrebare. În cele din urmă, în mediul științific trebuie să avem în minte conservarea momentului cinetic, o lege fundamentală a fizicii. Îmi place să predau fizica, iar conservarea momentului cinetic este unul dintre subiectele mele preferate.

Acum să trecem la aplicarea conservării momentului, examinând atent prăbușirea clădirii 7, la ora 17:20, din 11 septembrie 2001, aproximativ șapte ore după prăbușirea turnurilor⁵. Am cronometrat câteva demolări controlate provocate de explozibili. Timpul pentru ca acoperișul să atingă pământul se apropie de timpul de cădere liberă, un pic mai mare. Pentru a obține timpul de cădere liberă al acoperișului, fără ca nimic să-i bareze drumul, luăm înălțimea clădirii (y) și calculăm timpul, rezolvând ecuația standard a timpului de cădere ($y = \frac{1}{2}gt^2$). Pentru demolările controlate, timpul de cădere al clădirilor se apropie de acela al căderii libere, la fel și timpul de cădere al colțului acoperișului WTC7 se apropie de cel de cădere liberă. Dar fără explozibil („teoria oficială”) și legea conservării momentului, materialul de sub acoperiș – printre care stâlpi de oțel intacti – ar fi trebuit să frâneze într-un mod semnificativ mișcarea. Ce se întâmplă? Este ca și cum ceva ar fi șters din mijloc materialul de sub acoperiș, ceva similar explozibililor, de exemplu. De altfel, pare imposibil că această clădire de patruzeci și șapte de etaje, cu schelet de oțel, a putut să se prăbușească din temelii, rapid și simetric și cu incendii și daune

⁴ Este interesant de observat reacția expertului în demolări controlate, când a văzut pentru prima dată prăbușirea WTC7, aici: <http://www.youtube.com/watch?v=HgoSOQ2xrbI&mode=related&search=>.

⁵ <http://911research.wtc7.net/wtc/evidence/videos/index.html#building7>.

superficiale; este posibil ca stâlpii de susținere să fi cedat *ex abrupto*⁶ și simultan⁷?

Într-un raport al FEMA (Federal Emergency Management Agency⁸) se discută despre prăbușirea WTC7. Autorii admit că modalitatea în care incendiile au provocat colapsul clădirii este „până acum necunoscută”. FEMA adaugă: „Cea mai bună dintre ipoteze are numai o probabilitate redusă de ocurență”. Să le luăm apărarea pentru această recunoaștere și anume că ipoteza lor „are numai o probabilitate redusă de ocurență”. Aceasta, amintiți-vă, este ipoteza oficială conform căreia, după incendiile și daunele sporadice, a urmat prăbușirea rapidă și totală a WTC7.

Acum, dacă ipoteza voastră ar prezenta numai o probabilitate redusă de ocurență, ce ați face în calitate de oameni de știință? V-ați gândi: „trebuie să luăm în considerație o altă ipoteză”. Însă niciunul dintre rapoartele guvernamentale americane nu ia în serios ipoteza că în WTC7 ar fi putut fi utilizate încărcături explozive, chiar dacă probele acestei ipoteze sunt din ce în ce mai multe⁹.

Din raportul preliminar al NIST (National Institute of Standards and Technology¹⁰), aflăm că WTC7 avea douăzeci și patru de stâlpi interni și cincizeci și șapte de-a lungul perimetrului. În mod clar, acești stâlpi nu erau fragili; din contră, era o clădire solidă. Și nici măcar nu a fost lovită de un avion. Conform rapoartelor publicate până acum, niciunul dintre stâlpi nu a fost retezat, chiar dacă unul dintre aceștia ar fi putut fi deteriorat de căderea de moloz de la unul dintre Turnuri¹¹. Turnul cel mai apropiat se afla la circa trei sute de metri de WTC7. Faptul că edificiul 7 a căzut drept, cu o viteză care se apropie de aceea a căderii libere fără explozibili, pune la grea încercare credibilitatea și ne face să căutăm o explicație mai eficientă.

6 Brusc și neașteptat, în latină în original. (n.tr.)

7 O scurtă referire la fuziunea la rece a lui Pons-Fleischman: cei doi au teoretizat că două nuclee de deuteriu aderă la paladiu rezultând heliu-4 și că, în substanță, toată energia (sugerau ei) este absorbită de rețeaua reticulară a metalului. Eu am subliniat că nu am reușit să efectuez experimentul și să conserv momentul și am continuat cu obiecțiile mele. Un profesor de la MIT a ascultat obiecțiile mele și, cu toate că atunci era un susținător al lui Pons și Fleischman, în timp ce eu ilustream obiecția conservării momentului, a spus că a „văzut căzând lama ghilotinei” pe ideea lui Pons și Fleischman. Era adevărat și același lucru se aplică și aici: conservarea momentului nu poate fi ignorată.

8 Agenția Federală de Management a Situațiilor de Urgență, în engleză în original. (n.tr.)

9 V. articolele și scrisorile din *Journal of 9/11 Studies*.

10 Institutul Național pentru Standarde și Tehnologii. (n.red.)

11 V. http://journalof911studies.com/volume/200609/Why_Indeed_Did_the_WTC_Buildings_Completely_Collapse_Jones_Thermite_World_Trade_Center.pdf, secțiunea 3.

În consecință, despre prăbușirea turnului WTC7 au fost efectuate diferite studii aprofundate¹². Dar este important să atragem atenția asupra acestui comentariu din articolul scris de profesorul Kuttler:

„Orice analiză ulterioară a WTC7 ar trebui să țină cont de toate etajele clădirii (nu numai de «etajele de la 8 la 46») și de conservarea momentului”¹³.

Dar din ce motiv spune să luăm în considerație toate etajele clădirii într-o analiză ulterioară și nu „numai de etajele de la 8 la 46”? Documentul doctorului Kuttler țintește solicitarea NIST. Având în vedere faptul că raportul lor cu concluzii privind WTC7 era în întârziere, cei de la NIST au solicitat altora să studieze prăbușirea clădirii WTC7. Sarcina i-a revenit companiei ARA, din New Mexico, iar solicitarea din partea NIST privind prăbușirea clădirii 7 este următoarea:

„Realizați o analiză detaliată a etajelor clădirii pentru a determina eventualele modalități de cedare ale etajelor de la 8 la 46, pricinuită de cedarea unuia sau a mai multor stâlpi de rezistență (într-unul sau mai multe locuri) ale clădirii 7 de la World Trade Center”¹⁴.

Noi vrem să înțelegem cum a fost posibilă prăbușirea acestei clădiri. În schimb, NIST îi cere aceluia care acceptă contractul de antrepriză să își pună ochelari de cal și să ia în considerație numai „etajele de la 8 la 46”. Din punctul meu de vedere, aceasta nu este o manieră prea științifică de a proceda. În calitate de om de știință, ce m-ar determina să fac asta? Firește că vreau să știu ce s-a întâmplat mai jos de etajul opt? De ce nu trebuie să iau în considerație ce s-a petrecut mai jos de etajul opt sau mai sus de etajul patruzeci și șase?”

Înregistrarea video *Loose Change (Final Cut)* prezintă caseta unui individ prins în clădirea 7, înainte de prăbușirea acesteia. Bărbatul vorbește la stația de emisie-recepție și povestește cum au reușit să iasă, el și colegul său. Povestește că erau prinși la etajul opt, că fusese o explozie sub ei și că rămăseseră prinși în capcană. Explozia le tăiase orice posibilitate de a fugi. „Nu reușeam să găsim un loc pe unde să ieșim”. Aceasta presupune o explozie de mare putere. Apoi bărbatul spune că pompierii au reușit să treacă și i-au recuperat și i-au ajutat să iasă din clădirea 7, înainte ca aceasta să se prăbușească. Aceasta este proba concretă a unei explozii enorme mai jos de etajul opt. În calitate de

¹² De exemplu, <http://journalof911studies.com/articles/W7Kuttler.pdf> și <http://journalof911studies.com/volume/200611/911-Acceleration-Study-Proves-Explosive-Demolition.pdf>.

¹³ <http://journalof911studies.com/articles/W7Kuttler.pdf>.

¹⁴ http://wtc.nist.gov/solicitations/wtc_awardQ0186.htm.

oameni de știință, trebuie să luăm în considerație proba și nu să ne oprim exclusiv la etajele de la 8 la 46, așa cum cere solicitarea NIST¹⁵.

Restricția impusă de NIST este puțin ridicolă și foarte descurajatoare. Lăsați-mă să fiu sincer în legătură cu aceasta. Cercetătorii s-au plâns de faptul că, prin dispozițiile administrației Bush–Cheney, s-a decis suprimarea studiilor și publicațiilor asupra încălzirii globale. Acum vreau să sper că, odată cu schimbarea rezultată în urma alegerilor care tocmai au avut loc (democrații controlează ambele camere ale Congresului), va avea o deschidere și că vom putea să examinăm TOATE etajele clădirii 7 și nu numai acelea de la 8 la 46. Eliberați știința! Ar fi o consecință măreață a acestor alegeri. Și sper că NIST va ceda în fața cererilor noastre de a publica fotografiile și filmările video de la WTC, pe care le-au strâns (pe cheltuiala contribuabililor) și pe care până acum au refuzat să le facă publice.

Există ingineri constructori care discută despre prăbușirea acestor clădiri. De exemplu, Joseph Phelps, care face parte din consiliul editorial al *Journal of 9/11 Studies*, a declarat că „avionul nu putea să provoace toate astea... Există ceva care retează stâlpii și aceasta se numește demolare controlată”. Și în presa locală din Elveția găsim declarațiile a doi profesori de ingineria construcțiilor. În continuare, este citatul extras din *Tages-Anzeiger* din 9 septembrie¹⁶.

Profesorul Hugo Bachmann a declarat: „În opinia mea, WTC7 a fost făcut să se prăbușească cel mai sigur printr-o demolare controlată efectuată de experți”. Am auzit persoane spunând: „De acord, poate în dimineața aceea Al Qaeda a intrat în WTC7 pentru a plasa explozibili...”. Acest lucru este ușor de combătut, deoarece era vorba de o clădire foarte protejată: în WTC7 era un birou secret al CIA, un birou al departamentului Apărării și așa mai departe. (Este important de reținut că, atunci când clădirea s-a prăbușit, au fost distruse arhivele ENRON și ale altor companii aflate sub anchetă). Mai mult, pentru a realiza demolarea controlată a unui zgârie-nori, în maniera pe care am observat-o, este nevoie de timp și de o abilitate specială. Profesorul George Schneider, profesor de ingineria construcțiilor, a declarat: ”WTC7 a fost făcut să se prăbușească, cel mai sigur cu explozibili”¹⁷. Acum sper că NIST va fi motivat să ia în considerație ideea că, în cazul distrugerii clădirii 7, au fost folosiți explozibili.

Este important să observăm din nou prăbușirea WTC7. Există o înregistrare video¹⁸ în cadrul căreia sunt comparate prăbușirea clădirii 7 și implozia în cazul unei demolări controlate. Înregistrarea video arată prăbușirile cu încetinitorul, astfel încât să poată fi observate analogiile. Este

¹⁵ http://wtc.nist.gov/solicitations/wtc_awardQ0186.htm.

¹⁶ <http://tagesanzeiger.ch/dyn/ausland/663864.html>.

¹⁷ <http://tagesanzeiger.ch/dyn/ausland/663864.html>.

¹⁸ http://www.youtube.com/watch?v=6_czyNCNhDI.

vorba despre o producție a unei televiziuni italiene ceea ce îmi dă posibilitatea să le reamintesc oamenilor că studierea evenimentelor care au avut loc la 11 septembrie nu se realizează numai în Statele Unite. În Statele Unite, este just să o spunem, există o anumită opoziție față de asemenea cercetări, cu toate că în toată lumea discuția este foarte serioasă. Pe cont propriu, italienii au tratat în profunzime evenimentele de la 11 septembrie și mi se pare că opinia publică participă și în Danemarca, Olanda, Elveția și în alte țări. Vrem să știm ce s-a întâmplat la 11/9/2001.

Oamenii mă întreabă: „Dar nu știm deja? Au fost musulmanii, nu-i așa?” Explicația a fost dată de Dick Cheney și de alții, la puțin timp după atac: cei nouăsprezece pirați ai aerului musulmani sunt vinovații și nimeni din interiorul guvernului american nu știa dinainte de atentate. O ineficiență în sistemul apărării antiaeriene americane „explică” toată lipsa apărării antiaeriene din acea zi. Dacă știm dinainte toată explicația, fără a face nici o cercetare, de ce să ne mai obosim să examinăm situația?

Cei care ne-au vândut povestea conform căreia „responsabilii sunt în exclusivitate musulmanii” se presupune că nu au fost suficient de competenți ca să cunoască planurile piraților aerului, nici după avertizări multiple și nici nu au putut să intercepteze un avion deturnat în dimineața zilei de 11 septembrie. Iar noi trebuie să acceptăm versiunea lor, fără să ne gândim? Luăm în considerație faptul că, înainte de 11 septembrie, aceiași indivizi au fost suficient de competenți să desfășoare în centrul Manhattanului o echipă de prim ajutor alcătuită din sute de persoane¹⁹. În decursul câtorva zile, au fost anunțate numele tuturor piraților aerului și vina a fost atribuită țărilor din Orientul Mijlociu. La puțin timp după asta, au fost transmise planurile detaliate de război. Vi se pare incompetență sau că totul a fost planificat în prealabil?

Evident că atunci când se pleacă de la o concluzie și se găsesc doar acele fapte care confirmă acea concluzie, ignorând restul, ne găsim în fața unei „metode științifice”... o „știință patologică”. Un exemplu clar de știință patologică este dat de NIST în legătură cu prăbușirea WTC7 (care nu a fost lovit de un avion): „Au fost incendiile și daunele produse, e de ajuns să se privească numai etajele de la 8 la 46, pentru a determina că incendiile l-au făcut să se prăbușească”. Nu! În abordarea științifică se strâng toate faptele, se examinează toate etajele clădirii și se verifică diferite ipoteze, se realizează experimente. Numai atunci se trag concluzii, bazate pe toate faptele și experimentele.

Într-un mod interesant, raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie nici măcar nu citează prăbușirea WTC7. Raportul NIST

¹⁹ V. http://journalof911studies.com/articles/Intersecting_Facts_and_Theories_on_911.pdf.

este deja în întârziere. Cei de la NIST sunt în posesia unor fotografii și înregistrări video cu prăbușirea WTC7, pe care refuză să le facă publice, în ciuda normelor *Freedom of Information Act*, care reglementează libertatea de informare. Scuza pe care o adoptă e că nu fac publice înregistrările video și fotografiile de la WTC7 pentru că încă mai trebuie să le cerceteze. Aceste înregistrări video și fotografii au fost obținute în special de la persoane particulare și pe cheltuiala contribuabililor, iar eu sugerez ferm că opinia publică trebuie să examineze toate datele și că putem să le studiem și singuri.

Pe site-ul *stj911.org*, puteți găsi grupul nostru *Scholars for 9/11 Truth and Justice*, format din oameni de știință aflați în căutarea adevărului și dreptății în legătură cu 11 septembrie. Puteți adera și voi și sper să luați în considerație ideea de a o face. În acest moment, grupul are 350 de membri, dintre care mulți sunt arhitecți și ingineri, profesori și oameni de știință. Până azi, când scriu, suntem încă angajați în examinarea tuturor acestor date.

Am lansat o invitație celor de la NIST de a veni și a discuta cu noi și am stabilit locul și ora. Ei au refuzat. În acel moment, am spus: „Alegeți voi locul și ora și noi vom veni să discutăm”, iar ei au răspuns printr-o parafrază: „O schimbare de loc sau o schimbare de oră nu schimbă decizia noastră”. Ce păcat.

Prăbușirea Turnurilor WTC

Timpul în care s-a prăbușit Turnul sud a fost de zece secunde, după cum este precizat în *Raportul Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie*. Timpul în care cade o mige de pe acoperișul Turnului, înalt de 417 metri, ar fi de 9,2 secunde. Raportul final al NIST evită să ia în considerare tot ce s-a verificat după ce turnul era „gata să cadă”, inclusiv timpul său de prăbușire foarte scurt. Ignorând astfel toate observațiile de după momentul în care Turnurile erau „gata să cadă”²⁰.

În consecință, NIST ignoră proba metalului topit, caracteristicile căderii, care nu sunt descrise eficient de modalitatea de cedare din ipoteză, și cea mai mare parte a probelor legale prezente în dărâmături, pulbere și substanțe volatile, culese în zilele și lunile de după prăbușire. În mod clar, NIST ignoră ceva date, și aceasta nu este o metodă științifică corectă.

Kevin Ryan, coredactor la *Journal of 9/11 Studies*, a analizat întrebarea „incendiile erau de ajuns pentru a provoca o cedare completă a stâlpilor de rezistență din oțel ai Turnurilor?”²¹ Ryan demonstrează într-o manieră

²⁰ NIST, 2005, p. 142.

²¹ NIST, 2005, p. 142.

proprie că, pentru a ajunge la concluzia că Turnurile erau „gata să cadă”, NIST s-a bazat pe ipoteze nefondate, în unele cazuri supoziții publice, care contrazic probele fizice. În acest scop, să reamintim că Kevin a fost concediat de la Underwriter Laboratories, atunci când a dezvăluit public că NIST a însărcinat UL să execute experimente pentru a testa oțel. Machetele cu etajele asamblate ale WTC au fost supuse la teste riguroase de toleranță la foc, pentru a vedea ce s-ar putea întâmpla. Machetele nu au cedat atunci când Underwriter Laboratories a realizat testele. S-a observat o deformare, așa cum notează Kevin, o cedare verticală puțin mai mică de opt centimetri, dar macheta nu a cedat și clar nu s-a topit!

Acesta este un exemplu de experiment care contrazice teza incendiilor și daunelor, avansată de NIST, adică o felie bună din teoria oficială a complotului. Pentru a analiza reacția Turnurilor WTC la foc, NIST a folosit modele computerizate; un mod de studiu optim, cu condiția să se desfășoare în acord cu datele și legile fizicii. Însă această ipoteză ignoră o mare parte dintre date. În metoda științifică, datele experimentale constituie piatra de încercare a unei teze, și nu invers. În acest caz, experimentele efectuate cu modele cu etaje asamblate ale WTC nu au generat prăbușirea sau cedarea. Astfel, în simularea lor în stil „cutie neagră”, cei de la NIST nu admit o deformare puțin mai mică de opt centimetri, bazată pe experimente, ci o deformare mai mare de un metru! Este vorba de o extrapolare extremă a datelor. Încă o dată, se observă o distanțare a NIST de abordarea științifică corectă.

Rezultatele publicate²² de Gordon Ross sunt importante pentru a fi prezentate. Turnul nord a fost lovit la etajului nouăzeci și șase și daunele s-au extins la alte câteva etaje. După impact, pe zona slăbită, apăsă un bloc de aproximativ paisprezece etaje.

Pentru a conceptualiza obiecțiile avansate de Ross, să ne imaginăm că înălțăm dintr-un plan blocul de paisprezece etaje și îl lăsăm să cadă pe porțiunea din Turnul WTC care a mai rămas, aproximativ nouăzeci și șase etaje. Ce se întâmplă? Vom răspunde la această întrebare, dar, înainte, să ne imaginăm că luăm același bloc de paisprezece etaje și îl lăsăm să se prăbușească, în cădere liberă. Timpul de cădere este ușor de calculat și este în jur de nouă sau zece secunde. Acum să lăsăm să cadă blocul de paisprezece etaje pe porțiunea din Turnul WTC care a mai rămas, care cântărește mai mult de trei sute de tone de oțel și ciment, mai înaltă de nouăzeci de etaje (inclusiv cei patruzeci și șapte de stâlpi interni enormi și cei două sute patruzeci de stâlpi pe conturul perimetrului). Se interpune o cantitate imensă de materiale.

²² Iată-le: http://journalof911studies.com/articles/Journal_5_PTTransferRoss.pdf și http://journalof911studies.com/articles/Article_3_RossReply.pdf.

Din experiență, știm că, dacă lovim un obiect static (de exemplu, un alt automobil) în timp ce suntem în mișcare, acesta ne va încetini, corect? În coliziuni, această încetinire este cauzată de conservarea momentului cinetic și a energiei. Acum, care dintre aceste blocuri va cădea mai repede? Acela care cade liber în aer sau acela care cade pe cele nouăzeci și patru de etaje rămase? Evident că va cădea mult mai repede blocul care cade liber.

Atunci când se face calculul, și Ken Kuttler l-a făcut, timpul de cădere este mai mare numai datorită conservării momentului cinetic și a energiei. Rezultatul calculelor făcute de Ken este mai mare de douăzeci și cinci de secunde pentru prăbușirea completă a Turnului 1²³. Un timp mult mai mare decât cel de cădere liberă și mai mare decât cel al distrugerii fiecăruia dintre cele două Turnuri. În acest punct, dacă se adaugă la calcul un factor rezonabil de siguranță, Kuttler trage concluzia că WTC1 nu ar fi trebuit deloc să continue să cadă. Acest rezultat este în concordanță cu ceea ce susține Gordon Ross, conform căruia prăbușirea inițială trebuia să se OPREASCĂ în toate cazurile²⁴. Evident, ar fi pagube, dar stâlpii s-ar vor curba și ar absorbi energia cinetică a blocului de etaje de deasupra. În plus, fractura și pulverizarea cimentului elimină energia cinetică din sistem. În examinarea conservării energiei și a momentului, Kuttler atrage atenția că parcursul de distrugere este suspendat în toate cazurile, prăbușirea se oprește și nu se ajunge până la căderea completă (evident, fără utilizarea explozibililor).

De ce ar trebui să presupunem că o asemenea structură cedează? Toți stâlpii și materialele aflate mai jos sunt proiectate să reziste, aceste clădiri sunt proiectate pentru a susține continuu o greutate, astfel că nu ar fi trebuit să se prăbușească, dacă nu ar fi fost ceva care să slăbească clădirea la bază, ca de exemplu explozibili. Și cu siguranță nu s-ar fi prăbușit cu viteza unui corp în cădere liberă sau aproape de aceasta, fără a scoate din joc materialul de la mijloc. Într-o demolare controlată în care se folosesc explozibili, acest materialul este eliminat, provocându-se aproape viteza de cădere liberă a clădirilor. O privire critică asupra datelor ridică întrebări asupra teoriei NIST și asupra celei oficiale, înclinând balanța în favoarea ipotezei unei demolări controlate.

Dacă ne uităm la fotografiile făcute în timpul construcției în interiorul Turnurilor, observăm stâlpii interni din oțel. Aceste clădiri nu aveau stâlpi cavi, contrar unor declarații pe care le-am auzit, făcute de către ingineri care ar fi trebuit să examineze modul real de construcție a Turnurilor. După ce Turnul s-a prăbușit, vedem că unii pereți exteriori au rămas în picioare, în timp ce, lucru destul de ciudat, observăm că aproape toți stâlpii interni

²³ <http://journalof911studies.com/letters/KuttlerAnalysisofWTC1CollapseTime.pdf>.

²⁴ Iată-le: http://journalof911studies.com/articles/Journal_5_PTTransferRoss.pdf și http://journalof911studies.com/articles/Article_3_RossReply.pdf.

enormi nu mai sunt. Și cu siguranță nu sunt etaje îngrămădite. „Efectul de domino”, ipoteza prăbușirii din raportul FEMA, nu este o ipoteză viabilă, astfel că nici NIST n-o citează explicit în raportul său. Ipoteza „dominoului” a fost refuzată categoric. Aș dori să subliniez că raportul NIST poate fi definit „teoria dinaintea prăbușirii” oficiale. Într-un mod incredibil, au declarat explicit că în raport „nu este inclusă comportarea structurală a Turnului după atingerea condițiilor pentru începerea prăbușirii” și că „rezultatele se referă la o simulare a deteriorării structurale a fiecărui Turn, începând din momentul impactului avionului, până la acela în care clădirea a devenit instabilă, adică «gata să se prăbușească»”²⁵. Pentru douăzeci de milioane de dolari este permis să gândim că NIST ar fi putut fi mai exhaustiv.

Să ne gândim la gravitatea enormă a acestei probleme! Aceste date – viteza prăbușirii, metalul topit, expulzarea orizontală a grinzilor de oțel până la sute de metri, prezența martorilor oculari care au văzut scânteii și au auzit zgomote de explozii, începerea efectivă a prăbușirii diferită de teza NIST – au fost ignorate cu totul, iar, în raportul final, cei de la NIST au observat și au examinat situația numai până în momentul în care clădirea era „gata să se prăbușească”.

În mediul științific, oricine învață că trebuie să fie luate în considerație toate datele pentru a se ajunge la o explicație care să la cuprindă pe toate. Și inginerii civili s-au plâns de raportul NIST... nu am fost, așadar, singurul... Într-un articol din revista *New Civil Engineer*, se afirmă:

„Investigatorii dezastrului de la World Trade Center (de la NIST) au refuzat să prezinte simulările computerizate ale prăbușirii Turnurilor Gemene, în ciuda solicitărilor unor ingineri constructori renumiți și experți în ingineria focului, după cum a aflat revista. Simulările dinamicii prăbușirii au fost folosite de obicei pentru a valida modelul de analiză a elementelor finite folosite de investigatori (de la NIST)”.

În legătură cu NIST, un apreciat inginer constructor a declarat: „Software-ul folosit de NIST a depășit noi limite. Au avut loc multe simplificări, extrapolări și decizii arbitrare”, ceea ce înseamnă nu trebuie să avem prea multă încredere în simulările computerizate, ca de exemplu cei opt centimetri observați în deformarea modelelor cu etaje asamblate, care s-au extins până la un metru²⁶. Și raportul FEMA privind distrugerea Turnurilor a primit critici dure din partea comunității inginerilor:

„Unii membri prestigioși ai comunității inginerilor experți în protecția împotriva incendiilor au început să ridice steagul roșu, cu un rezultat-bombă: dauna provocată structurii de către avioane și de ascensiunea explozivă a carburantului

²⁵ NIST, 2005, p. 142; ghilimele adăugate.

²⁶ Parker, Dave (2005). „WTC investigators resist call for collapse visualisation”, *New Civil Engineer*, October 6, 2005.

nu erau suficiente ca să determine prăbușirea Turnurilor. Experții în ingineria focului au motive optime să creadă că «ancheta oficială» binecuvântată de FEMA... este o farsă prostească, orchestrată cu cea mai mare probabilitate de către forțele politice, ale căror interese primare, ca să folosim un eufemism, suntem încă destul de departe de a le înțelege complet. Pe lângă beneficiul marginal obținut printr-o analiză vizuală aprofundată a zonei de colectare a probelor, care a durat trei zile și a fost realizată de membri ai Comitetului de anchetă al ASCE (American Society of Civil Engineers²⁷) – definită ca o „excursie turistică” de o sursă informată – nimeni nu examinează probele. Unii cetățeni încep să iasă în stradă, pentru a protesta împotriva deturnării anchetei. Sally Regenhard, pentru a da și un nume, vrea să știe de ce clădirea s-a prăbușit pe bietul său fiu Christian, pompier în perioada de probă la FDNY. La fel și noi. Este clar că sunt întrebări arzătoare care au nevoie de răspunsuri. O anchetă bazată pe gravitatea incidentului este imperativă, realizată la 360°, cu toate resursele. Lucrul cel mai important, din punct de vedere moral, acestea sunt importante pentru... generațiile prezente și viitoare...”²⁸.

Aproape tot oțelul de la WTC a fost trimis în Asia și topit pentru a fi reciclat. O asemenea distrugere a probelor aparține științei patologice dusă la extrem, mai ales luând în considerație protestele oamenilor de știință și inginerilor, care au încercat să-i oprească.

Substanța topită care s-a scurs din Turnul sudic

Acum să trecem la argumentul substanței topite care s-a scurs din Turnul sudic, înainte de prăbușire. Dacă observăm atent, vedem o substanță de culoare galbenă-portocalie care picură de la etajul optzeci: este posibil să vezi metal curgând de la a treia și a patra fereastră de sus, de pe fața de nord, din colțul de nord-vest al Turnului 2²⁹.

Observați cenușa albă care se ridică din când în când, și nu fumul gri mai închis care se ridică de la incendiile din clădire. Această cenușă albă este emblematică pentru ceea ce avea să se întâmple. În colțul în care se verifică scurgerea, NIST prezintă fotografia unei flăcări bizare și notează:

„În acest incendiu este vizibilă o flacără neobișnuită. În fotografia de sus (Fig. 9-44) se distinge o flacără foarte luminoasă, cu totul diferită de flăcările tipice de culoare galbenă sau portocalie, care generează un fir de fum alb³⁰”.

²⁷ Societatea Americană a Inginerilor Civili, în engleză în original. (n.tr.)

²⁸ Bill Manning (sub îndrumarea), *Fire Engineering*, January 2002.

²⁹ <http://video.google.com/videoplay?docid=-8035154485220976139&q>.
<http://video.google.com/videoplay?docid=545886459853896774>.

³⁰ Sursa: NISTNCSTAR 1-5A Capitolul 9, Anexa C NIST Fig 9-44, p.344 (PDF, p. 48).

Așadar, în această fotografie este vizibilă o zonă de reacție neobișnuită care generează un fir de fum alb. Rețineți, deoarece mai jos vom analiza demonstrațiile termitului. Conform raportului NIST, cu puțin înainte de ora 9:52, câteva minute înainte de prăbușire, la fereastră a apărut un punct luminos, urmat de un lichid incandescent. Toate acestea au o semnificație, o scânteie de lumină, fire de fum alb și metal topit care curge de la ferestre. Despre ce ar putea fi vorba? Ce tip de experiment putem efectua pentru a încerca să reproducem același fenomen?

Pentru o asemenea observație, sugerez patru posibilități:

1. Poate s-a topit oțelul din structura clădirii și se scurge.
2. Poate este vorba despre aluminiul de la avion care s-a lichefiat și se scurge, posibil din pricina adăugării de substanțe organice din cauza incendiilor etc.
3. O combinație a celor două scenarii (de mai sus), la care se adaugă materiale de birou etc.
4. Este vorba de metale topite (de exemplu, fier topit) produse din reacții chimice înalt exotermice (de exemplu, reacții aluminotermice sau ale amestecului de pulbere de aluminiu și oxid de fier).

Prima ipoteză de explorat este aceea a oțelului clădirii topit. Dar:

„Temperatura incendiilor de la WTC nu era neobișnuită și nu era în măsură să topească oțelul”.

(Profesor Eagar, MIT, 2001)

„De parcă s-au gândit instinctiv că incendiul a fost așa de intens din cauza carburantului avionului, unii au crezut că acesta a fost cel care a topit oțelul [de la WTC]. În realitate, nu, oțelul nu s-a topit”.

(Doctor Gayle, NIST, 2005)

Conform raportului lor, cei de la NIST nu au găsit oțel care să depășească temperatura de aproximativ 600°C. Oțelul nu se lichefiază, dacă nu atinge temperaturi superioare celei de 1 500°C. Astfel, este imposibil ca materialele care au luat foc în clădire să fi fost atât de fierbinți, încât să topească oțelul.

Pentru a verifica cea de-a doua ipoteză, am făcut experimente cu aluminiu lichefiat. Am topit un aliaj de aluminiu într-o tigaie de oțel și am vărsat apoi aluminiul. Avea un aspect argintiu, nu de culoare portocaliu aprins cum s-a observat la Turnul sud. Atunci am încălzit tigaia de oțel până când a căpătat o strălucire de un galben intens, pentru ca apoi să vărsăm aluminiul, iar acesta era încă vizibil argintiu. Cum putea aluminiul să atingă 1 000°C

(temperatura la care capătă o culoare portocaliu aprins), ajungând în stare lichidă și liber să se scurgă, cu excepția cazului în care clădirea ar fi fost similară unei tigăi imense care ține aluminiul în interiorul ei, încălzindu-l dincolo de punctul său de topire?

Motivul pentru care aluminiul lichid incandescent are un aspect argintiu este foarte clar. Metalele simple devin incandescente atunci când sunt încălzite, iar culoarea portocaliu aprins reprezintă o temperatură de aproximativ 1 000°C. Aliajul de aluminiu se topește la aproximativ 600°C. Noi am încălzit tigaia de oțel și am văzut-o căpătând o strălucire galbenă-portocalie. În orice caz, aluminiul lichefiat conține electroni liberi și deci reflectă o cantitate superioară de lumină. Aluminiul are și o radiație de energie scăzută. Ceea ce înseamnă că aluminiul strălucește sau devine incandescent, dar foarte lent. La lumina zilei, atunci când curge, lichidul are un aspect argintiu, datorită reflexivității crescute. Lichidul incandescent care se scurge din Turn nu putea să fie aluminiu, deoarece nu are aspect argintiu... mai mult, emană o „strălucire portocalie” (din ce afirmă NIST și din observații).

De altfel, aluminiul este foarte dificil de ars. Am descoperit că, îndreptând o flacără oxhidrică spre aluminiul lichefiat – care s-a oxidat, dar nu a fost incendiat cu o „flacără neobișnuită” – nu s-a văzut nici o flacără provenind din aluminiu. Într-un document din august 2006, NIST a declarat:

„NIST a ajuns la concluzia că originea substanței topite (văzute scurgându-se din WTC2, înainte de prăbușirea sa) era aliajul de aluminiu de la avion, care se topește la o temperatură cuprinsă între 475°C și 640°C (în funcție de tipul de aliaj), mult sub temperatura prevăzută (aproximativ 1 000°C) în apropierea incendiilor. Aluminiul nu arde la temperatura normală a unui incendiu și nu există indicație vizuală că substanța care se scurgea din Turn ardea. Aluminiul lichid pur are un aspect argintiu”. „Oricum, este foarte probabil ca metalul lichefiat să se fi amestecat cu cantități mari de materiale organice solide incandescente, parțial arse (ca de exemplu, mobilă, tapet, fâșii de piele și calculatoare), care pot să aibă o strălucire portocalie, asemănătoare cu a lemnului care ard într-un șemineu. Culoarea aparentă ar fi putut fi datorată formării unei zguri metalice la suprafață”³¹.

Am citit în raportul NIST cuvântul „pot” și, în calitate de om de știință, am simțit nevoia să fac experimente. Deoarece, înainte de a da acea declarație,

³¹ Corectat de experimentele noastre, așa cum am prezentat în prima mea lucrare privind 11 septembrie, http://journalof911studies.com/volume/200609/Why_Indeed_Did_the_WTC_Buildings_Completely_Collapse_Jones_Thermite_World_Trade_Center.pdf. Se pare că dialogul este foarte sărac, în timp ce NIST răspunde întrebării puse în acea lucrare.

NIST nu a făcut experimente (sau poate le-a făcut?). A încercat vreodată să amestece aluminiul cu substanțe organice și să verse amestecul (așa cum se scurgea substanța din Turnul sudic), pentru a demonstra nu numai că asemenea substanțe „pot”, dar și au efectiv o „strălucire portocalie”? Am decis să facem personal experimentul.

În august 2006, o zi după citirea documentului NIST, împreună cu un coleg, am realizat experimente cu aluminiu amestecat cu materiale organice, în special talaș de lemn. Fluxul era argintiu și nu semăna deloc cu lichidul de culoare portocalie care se scurgea din Turnul sud. Atunci când s-a adăugat aluminiul lichid, substanțele organice au luat foc foarte repede. Cenușa plutea pe aluminiul lichid.

Un tânăr profesor de fizică mi-a mărturisit că nu putea crede că NIST nu a făcut experimente pentru a vedea ceea ce se verifică..., dacă se „pot” obține acele „străluciri portocalii” adăugând cenușă organică în aluminiu. Așa că am efectuat o altă serie de experimente și el a intrat în echipă. De această dată, am folosit cenușă de lemn luată din soba mea cu lemne, fragmente de tapet, fragmente de plastic, sticlă și am topit totul în aluminiu lichefiat. [Apropo, soba mea era din oțel și nu m-am preocupat nici măcar un moment că s-ar fi topit!]. Tânărul fizician amesteca continuu amalgamul cu o șurubelniță lungă. Încerca să omogenizeze materialele organice cu aluminiul topit, dar nu reușea! Așa cum se întâmplă cu uleiul și apa, materialele organice tind să plutească și să se separe de aluminiul topit. Apoi, la final, am vărsat amestecul și fluxul încă avea un aspect argintiu. Și el a fost de acord, pentru că a văzut-o cu ochii lui. Argintiu, nu portocaliu. Cu toate că documentul NIST spunea că: „este foarte probabil ca metalul lichefiat să se fi amestecat cu cantități mari de materiale organice solide incandescente, parțial arse (ca de exemplu mobilă, tapet, fâșii de piele și calculatoare), care pot să aibă o strălucire portocalie”.

Dacă NIST ne spune cum să realizăm acest truc, vom repeta experimentul pentru a verifica tot ceea ce ei sugerează. Între timp, am observat că materialele organice plutesc la suprafață, dar nu emit o strălucire portocalie uniformă. Concluzie: aluminiul topit vărsat își păstrează un aspect argintiu (chiar dacă se încălzește până în punctul în care fierul emite străluciri de culoare galbenă-portocalie) și nu capătă strălucirea portocalie văzută la substanța care se scurgea din Turnul sud (chiar dacă ar fi amestecată cu materiale organice).

Am exclus posibilitatea ca substanța care emitea o strălucire portocalie, văzută ieșind abundant din Turnul sudic, să aibă ca sursă oțelul topit provenit din structură și aluminiul lichefiat topit cu materiale organice. Evident, pentru asemenea observații se caută explicații. De exemplu, Frank Greening a sugerat că aluminiul avioanelor care au lovit Turnurile putea

să se fi topit și că acel aluminiu putea să se fi vărsat pe „suprafețe de oțel oxidate, declanșând astfel violente explozii de termit”³².

Astfel, împreună cu câțiva studenți, am făcut imediat experimente, topind aluminiul și vărsându-l pe niște suprafețe de oțel oxidat deja încălzite. Să fiu sincer, nu s-au verificat niște reacții „violente” ale „termitului”. Am observat că, în contact cu fierul oxidat, temperatura aluminiului topit s-a răcit cu circa 25°C pe minut (măsurată cu o sondă cu infraroșu), până când aluminiul s-a solidificat. În acest fel, orice eventuală reacție a termitului dintre aluminiu și oxidul de fier trebuia să fie minimă, deoarece căldura emisă de efectele exoterme posibile și efemere nu putea concura cu răcirea radiantă și conductivă și deci NU confirma previziunile lui Greening. Nu s-a observat nici o daună produsă oțelului și nici o deformare. Nu au fost remarcate reacții violente, când am vărsat aluminiul topit pe ghips sau ciment turnat (ud sau uscat) și oțel oxidat. Aceste experimente nu confirmă în niciun fel teoria conform căreia aluminiul topit din Turnurile Gemene ar fi putut distruge stâlpii interni enormi din oțel ai clădirii, chiar și dacă acei stâlpi ar fi fost oxidați și supuși cumva contactului direct cu aluminiul lichid.

Așa am ajuns la posibilitatea (cea de-a patra de mai sus) conform căreia o energie înaltă exotermică a declanșat reacții similare cu cele ale termitului (sau aluminotermice). Termitul este un amestec de pulbere de aluminiu și oxid de fier. Este important să fie numai sub formă de pulbere, astfel încât oxidul de fier și particulele de aluminiu să rămână în contact și să reacționeze foarte repede. Dacă se amestecă cu grijă pulberile și se incendiază, se obține fier topit alb incandescent și un nor de pulbere de oxid de aluminiu gri-albicios.

Se pot folosi alți oxizi metalici, ca de exemplu oxidul de cupru sau oxidanți – permanganatul de potasiu este unul dintre cei preferați – pentru a crește energia cedată de amestecul de termit. Un alt aditiv important este SULFUR. Sulfur formează un eutectic³³ cu fierul, care poate rămâne lichid la temperaturi mult mai joase. Fierul se topește la circa 1 538°C, dar adăugându-i-se o cantitate suficientă de sulf, temperatura de topire scade la mai puțin de 1 000°C (culoare portocaliu aprins). Astfel, atunci când fierul lichid unit cu sulfur se emană în atmosferă, ne așteptăm să aibă o culoare portocalie și să vedem cenușă albă datorată degajării oxidului de aluminiu. Picăturile derivate de căldura metalului topit incandescent (dacă ne așteptăm să descoperim vreuna) vor forma în atmosferă niște sfere, datorită tensiunii superficiale. Asemenea derivați conțin informații privind reacțiile chimice care i-au generat... informații foarte importante.

³² Greening, Frank (2006), nepublicat. Disponibil pe site-ul: <http://8real.proboards104.com/index.cgi?board=phony&action=display&thread=115528562>.

³³ Un amestec chimic care se topește sau se solidifică la o temperatură constantă, inferioară punctului de topire al fiecăruia dintre constituenți. (n.tr.)

Am hotărât să fac experimente cu amestecul de termit. Colegii mei și cu mine am observat că amestecul lichid de fier-sulf (și oxid de aluminiu transportat) căpăta o strălucire portocalie atunci când ieșea din recipientul de reacție, un simplu vas de teracotă. Mai mult, am observat că picăturile expulzate în atmosferă s-au solidificat sub forma unor sfere minuscule pe care le-am strâns într-un castron mic. Analizele chimice cu sondele EDS au dezvăluit că microsferile astfel obținute erau alcătuite în special din fier, aluminiu, sulf și hidrogen. Totuși, ceea ce s-a verificat în această reacție este că oxigenul se separă de oxidul de metal, pentru a trece la aluminiu:

Aluminiul „dorește” mult mai mult oxigen și are loc, cu adevărat o degajare enormă de energie care produce fierul topit și oxidul de aluminiu. Fierul topit (în special dacă e amestecat și sulf) este suficient de încins încât să taie oțelul! De exemplu, există o înregistrare video care arată un „suflător” de termit care produce o explozie de metal topit pentru a tăia o bară metalică, sub orice unghi³⁴. Spectre Corporation vinde aceste „suflătoare cu jet concentrat pentru penetrare sau tăiere” și pentru demolări³⁵.

Echipa programului TV Brainiac a pus termit într-un vas de teracotă găurit pe fund, pentru a permite fierului topit să se scurgă. Este de observat culoarea reacției și a oxidului de aluminiu care se degajă. În înregistrarea video, metalul încins galben cu tendințe portocalii devorează progresiv motorul automobilului, topindu-l rapid. Evident, asemenea caracteristici, trebuie să fie comparate cu acelea ale substanței topite scurgându-se din Turnul sud, puțin înainte de distrugerea sa³⁶.

Am făcut și următorul experiment: am tăiat o cupă de oțel cu termat. Termatul este definit aici ca termitul în care s-a adăugat sulf, iar în acest caz am adăugat și permanganat de potasiu, întrucât KMnO_4 este un foarte bun oxidant. Proba unei coroziuni la temperaturi înalte era evidentă.

De ceva vreme atrag atenția că la 11/9/2001 vreo sută de autoturisme aflate în vecinătatea World Trade Center s-au corodat într-un mod oarecum straniu...; acestea sunt date ulterioare. O astfel de coroziune s-a verificat adesea pe caroseria autoturismelor, în timp ce, în unele cazuri, în interior nu existau urme de pagube produse de incendiu³⁷. Firește că unele vehicule au explodat în flăcări, dar vă amintiți coroziunea cupei de oțel? Atunci când

³⁴ <http://www.youtube.com/watch?v=Wn-MCCZ3O1M>.

³⁵ Iată un exemplu foarte explicit al capacității termitului de a arde metalul, în acest caz motorul unui automobil: <http://www.youtube.com/watch?v=sjLgzgflCk8&mode=related&search=>.

³⁶ <http://video.google.com/videoplay?docid=8035154485220976139&q>.

³⁷ V. James Gourley, <http://journalof911studies.com/letters/b/scientific-critique-of-judy-woods-paper-star-wars-beam-weapons-by-james-gourley.pdf>, în special pp. 11–14.

sulfur este adăugat peste termit, face să se topească oțelul la temperaturi mult mai joase și, în loc să se topească la circa 1 538°C, se topește la aproximativ 988°C. Astfel se verifică sulfurarea și oxidarea din oțelul atacat și e de așteptat să descoperim un astfel de model. În legătură cu WTC, aceste vehicule corodate furnizează o cantitate superioară de date coerente cu experimentele noastre cu termatul, care vin să se adauge la ansamblul de probe legate de utilizarea de substanțe aluminotermice pentru a facilita prăbușirea Turnurilor și a WTC7. Suntem în căutarea de mostre sau de reziduuri ale coroziunii de pe aceste vehicule, pentru a descoperi resturi de termit care să susțină ipoteza noastră. Din păcate, se pare că vehiculele (la fel ca și aproape tot oțelul de la WTC) au fost deja distruse sau reciclate, făcând imposibilă această analiză.

În mostrele de oțel extrase din dărâmăturile de la WTC7 și de la Turnurile WTC, un laborator independent a descoperit prezența de sulfurare și oxidare la temperaturi înalte, compatibile, dacă nu un indicativ al coroziunii provocate de termat:

„Imediat s-au evidențiat dovezi ale unei coroziuni puternice a oțelului la temperaturi înalte, inclusiv o oxidare și o sulfurare cu o fuziune intergranulară ulterioară... coroziunea puternică și eroziunea ulterioară a Mostrelor 1 [WTC7] și 2 [Turnurile] reprezintă un eveniment cu totul neobișnuit. Nu a fost găsită o explicație clară pentru prezența sulfurului”³⁸.

„Importanța analizei unei mostre [de oțel] provenite de la clădirea 7 și a unei mostre de stâlp de rezistență al unuia dintre Turnurile Gemene devine evidentă numai atunci când se văd aceste fragmente mari de metal deteriorat. Grosimea de doi centimetri și jumătate a unui stâlp [de oțel] a fost redusă la jumătate. Marginile care erau curbate, ca acelea ale unui pergament, s-au subțiat până la a ajunge ascuțite ca acelea ale unui brici. Găuri – unele mai mari decât o monedă de 25 de cenți – lasă să treacă lumina printr-o flanșă de oțel odată compactă. Acest aspect ars i-a lăsat descumpăniți pe toți profesorii experți în incendii, care se așteptau să întâlnească o distorsiune și o îndoitură..., dar, cu siguranță, nu găuri”³⁹.

Evident că „profesorii experți în incendii” nu au mai văzut efecte similare la oțel cauzate de incendiile din clădiri, din moment ce erau „descumpăniți” de subțierea și de găurile din structura de oțel a WTC7 și a Turnurilor. Acum putem indica o cauză a atacării, la temperaturi înalte, a oțelului, care apare în prezența sulfurului sau a sulfurării (sulf adăugat termitului pentru a crea termat) și a oxidării (oxizi metalici, KMnO_4 etc.) și a temperaturilor înalte observate (reacțiile termatului se verifică în jurul a 2 500°C). Datele

³⁸ <http://www.fema.gov/library/wtcstudy.shtm> FEMA, Anexa C, http://www.fema.gov/pdf/library/fema403_apc.pdf.

³⁹ *The "Deep Mystery" of the Melted Steel*, WPI Transformations, primăvara anului 2002, <http://www.wpi.edu/News/Transformations/2002Spring/steel.html>.

de la WTC și datele privind termatul furnizează împreună o probă extrem de convingătoare a faptului că la distrugerea World Trade Center a fost folosit termat. Și această utilizare a termatului presupune plasarea în prealabil de încărcături de termat (și probabil a încă ceva), ceea ce presupune că unele dintre evenimentele de la 11 septembrie au fost orchestrate și premeditate. Acum este necesară o investigație serioasă pentru a determina cine au fost persoanele implicate,

Dar mai există încă un lucru care să susțină această concluzie descumpănitoare.

Pulberea de la World Trade Center și mesajul microsferelor bogate în fier

Mostra de pulbere utilizată în studiile mele provine din apartamentul situat în Cedar St., nr. 133, în New York. Acest apartament de la etajul al patrulea era reședința lui Janette MacKinlay și se afla la aproximativ o sută de metri de Turnul cel mai apropiat, Turnul sud. În timpul prăbușirii Turnului sud din 11 septembrie 2001, ferestrele acestui apartament s-au spart și apartamentul a fost inundat de pulbere. După aproximativ o săptămână, femeia s-a întors în apartament și a început să-l curețe, păstrând o anumită cantitate din pulberea prezentă.

Astfel, pulberea reprezintă un instantaneu al prăbușirii WTC, deoarece provenea de la Turnurile care se prăbușeau și a fost recoltată înainte de a se face prea multă curățenie. Chiar dacă Turnurile erau la distanță, prea departe pentru ca o cantitate semnificativă de resturi provocate de operațiunile de curățenie să contamineze accidental apartamentul, erau suficient de aproape ca ferestrele să se spargă la prăbușirea Turnului sud și ca apartamentul să se umple de pulbere rezultată în urma căderii.

Janette mi-a spus că a avut sentimentul aproape spiritual sau de respect (cunoscând originea pulberii) că trebuia să conserve o anumită cantitate, ceea ce a și făcut, păstrând pulberea din apartamentul său într-un plic de plastic. Prima mea lucrare privind 11 septembrie a apărut pe internet în noiembrie 2005 și de acolo Janette MacKinlay a aflat curând că eram în căutarea unei mostre de pulbere de la WTC și de alte mostre pentru studiile mele. M-a contactat și mi-a trimis o mică mostră prin poștă. Mai târziu, am vizitat-o la noua sa reședință din California și, în prezența și a altor oameni de știință, am obținut o a doua mostră. Aceste mostre au fost studiate cu o microsondă electronică cu raze X (EDS și WDS). Analiza continuă în timpul redactării acestui articol. Pulberea conține informații numeroase despre originea sa și se dovedește extrem de utilă pentru dezlegarea enigmei de la 11 septembrie.

Deplasând un magnet în exteriorul unui plic de plastic cu pulbere, au fost atrase substanțe magnetice și, astfel, am colectat particule bogate în fier și le-am pus deoparte pentru analize ulterioare. Asemenea particule magnetice erau, așa cum se putea aștepta, bogate în fier. Această substanță bogată în fier era prezentă într-o cantitate enormă. Chiar dacă alții au studiat prezența particulelor bogate în fier în pulbere⁴⁰, m-a surprins să descopăr în această componentă bogată în fier o abundență de particule sferice, unele dintre ele mult mai mari decât cele despre care am vorbit mai înainte. A fost emoționant pentru mine să găsesc pentru prima dată sfere bogate în fier care atingeau un diametru de aproximativ 1,5 mm, într-o mostră de 32,1 grame de pulbere.

Componenta bogată în fier a mostrei de pulbere de la WTC a fost analizată în detaliu cu un microscop cu scanare electronică (MSE) și cu un spectroscop cu raze X cu dispersie de energie (EDS). Folosind microscopul cu scanare electronică, am descoperit că o mare parte din pulberea bogată în fier era de fapt compusă din particule aproximativ sferice... microsferice. Prezența microsferelor metalice presupune că asemenea metale au fost odată topite, iar tensiunea superficială a atras picăturile într-o formă aproximativ sferică. Apoi picăturile topite s-au solidificat în atmosferă, conținând informația că odată au fost topite în formă sferică, pe lângă diverse informații chimice.

Fierul se topește la 1 538°C, iar prezența acestor numeroase sfere bogate în fier implică o temperatură foarte mare. Sincer, mult prea mare pentru incendiile din clădirile WTC, unde carburantul avionului (kerosen), hârtia și mobilele de lemn – și alte materiale din birouri – nu puteau ajunge la temperatura necesară pentru lichefierea fierului sau a oțelului. (Amintiți-vă de soba cu lemne...). Evident, sulfurul elementar întâlnit în termat poate reduce temperatura de topire a oțelului.

Ca de obicei, pentru aceste mici sfere metalice conținute în pulberea de la WTC, căutăm din aproape în aproape posibile explicații. Cauza cea mai evident posibilă este topirea unei cantități enorme de oțel în clădiri, urmată într-un fel sau altul de formarea de minuscule picături de oțel topit. În orice caz, așa cum s-a spus mai sus, oțelul se topește la circa 1 538°C (2 800°F)... și temperaturile din interiorul clădirilor nu erau nici de departe așa de mari pentru a putea topi oțelul și cu siguranță nu să topească acea cantitate enormă necesară să obțină proporțiile observate în pulbere (sau care picurau din Turnul sud înainte de a se prăbuși). Mai mult, am examinat compoziția chimică a numeroaselor sfere bogate în fier și în oțel, iar compozițiile nu sunt deloc aceleași. Oricum, analizând alte sfere mici, nu ar trebui să ne mire să găsim una similară oțelului din punct de vedere al compoziției, acceptând că, pentru a topi oțelul, au fost

40. Ex., <http://pubs.usgs.gov/of/2005/1165/508OF05-1165.htm>.

utilizate încărcături de termat. În acel punct trebuie să găsim fie sferele mici reziduale de oțel, fie acelea de termat.

Este posibil ca aceste picături să provină din aliajul de aluminiu topit (de la avioane) care s-a revărsat peste oțelul oxidat și/sau alte materiale de birou, astfel încât să genereze, într-un fel sau altul, sferele bogate în fier? Am făcut experimente cu fierul topit pe oțel oxidat, adică pe ghipsul sau cimentul fărâmițat (pe oțelul oxidat)... și nu am observat să se formeze picături bogate în fier, nici nu am observat semne de reacții chimice violente⁴¹.

A fost avansată și ipoteza că la *ground zero* a putut fi utilizat termatul în timpul operațiunilor de tăiere a oțelului, pentru a curăța zona. Dar nu a fost oferită nici o dovadă privind o astfel de utilizare a termatului și, pentru ca această ipoteză să fie luată în considerație, cine o avansează trebuie să elaboreze documentația privind utilizarea termatului și să-i arate compoziția... inclusiv KMnO₄, S etc. În acest fel, putem să confruntăm presupusa utilizare a termatului cu ceea ce s-a observat în pulbere. Ceea ce s-a dovedit este că pentru tăierea oțelului la *ground zero* s-a utilizat flacăra oxhidrică.

Mai mult, Janette MacKinlay a recoltat probele în apartamentul său numai la câteva zile după prăbușirea clădirilor, deci orice eventuală sferă de metal topit creată, într-un fel sau altul, de operațiunile de curățenie și ajunsă până în apartamentul său de la etajul patru avea foarte puțin timp pentru a se amesteca cu pulberea prezentă acolo. Aceasta este o obiecție convingătoare la ipoteza contaminării „accidentale” a pulberii pe care Janette a recoltat-o în apartamentul său, chiar dacă termatul a fost utilizat în timpul operațiunilor de curățenie (lucru foarte improbabil, din motive de siguranță/încredere).

Pe lângă aceasta, apartamentul se afla la aproximativ o sută de metri de operațiunile de curățenie, în timp ce în experimentele noastre cu termat, scânteile luminoase (picăturile metalice) au fost văzute deplasându-se numai câțiva metri. Găurile făcute în cele două ferestre distruse ale apartamentului erau de circa șaiszeci pe nouăzeci de centimetri, crescând improbabilitatea ca niște sfere metalice provenite din utilizarea (improbabilă) a termatului la *ground zero* să fi putut intra în apartament în puținele zile înainte de recoltarea pulberii. Mai mult, sferele bogate în fier au fost găsite în pulberea de la WTC la câteva blocuri distanță de *ground zero*, ceea ce elimină într-o manieră substanțială posibilitatea ca aceste mici sfere să fie produse de termatul utilizat la *ground zero*.

Este posibil să calculăm cantitatea de termat necesară generării unei cantități similare sferei bogate în fier din pulberea de la WTC. Într-o mostră

⁴¹ Pentru mai multe informații despre aceste experimente, v.: http://journalof911studies.com/volume/200703/Molten_Aluminum_Poured_onto_Rusty_Steel_by_Wes_Lifferth.pdf și http://journalof911studies.com/volume/200609/Why_Indeed_Did_the_WTC_Buildings_Completely_Collapse_Jones_Thermite_World_Trade_Center.pdf.

de 32,1 grame de pulbere de la WTC, am observat cu ochiul liber două sfere cu aspect metalic, pe lângă sferele mici, de dimensiuni micronice, strânse folosind un magnet. Sferele de un micron s-au dovedit bogate în fier-aluminiu. Greutatea celor două sfere mai mari (0,012 g) găsite în această mostră poate fi folosită pentru a furniza o estimare aproximativă a procentului de sfere bogate în fier conținute în pulbere: $0,012 \text{ g} / 32,1 \text{ g} = 0,04\%$, dacă greutatea pulberii de la WTC era de circa treizeci de mii de tone⁴², conținutul de sfere mici bogate în fier ar fi trebuit să fie de ordinul a zece tone. Este vorba de o estimare foarte aproximativă, bazată pe o mostră mică și este făcută numai pentru a da o idee despre cantitatea de reactivi și produși de tipul termitului care pot fi implicați în cazul nostru. O anchetă care depășește cu mult anvergura acestui articol va examina dovezile de dinainte de 11/9/2001 de diverse tonaje de aluminiu sau pulberi de oxid de fier (și sulf).

Un studiu anterior notează prezența în pulberea de la WTC a unor semnificative „particule metalice (în special Ti și Fe [fier], chiar dacă a fost identificat și Zn, plumb (Pb), Ba și Cu)”⁴³. *Particle Atlas of World Trade Center Dust* al USGS (US Geological Survey) prezintă microdiagrame ale unor sfere mici metalice pe care și ei le-au observat în pulbere (v. în special Fier-03 și Fier-04)⁴⁴.

În reacția termit/termat se produc de obicei multe picături topite care, când se răcesc în atmosferă, formează sfere. Acestea sunt alcătuite în special din fier metalic amestecat cu alte elemente prezente în termit sau în substanțele analoage utilizate. De exemplu, utilizând un amestec de pulbere de aluminiu, fier și sulf, găsim sfere mici produse în reacția termatului. S-a observat că sferele din reacția termatului (folosind metoda EDS cu raze X) conțin vârfuri tari de aluminiu, fier și sulf. (De notat că sferele de fier-aluminiu-sulf din apartamentul lui MacKinlay conțineau cantități slabe de calciu și de aceea este evident că sulful nu provine de la ghips, un material obișnuit pentru construcții). Aceasta este semnătura termatului și vom confrunța sferele generate de termat cu sferele găsite din abundență în pulberea de la WTC.

Mai mult, dacă în amestec se adaugă alți oxidanți, ca oxidul de cupru, permanganatul de potasiu, nitratul de zinc și/sau nitratul de bariu, în acel moment cuprul, potasiul, manganul, zincul și/sau bariul vor avea vârfuri tari de sfere mici metalice produse de termat. În consecință, cu o analiză EDS cu raze X este posibil să se determine exact ce elemente au fost utilizate în amestecul aluminotermic original. Este destul de probabil că pentru

⁴² http://journalof911studies.com/letters/wtc_mass_and_energy.pdf.

⁴³ John K. McGee et al., Chemical Analysis of World Trade Center Fine Particulate Matter for Use in Toxicologic Assessment, *Envir. Health Persp.* 111:973, Iunie 2003.

⁴⁴ <http://pubs.usgs.gov/of/2005/1165/images/>.

distrugerea Turnurilor WTC și a WTC7 au fost utilizate diverse combinații de substanțe analoage termitului, deoarece câteva sfere erau compuse – de exemplu – din Fe, Al, S, în timp ce altele prezentau Fe, Al, S, K și Mn, altele Al, Cu, Fe și așa mai departe... Aluminiul (oxidat) și alte metale (al căror oxid a fost redus) furnizează semnătura fundamentală, adăugând sulf pentru a ușura tăierea oțelului și alți oxidanți pentru a varia viteza de reacție și așa mai departe. Sunt posibile multe variații.

Evident că unele detalii sunt dificil de lămurit de spectrele EDS, cum ar fi tipul precis de oxidant utilizat. (De exemplu, oxid de zinc sau nitrat de zinc?) Nitratul de amoniu folosit ca oxidant poate fi dificil de identificat în reziduurile substanțelor analoage termitului, dar țin să remarc că William Rodriguez a descris un miros puternic de amoniac pe lângă cel de sulf, după ce a scăpat din dărâmăturile Turnului nord (Între noi fie vorba, Rodriguez era ultimul supraviețuitor din acele dărâmături). Pornind, în cea mai mare parte de la cercetările mele personale asupra microsferelor găsite în pulberea de la WTC, Frank Greening a examinat posibilitatea ca percloratul de amoniu să fi contribuit în vreun fel la distrugerea Turnurilor de la WTC și la formarea de sfere bogate în fier în pulbere (tot între noi fie vorba). Însă explicația sa nu ia în considerație compoziția chimică detaliată a acestor microsfele, arătată de măsurătorile EDS efectuate de noi pe mostrele reale de pulbere de la WTC.

Este posibil să determinăm cu certitudine componentele metalice combinate cu sulful. Firește că, datorită naturii reacției termitului și a temperaturii înalte din timpul formării sferulelor, compoziția diverselor metale variază ușor de la o sferă la alta și chiar de la un punct la altul al aceleiași sfere. Dacă totul se efectuează cu grijă, prezența semnăturii reacției aluminotermice este aproape clară; așa cum susține Materials Engineering, Inc. (MEI):

- Atunci când se utilizează substanțele de reacție ale termitului pentru a provoca un incendiu, acestea produc un model de arsură caracteristic și lasă în urmă dovezi. Aceste substanțe sunt aproape unice în compoziția lor chimică, deoarece conțin elemente comune, cum sunt cuprul, fierul, calciul, siliciul și aluminiul, dar și alte elemente neobișnuite, ca vanadiu, titan, staniu, fluor și mangan. În timp ce unele dintre aceste elemente se consumă în incendiu, multe altele rămân în reziduuri...

MEI a realizat o analiză EDS (Energy Dispersive Spectroscopy) pe urme minuscule de reziduu, identificând prezența acestor elemente chimice. Rezultatele, împreună cu probele vizuale de la scena dezastrului, dovedesc, cu o siguranță absolută, prezența substanțelor de reacție ale termitului, indicând deci că incendiul era produs intenționat și nu a fost declanșat de cauze naturale⁴⁵.

⁴⁵ <http://www.materials-engr.com/ns96.html>.

Este de notat că NFPA 921 *Guide for Fire and Explosion Investigations* afirmă clar:

„Din combustibilul original pot rămâne reziduuri neobișnuite. Asemenea reziduuri ar putea deriva din termit, magneziu sau alte materiale pirotehnice”.

Aceasta este procedura standard în investigarea incendiilor și exploziilor..., căutarea de reziduuri de termit. Dar a fost aplicată în cazul „scenei crimei” de la WTC? NIST a fost întrebat:

Întrebare: „Oțelul a fost testat pentru a evidenția prezența de explozibili sau de reziduuri de termit? Combinația dintre termit și sulf (definită termat) «taie oțelul așa cum cuțitul înroșit taie untul»”.

Răspuns: „NIST nu a testat reziduul pentru a căuta dacă aceste substanțe sunt prezente în oțel”⁴⁶.

NIST e neglijent și nu testează reziduul de termit, așa cum pretinde codul NFPA 921. Noi, însă, testăm asemenea reziduuri și invităm și alți cercetători serioși să ni se alăture. Metodele EDS sunt bine fundamentate. Și alte studii ale pulberii de la WTC, ca sondajul USGS sau studiul realizat de R.J. Lee, au demonstrat prezența de sfere metalice în pulberea de la WTC și chiar a sferelor mici bogate în fier. Oricum, originea acestor microsferă rămâne un mister în primele studii, care nu prezintă nici o interpretare cuprinzătoare a ipotezei că, la distrugerea zgârie-norilor de la WTC și în producerea ulterioară de sfere bogate în fier, puteau fi utilizate substanțe analoage termitului.

Termitul-TH3 este o substanță analoagă termitului, conținând sulf și nitrat de bariu, dezvoltată de militari pentru a distruge vehiculele inamice⁴⁷. De obicei, termatul (așa cum este definit aici) combină cu sulf pulberea de aluminiu și fier sau alți oxizi metalici. Reacția termatului se produce foarte repede și, datorită prezenței sulfului, taie mult mai repede oțelul decât termitul. (Sulful elementar generează o temperatură scăzută de fuziune eutectică cu fierul). Având în vedere amestecul de urme metalice prezente în concentrații mari anormale în pulberea de la WTC, ca zinc, cupru, mangan și bariu, și formarea de sfere mici bogate în fero-aluminiu, am avansat ipoteza că s-au verificat importante reacții aluminotermice, având ca ingrediente probabile pulberea de aluminiu, oxidul de fier, oxidul de cupru, nitratul de zinc, sulful și permanganatul de potasiu. Descoperim mai mult studiind sferile bogate în fier găsite în pulberea de la WTC.

În acest articol, voi spune numai că sferile bogate în fier se observă și în pulberea de la WTC și în sferulele produse în reacțiile controlate ale

⁴⁶ http://wtc.nist.gov/pubs/factssheets/faqs_8_2006.htm.

⁴⁷ V. <http://www.dodtechmatch.com/DOD/Patent/PatentDetail.aspx?type=description&id=6766744&HL=ON>.

termatului. Detaliile cu privire la sferele mici și confruntările nu fac obiectul acestui articol, dar sunt accesibile mie și echipei noastre de cercetători și vor apărea într-un articol iminent. Este important să luăm în considerație informațiile oferite de aceste microsferă, topite în prealabil, găsite din abundență în pulberea de la WTC, deoarece dezvăluie mult din ceea ce s-a întâmplat în acea zi fatidică.

Concluzie

În concluzie, vreau să subliniez că în prezent multe persoane competente colaborează la căutarea adevărului cu privire la evenimentele din 11 septembrie 2001 și la posibilitatea implicării interne în aceste incidente. De exemplu, pe site-ul [journalof 911studies.com](http://journalof911studies.com) există deja mai mult de treizeci și cinci de lucrări evaluate de experți.

În plus, doresc să adaug convingerea mea că aceia care cercetează 11 septembrie nu trebuie să adopte o poziție defensivă, pornind de la ipoteza că suntem numai victime într-un joc brutal de șah. Dimpotrivă, putem împărtăși cunoștințele dobândite în urma acestor probe, care, împreună, lasă să se înțeleagă că în spatele evenimentelor de la 11 septembrie este mult mai mult decât ne-au spus guvernul american și mass-media⁴⁸. Mulți dintre noi observă prezența unei Surse mai înalte care ghidează cercetarea noastră și eforturile pentru pace.

Sunt încrezător că, lucrând împreună și căutând faptele cu hotărâre, vom reuși să descoperim adevărul despre 11 septembrie. Dacă intrăm în acțiune înainte de următoarea serie de restricții împotriva libertății noastre, vom fi în măsură să obținem dreptate și pace⁴⁹.

⁴⁸ Să încercăm să fim activi și întreprinzători... Putem reduce dependența noastră de sistemul globalizat, renunțând la datorii și păstrându-ne economiile în cooperative locale de credit și în casele noastre. Putem reduce utilizarea cărților de credit și să creăm rezerve de alimente, bani lichizi și apă. Trebuie să privim la valorile noastre interioare; în loc să ne temem de teroriști (externi și interni), putem favoriza colaborarea, împărtășirea și asistența și între timp să construim infrastructurile locale în comunitățile noastre. Putem să ne strângem în jurul Constituției Statelor Unite și al Convenției de la Geneva și al altor bastioane de civilizație și libertate umană din toată lumea. Susțin folosirea exclusivă a metodelor pacifiste și respectul tuturor religiilor și grupurilor etnice, musulmani, evrei, creștini, hinduși și toți ceilalți.

⁴⁹ V. <http://journalof911studies.com/letters/c/what-are-the-goals-of-the-911-community-by-steven-jones.pdf>.

Franco
CARDINI
Marina
MONTESANO

NEOCON

Politica, cultura, afilierea mișcării neoconservatoare

„În timp ce ne îndreptăm spre a treia aniversare a declanșării războiului din Irak, pare foarte puțin probabil că istoria va aprecia favorabil atât intervenția, cât și ideile care au animat-o. Administrația Bush, intervenind în Irak, a creat o profeție care se va adevăra de la sine: acum Irakul a înlocuit Afganistanul ca un magnet, devenind un teren de antrenament și o bază operațională pentru terorismul jihadist, cu multe obiective americane asupra cărora să tragă. Statele Unite au încă posibilitatea să creeze un Irak democratic, dominat de șiiți, dar, în anii următori, noul guvern va fi foarte slab; golul de putere rezultat va ademeni influențele străine din țările vecine Irakului, inclusiv Iranul. Pentru poporul irakian, sunt clare beneficiile de pe urma îndepărtării dictaturii lui Saddam Hussein și poate vor avea loc și anumite evoluții pozitive în Liban și Siria. Dar cu adevărat este dificil ca aceste evoluții să poată justifica sângele și finanțele pe care Statele Unite le-au cheltuit până acum în aceste scenarii.”

Cel care a scris aceste fraze reprezentând începutul unui articol apărut în *New York Times Magazine*, din 19 februarie, este unul dintre cei mai cunoscuți istorici americani ai mișcării neoconservatoare; este vorba de Francis Fukuyama care, în 1992, a publicat o carte, pe cât de celebră, pe atât de criticată, *Sfârșitul istoriei*¹, în care se prezicea că Noua ordine mondială, obținută după dizolvarea URSS, ar trebui să ducă lumea către un echilibru transnațional acceptat în comun de toți: democrația liberală. La cincisprezece ani distanță, același Fukuyama a semnat un articol intitulat, aproape ca un necrolog, *După neoconservatorism* (mai târziu detaliat într-o carte: „America la răscruce. Democrația, puterea și moștenirea neoconservatorilor”)², care este semnificativ pentru felul în care intelectualii americani, care inițial au privit cu bunăvoință proiectul lui Bush de a „exporta democrația”, sunt acum nehotărâți și confuzi în legătură cu ce să facă; și simțind că vântul se schimbă, preferă să nu mai adere la teoria pe care odată au susținut-o.

¹ Francis Fukuyama, *La fine della storia*, Rizzoli, Milano, 2003.

² *America al bivio. La democrazia, il potere e l'eredità dei neoconservatori*, Lindau, Torino, 2006.

Dar este vorba de o criză adevărată? Sau, mai bine zis, o criză pe planul consensului în mișcarea neoconservatoare va corespunde cu o schimbare în politica Statelor Unite? Scriind într-un moment în care crizei din Irak și Afganistan riscă să i se alăture aceea din Iran (și nici măcar nu se întrevede o soluție posibilă pentru cea israeliano-palestiniană), este dificil de exprimat o părere definitivă în acest sens. Pe lângă aceasta, nu trebuie să uităm că destinele mișcării nu se joacă numai în politica externă. Cu ocazia alegerilor care au condus la obținerea unui al doilea mandat, atunci când 11 septembrie devenise un argument de importanță minoră comparativ cu trecutul, guvernul Bush și strategii săi electorali au reușit să ascundă problemele și insuccesele interne și externe în spatele apelului etico-religios susținut de multe biserici creștine (parțial și de cea catolică): lupta împotriva avortului, căsătoriile între persoane de același sex, chiar și predarea în școli a teoriei evoluționismului și a teoriilor derivate. Noua căutare de valori fundamentale cu impact a venit în ajutor proiectului *neocon* care continuă să se bazeze pe sinteza dintre formularea reînnoită a principiului de „destin manifest” al Statelor Unite și teza, dragă multor neoconservatori de sorginte troțkistă, că acum lumea nu mai trebuie privită, ci schimbată. Poate chiar cu forța, legitimată de formula „exportarea democrației”.

Aceste aberații au făcut carieră și au găsit în întreg așa-zisul „Occident al nostru”, și chiar dincolo de acesta, susținători entuziaști, emuli, asociați în afaceri, complici și inși târâți de spiritul de turmă, pentru că în aceeași Europa intraseră în criză toate valorile pe care eram obișnuiți să le considerăm caracteristice și indispensabile pentru democrația noastră modernă, asociată (într-un mod aparent solid) ideii de progres, toleranță, relativism etic, principii care apar azi ca fiind greșite și anulate în fața aroganței individualismului neoliberal și al „turbocapitalismului”, pe de o parte, și a ferocității fundamentalismului religios, pe de altă parte (și ținem cont că, pe lângă fundamentalismul musulman există și unul creștin, unul ebraic, unul hindus etc.). Fundamentalisme care, printre altele, prin maniheismul lor brut și violent, au avantajul de a propune o cheie de interpretare simplă, clară „occidentalului” dezorientat, care a pierdut vechile puncte de referință, permițându-i să aleagă „de partea cui să stea” și furnizându-i, prin urmare un surogat tragic și periculos în locul ideilor care poate ar fi fost odată definite drept certitudini spirituale (sau ale vechilor ideologii).

Dar cum am putut să ajungem în acest punct? Ce ne-a redus așa? Timp de multe decenii am fost convinși – cine nu era, se prefăcea că e – că „Occidentul nostru” s-a fondat pe valorile de pace, toleranță, refuz al violenței. Apoi s-au întâmplat multe lucruri: sfârșitul perioadei de echilibru brutal dintre cele două Superputeri, prin prăbușirea uneia dintre acestea, criza de valori a acelor care au făcut într-un fel referire la aceasta. Între timp, încetul cu încetul,

dezamăgirea, odată cu „certitudinea rațiunii”, și multe alte iluzii s-au prăbușit. Un faliment etic și cultural. Odată dispărute certitudinile, anulate ideologiile, istoria golită de sens, părea că nouă, „occidentalilor”, nu ne-a rămas decât ceea ce ne imputau fundamentalistii islamici: hedonismul și individualismul.

Dar din criza valorilor așa-zisului „Occident al nostru”, în special din criza de încredere în forța rațiunii și din tentația de a se refugia în „valori puternice”, consecință a primei crize, derivă unul dintre cele mai grave riscuri pe care îl înfruntă lumea de azi. Se poate trage concluzia că, de fapt, cea care a intrat într-adevăr în criză este adevărata forță a Modernității occidentale, aceea pe care neoconservatorii și acoliții lor o definesc cu dispreț ca „relativism”: capacitatea de a ne confrunta cu ceea ce este diferit, fără a ceda tentației de a ne simți superiori, luciditatea care ne permite să diferențiem superioritatea economică, tehnologică - poate și cea socio-politică - de superioritatea *tout court*³, aceea pe plan civil și cultural; aceea care odată ar fi fost definită cu adjectivul „spiritual”. Dar tocmai aceasta este ideea: relativști la modul serios – în sensul pe care Claude Lévi-Strauss îl dă termenului – nu am fost niciodată. Capacitatea de a asculta, de a interpreta și de a încerca să înțelegem punctele de vedere ale altcuiva, „motivele ascunse” ale altor culturi, de a respecta vocile diferite de a noastră, ierarhiile de valori fondate pe principii de alt tip, tradițiile de origine diferită. Marea lecție pe care ne-a împărtășit-o în urmă cu jumătate de mileniu Nicolaus Cusanus, în *De pace fidei*.

Are dreptate Massimo Fini, într-unul dintre aforismele sale neacceptat aproape de nimeni, dar devenit celebru: de mai bine de două secole, Occidentul faustian s-a modelat pe autodefiniția lui Mefistofel, dar inversând termenii. Acesta vrea numai Binele și se arată capabil să realizeze numai Răul. Și nu pare să-și dea seama, deoarece în realitate nu acceptă să caute o cale de ieșire din vechea sa schizofrenie: pe de o parte a elaborat o etică și un drept fondate pe libertățile individuale și Drepturile Omului, pe de altă parte a urmat sistematic o politică și o economie mondiale nu mai puțin constant fondate pe propria Voință de Putere. În spatele aceleiași convingeri autoreferențiale că libertățile individuale și Drepturile Omului sunt „valori universale” era și Voința de Putere, sub forma de convingere că valorile elaborate de noi sunt cu siguranță și evident cele mai bune, că toate celelalte culturi și toate celelalte popoare vor fi nevoite, mai devreme sau mai târziu, să se conformeze pentru că într-acolo duce sensul istoriei.

După noiembrie 2004 și reconfirmarea republicană, cineva a observat că Bush a urmat un program mai moderat, atât în politica internă, cât și în cea externă, astfel încât să câștige pe planul economico-social intern simpatia unei părți a electoratului lui Kerry și să ajungă, pe planul diplomatic extern, la o

³ Pur și simplu, în franceză în original. (n.tr.)

perspectivă într-adevăr multilaterală. Dar lucrurile s-au îndreptat într-o cu totul altă direcție, sub ochii tuturor: sunt prea multe interesele care determină SUA să persiste în direcția aleasă. Atât de multe, încât ar fi momentul să ne întrebăm dacă politica din Statele Unite s-ar fi putut îndepărta substanțial de acest *trend* în cazul în care la Casa Albă ar fi ajuns senatorul J.F. Kerry. Și, pentru a fi mai clari, dacă în fond mișcarea *neokon* este într-adevăr o formă de gândire politică sau, mai degrabă, expresia pur și simplu a intereselor care – având în vedere situația economică mondială și internă – au devenit vitale pentru Statele Unite.

Semnalele de îmbunătățire în economia Statelor Unite în perioada 2004–2005 – care nu par de altfel să reducă nici inegalitățile sociale puternice, nici neajunsurile categoriilor sociale mai puțin înstărite – sunt toate profund legate de relansarea producției și investițiilor datorate „economiei de război” și menținerii politicii de impunere a dolarului ca monedă unică de schimb în tranzacțiile internaționale, precum și puternica sa depreciere care (într-un sens principal, dacă nu chiar exclusiv antieuropean, de război economic împotriva euro) a favorizat exporturile Statelor Unite, de altfel limitate substanțial la tehnologie: din moment ce SUA acum nu mai produc altceva (cu excepția diferitelor mărfuri care, chiar dacă nu provin din SUA, au *tag*⁴ de Statele Unite sau sunt legate de dolar). Se uită, de altfel, că o asemenea politică a determinat printre altele o sărăcire obiectivă a țării în ansamblu, din cauza *outsourcing*⁵-ului, adică practica de transferare a activității industriale (dar și a celei terțiare) dincolo de granițele naționale, acolo unde costul forței de muncă este mai mic. Ceea ce întărește clasa elitelor antreprenoriale și economice, dar face să dispară locuri de muncă în interiorul Statelor Unite, sărăcește clasa medie, o micșorează și o îndreptă spre calea unei proletarizări progresive și acum ireversibile. În cele din urmă, nu trebuie pierdute din vedere alte aspecte critice ale situației americane, cărora Bush nu numai că nu le-a găsit rezolvarea, dar a și contribuit la agravarea lor. Ne referim la faptul că, așa cum deja s-a spus, SUA sunt acum țara cu datoria publică și comercială cea mai mare din lume și cu deficitul bugetar cel mai mare pe plan mondial. Acești factori negativi sunt echilibrați pe moment de monopolul aproape total al Statelor Unite în domeniul tehnologiei și de dominarea incontestabilă a finanțelor lor; așa cum a remarcat Alain Minc, în *Ce monde qui vient*⁶ (Această lume care vine), „permite să dirijeze fluxurile financiare în avantajul unei economii bulimice” care înghite fără încetare capital străin.

În *La croisade des camelots*⁷ (Cruciada cameloților), Christophe Grauwin

4 Etichetă, în engleză în original. (n.tr.)

5 Externalizare, în engleză în original. (n.tr.)

6 Grasset, Paris, 2004, p. 26

7 Fayard, Paris, 2004.

a prezentat, folosind sursele oficiale date de „Center for Public Integrity”⁸, liste impresionante cu nume de companii interesate de „reconstrucția” din Irak și afacerile făcute cu departamentul Apărării, lista cu membri ai guvernului Bush sau diverși colaboratori ai unor astfel de companii finanțați și/sau retribuiți în diverse moduri și cu sumele investite și câștigate printr-o încrengătură de rezoluții publice și consultanțe care fac să pară derizorii scandalurile italiene privind diferitele „conflicte de interese”. Este implicat tot Almanahul Gotha al multinaționalelor: Lockheed Martin (administrată, între 1994 și 2001, de doamna Lynne, consoarta vicepreședintelui Cheney), Boeing (finanțatoare a societății Trireme, al cărei director este Richard Perle), Northrop Grumman, General Dynamics (care a cumpărat Gulfstream, societate al cărei administrator era Rumsfeld, care se pare că a câștigat aproximativ trei milioane de dolari în 1999), Raytheon (pentru una dintre filialele căreia, Hughes Electronics, a lucrat, în 2000, Paul Wolfowitz, câștigând 300 000 de dolari), United Technology și, evident, Halliburton legată de Dick Cheney.

Totuși, cineva a crezut, sau a vrut să creadă, sau a încercat să-i convingă pe ceilalți că a doua victorie electorală a lui George Bush Jr. a fost datorată într-un fel și „trezirii creștine”, „bătăliei pentru valori”. Fără îndoială, așa cum s-a afirmat, a fost foarte eficient angajamentul propagandiștilor și al telepredicatorilor care au știut, printre altele, să lege abil cauzele în discursul lor pestriț: este evident că angajamentul împotriva avorturilor și căsătoria între persoane de același sex nu prea au de-a face cu ocupația Irakului, cu excepția situației în care nu se pun ambele în slujba mulțumirii adevărate, într-o subterfugiu retoric comun, sub denumirea comună de „bătălia pentru Creștinătate” (ceea ce, la rândul său, este oricum altceva, din cealaltă colosală păcăleală a „ciocnirii civilizațiilor”). Dar nici această ordine a problemelor nu trebuie să ne păcălească. Sub carapacea credinței, câștigurile și profiturile cresc. Apropierea dintre unele multinaționale și unele organizații religioase e o stare de fapt: aceasta s-a întâmplat în regia unor importante organizații nonprofit, ca Fellowship of Christians and Jews. Eric Laurent, în cartea sa Puterea ocultă a lui George W. Bush⁹, ne prezintă o listă întreagă.

Unul dintre principalii gânditori catolici din mediul *neoon*, Michael Novak, nu este deloc distrat atunci când lasă să-i scape în cartea sa, Experimentul american¹⁰, că „majoritatea americanilor este alcătuită din investitori, din moment ce toți aceia care și-au planificat polițe de pensii private, pe lângă marea de lucrători sindicalizați, depind de starea de sănătate a fondurilor și de investițiile efectuate”. Ceea ce înseamnă că – în afară de

⁸ Centrul pentru integritate publică, în engleză în original. (n.tr.)

⁹ *Il potere occulto di George W. Bush* Mondadori, Milano, 2003.

¹⁰ *L'esperimento americano*, Ares, Milano, 2003.

imensa legiune de săraci din cei mai amărâți, aproape douăzeci de milioane în SUA, cam 5% – majoritatea largă a americanilor este, în mod dramatic, prizoniera bursei și a fluctuațiilor sale. Este vorba de investitorii mici și foarte mici care, aparent, sunt avantajați de reducerea taxelor preconizată de Bush sau au sperat să obțină dacă nu avantaje, măcar o relaxare financiară: iluzia eternă a micilor și foarte micilor burghezi liberali și liber-schimbști împotriva intereselor proprii. În realitate, se știe foarte bine că acele reduceri, cântărind dezastruos în balanța federală, au sfârșit prin a lovi foarte dur și profund tocmai clasa medie și pe cei cu venituri mai mici, dar satisfăcătoare. Numai că propaganda electorală simplistă a lui Bush, susținută de puternica Christian Coalition a lui Pat Robertson care a renunțat pentru aceasta la discursul său violent anticatolic tocmai pentru a strânge și voturile catolicilor a dat roade. Trăiască președintele care ne apără de terorism, este stegarul civilizației creștine și ne reduce taxele!

Echipa învingătoare nu se schimbă sau se schimbă într-atât cât să permită să acționeze mai rapid și coerent. Deci pleacă Powell, rămâne Rice și tot înainte, în politica internă, pe calea liberalizării și a reprimării libertății cu pretextul *struggle against Terror*. Este adevărat că John Ashcroft, părintele nefastului *Patriot Act* din octombrie 2001, a fost „scos la pensie” de șeful său, dar linia trasată rămâne aceeași. Este de ajuns să citim durul *j'accuse*¹¹ formulat de Geoffrey R. Stone de la Chicago University, *Perilous Times*¹², pentru a ne convinge că acela a fost pântecul malefic din care au apărut toți fiii monstruoși, care au impus o tăcere asurzitoare – după revelațiile din primele zile – în legătură cu ororile din închisoarea de la Abu Ghraib și cu scandalul internațional privind încarcerările ilegale de la Guantanamo. Reducerea libertăților în Statele Unite și în lume din cauza politicii guvernului lor pare cu atât mai alarmantă, dacă se iau în considerație fenomene ca sistemul de încarcerare, militarizarea poliției, controalele din ce în ce mai dure și îngrădirea informației, sistemele de spionaj generalizat, cum este Echelon. În cazul în care se combină aceste date cu acelea rezultate în urma modificării caracterului etno-antropologic al imigrației în SUA – acum în principal hispano-american și asiatic – provenită din țări în care drepturile omului și sensibilitatea politică-socială nu sunt foarte dezvoltate, rezultă un cadru dominat de creșterea insensibilității în fața temelor de coparticipare democratică: distanța față de Europa a crescut ulterior, amplificându-se posibilitatea unei involuții a autorității în țara „care nu a cunoscut niciodată dictatura”. „Guantanamo este o excepție sau o anticipare?” se întreabă Alain Minc¹³.

¹¹ Eu acuz, în franceză în original. (n.tr.)

¹² Norton, New York, 2004.

¹³ *Ce monde qui vient*, cit., p. 17.

Consimțământul tacit în fața nebuniei politicii neoconservatoare riscă să arunce în umbră proiecte noi și mârșave. De mai multe luni, în Statele Unite și în Europa, observatori, în niciun caz obiectivi și dezinteresați, insistă asupra „riscului unui nou holocaust”. Așa cum se știe, expresia apare în cartea *Those who forget the past*¹⁴ (Cei care uită trecutul), scrisă de jurnalistul Ron Rosenbaum, care a strâns în acest volum articole pe tema unei noi amenințări care se abate asupra lumii ebraice și în special asupra Israelului. Atenție, nu este vorba de tema perspectivelor de durată sau chiar de consolidare odioasă a antisemitismului în lume, un monstru infam împotriva căruia vigilența nu va fi niciodată suficient de dură și de riguroasă. Aici, tema este mai subtilă și în același timp îngrijorătoare. Pornește de la luarea în considerație a faptului că în lumea arabă și musulmană se retipărește *Mein Kampf* și chiar nefasta falsificare țaristă a *Protocoalelor Înțelepților Sionului*: publicații care se pare că generează un anumit interes, iar simpla lor circulație este, în sine, un fapt de o gravitate extraordinară, cu toate că, până acum nu păreau să fie credibile din nici un punct de vedere. Astfel că denunțului acestor strădanii, i se alătură din ce în ce mai mult, în America și în Europa, constatarea că programul de dezvoltare nucleară a Iranului sau deținerea armamentului nuclear de către un Pakistan fundamentalist ar putea constitui un pericol pentru Israel. Trebuie observat că în susținerea acestei teze se aduc argumente destul de slabe și fără substanță, cum ar fi invocarea unor „anumiți” predicatori care în „anumite” moschei iraniene, au legat programul nuclear al guvernului lor de perspectiva unui atac împotriva statului ebraic. Constatarea acestor fapte, lipsită de o introducere în context, care să ne dovedească greutatea efectivă și încărcătura cantitativă, însoțește preocuparea crescută pentru reluarea programului nuclear iranian, începând cu iulie–august 2005, după victoria în alegeri, în acea țară, a candidatului pe care mass-media occidentală se grăbește să-l definească rapid „ultraconservator”. A fost în mod conștient subevaluată, dacă nu chiar ascunsă, o informație obiectivă de o oarecare importanță: că Iranul își reluse, în vara anului 2005, programul nuclear, sub controlul observatorilor de la Națiunile Unite, după eșecul medierii franco–anglo–germane și că presiunile americane pentru acest eșec au fost destul de suspecte.

Prezentul, având în vedere atitudinea diplomației de la Washington, ne obligă să ne întrebăm dacă e întâmplător faptul că sfetnicii președintelui Bush, aceiași care în trecut au construit castelul de minciuni acreditând pretextul „armelor de distrugere în masă”, util pentru a ataca Irakul în februarie–martie 2003, nu se gândesc să repete jocul în dauna Iranului sau poate chiar, mai mult, a Siriei. Un nou capitol al Războiului Infinit, care fusese deja programat de semnatarii PNAC în 1997 și a cărui realizare a fost lansată sistematic, imediat după fatidicul 11 septembrie, dar s-a oprit,

¹⁴ Random House, New York, 2004.

având în vedere eșecul „păcii irakiene” din primăvara anului 2003. Acum însă, *Totentanz*¹⁵, partitura folosită de consilierii neoconservatori ai lui Bush, s-ar putea relua.

Dacă de la motivele și scopurile politico-economice urmărite de neoconservatori trecem la planul cultural, remarcăm că Occidentul a trecut poate prea ușor peste ceea ce americanii numeau un nou „curent puternic”. În 17 mai 2005, unul dintre cei mai cunoscuți teoreticieni americani ai curentului neoconservator și consilier al președintelui Bush, Michael Ledeen, a discutat în contradictoriu, la Florența, despre Machiavelli, care este – după cum spunea el – un om de cultură. Poate nu s-au spus multe lucruri noi, în acel sediu, cu privire la sistemul de gândire al lui Machiavelli. Dar s-au aflat multe lucruri cu privire la utilizarea politicii lui, a principiilor lui și a unei interpretări centrate pe *Realpolitik*, care se face în Statele Unite ale Americii de către mediile neoconservatoare. Nu este vorba de un caz unic. Ajunge să aruncăm o privire la numărul din luna martie 2004 al revistei *Palomar*, unde la pp. 97–103, Daniela Coli descrie o politică a Statelor Unite fascinată de Machiavelli și de Hobbes, pentru a ne face să înțelegem, „când se sfârșește noaptea”¹⁶. Între timp, numărul din 23 aprilie 2005 al *Il Domenicale*, ziarul de cultură al lui Dell’Utri, stabilește termenii pentru *status quaestionis*, publicând un text scris de Hans J. Morgenthau despre *Politica, male necessario* (Politica, rău necesar), extras din volumul *L’uomo scientifico versus la politica di potenza* (Omul de știință versus politica de putere, editat de revista de cultură *Ideazione*). Aici omul politic de origine evreiască, naturalizat american, influențat de Weber și Nietzsche, își lansează săgețile împotriva scientismului, pacifismului, moralismului politic, internaționalismului umanitar, politicilor de planificare socială și „bunătăților” de orice fel, în numele realismului politic și al „caracterului tragic al condiției umane”, care presupune ca omul să fie întotdeauna distrugător pentru ceilalți semeni și care chiar atunci când vrea să fie înger, nu-și poate depăși condiția de agresor crud.

În acest fel, învinge cel mai puternic. Azi ar trebui să ne rugăm la politica multinaționalelor și superputerilor care le sunt comitet de afaceri, o știm bine. Afirmației că trebuie să fim egoiști deoarece altruismul nu duce nicăieri, eram obișnuiți să-i opunem caritatea creștină. Cât privește justiția, e mai bine să nu mai vorbim. Ne obișnuiserăm și cu apelul la complicitatea domnului Mandeville pentru a explica că egoismul se traduce mereu în avantaje pentru toți și că, la urma urmei, viciile private sunt destinate a se transforma în virtute publică, dacă aceasta „produce bogăție” (poate ar trebui explicat pentru cine o produce, care sunt costurile pentru toți și cum se

¹⁵ Dansul morții, în germană în original. (n.tr.)

¹⁶ În original, *a che punto e la notte*, titlul unui film din anul 1995. (n.tr.)

distribuie și se gestionează...). Pentru a ajunge la acestea nu ne-am fi așteptat ca „în pragul mileniului trei, când credeam că dictatura fascistă ne vaccinase împotriva unor astfel de aberații, să ne supunem caricaturilor semidocte ale lui Machiavelli, Hobbes și Nietzsche. Ar trebui să ne indignăm, patetici ce suntem, ar trebui să strigăm că este prea mult: dar, vai mie, așa cum se obișnuiește să se spună, întotdeauna este loc de mai rău.

Ne amuzăm să urmărim echilibristica bibliografică a Noii Extreme Drepte din Statele Unite și a multor emuli și susținători italieni, și unii și alții dorind să-și construiască o ideologie și să arate mușchii unei culturi despre care mulți dintre ei considerau că fusese prea mult timp negată și oprimată de „dictatura intelectuală” a stângii. Machiavelli, Hobbes, Burke, De Maîstre, Léo Strauss¹⁷ și așa mai departe, citând, acumulând, revendicând o galerie ilustră de predecesori luați cu împrumut, citați pe diagonală, pare-se, și înrudiți la grămadă.

Sincer, ar putea părea de neînțeles la ce mai poate servi cu adevărat un lucru care are aerul unui supermarket cultural decorat în grabă, dacă nu pentru a crea un alibi tocmai bun de folosit pentru novicii convertiți recent la neoconservatorismul liberal și poate pentru aceia proveniți din tradiționalismul catolic, din laicismul radical sau din extrema stângă. Ne-am putea duce cu gândul la dorința, un pic patetică, de a-și crea, cu orice preț, un *pedigree* cultural. În schimb, lăsând propaganda la o parte, lucrurile stau cu totul altfel și nu sunt deloc atât de nevinovate. În ceea ce privește realitatea italiană, ajunge să aruncăm o privire la proliferarea „revistelor culturale” finanțate în diverse moduri de fostul guvern condus de Berlusconi sau create folosind spațiile și fondurile publice gestionate de colaboratorii săi, introduși în realitatea instituțională, prin diferitele Centre de Studiu care adesea corespund unei simple etichete – uneori ajunge un nume de firmă agățat la intrare, un apartament de două camere închiriat, o adresă de Internet și jocul este făcut – dar care trimit o mână de „experți” la show-urile de la RAI și Mediaset, la universitățile private, la societățile de consultanță guvernamentală. Dacă luăm toate acestea în considerație, lucrurile devin mai clare. Guvernul de centru-dreapta din perioada 2001–2006 și departamentele din subordinea lui imediată erau pline – cu unele excepții – de diletanți travestiți în experți improvizați și de consultanți străini din lumea universitară și culturală, dar care uneori intrau mai mult sau mai puțin cu abilitate în contact cu sectoarele unei astfel de lumi (rămânând, la rândul lor, grație oportunității, în joc) sau care furau de acolo, cu un cinism imperturbabil, tot ceea ce se putea. Cu siguranța că acela era „momentul lor de grație”, care nu se va mai repeta.

¹⁷ Pentru acest protagonist nou al curentului de gândire neocon cfr. D. Tanguay, Léo Strauss. Une biographie intellectuelle, Grasset Paris 2003.

Dar, atenție, nu este deloc cazul să tratăm cu ușurință cele întâmplate, pentru că toate acestea au lăsat o urmă în cotloanele ascunse ale instituțiilor. Nu ne-am aflat deloc în fața unui *divertissement* pentru oamenii cu putere, care știau bine cât era de important să ne dea, din când în când, câte o ploaie de cultură, și nici în fața unui *bricolage* improvizat pentru o persoană cu putere de decizie, un pic răsfățată, căreia îi plăcea să creeze atmosferă în saloane, dar era prea leneșă sau prea dezorientată cultural să poată face așa ceva fără studiu, cu atât mai puțin să reușească să organizeze o politică culturală care să servească intereselor sale. Sau mai bine: este posibil să se fi prezentat ambele situații pe ici - pe colo, însă amenințarea provine din altă parte și a lăsat în urmă sechele. Ideea este că am primit când cu ușurință, când cu neliniște, când cu o curiozitate un pic distrată așa-zisul „neoconservatorism” al Statelor Unite, privilegiindu-i rădăcinile ideologico-politice și publicistice sau cele care păreau a fi așa ceva. În realitate, ne aflăm în fața unui fenomen filozofic care, la unii autori, poate fi de calitate mediocră, dar care în sine se inspiră dintr-un program foarte riguros pe plan tehnic și conceptual.

De fapt, obiectivul *neoon* constă în „absolutizarea” principiului „Drepturilor naturale inalienabile ale Omului”, în a-l sustrage coroziunii criticii și evenimentelor istorice și de a stabili ca fiind ireversibilă și incontestabilă paradigma procesului istoric de afirmare a liberalismului și a liber-schimbismului ca „dinamică a libertății”, pe drumul deschis de John Locke și de părinții fondatori ai Statelor Unite ale Americii.

Neoconservatorismul, care se naște ca reacție la totalitarismul național-socialismului și comunismului, continuă lupta sa împotriva oricărei forme de „barbarie” și de „tiranie”, rezervându-și dreptul de a defini ce înseamnă exact să fii „barbar” sau în ce mod se organizează un regim „tiranic”. Este un aspect foarte important al ideologiei și propagandei neoconservatoare această „luptă împotriva tuturor dictaturilor” care se prezintă ca fiind intransigentă și de aceea se sprijină pe practica „exportului de democrație”. Se știe însă că practica diplomatico-militară a Statelor Unite aplică de multă vreme o metodă asemănătoare cu aceea a lui Hermann Goering, cel care, după cum se știe, hotăra cine era evreu și cine nu. Guvernele americane s-au luptat cu dictatori, dar tot ele decid cine este dictator și cine nu. De exemplu, Saddam Hussein, din „războiul uitat” al anilor optzeci, putea să gazeze kurzi și să persecute șiiți, dar rămânea președintele unei țări prietene, laice, progresiste, poate „autoritară” la maxim (s-ar fi putut vorbi de o „dictatură pentru dezvoltare”). Aceasta este o tactică veche care s-a aplicat în cazul lui Noriega, Pinochet, Suharto, Saddam, Musharraf și alții.

Mișcarea *neoon*, opunându-se oricărei forme de „relativism”, țintește impunerea universală a libertății și a păcii, o nouă formă laicizată – deși

ici-colo este menționat Dumnezeu – a principiului *compelle intrare*¹⁸ din memoria creștină, susținută de convingerea de a fi de partea dreptății și a adevărului. Cu această mulțime de idei, neoconservatorismul își face loc în Europa. Să lăsăm la o parte conversiile relative și neașteptate ale unora dintre politicienii și jurnaliștii noștri: să ne gândim, de exemplu, la atitudinea lui Yves Roucaute, profesor la Universitatea din Paris X-Nanterre, care a trecut de la stânga gramsciană¹⁹ la neoconservatorismul considerat de el marele inamic al „reacționarilor de dreapta și de stânga” și pus sub tutela „Principiului speranței” ca filozofie a fericirii, așa-zisul „singularism”. În lumina acestor supoziții, novicele ex-gramscian afirmă legitimitatea unui nou concept de „război just”, reprezentat de lupta împotriva „relativismului”, adică împotriva oricărei forme de înțelegere și legitimare a teoriilor și formelor de cultură diferite de cele care au condus la afirmarea individualismului liber-schimbist²⁰. Cu alte cuvinte, suntem în fața construcției sistematice a unui nou tip de totalitarism de sorginte etern iacobină, deși iacobinismul este, din punct de vedere pseudoistoric nominalist, privit ca fiind unul dintre cei mai mari inamici istorici ai curentului de gândire *neocon*. Acesta va reconstitui poate acea *glorious revolution*²¹ engleză și „revoluția americană”, creând o opoziție schematică, artificială, dar uită de legăturile efective reciproce care au existat. Acest iacobinism etern presupune laicizarea dogmei occidentocentrice și liberal-liber-schimbistă – nu erau oare „barbarii” și „tiranii” inamicii lui Saint-Just? – care demonizează ca fiind „relativistă” orice formă de organizare sau curent de gândire diferite de acelea pe care le-au ales drept paradigmă și care vrea să monopolizeze căutarea binelui pe acest pământ, stigmatizând ca „barbar” sau „tiranic” orice alt sistem de gândire și de credință religioasă, civilă sau socială.

Să nu glumim cu aceste exigențe, să nu le subapreciem, să nu ne lăsăm păcăliți de slăbiciunea lor conceptuală intrinsecă. După „curentul de gândire slab” am ajuns la „curentul de gândire vid” care este mai puternic în măsura în care pretinde să confere legitimitate intelectuală forței banului, pieței și armelor manevrate de *elites* financiare și antreprenoriale. Adică ale acelor

¹⁸ Silește-i să intre, în latină în original. Cuvintele provin din Evanghelie (Luca XIV, 23), dar sunt citate în latină deoarece își datorează popularitatea Bisericii Catolice, care le-a folosit în limba latină. De-a lungul vremilor, pe aceste două cuvinte dintr-o parabolă, s-au întemeiat multe persecuții religioase, încercări de a-i constrânge pe cei de altă credință să treacă la catolicism. Laicii întrebuintează însă expresia când consideră că trebuie folosite forța, constrângerea, violența, pentru a sili pe cineva să facă un lucru socotit a fi spre binele lui. (n.tr.)

¹⁹ Antonio Gramsci (23 ianuarie 1891 – 27 aprilie 1937), scriitor, om politic și teoretician politic italian, membru fondator și lider al Partidului Comunist Italian. (n.tr.)

²⁰ Le néoconservatisme est un humanisme, PUF, Paris, 2005.

²¹ Revoluția glorioasă, în engleză în original. (n.tr.)

care dețin direct pârghiile de manevrare a guvernelor superputerilor și ale multor țări din Occident.

Pe scurt, proiectul neoconservator este clar și-și arată de-acum „îndepărtatele” (numai de câteva decenii) origini ideologice ale inițiatorilor săi, care își au originea în marxismul troțkist. Adepții *neocon* și-au însușit vechiul principiu marxist conform căruia nu mai e de ajuns să contemplăm lumea, trebuie să o schimbăm. Aceasta a fost poate chiar de la începutul primului său mandat, sau cu siguranță imediat după 11 septembrie 2001, proiectul echipei guvernului și puterii conduse, cel puțin din punct de vedere instituțional, de George Bush. Aceștia sunt realizatorii unui proiect care, că vă place sau nu, este definit ca „revoluționar” în interiorul societății americane, să facă din *States* o „societate de proprietari”, iar în străinătate, să câștige ceea ce a fost definit ca „războiul împotriva Terorii” și, prin gestionarea acestuia, să transforme definitiv lumea, începând de la Orientul Apropiat, forțând ca binele umanității să coincidă cu interesele Statelor Unite, adică acelea ale actualilor săi patroni și conducători, ale mediilor pe care aceștia le reprezintă sau pentru care aceștia sunt „comitet director”.

Pentru a lansa proiectele lor, pentru a face să funcționeze „războiul infinit”, neoconservatorii au nevoie de o amenințare pe care să o indice opiniei publice; din 11 septembrie 2001, inamicul a devenit terorismul islamic. Sigur că problema nu este admiterea sau negarea existenței mișcărilor teroriste care operează sub diferite forme în lume, cât, mai degrabă, conexiunea cu acestea, făcând din ele un inamic în același timp suficient de vag pentru a putea fi combătut fără să se întrevadă sfârșitul războiului, dar și dotat cu unul sau mai multe capete care să fie reținute de opinia publică (bin Laden, mollahul Omar, al-Zawahiri, al-Zarqawi și așa mai departe). La nivelul populației, propaganda neoconservatoare folosește *opinion-makers*²², mijloc de mare impact, ca telepredicatorul evanghelic Pat Robertson, care în ianuarie 2007 a pronosticat, pe canalul de televiziune Christian Broadcasting Network, pentru finele anului și pe pământ american un asasinat în masă, realizat de teroriști; în viziunea sa ar fi fost vorba de un soi de pedeapsă divină, pentru că Statele Unite nu au demonstrat o prietenie mare și sinceră față de Israel.

Dar, așa cum se întâmplă în Italia și oriunde în altă parte, neoconservatorii pot să se bazeze pe o multitudine de publicații, adesea online, ai căror presupuși experți dezvăluie secretele organizației Spectra a terorismului internațional: Donald Rumsfeld, Dick Cheney și generalul John Abizaid au „dezvăluit” de mai multe ori că, la baza planurilor Al Qaeda, s-ar afla dorința de a reinstaura un califat unic, peste toată lumea islamică; și chiar Bush s-a îndreptat de mai multe ori împotriva așa-zisului „islamo-fascism”

²² Formator de opinie, în engleză în original. (n.tr.)

sau a unui *totalitarian Islamic empire that reaches from Indonesia to Spain*²³. Înainte de a fi absurdă, ideea este irealizabilă; dar neoconservatorii pot să o afirme sprijiniți de o scrisoare ipotetică, interceptată de serviciile secrete ale SUA, scrisă de al-Zawahiri lui al-Zarqawi, în care se expune un astfel de plan. Iar lucruri ilogice de felul acesta sunt reproduse în mass-media internațională, până când o parte a opiniei publice occidentale ajunge să le considere realitate.

Este vorba de o tactică de-acum bine stabilită, utilizată de fiecare dată când în această doctrină (acum putem vorbi despre o doctrină), despre amenințarea terorismului islamic, apar aporii²⁴ evidente. Un exemplu pentru acestea: în cazul 11 septembrie și al altor atentate ulterioare au apărut de mai multe ori dubii privind identitatea, afilierea și comportamentul presupușilor kamikaze. În cazul atentatelor americane, întreaga celulă a zborului 77 (alcătuită, reamintim, din Khalid Almihdhar și Nawaf Alhazmi, din fratele acestuia, Salem Alhazmi, din Majed Moqed și Hani Hanjour) se reunește în apropierea Washingtonului la începutul lui septembrie, dacă nu mai devreme. Ocupă un apartament cu două camere la un motel, face cumpărături folosind cărțile de credit, frecventează o sală de sport. Moqed merge des la un magazin de casete video și reviste pornografice. De altfel, în precedenta lor oprire la San Diego, Nawaf Alhazmi și Khalid Almihdhar sunt clienți frecvenți ai barului de striptease Cheetah's. Alți doi atentatori, frații Waleed și Wail Alshehri și-au închiriat o casă în Viena, Virginia, unde comportamentul lor îi face suspicioși pe vecini: mașini puternice, un du-te-vino de bărbați și femei, petreceri sălbatice. Convinși că este vorba de traficanți de droguri, vecinii afirmă că au avertizat de mai multe ori autoritățile, dar fără rezultat. Mai mult, în ultimele zile înainte de 11 septembrie au fost remarcați într-un hotel din Boston, unde, după cum afirmă personalul, ar fi petrecut cu niște prostituate. Mai mult: pe 10 septembrie, adică în seara de dinaintea atentatului, alți patru atacatori (Mohand Alshehri, Marwan Alshehhi, Fayez Ahmed Banihammad și Satam Al Suqami) încearcă să acosteze prostituate, dar suma cerută (400\$) nu le convine și renunță. În aceeași seară, un alt atentator, Hamza Alghamdi, se uită la un film porno pe canalul TV restricționat al hotelului²⁵.

Comportamentul acestor presupuși teroriști contrazice toate așteptările noastre în domeniu: sunt islamisti fanatici, gata nu numai să se omoare, dar și să se sacrifice pentru cauză, în schimb se îmbătă, frecventează prostituate

²³ E. Bumiller, *1st-Century Warnings of a Threat Rooted in the 7th*, *The New York Times*, 12.12.2005.

²⁴ Dificultate de ordin rațional greu sau imposibil de rezolvat. (n.tr.)

²⁵ Pentru acestea și alte informații privind mișcările atentatorilor cfr. M. Montesano, *Mistero americano. Ipotesi sull'11 settembre* (Misterul american. Ipoteze privind 11 septembrie), Dedalo, Bari, 2004.

și localuri dubioase, fac cumpărături cu câteva ore înainte de moarte și așa mai departe. Absurditatea incontestabilă a unor astfel de apucături a impus explicații apărute recent, atunci când în cazul atentatelor de la Londra, rudele celor indicați ca fiind atentatori au protestat spunând că apropiații lor aveau idei și un stil de viață foarte diferite de fanatismul religios. Conform acestor explicații, ar fi vorba despre o sectă plasată, după opinia unora, chiar în interiorul Al Qaeda, care presupune folosirea minciunii dusă la extrem: pentru a se amesteca în societatea occidentală, membrilor săi le este permis orice comportament, chiar și acelea care repugnă unui musulman religios (consumul de alcool, prostituția).

Secta respectivă se numește Al Takfir wal Hijra (anatemă și exil), practica disimulării este numită *taqqiya*, iar artizanul acestui *mélange* între takfiri și Al Qaeda ar fi acela care este indicat, de obicei, drept adjunctul lui bin Laden, sau Ayman al-Zawahiri, personaj nu foarte bine cunoscut: egiptean implicat în mișcarea locală a jihadului islamic, s-a aflat printre sutele de arestați după atentatul împotriva lui Sadat. După eliberare, face naveta între Egipt și Afganistan, pentru a ajunge apoi să facă parte din rezistența cecenă. Ex-funcționarul KGB Aleksandr Litvinenko, asasinat recent în condiții foarte misterioase, afirma că, în anii nouăzeci, al-Zawahiri ar fi devenit agent al serviciilor secrete ruse, infiltrat în mișcările islamice. Avem astfel cele două căpetenii Al Qaeda, bin Laden și al-Zawahiri, care ar fi fost legați de CIA, respectiv KGB; nu este clar în ce moment s-a terminat această afiliere.

Dar să ne întoarcem la sectă: ceea ce știm despre takfiri este că, în anii șaptezeci, acest mic grup format din frați musulmani egipteni alesese un stil de viață riguros, care ar fi trebuit să amintească de fuga profetului în deșert pentru a se purifica de corupția din Mecca; de aici și numele. Scopul lor era de a promova o viziune purificată a Islamului care să se contrapună laicismului liderilor politici ai țării. Acuzată de acte de terorism intern, la finele deceniului mișcarea este decapitată și de atunci nu mai există multe informații despre ea. *Taqqiya*, în schimb, este un concept al lumii musulmane šiite. Bazându-se pe unele pasaje din Coran (3,28;16,106) și pe istorisiri referitoare la prima răspândire a islamului, atunci când credincioșii erau persecutați de quraișiți, s-a acreditat, prin intermediul acestui concept, ideea că – dacă sunt amenințați cu moartea, ei, familia sau întreaga comunitate – musulmanii pot să-și ascundă propria credință, purtând-o în inimă. Shi'a, minoritară în lumea musulmană, a dezvoltat o utilizare mai bună a acestui concept, astfel că jurisprudența sunită îi acuză pe šiiti că se servesc de disimulare pentru realizarea oricărui scop, de exemplu, disimularea cu scopul de a nu pierde beneficii, și le interzice credincioșilor suniți, în mod absolut, folosirea acestei proceduri dacă viața

nu le e în pericol; nu se cunosc excepții în lumea sunită; trebuie însă amintit că numeroși interpreți ai scrierilor neagă și o asemenea posibilitate.

După 11 septembrie și în fața informațiilor care îi caracterizau pe viitorii teroriști ca musulmani foarte leneși, chiar foarte fericiți să se dedice plăcerilor oferite de Occidentul atât de detestat, afilierea lor la secta takfiri și la *taqqiyya* a devenit argumentul cel mai bun pentru a explica ciudățenia acestor episoade. Este interesant de reținut că această explicație nu a fost propusă de niciunul dintre oamenii de știință care studiază lumea musulmană contemporană și sectele sale. De pildă, cercetările americanului John Esposito și ale francezului Gilles Kepel²⁶: în niciuna dintre lucrările lor, care analizează îndelung rolul mișcării Takfir wal Hijra în extremismul contemporan, această organizație nu este descrisă ca având caracteristici de acest gen.

Este vorba de un nonsens, oricum bun pentru a justifica orice premisă, chiar și pe cea mai absurdă, cu privire la comportamentul teroriștilor. Este ceea ce face, de exemplu, Joshua L. Gleis, care scrie: „*As an ideology, Takfir Walijra today operates with no overall central structure; it is impossible to attribute one leader to the movement. There are, however, some figures within the movement who are worth nothing*” (Din punct de vedere ideologic, Takfir wal Hijra funcționează fără o structură centrală generală; este imposibil să i se atribuie un lider mișcării. Există însă câteva personaje în cadrul mișcării care nu valorează nimic). Și îi numește pe trei dintre ei, Shukri Ahmed Mustafa, Youssef Fikri și Bassam Ahmed Kanj, toți decedați între finele anilor șaptezeci și 2002²⁷. Având în vedere faptul că anchetatorii englezi și spanioli s-au arătat sceptici cu privire afilierea la Al Qaeda a atentatorilor de la Londra și Madrid, se sugerează că aceștia ar face parte din mișcarea takfiri, ipoteză enunțată de Gleis și de alții nu se știe datorită cărei revelații. Dacă în ceea ce privește Al Qaeda se cunoștea un lider, Usama bin Laden, și alte câteva detalii, ce poate fi mai bun decât o mișcare care nu are o structură centrală sau un lider pentru a-i imputa orice vină sau comportament, indiferent cât de absurd ar fi?

În fața înfrângerilor și situațiilor critice înregistrate în Afganistan, Irak, Palestina, „războiul infinit” și neoconservatorii care l-au inventat și promovat au acum nevoie de un inamic care să fie și el „fără sfârșit”: Iran, state ticăloșite, teroriști imaginari.

²⁶ A se vedea de exemplu J.L. Esposito, *Guerra santa? Il terrore nel nome dell'Islam* (Război sfânt? Teroarea în numele islamului), Vita e Pensiero, Milano, 2004; G. Kepel, *Al Qaeda. I Testi* (Al Qaeda. Textele), Laterza, Roma-Bari, 2006.

²⁷ „*National Security Implications of Al-Takfir Wal-Hijra*” (Implicațiile pentru securitatea națională a Takfir wal Hijra) din *The Fletcher School Online Journal for issues related to Southwest Asia and Islamic Civilization*, primăvara 2005, articolul 3.

ANATOMIA UNEI COUP D'ÉTAT

*Cum exercițiile și manevrele Pentagonului
au devenit mijloace-cheie pentru atacurile
secrete ale guvernului la 11 septembrie*

Evenimentele de la 11 septembrie 2001 reprezintă un exemplu tipic de *coup d'état*¹ prilejuit de un caz spectaculos de terorism de stat, ascuns sub un stindard fals sau, mai degrabă, de un caz de terorism sintetic modern, cum am avut îndrăzneala să-l definesc². Aceste evenimente au lărgit sfera de influență a NATO, un fel de terorism geopolitic pe care am avut ocazia să-l studiez în Europa Centrală în anii șaptezeci³. Promotorii loviturii de stat urmăreau o reorganizare radicală și împotriva cursului istoriei, a structurii mondiale, pornind de la o acțiune violentă, iar proiectul lor continuă sub sloganul „război total declarat terorii”. Puciștii doreau să dezlănțuie o nouă versiune a „ciocnirii civilizațiilor” teoretizată de Samuel Huntington⁴. Rezultatele operei lor pot fi admirate în Afganistan, Irak, Somalia și în multe alte țări; dar catalogul agresiunilor, prezentat în acest articol, nu este deloc exhaustiv. Provocările îndreptate împotriva imperiului anglo-american și a cheii de boltă a economiei și finanțelor, dolarul american, au fost reprimare, iar dominarea SUA și a Marii Britanii a fost prelungită, chiar dacă prețul a fost teribil. În interiorul Statelor Unite, elemente mitice ca Al Qaeda, bin Laden, Atta, cei nouăsprezece pirați ai aerului și 11 septembrie, în general, au fost exploatare cu cinism și cu succes pentru a proteja regimul Bush în alegerile din 2002 și din 2004, chiar dacă apoi guvernul a arătat semne de slăbiciune în 2006, iar acum poate fi considerat muribund din punct de vedere politic, în special datorită eforturilor mișcării mondiale pentru aflarea adevărului despre 11 septembrie. Ordinea socială internă din Statele Unite, chiar și detaliile privind statutul social și politica fiscală, depind de mitul 11 septembrie

¹ Lovitură de stat, în franceză în original. (n.tr.)

² Webster G. Tarpley, *9/11 Synthetic Terror: Made in USA* (Teroare sintetică: Made in USA) (Progressive Press, Joshua Tree CA, 2005, a patra ediție 2007).

³ Umberto Pascali, Webster G. Tarpley et al., *Chi ha ucciso Aldo Moro?* (Cine l-a ucis pe Aldo Moro?), Partito Operaio Europeo, Roma, 1978.

⁴ Samuel Huntington, *The Clash of Civilizations* (Ciocnirea civilizațiilor).

într-o asemenea măsură încât responsabilul cu programarea economică a administrației Bush, întrebat de ce președintele a propus pentru anul fiscal 2008 reduceri severe la cheltuielile pentru educație, sănătate și asistență socială, a răspuns că o asemenea austeritate era necesară din cauza nevoilor crescânde ale războiului global împotriva terorismului. Este bine de reținut că Partidul Democrat și aripa stângii liberale și radical-liberale au rămas fidele mitului 11 septembrie, chiar mai mult decât a rămas regimul Bush.

Rețeaua de escroci a bancherilor anglo-americiani

Lovitura de la 11 septembrie nu a fost îndreptată împotriva regimului lui George W. Bush, deși Bush a fost, fără niciun dubiu, un obiectiv potențial sacrificabil. Obiectivul era de a provoca un șoc întregului sistem politic din Statele Unite – Casa Albă, departamentele, Congresul, curțile de justiție, partidele, mass-media, lumea editorială și jurnalistică și opinia publică în general – pentru a-l smulge din inerția vieții normale de zi cu zi și a-l duce într-un soi de psihoză războinică și obsesie paranoică pentru amenințări fantomatice conforme cu punctul de vedere al *neocon*, ultimii moștenitori ai lui Carl Schmitt, avocatul lui Hitler. Statele Unite trebuiau să se mobilizeze, pe baza isteriei pure, pentru ciocnirea civilizațiilor. Țara, care a ieșit învingătoare din două războaie mondiale și din Războiul Rece și care avea în realitate cele mai puține motive să se teamă, trebuia să fie convinsă că se găsea în fața unei amenințări superioare, mai mare chiar și decât cea care plutește asupra micului stat Israel. Bush trebuia să arate că e capabil să-și respecte partea din înțelegere, doar așa i-ar fi permis să supraviețuiască, altfel ar fi rămas Cheney sau, dacă era nevoie, un altul⁵. Ideea că Bush și Cheney sunt cei care au conceput sau care au realizat 11 septembrie se prăbușește sub greutatea propriei absurdități. Trebuie să ne reamintim că Statele Unite tind să fie dominate, de deasupra și în umbra Biroului Oval, de un grup de bancheri de la Londra și New York, pe care îi putem numi guvernul invizibil sau secret. Forma actuală a unei astfel de dinamici a puterii apare în 1895 atunci când președintele Grover Cleveland a cedat în fața cererii lui J.P. „Jack” Morgan, reprezentantul oficial al guvernului englez, care solicita ca bancherii să-și asume controlul datoriei publice a Statelor Unite. În 1898 s-au succedat într-un interval mic de timp explozia cuirasatului *Maine* în Havana, războiul hispano-american și nașterea imperialismului american. După câțiva ani, în 1901, a fost asasinat

5 Pentru o discuție privind 11 septembrie ca un *coup d'état*, v. lucrarea lui Thierry Meyssan. V. și Maurizio Bolndet, *11 settembre: Colpo di stato in USA* (11 septembrie: Lovitură de stat în SUA), Effedieffe, Milano, 2003.

McKinley, care l-a propulsat la Casa Albă pe Theodore Roosevelt, un rasist fanatic și imperialist, dar și un servitor devotat al casei Morgan. În 1912, Theodore Roosevelt a divizat Partidul Republican în două tabere, pentru a garanta alegerea lui Woodrow Wilson, o altă marionetă a lui Morgan. Puțin după aceea s-a născut Rezerva Federală, care a instituționalizat controlul financiar al lui Morgan asupra guvernului Statelor Unite.

Odată cu intrarea în război a Statelor Unite, la 6 aprilie 1917, dominația guvernului invizibil se consolidează sub egida dictaturii agresive a lui Wilson. De atunci, guvernul invizibil și-a făcut în general public propriul punct de vedere printr-o portavoce; în decursul anilor și-au asumat acest rol personaje ca Andrew Mellon, Henry Stimson, George Marshal, John J. McCloy, McGeorge Bundy și George Shultz. Președinții standard au acționat ca niște marionete în mâinile acestui grup de putere. Două excepții mai recente sunt Franklin D. Roosevelt și John F. Kennedy. În prezent, oligarhia financiară apare împărțită între o facțiune de *neoconi* extremiști, gravitând în jurul lui George Shultz și Rupert Murdoch, și o latură mai moderată de imperialiști malthusieni, regrupați în jurul lui James Baker III și ai prințului Charles. Oricum, lecția crucială este că orice președinte al Statelor Unite trebuie să fie considerat ca o marionetă în mâinile bancherilor anglo-americani, cu excepția cazului în care există motive serioase pentru a demonstra contrariul. Bush și Cheney confirmă pe deplin această regulă.

Mitul lui 11 septembrie este, în consecință, instrumentul menit să legitimeze tendințele rasiste, militariste și fasciste ale timpului nostru și avem toate motivele din lume să-l combatem. Conform teoriei mele, atacurile de la 11 septembrie nu pot fi atribuite grupării Al Qaeda, lui bin Laden, celor nouăsprezece pirați ai aerului, lui Atta, lui Khaleed Sheikh Mohammed (în prezent, păstrat în panteonul legendelor CIA, ca ubicuul KSM); nu au fost reconectați și nu ar putea fi, la un calculator portabil într-o grotă dintr-un colț oarecare al mitologicului Hindukush. Trebuie să fie mai degrabă considerați ca rezultatul unei operațiuni combinate pe scară largă, pentru care au fost cheltuite sute de milioane, dacă nu chiar miliarde de dolari, și multe luni sau ani de pregătire, ai cărei protagoniști sunt CIA, NSA (Agenția pentru Siguranță Națională), Departamentul Apărării, aparate ale Continuity of Government, anumite industrii de război private, curente de opinie din interiorul multinaționalelor informației din Statele Unite și forțe aflate în legătură cu acestea.

Victime desemnate, cârțițe, tehnicieni și exerciții

În cartea mea *11 settembre, Terrore Sintetico: Made in USA* (11 septembrie. Teroare sintetică: Made in USA) propun o analiză a terorismului de stat disimulat sub un stindard fals acoperind trei planuri: victimele desemnate, cârțițele și tehnicienii. Victimele desemnate, ca de exemplu Lee Harvey Oswald (agent al CIA, FBI și al Vămii⁶), sunt țapii ispășitori, adesea neștiutori, care sunt acuzați de acte teroriste și a căror etnie, credință religioasă sau identitate politică sunt folosite pentru a permite identificarea și defăimarea grupului pe care facțiunea loviturii de stat vrea să-l vadă detestat de opinia publică. Cârțițele sunt funcționarii plasați în punctele-cheie ale aparatului de stat (sau ale societăților private) pentru a împiedica forțele de ordine să zădărnicească acțiunile teroriste înainte de finalizare. Aceștia coordonează înșelătoria de după acțiuni, acestora le revine rolul-cheie de a transforma victimele în vinovați. Tehnicienii sunt specialiștii care duc la îndeplinire acțiunile pe care victimele desemnate sunt incapabile din punct de vedere fizic și tehnic să le realizeze. Sunt aceia despre care oamenii obișnuiți nu prea aud vorbindu-se, având în vedere că acționează în spatele scenei și caută anonimatul. Acțiunile teroriste, așa cum sunt percepute de opinia publică mondială, reprezintă iluzia optică, politică și epistemologică ce apare, odată îndeplinită acțiunea și din cauza reconstituirilor mistificatoare și complicității mass-media.

Acest cadru conceptual s-a dovedit foarte util pentru a cerne faptele relevante din furtuna de informații de care oricine se lovește când caută să înțeleagă un act spectaculos de război psihologic. Trecerea timpului, care pune întotdeauna în pericol pe cel ce vrea să păstreze un secret, ne permite acum să fim mai expliciti în legătură cu un aspect al activității tehnicienilor: adică maniera în care au reușit să profite de exercițiile desfășurate în mod legal pentru a utiliza masiv resursele guvernului ducând la bun sfârșit sarcinile lor criminale⁷.

6 Joan Mellen, *A Farewell to Justice: Jim Garrison, JFK's Assassination and the Case That Should Have Changed History* (Adio justiției. Jim Garrison, asasinarea lui JFK și cazul care ar fi trebuit să schimbe istoria), Potomac Books, Washington DC, 2005.

7 Această analiză se bazează pe lucrarea lui William Arkin, *Code Names* (Nume de cod), Steerforth Press, Hanovra NH, 2005. Pentru referințele economice, datele empirice au fost extrase în principal din lucrarea indispensabilă a lui Paul Thompson *Complete 9/11 Timeline* (<http://www.cooprativeresearch.org/>). Referirile la săpăturile cu privire la 11 septembrie sunt adnotate cu C9/11T. Referirile la baza de date separată Thompson asupra programului Able Danger sunt adnotate cu C9/11TAD.

Exercițiile militare sunt utilizate, de multă vreme, ca stratagemă pentru înșelarea adversarilor. Exemplul clasic este acela în care țara A dorește să adune trupele pentru a invada țara B. Pentru a masca mobilizarea, țara A anunță că forțele sale de pace fac manevre de rutină de-a lungul graniței cu țara B. Când trupele sunt desfășurate, atunci exercițiul *devine realitate* și începe invazia.

Un exemplu similar este acela al exercițiului din 1983, numit Able Archer, o simulare de război nuclear atât de reală, încât comandamentul sovietic, de teamă că exercițiul ar putea *deveni realitate*, a activat procedurile de cod roșu și lumea s-a aflat în pragul unui conflict nuclear⁸.

Exercițiile teroriste prind viață

Încă și mai neliniștitoare este posibilitatea ca o facțiune care pregătește o lovitură de stat să se folosească de exercițiile militare pentru a-i păcăli pe oficialii ce nu își cunosc propriul aparat militar și de securitate. Esența unei lovituri de stat este că o parte a guvernului atacă o altă parte, ceea ce înseamnă că partea atacată nu trebuie să știe de pregătiri. Imaginați-vă că pucistul unei facțiuni subversive lucrează la computer alături de un agent patriot fidel Constituției. La un moment dat, agentul loial privește ecranul și exclamă: „Să lovim Pentagonul cu o rachetă sol aer, ce exercițiu mai e și ăsta?” Pucistul, politicoș, răspunde: „Este Amalgam Virgo '01 și oricum tu nu ești autorizat, așa că nu mai întreba nimic”. Și agentul loial, care ar fi putut contracara lovitura dacă ar fi știut, întoarce capul în tăcere. Pucistul poate continua.

Din acest exemplu putem deduce regula: un atac terorist similar unui exercițiu programat chiar în perioada în care s-a realizat acțiunea teroristă ne permite să presupunem, *prima facie*⁹, că acțiunea teroristă a fost condusă sau pregătită clandestin, folosind exercițiul ca paravan. Sau, din punctul de vedere al acelor care controlează asemenea acțiuni, putem afirma că pentru a îndeplini o acțiune teroristă, în ciuda birocrăției militare sau a sistemelor de securitate, este bine ca aceasta să coincidă cu un exercițiu asemănător acțiunii. În acest mod se camuflează intențiile criminale, iar atacul terorist poate fi organizat prin intermediul unei serii de abateri aparent irelevante de la scenariul exercițiului. Dacă exercițiul se referă, de exemplu, la o scurgere de gaz, ca aceea simulată în 2005 la New York,

8 Benjamin B. Fischer, *A Cold War Conundrum* (O enigmă a războiului rece), CIA History Staff Center for the Study of Intelligence 1997 (<http://cia.gov/csi/monograph/coldwar/source.htm>).

9 La prima vedere, în latină în original. (n.tr.)

este de ajuns să se înlocuiască gazul inert cu gaz otrăvitor și exercițiul se va transforma într-un adevărat masacru. Operațiunea *Sudden Response '05* (Răspuns imediat) simula o explozie nucleară în portul Charleston, din Carolina de Sud. O facțiune hotărâtă să dea lovitura ar fi făcut, cu ușurință, pasul dintre scenariul exercițiului și realitate, înlocuind dispozitivul cu o bombă adevărată¹⁰.

Oamenii de știință care au analizat asasinarea lui John F. Kennedy sunt de acord cu faptului că Operațiunea Mangusta a CIA, prezentată oficial ca un plan pentru asasinarea lui Fidel Castro în Cuba, a fost reutilizată ca parte a acțiunii de asasinare a președintelui Kennedy. Un alt exemplu: în urma investigațiilor mele s-a stabilit că seria de exerciții ale FEMA, numite Nine Lives (Nouă Vieți) erau programate să se desfășoare în ziua de după tentativa lui John Hinckley Jr de a-l asasina pe Reagan, în 1981¹¹. Aceasta ne permite să deducem că o parte din pregătirea atentatului a fost realizată prin intermediul birocrăției federale, aprobate legal sub acoperirea exercițiilor.

Dintre exemplele mai recente, este clar că atentatele de la Londra din 7 iulie 2005 intră în categoria acestui tip de operațiuni ale serviciilor secrete. Atentatele semănau într-o manieră îngrijorătoare cu un exercițiu internațional numit Atlantic Blue în Marea Britanie, *Topoff3* (Agenți de top) în Statele Unite și *Triple Play* (Joc triplu) în Canada. Scenariul acestor exerciții includea explozii în Londra metropolitană în același timp cu o importantă conferință internațională care avea loc în Marea Britanie, în cazul nostru, reuniunea G8 la Gleanegles, în Scoția. În data de 7 iulie, Peter Power, de la Visor Consultants, a declarat la BBC Radio că firma sa a simulat atacuri mai mult sau mai puțin în aceleași stații ale rețelei metropolitane cu cele în care au explodat bombele și în jurul aceleiași ore. Scotland Yard știa dinainte că ar putea fi explozii și l-a avertizat pe ministrul de finanțe israelian Netanyahu, aflat în vizită la Londra, să rămână în camera sa de hotel. Lucrătorii londonezi care aglomerau rețeaua metropolitană în acea dimineață nu au primit niciun avertisment de acest

¹⁰ Acest exercițiu a devenit cunoscut, denunțat și anulat datorită unei campanii duse de grupuri de activiști pentru aflarea adevărului despre 11 septembrie, reuniți sub sigla total 411.info, în august 2005. Așa cum a comentat cotidianul local: „... această vorbărie a agitat multe persoane în toate Lowcountry, preocupate că o explozie nucleară ar putea să le distrugă weekendul”, *Charleston Post and Courier*, 15 august 2005. Aceste informații au generat în Statele Unite un val de cereri de anulare a acestor exerciții periculoase și inutile; a se vedea falseflagnews.com.

¹¹ Webster G. Trapley și Anton Chaitkin, *George Bush; The Unauthorized Biography* (George Bush, biografia neautorizată), EIR, Washington DC 1992, retipărită de Progressive Press, Joshua Tree CA, 2004, p. 369.

fel¹². Putem deduce că atentatele au fost realizate folosindu-se de exerciții, în timp ce morții asupra cărora cade vina erau pur și simplu niște oameni obișnuiți fără noroc.

Pentru ca un exercițiu să prindă viață este nevoie de efortul comun al mai multor persoane care acționează pe nivele de informare radical diferite. Unii sunt victime sacrificabile, oameni simpli sau fanatici care nici măcar nu știu că sunt implicați în ceea ce ar fi trebuit să fie un exercițiu. Alții sunt agenți care se gândesc că iau parte la o simplă probă și că se vor întoarce la casele lor, la bordelurile lor, la barurile lor, la fumul lor de opiu sau la discotecile lor, de la caz la caz. Unii ar putea ști că este vorba de un exercițiu care trebuie să producă schimbări semnificative. Alții ar putea încerca să evite consecințele, dat fiind că au intuit cât de neplăcute pot fi acestea.

Unul dintre participanți ar putea fi informat că exercițiul este pe punctul de a se transforma într-un masacru și chiar ar putea primi sarcina să-l comită, schimbând cursul evenimentelor. În centrul întregului proces sunt cruzimea și minciuna deversate în realitatea lugubră a unui fenomen social oscilând între iluzie și asasinat în masă, în funcție de unghiul din care sunt privite.

Un exercițiu pentru fiecare dintre componentele de la 11 septembrie

Principiul prin care un exercițiu oficial care simulează îndeaproape un act real de terorism devine vehicul pentru acțiunea teroristă este foarte bine fundamentat, iar obiecția inevitabilă a celor care susțin că ar fi vorba despre simple coincidențe nu trebuie să ne preocupe în această situație. Atunci când abordăm tema 11 septembrie, descoperim din informațiile cunoscute deja de publicul larg că în acele zile a avut loc cea mai mare concentrație de exerciții militare și manevre din istoria de până atunci a Statelor Unite și probabil din toată istoria. În funcție de modul de evaluare, putem stabili că au fost între 15 și 20 de exerciții care au precedat direct atentatele, sunt legate de fapte, ori s-au realizat în dimineața zilei de 11 septembrie. Și mai dramatică

¹² Cel puțin doi membri ai presupusei celule teroriste responsabile de atentatele din 7 iulie de la Londra au fost demascați ca fiind agenți MI-5 și MI-6, agenți informatori și provocatori. Aceștia sunt Haroo Rashid Aswat, indicat de comentatorul american John Loftus în cadrul Fox News Daysode (29 iulie 2005), ca fiind creierul acțiunii din 7 și 21 iulie și Mohammed Siddique Khan, persoana care a furnizat informații la 7 iulie, demascată de detectivul veteran al Scotland Yard, Charles Shoebridge, absolvent al Academiei Marinei Militare Regale din Sandhurst, la BBC Newhour (27 iunie 2006). Discursul asupra martiriului, înregistrat de Mohammed Siddique Khan, poate fi văzut ca o altă parte a exercițiului. Pentru detalii ulterioare a se vedea Tarpley, *11 septembrie, Teroare sintetică*, a doua ediție, anexă.

este aprecierea că virtual fiecare aspect de la 11 septembrie corespunde unuia sau mai multor dintre exercițiile despre care am aflat. Există un exercițiu pentru fiecare aspect important al acelei zile, pentru fiecare *meme*¹³ al mitului. În consecință, putem porni de la ipoteza că atentatele teroriste de la 11 septembrie au fost realizate, conduse și camuflate prin intermediul unor astfel de exerciții. Aceasta este confirmarea teoriei M.I.H.O.P. (acronim pentru *Made It Happen On Purpose* – făcut să se întâmple intenționat) care se referă la 11 septembrie, teorie care afirmă că guvernul Statelor Unite sau, mai exact, o facțiune a acestuia, a cauzat și a creat evenimentele de la 11 septembrie.

Izolarea bazelor și pregătirea loviturii de stat	
Forturile Hamilton, Meade (Agenția pentru siguranță națională), Belvoir, Ritchie, Myer și McNair	Începând cu 15 august 2001 armata a limitat accesul publicului în bazele din apropierea Washingtonului, invocându-se o presupusă creștere a nivelului de alertă la nivel național din cauza amenințărilor teroriste.
Fort Meyer, Virginia, Fort McNair, Washington, Infanteria a treia	5 Septembrie 2001: bazele armatei din apropierea Washingtonului pun în vigoare „accesul controlat total”. Fort McNair este cartierul general al Districtului Militar din Washington.
Fort Meyer, Virginia	„Exercițiu de apărare al forțelor armate”, stabilit pentru săptămâna de după 11 septembrie.
Fort Belvoir, Virginia	11 septembrie 2001: a doua zi de marți a „exercițiului de control al garnizoanei” ca presupusă „testare a securității bazei în caz de atac terorist” ¹ .

În filmul *Dr. Strangelove*, primul lucru pe care îl face generalul Jack Ripper înainte de a lansa B-52 împotriva Uniunii Sovietice este să activeze sistemele maxime de securitate pentru baza proprie. Aceleași măsuri sunt aplicate cartierului general din deșert de puciștii ECOMCOM în filmul *Șapte zile în mai*. Cei care au orchestrat lovitura la 11 septembrie erau pe aceeași lungime de undă, iar ca măsură elementară de precauție au impus controale amănunțite în bazele militare, în special la obiectivele sensibile situate în jurul Washingtonului. Era indispensabil să aibă controlul bazelor în cazul unei rezistențe neașteptate la provocarea pe care se pregăteau să o pună în scenă.

¹³ Meme este un concept evoluționist interesant introdus în 1976 de biologul Richard Dawkins în cartea sa *Gena prin ea însăși*, definind ipotetica unitate de informație culturală moștenită, utilizată și transmisă de individ. (n.tr.)

Dezactivarea securității și sabotarea contraspionajului	
Exerciții de pregătire realizate de FBI la Monterey, California	La 11 septembrie, echipe antiteroriste ale FBI și CIA nu se aflau în cartierele lor generale din Washington

Conform teoriei din *JFK*, filmul lui Oliver Stone, o parte importantă a planului de asasinare a președintelui Kennedy consta în detașarea personajului care îl reprezenta pe colonelul Fletcher Prouty, de la spionajul militar, să însoțească o delegație de ștabi la Polul Sud cu puțin înainte de 22 noiembrie 1963. Acest lucru ar fi permis eliminarea scutului protector din jurul președintelui în cazul unui eșec al serviciilor secrete. La 11 septembrie, FBI a desfășurat „toți agenții speciali și pe cei de la Antiterorism într-un exercițiu de antrenament (în care erau angajate toate elicopterele și toate avioanele ușoare ce ar fi putut acționa) la Monterey, în California”. În consecință, pe 11 septembrie „agenția federală care avea comanda prevenirii crimelor de acest fel era inactivă”¹⁴. Deoarece toate zborurile au fost ținute la sol, personalul biroului a rămas blocat în California și, deci, scos din circulație pentru mai multe zile.

Suspendarea apărării antiaeriene și multiplicarea deturnărilor	
Exercițiu anual al NORAD în buncărul din Muntele Cheyenne, în apropiere de Colorado Springs, Colorado	„Sistem complet” pentru un exercițiu fundamental cu scopul de a testa fiecare parte a organizației
Vigilant Guardian	Apărarea antiaeriană împotriva deturnărilor
Northern Guardian	Apărarea antiaeriană reală, nu exercițiu. De la finele lunii august la începutul lunii decembrie 2001, avioane de luptă ale bazei Aviației Militare din Langley (Virginia) au fost desfășurate în baza Keflavik din Islanda pentru a contracara presupuse bombardiere rusești.
Vigilant Warrior	Exerciții ale NORAD
Operațiunea Northern Vigilance	NORAD desfășoară avioane de vânătoare în Alaska și în Canada de Nord pentru a contracara exercițiile bombardierelor rusești.

¹⁴ Evote.com, 11 septembrie 2001, C9/11T.

Operațiunea Northern Watch	Lupte aeriene reale; nu un exercițiu; 6 avioane de vânătoare și 115 militari trimiși de la baza Langley la Incirlik (Turcia) pentru a impune zona de nonsurvol asupra părții de nord a Irakului
Operațiunea Southern Watch	Aproximativ 100 de membri ai 174 Fighter Wing din Garda Aeriană Națională, New York, sunt desfășurați în baza din Sultan, în Arabia Saudită, pentru a impune zona de nonsurvol asupra părții de sud a Irakului, august–septembrie 2001
Exerciții locale ale bazei aeriene Andrews, lângă Washington	3 F-16 trimise în Carolina de Nord pentru misiuni de antrenament aer-sol.
Amalgam Virgo 2002	Scenariul presupunea utilizarea avioanelor Delta 757, cu piloți adevărați și actori care interpretau pasagerii, în zbor de la Salt Lake City, Utah, la Honolulu, Hawaii. Avionul trebuia să fie „deturnat” de agenți ai FBI care interpretau rolul teroriștilor. Un DC-9 ar fi fost deturnat de poliția canadiană în apropiere de Vancouver. În program pentru iunie 2002 ² .

În acea dimineață funestă, o serie importantă de exerciții a impus suspendarea apărării antiaeriene pe coridorul dintre Washington și Boston. Impactul general al exercițiilor și al operațiunilor a fost acela de a multiplica numărul posibil de avioane deturnate și de a diminua drastic numărul de avioane de interceptare disponibile pentru a gestiona criza. În special Operațiunea Vigilant Guardian folosea avioane adevărate, civile și militare, care erau în zbor și semnalau că erau victime ale deturnărilor. Mai mult, un birou al NORAD avea posibilitatea de a introduce date și semnale pe ecranul radar al NEADS (sectorul nord-estic al apărării aeriene) aflat în baza Griffis, în apropiere de Rome, în statul New York. Semnalele ar fi trebuit să reprezinte avioane deturnate. Rezultatul acestor operațiuni a fost că, la un moment dat, NEADS încerca să urmărească 29 de rapoarte diferite de deturnare. La rândul său, generalul-maior Larry Arnold a declarat că a primit 21 de semnalări de avioane deturnate¹⁵. Un exemplu foarte cunoscut al acestei confuzii este modul în care Dawn Deskins, oficial NORAD, a fost derutat de o „simulare de deturnare a unui avion care se îndrepta spre aeroportul JFK din New York”¹⁶.

¹⁵ Newhouse News Service, 31 martie 2005, C9/11T.

¹⁶ Newhouse News Service, 25 ianuarie 2002, Tarpley, *9/11 Synthetic Terror* (11 septembrie, teroare sintetică), p. 209.

În acest timp, avioanele de vânătoare de interceptare erau consemnate departe, în Alaska, în nordul Canadei, în Islanda, în Turcia și în Arabia Saudită. Trei dintre avioanele rămase în zonă au fost trimise în Carolina de Nord pentru toată dimineața. Rezultatul acestor deplasări a fost acela că în 11 septembrie două treimi dintre avioanele de vânătoare de la baza Langley se aflau în afara Statelor Unite.

Pentru personalul de nivel inferior de la NEADS, care nu știa nimic, situația a fost complicată de confuzia dintre exerciții și realitate. Acest lucru este evident într-o convorbire dintre doi operatori:

„08.37.52 CENTRALA DIN BOSTON: Salut. Aici Boston T.M.U. (Unitate de gestionare a traficului aerian), avem o problemă. Avem un avion deturnat care se îndreaptă către aeroportul din New York și avem nevoie ca voi... cineva să dispună să decoleze F-16 sau ceva în genul acesta. Ajutați-ne. POWELL: Este o operațiune reală sau un exercițiu? CENTRALA DIN BOSTON: Nu, nu este vorba de un exercițiu. De un test.”

Întrebarea dacă este vorba de realitate sau de ficțiune este repetată de mai mult ori în timpul acestei convorbiri. Mai târziu, un alt membru al staffului NEADS comentează: *FOX: N-am mai văzut să se întâmple atâtea lucruri reale în timpul unui exercițiu.* La un moment dat, un oficial gradat al NEADS a exclamat: „Cineva a început exercițiul mai repede, deturnarea ar fi trebuit să fie inițiată peste o oră”. Atunci când criza s-a accentuat, același oficial își manifesta umorul negru: *08.57.11 NASYPANY: Cred că trebuie să oprim exercițiul. Ce zici? (Râsete).* Un alt oficial al NEADS se plângea de un semnal fals pe monitorul radarului: *09.04.50. Cred că au fost introduse niște date al naibii de aiurea, să fim sinceri.* Angajații NEADS erau foarte dezorientați și în ceea ce privește zborul American 11, cel mai probabil pentru că erau cel puțin două zboruri American 11¹⁷. Toate acestea vin să susțină ipoteza că nu este posibil să abordăm 11 septembrie din punctul de vedere al aviației civile. Faptele trebuie să fie analizate ținând cont de exercițiile militare și de operațiunile de depistare.

NEADS, conform datelor cuprinse în mai multe rapoarte, avea numai patru avioane de interceptare pentru a apăra coridorul dintre Boston și Washington. Dacă se ia în considerație faptul că toți comandanții NORAD s-au format în timpul Războiului Rece, cu coșmarul permanent al decapitării strategice a Statelor Unite printr-un atac sovietic surpriză la Washington, nu este niciun dubiu că orice oficial ar fi știut ce măsuri să ia în funcție de apariția a patru avioane, două sau unul: ar fi trimis toate mijloacele disponibile pe cerul de deasupra Washingtonului, cu scopul de a apăra autoritatea supremă a națiunii și s-ar fi lăsat atacat personal, în loc să pornească în urmărirea unor semnale radar de proveniență dubioasă.

¹⁷ Tarpley, 9/11 Synthetic Terror, p. 217.

Comandantul operațiunilor NEADS în acea dimineață, colonelul Bob Marr, nu a acționat așa. Într-un anumit moment, colonelul Marr a primit cererea de a trimite două avioane de la baza aeriană din Langley către New York, dar a refuzat-o. A ordonat avioanelor de vânătoare să fie gata, dar nu le-a permis să decoleze. Iată explicația absurdă dată de Marr: „Problema era că aş fi avut toate avioanele de vânătoare în zbor în același timp, ceea ce însemna că ar fi rămas în același timp fără carburant”. Când avioanele de vânătoare au decolat în sfârșit, s-au îndreptat către vest, spre o zonă de exerciții numită Whiskey 386, nu către Washington. Colonelul Marr este unul dintre numeroșii oficiali ai NORAD suspectați că ar fi acționat drept cârtiță, pentru facțiunea implicată în lovitura de stat.

Generalii de aviație care lucrau pentru NORAD și-au încălcat jurământul de mai multe ori în fața Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie. Kean și Hamilton au organizat o reuniune secretă a staffului pentru a discuta posibilele acuzații de mărturie mincinoasă, dar au ales să nu facă nimic. „Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, care a descoperit neconcordanțe în reacțiile Pentagonului, a prezentat, în iulie 2004, cererea oficială ca inspectorul general să ancheteze motivele pentru care unii oficiali seniori care au depus mărturie în fața Comisiei de anchetă asupra atentatelor de la 11 septembrie au dat declarații așa de imprecise”.

Așa cum era de așteptat, inspectorul general al Departamentului Apărării, William P. Goering a reușit să acopere adevărul¹⁸.

Simulare de apeluri telefonice date de pe telefonul mobil	
Departamentul transporturilor al Statelor Unite. Exerciții de deturnare. 31 august 2001	Scenariul, cu avioane deturnate și apeluri telefonice de pe telefoanele mobile, îi implică pe cei din conducerea unității de criză a Departamentului Transporturilor.

Imediat după 11 septembrie, unul dintre mijloacele cele mai importante utilizate de guvernul Statelor Unite pentru a-l influența pe omul obișnuit și a-l face să creadă versiunea oficială a evenimentelor a constatat în difuzarea înregistrărilor presupuselor apeluri telefonice ale victimelor deturnărilor. Dramatismul acestor apeluri telefonice a avut un impact emoțional important asupra a milioane de persoane care s-au identificat cu victimele fără apărare. Relatarea, care nu este susținută de nici o probă, a oficialului *neocon* Theodore Olsen despre apelul telefonic primit de la soție este exemplul cel mai elocvent. Dar chiar și acest aspect al atentatului de la 11 septembrie a fost programat și inclus în scenariul exercițiilor. Pretextând că pregătește protecția și paza pentru olimpiada de iarnă din 2002 de la Salt Lake City, unitatea de criză a Departamentului Transporturilor – care după

¹⁸ *New York Times*, 5 august 2006.

mai puțin de două săptămâni a devenit un element-cheie – a realizat exerciții care presupuneau deturnarea unui avion și apeluri de pe telefonul mobil de la bordul avionului. Ellen Engleman, administratorul Unității de cercetare și programe speciale din Departamentul Transporturilor, a comentat că „era vorba de mult mai mult decât un simplu exercițiu”. A adăugat: „Printre multe alte aspecte îngrijorătoare, o parte din scenariu, și e un lucru destul de interesant, se referea la un avion deturnat și la apeluri inițiate de pe telefonul mobil. Spun îngrijorător pentru că, douăsprezece zile mai târziu, așa cum știți, filmul evenimentelor s-a desfășurat cu adevărat”¹⁹.

Această tentativă cinică de a exploata emoțiile oamenilor demonstrează degradarea profundă a facțiunii implicate în lovitură, dar și pregătirea vastă și meticuloasă a fiecărui aspect al atrocității înscenate la 11 septembrie.

Avioane se izbesc de clădiri	
Un exercițiu al NORAD simulează impactul cu clădiri din Statele Unite	Între 1991 și 2001, una dintre agențiile NORAD simulează un impact al unui avion de linie cu o clădire importantă, ținută secretă, din interiorul Statelor Unite ³ .
Exerciții la Casa albă, conduse de Țarul Terorii, Richard Clarke	1998: teroriști antiamericani încarcă un avion Lear cu explozibil și încearcă să lovească Washingtonul într-un atac sinucigaș.
Exerciții NORAD 1999–2001	„Cu doi ani înainte de atacurile de la 11 septembrie, comandamentul apărării aerospațiale al Statelor Unite conduce exerciții care simulează ceea ce Casa Albă a definit atunci drept inimaginabil: avioane de linie deturnate, utilizate ca arme pentru a se izbi de obiective sensibile, provocând un masacru... multe tipuri de avioane civile și militare” au fost utilizate pe post de false avioane deturnate. Unul dintre obiective era World Trade Center ⁴ .
Exercițiul Biroului Național de Recunoaștere, Chantilly, Virginia	„Serviciile secrete ale Statelor Unite trebuiau să simuleze impactul unui avion cu o clădire a guvernului în data de 11 septembrie 2001. Pentru acea zi, serviciile secrete aveau în program un exercițiu în care un avion ieșit de sub control se izbea de o clădire importantă” ⁵ .

Așa cum este normal, această ultimă simulare, intitulată NRO, este de un interes notabil, întrucât corespunde cu momentele în care avioanele s-au

¹⁹ Mineta Transportation Institute (Institutul de Transporturi Mineta), 30 octombrie 2001, p. 108, în C9/11T.

izbit de World Trade Center. NRO este o coproducție a CIA, NSA și a celorlalte servicii secrete ale Statelor Unite; rolul său era acela de a se ocupa de controlul sateliților de spionaj americani. Opinia comună este că aceștia sunt în măsură să identifice ruta avioanelor, fără a face apel la radar. Datorită tehnologiei Global Hawk, se pot chiar controla de la distanță avioanele interceptate. Booz Allen Hamilton a fost omul-cheie al NRO. Exercițiul era condus de John Fulton, comandantul biroului strategic de simulări de război al NRO și de prietenii săi de la CIA. Organizatorii susțin că „imediat ce au început evenimentele reale, exercițiul a fost anulat” iar cele trei mii de persoane din stafful NRO au primit ordinul de a se întoarce acasă. Un scenariu mai degrabă improbabil într-un stat care, cel puțin teoretic, se află sub atacul unei țări străine. Ce s-a întâmplat în clădirea NRO după ce angajații au plecat? Ipoteza este că avioanele îndreptate spre clădiri civile și-au continuat drumul către clădiri civile din Manhattan.

Demolare controlată	
Red Ex, New York	Simularea unui avion prăbușit pe o clădire care și ea se prăbușește, obiectul exercițiilor OEM, biroul pentru gestionarea situațiilor de urgență și al FDNY, pompierii din New York, al FBI și al FEMA, 11 mai 2001.

Red Ex era precursorul lui Tripod II, dorit de administrația Giuliani, primarul New Yorkului. A realizat exerciții cuprinzând aspectele cele mai spectaculoase de la 11 septembrie: printre ele, demolarea controlată și prăbușirea clădirilor. Totul era atât de veridic, că, după cum a afirmat unul dintre participanți, „după cinci minute de la începere au uitat toți că era vorba de un exercițiu”. După cum a declarat Richard Sheirer, directorul OEM din New York: „Operațiunea Red Ex a reprezentat un teren de antrenament și o simulare importantă pentru multele provocări pe care orașul ar fi putut să le înfrunte, ca evenimente climaterice, stare de urgență din cauza căldurii, prăbușirea de clădiri, incendii și probleme legate de securitate și sănătatea publică”. Ulterior, vechiul prieten corupt al lui Giuliani, Bernard Kerick, comisar la poliția din New York, a declarat Comisiei de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie că, printre situațiile de urgență pentru care orașul se pregătea, se putea afla și „prăbușirea clădirilor lovite de avioane”²⁰. Red Ex a fost instrumentul perfect de acoperire a demolărilor controlate la care au fost supuse Turnurile Gemene și clădirea 7 a World Trade Center, o teorie demonstrată de lucrarea profesorului Steven Jones.

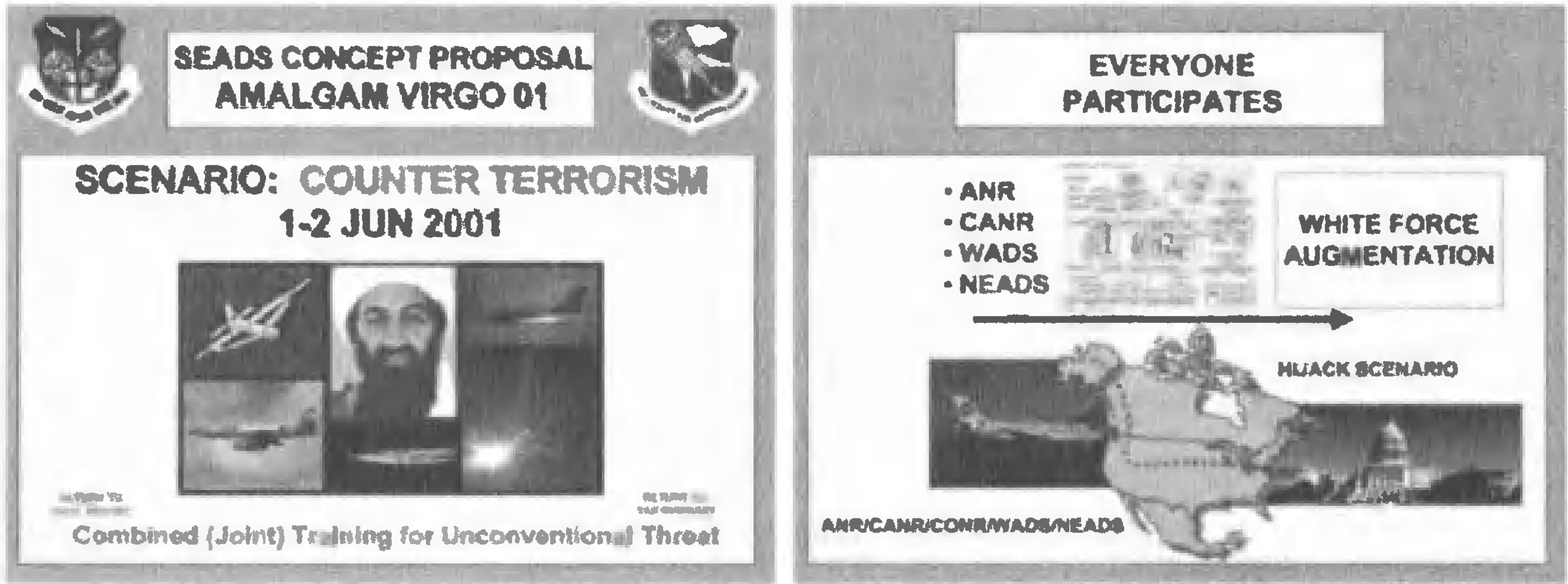
²⁰ Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, 18 mai 2004, C9/11T.

Rachete de croazieră sau avioane telecomandate atacă Pentagonul	
Positive Force 2001	Exercițiu realizat de o duzină de agenții, inclusiv NORAD, pentru a pune la încercare planurile pentru asigurarea „continuității operațiunilor” care ar fi trebuit să garanteze constanța capacității de răspuns sub atac. Conținea „o serie de atacuri împotriva diferitelor sectoare ale marinei, armatei și aviației”. Scenariul inițial, care prevedea „deturnarea unui avion de linie de către un grup de teroriști și impactul ulterior cu Pentagonul” se pare că a fost respins de Statul-Major, deoarece era „prea nerealist” ⁶ .
Amalgam Virgo 2001	Exercițiu comun al diferitelor agenții din Statele Unite și din Canada (raportul NORAD la adresa http://www.ratical.org/ratville/CAH/linkscopy/AmalgumVirgo.pdf) conținea un avion gol provenind dintr-o țară a lumii a treia, cel mai probabil un avion telecomandat NQM-107 lansat de pe o navă în Golful Mexic sau de pe un vas lansator de rachete de croazieră în Oceanul Atlantic (col. Alan Scott, Comisia de anchetă a atentatelor de la 11 septembrie, 23 mai 2003), Serviciul de presă al Forțelor Americane, 4 iunie 2002 ⁷ .

Pentru observatorii mai serioși este de mai mult timp clar că niciun avion civil n-a lovit Pentagonul, dar cel mai probabil a fost vorba de o rachetă de croazieră sau de un avion telecomandat, probabil cu ajutorul încărcăturilor explozive plasate în interiorul clădirii. Simularea Positive Force 2001, presupunând deturnarea unui avion civil care ar fi trebuit să se prăbușească pe Pentagon, a fost dezvoltată se pare de oficialii din comandamentul forțelor speciale ale armatei (SOCOM), antrenati să „gândească la fel ca teroriștii”. Ar fi interesant să știm mai mult despre acest grup și care este direcția ulterioară pe care ar fi putut să o ia programul lor²¹. Amalgam Virgo 2001 reprezintă o aproximare foarte fidelă a ceea ce s-a întâmplat în realitate: scenariul se referă la lansarea neautorizată a unui avion împotriva unei ținte din Statele Unite. Avionul ar fi putut fi lansat de la sol sau din aer sau poate de la o bază sau un ponton de pe o suprafață de apă, de pildă unul dintre Marile

²¹ *Washington Post*, 14 aprilie 2004, C9/11T.

Lacuri sau de pe un fluviu... Programul Amalgam Virgo 2001, elaborat de NORAD, avea pe copertă o fotografie a lui Osama bin Laden; pe ultima copertă era arătat un avion care zbura de la vest la est pe o linie care traversa Statele Unite și se termina în vârful palatului US Capitol. Aceste materiale au fost publicate cu mult înainte de 11 septembrie.

Recrutarea sau supravegherea victimelor desemnate ⁸	
Able Danger	O coproducție a DIA (Agenția de Informații a Apărării), Comandamentului Operațiunilor Speciale ale Statelor Unite, de la baza MacDill din Florida și LIWA (Activitatea de Informații privind Războiul Terestru).
Stratus Ivy	Proiect al Agenției de Informații a Apărării, legat de Able Danger.
Door Hop Gallery	Celulă ultrasecretă, cel mai probabil în cadrul Able Danger; încă secretizat.
Grupul pentru operațiuni active și preventive (P2OG)	Proiectat pentru a induce în eroare Al Qaeda și a determina teroriștii să realizeze operațiuni pentru care nu sunt pregătiți, făcându-i astfel să-și deconspire membrii ⁹ .

Able Warrior a fost identificată de Arkin (p. 246) drept cel mai vast exercițiu antiterorist al Comandoului Special de Operațiuni al Armatei (SOCOM). Exercițiile militare se desfășoară adesea pe planuri paralele, o parte fiind reprezentată de Statele Unite și alta, de inamic. Dacă Able Warrior reprezenta SOCOM, era necesar să se identifice un grup de „teroriști”, care ar fi interpretat rolul inamicului, figuri considerate acceptabile, conform stereotipurilor rasiale ale Pentagonului secolului douăzeci: trebuiau să fie arabi cu pielea închisă la culoare și musulmani. Practic, aceasta ar fi presupus angajarea unui trupe de actori, care ar fi putut interpreta rolul agenților infiltrați și, cu siguranță, pe acela al țapilor ispășitori pentru atacurile teroriste. Mohammed Atta era cu siguranță modelul perfect de terorist, clădit conform stereotipurilor străvechi de bărbat arab, ca

Rudolph Valentino în filmul *Șeicul* (1921). Se știe că unii dintre presupușii teroriști au fost antrenați în baze militare americane: în stația aeronavală de la Pensacola, în Florida, la Air War College din baza aeriană Maxwell, Montgomery, în Alabama sau la Școala de limbi străine a Apărării din baza aeriană Lackland, în Texas. Dar pentru aceasta este nevoie de o agenție de supraveghere și de gestionare a țapilor ispășitori care, în calitate de persoane nesigure, trebuiau să fie urmăriți constant pentru a controla dacă făceau ceea ce li se ceruse.

Operațiunea Able Danger este candidatul ideal pentru un astfel de rol, acela de control al teroriștilor și de monitorizare a victimelor sacrificabile. Conform celor declarate de Curt Weldon, membru al Congresului (republican din Pennsylvania), în conferința sa de presă din 12 august 2005, Able Danger nu avea numai rolul de a descoperi teroriștii, ci și de a „manipula, degrada și distruge infrastructurile Al Qaeda”²². Dacă Able Danger a optat pentru „manipulare”, *ipso facto*²³ a exercitat un control asupra teroriștilor, având în vedere că manipularea este esența operațiunii privind țapii ispășitori folosiți. În consecință, este posibil ca personalul programului Able Danger să fi primit sarcina să urmărească victimele desemnate, în timp ce un altul le conducea. Cel mai probabil, acest ultim rol a fost alocat lui Door Hop Galley, operațiunea cea mai secretă din complex.

Able Danger făcea parte dintr-un complex de operațiuni legate între ele. Era conectat cu Stratus Ivy al DIA. Comandantul Status Ivy, locotenent-colonelul Anthony Shaffer, a declarat că unitatea ar fi trebuit să „preia «ideile cele mai îndrăznețe» și să le dezvolte, pentru a le face să devină operațiuni reale ale serviciilor secrete”.

În conformitate cu ce rezultă din rapoartele publicate, un rol-cheie al operațiunii Able Danger a fost obținerea fotografiilor lui Mohammed Atta, Marwan Alsheshi, Khalid Almihdhar și Nawaf Alhazmi – toate fiind posibile victime extrem de importante – făcute de generalul-maior Geoffrey Lambert, șeful comandoului forțelor speciale de informații; fotografiile erau însoțite de o notă care spunea că identitatea victimelor sacrificabile nu trebuia să fie comunicată agenților FBI²⁴. Welbman, un membru al Congresului, a dezvăluit la 15 septembrie 2005 că Pentagonul a distrus 2,5 trilioane de byți de date strânse de Able Danger (echivalentul unei pătrimi din informațiile din Biblioteca Congresului, cea mai mare bibliotecă din lume) între mai și iunie 2000, alte date fiind distruse în operații asemănătoare, în martie 2001

²² „Afirmația republicanului Weldon cu privire la omisiunile comisiei”, Washington, 12 august 2005, <http://newsminute.com/Stories/statementbyrepweldononcommissionomission.htm>.

²³ Prin însuși faptul, în latină în original. Expresie folosită în argumentări, referindu-se la raportul de implicație între două fapte. (n.tr.)

²⁴ *New York Times*, 9 august 2005, C9/11TAD.

și în primăvara anului 2004. În anul 2006, Weldon a fost constrâns să-și dea demisia, ca urmare a unei serii de indiscreții ale Departamentului de Justiție cu privire la presupusa activitate criminală desfășurată de el și de familia sa, de o descindere a FBI în casa fiicei sale și de audierea sa în fața unui mare juriu, instituit chiar în pragul alegerilor. Niciunul dintre capetele de acuzare aduse lui Weldon nu a fost până acum probat, ceea ce sugerează cu cea mai mare probabilitate că senatorul nu a comis niciodată ceva ilegal; ne aflăm în fața unui exemplu clasic de omucidere politică, folosită în mod obișnuit de serviciile secrete pentru a-i reduce la tăcere pe politicienii care ies din cor, ca în cazul senatorului democrat de New Jersey, Robert Torricelli, care a cerut o anchetă imediată și serioasă cu privire la 11 septembrie.

Pregătirea primelor reacții locale și a personalului pentru situații de urgență	
24–28 octombrie 2000; Exercițiul MASCAL al Pentagonului	Personalul de la Pentagon și de la baza Arlington County însărcinat cu primele reacții se întrunește în sala de reuniuni a Secretariatului Apărării de la Pentagon pentru un exercițiu de simulare a unui masacru. Pentru aceasta s-a folosit un model de carton al Pentagonului și machete de avioane în flăcări ce înfățișează un „avion comercial” lovind Pentagonul ¹⁰ .
Fort Belvoir, Virginia, inclusiv baza de elicoptere Davison Army Airfield, 29 iunie 2001, exercițiu privind un masacru (MASCAL), pornind de la scenariul că un avion lovește Pentagonul	Exercițiul este „proiectat pentru a crește capacitatea de reacție și de gestionare a efectelor unui atac terorist, care includea o explozie”. Generalul Lance Lord de la comandamentul aerospațial al Statelor Unite a susținut că asemănările cu 11 septembrie „sunt o pură coincidență, scenariul pentru acel exercițiu prevedea un avion care lovea o clădire” ¹¹ .
Atac la centrul comercial, 2001, Westmoreland County, Pennsylvania	La 16 iunie 2001, exercițiul pregătea primele reacții în regiunea din apropiere de Shanksville; locul este centrul comercial din Greengate, Hempfield, Pennsylvania; implică 600 de persoane însărcinate cu primul ajutor și responsabili cu situațiile de urgență.
Antrenamentul pompierilor pentru operațiuni de salvare în aeroport, Fort Meyer, Virginia	Pregătește pompierii cu un „curs actualizat privind incidentele aeriene”.
Tripod II, Manhattan	Ripostă la atacurile biochimice; pregătește posturi de comandă alternative pentru Giuliani.
Timely Alert II, Fort Monmouth, New Jersey	Ripostă de urgență la atentate cu explozibili ¹² .

În primăvara și în vara anului 2001, Pentagonul era foarte ocupat cu primele exerciții, cu manevrele COG (în program, dar anulate la finele lunii aprilie), cu o sesiune de antrenament, în luna mai, pentru personalul medical, care pornea de la scenariul unui Boeing 757 prabușindu-se pe clădirea Pentagonului, cu o serie de exerciții ale Departamentului Apărării în timpul verii și cu operațiunile MASCAL în august, care prevedeau că un avion se prăbușea pe clădire.

Lichidarea antreprenorilor externi	
Exerciții pentru situații de urgență la WTC pentru specialiștii în informatică și consultanți	Etajul nouăzeci și șapte al Turnului sud de la WTC găzduia birourile Fiduciary Trust Co. La ora opt, în dimineața zilei de 11 septembrie, acolo se aflau specialiști în informatică de la Oracle Corp. din California; șase consultanți au fost printre victime ¹³ .

Prima cerință era un antrenament de bază în scopul pregătirii personalului pentru contracararea atentatelor teroriste. Mai întâi, trebuiau să fie antrenați să țină la distanță, cât mai mult posibil, fotografi și camerele de filmat, de diversele puncte de impact. Aceasta s-a verificat atât la Pentagon, cât și la Shanksville. La Pentagon, cineva a observat că pompierii stingeau flăcările cu apă și nu cu spumă, contrar instrucțiunilor privind un incendiu în care s-ar fi constatat pierderi de carburant de avion. Aceasta era însă o abordare corectă pentru anihilarea consecințelor unui atac cu rachetă.

Una dintre probleme pentru organizatorii loviturii de la 11 septembrie era să găsească modul de a reduce la tăcere societățile private care au luat parte la proiectarea atacurilor și care, pe termen lung, ar fi putut descoperi că activitatea lor a fost parte din atentatele teroriste. Unele dintre acestea au fost îndepărtate cu explicația că era vorba de exerciții. Faptul că lista pasagerilor zborului American 77, care a decolat de la Washington Dulles, a dispărut poate evidenția efortul de a face în așa fel încât unora dintre colaboratorii informați sau parțial informați să le explodeze petarda în mână.

11 septembrie, ARMAGHEDON

Centrul de greutate geostrategic de la 11 septembrie este reprezentat de convorbirea telefonică dintre Bush și Putin, de obicei ignorată de criticii teoriei oficiale. Această convorbire este un ultimatum dat de Statele Unite, Moscovei: vom invada Afganistanul și ne vom dispune baze în republicile ex-sovietice din Asia Centrală. Înțelept, Putin a adoptat o atitudine

defensivă, flexibilă în situația dată. Înțelegea că nebunii fasciști *neocon*, obsedați de problemele Israelului, lansaseră o provocare conform căreia, sub *leadership*-ul lor, Statele Unite erau gata să atace o serie de țări islamice și arabe din Orientul Mijlociu, operațiune care ar fi generat uzura și dispersia forței militare a Statelor Unite. Acestea s-ar fi epuizat, în timp ce Rusia ar fi devenit din ce în ce mai puternică. În loc să-i răspundă lui Bush cu un tradițional „*Nyet*”, Putin decide să lase membrilor *neocon* suficientă frânghie, cât să se spânzure singuri, lucru pe care l-au și făcut. Următoarea analiză prezintă din perspectiva justă calculele strategice făcute de Putin în legătură cu 11 septembrie:

președintele Vladimir Putin a fost primul lider străin care a vorbit cu președintele Bush și i-a prezentat condoleanțe. (Mai târziu, Bush a subliniat aprecierea pentru acel gest și pentru decizia lui Putin de a retrage forțele ruse după ce acelea americane fuseseră în stare maximă de alertă: «În acel moment mi-a spus clar că înțelegea că Războiul Rece se terminase»). Discursul televizat al lui Putin din 24 septembrie a reprezentat prima dintr-o serie de afirmații strategice, făcute imediat după evenimentele de la 11 septembrie. Acel discurs... a reprezentat o nouă fază a raporturilor dintre Rusia și Statele Unite. Comentând raționamentele geopolitice de după 11 septembrie ale lui Putin, Robert Kaiser de la *Washington Post* a sugerat: «Putin a contribuit la transformarea lui 11 septembrie în evenimentul cel mai important după căderea comunismului». Faptul că trupele americane au intrat în Asia Centrală, era de părere Michael McFaul, era echivalent cu «intrarea trupelor ruse în Mexic... Centrul de gravitație al lumii se schimbase». Mai târziu, McFaul declara că, susținându-l pe președintele Bush, Vladimir Putin «adoptase decizia cea mai îndrăznească de la începutul mandatului său» și că orientarea lui politică reprezenta un «viraj occidental riscant» pentru birocrăția și curentul de gândire geopolitic tradițional al Rusiei. Poziția lui McFaul este susținută de Anatoly Chubais, un reformator cunoscut și fost viceprim-ministru în perioada lui Elțin, care a afirmat că «Putin a realizat o întoarcere cu 180° a politicii externe ruse... Nu a mai existat o schimbare de un asemenea fel în istoria Rusiei ca națiune»²⁵.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Putin ar fi respins la cererea lui Bush în legătură cu Afganistanul și cu Asia Centrală, pretinzând Statelor Unite să rămână la distanță de sfera de influență rusă pentru a evita consecințe teribile, și nu în cele din urmă o posibilă escaladare nucleară? Rețeaua de nelegiuiri luase în considerație și această posibilitate.

²⁵ John O'Loughlin, Gerard Toal, Vladimir Kolossov, A „*Risky Westward Turn*”? *Putin's 9-11 Script and Ordinary Russians* (O orientare occidentală riscantă? Actele lui Putin în legătură cu 11 septembrie și rușii), http://www.colorado.edu/IBS/PEC/johnno/pub/Putin_911.htm .

11 septembrie, intimidare și descurajare pentru Rusia, China și alte țări	
Global Guardian, STRATCOM (Comandamentul de Rachete și Bombardiere Strategice al Statelor Unite)	Operațiuni de război nuclear, Armaghedon, cu posibilitatea de a lansa rachete atomice; implică bazele aeriene de la Offutt, din Nebraska, Barksdale, din Louisiana, Minot, din Dakota de Nord și Whiteman, din Missouri.
Amalgam Warrior	Operațiuni de apărare antiaeriană, interceptare în zbor, de urmărire, supraveghere; apărare antiaeriană împotriva represaliilor străine
Crown Vigilance	Exercițiu al comandoului de lupte aeriene
Apollo Guardian	Exercițiu al comandoului spațial

În dimineața zilei de 11 septembrie, înainte de a se fi înregistrat deturnarea vreunui avion, Statele Unite instauraseră o stare de alertă nucleară comparabilă cu aceea din timpul crizei rachetelor din Cuba: bombardiere de luptă B-1 și B-52 erau în zbor, submarinele nucleare erau în poziție de lansare, pare-se în apropierea Rusiei și posibil a Chinei, iar bazele terestre ale ICMB (bazele de rachete de la sol) erau gata de lansare. Și apărarea antiaeriană din America de Nord era în stare de alertă maximă, atât cu avioanele de interceptare, cât și cu sistemul orbital de apărare. Totul era gata pentru un conflict nuclear, cu opțiunea unui atac preventiv din partea Statelor Unite, despre care fasciștii *neocon* vorbiseră atât de mult în decursul ultimilor ani. Toate acestea sunt observate de la Moscova de către generalul Leonid Ivașov și de colegii săi din Statul-Major rus. Combinația dintre pregătirea conflictului nuclear și atacul terorist autoprovocat de la 11 septembrie era fără niciun dubiu proiectată pentru a-i furniza lui Bush baza de a-l anunța pe președintele Putin și apoi imediat lumea întreagă că Statele Unite erau gata să invadeze Afganistanul și să se stabilească în republicile ex-sovietice din Asia Centrală. Cine ar fi încercat să se opună acestui plan s-ar fi aflat în fața armamentului nuclear al Statelor Unite, care cel mai probabil era în mâinile nebunilor fasciști *neocon* care au organizat atacurile. O semnificație deosebită o are și faptul că traseul aerian al lui Bush în data de 11 septembrie ar fi putut trece pe la baza aeriană de la Barksdale sau pe la cea de la Offutt, două centre de comandă nucleară care făceau parte din Global Guardian. Global Guardian era un exercițiu amplu pentru contracararea amenințării nucleare, mai impunător decât Able Archer din 1983.

Opțiunea de lansare de rachete nucleare			
Computer (CNA), Guardian, STRATCOM	Network Operațiunea	Attack Global	Infiltrați în echipa roșie a STRATCOM cu acces la cheile de comandă și la sistemul informatic de control.

Global Guardian furniza și o soluție care să le permită celor implicați în lovitură să lanseze rachete nucleare fără a se apela la coduri despre care se presupune că ar trebui să fie de competența exclusivă a președintelui. Conform *IAnewsletter*, o publicație a Pentagonului, o parte din Global Guardian, în 1998 și în anii precedenți, a fost Computer Network Attack (CNA) urmată de STRATCOM; forțele inamice simulate, care lansau atacul, făceau „apeluri de război” pe sistemul telefonic al STRATCOM pentru a-l ține ocupat și supraîncărcau faxul comandamentului cu mesaje de dezmințire a atacului. Ward Parker, de la Comandamentul strategic al Statelor Unite, a declarat și a fost citat de *IAnewsletter*, „Pentru a realiza atacurile urma să implicăm membrii echipei roșii a comandamentului și alte organizații care trebuiau să interpreteze rolul agenților inamici. Obiectivul nostru era acela de a tăia posibilitatea continuării atacurilor, apoi erau toate legate între ele și clasificate în funcție de gravitate. Atacurile presupuneau de la tentative de violare a bazei de date a Comandamentului prin internet, până la ipoteza unei persoane infiltrate care avea acces la chei și la sistemul de control”. Aceasta implică faptul că, dacă falsul infiltrat ales pentru exercițiu s-a transformat într-un adevărat infiltrat, un pucist care lucra pentru o „altă organizație”, să zicem rețeaua ticăloșilor, rachetele ar fi putut fi lansate cu adevărat. Iată calea invizibilă de ieșire a guvernului pentru escaladarea atomică, dacă la 11 septembrie s-ar fi dovedit necesară²⁶.

Operațiuni combinate în cadrul „Războiului global împotriva terorii”, atac în Afganistan	
Unified Vision 2001	Experiment comun al Statului-Major al forțelor armate, al Comandamentului central, al Comandamentului operațiunilor speciale, mai mult de 40 de organizații și 350 de membri ai personalului din toate facțiunile serviciilor armate. Alte agenții federale. 7–24 mai 2001.

²⁶ Ward Parker (US Strategic Command), *Incorporating IA into GLOBAL GUARDIAN* (Încorporarea IA în Global Guardian), *IAnewsletter*, iunie 1998, C9/11T. Sigla IA reprezintă asigurarea informațiilor. Această publicație este editată de Information Analysis Center, administrat de Centrul de informații tehnice pentru apărarea Pentagonului (DTIC); articol online la adresa: http://www.iwar.org.uk/infocon/dtic-ia/Vol2_No1.pdf.

Rezultatul imediat al atacurilor de la 11 septembrie a fost invadarea Afganistanului. Un atac similar nu ar fi putut fi improvizat rapid, în special de o forță slăbită din punct de vedere logistic cum era cea a Statelor Unite. Unified Vision 2001 era un exercițiu care pregătea tranziția de la atacurile de la 11 septembrie la agresiunile externe din partea Statelor Unite; era proiectat pentru a pregăti „o desfășurare globală într-o țară fără ieșire la mare cu condiții geologice dificile și lipsa de baze și acorduri cu țările limitrofe”, așadar o țară ca Afganistanul. Dave Ozolek, directorul adjunct al operațiunilor a comentat: „Amenințarea descrisă era reprezentată de o țară instabilă și ostilă, dar adevăratul inamic nu era reprezentat de statul în sine, ci de un actor transnațional cu baza în afara zonei, cu conexiuni globale, capabil și dornic să întreprindă acțiuni teroriste în interiorul Statelor Unite, ca parte integrantă în conflict”. Serviciul de presă al forțelor armate ale Statelor Unite a notat că în cazul atacurilor de la 11 septembrie s-au desfășurat scenarii similare cu acelea din cadrul Unified Vision. Ozolek s-a lăudat: „Nostradamus nu ar fi fost capabil să prevadă prima bătălie a următorului război cu atâta precizie cu cât am făcut-o noi... De această dată am avut dreptate”. Mulți participanți au alunecat, fără să aibă posibilitatea de a mai scăpa, dintr-un exercițiu, în războiul real. Precizia cu care a fost anticipat pachetul format din atacurile de la 11 septembrie și războiul din Afganistan ar pune la grea încercare și pe cel mai fanatic susținător al teoriei coincidențelor întâmplătoare.

Două avioane ale AWACS (*Airborne Warning And Control System*, Sistemul de control și alarmă aeropurtat) au fost alertate în prealabil de generalul Larry Arnold să patruleze în cele două puncte unde ar fi putut avea loc o lovitură de stat vizând schimbarea la nivel înalt: la Washington, unde se afla Autoritatea Națională de Comandă, și în Florida, unde se afla Bush. Ce s-ar fi întâmplat dacă Bush i-ar fi acuzat pe puciști de înaltă trădare, dacă ar fi subliniat că era președintele Statelor Unite și ar fi jurat că trădătorii vor primi pedeapsa corectă? În acel caz, unul dintre diversele pericole care amenință Air Force One (avionul prezidențial) s-ar fi putut materializa, iar Cheney ar fi devenit președinte. Evident că aceasta ar fi generat o creștere substanțială a isteriei colective, avantaj parțial redus de faptul că Cheney este un orator mult mai puțin eficient decât s-a dovedit a fi Bush în perioada 2001–2004. Ce s-ar fi întâmplat dacă Cheney nu ar fi supraviețuit atentatelor de la 11 septembrie, dacă ar fi cedat unui alt atac cardiac, având în vedere faptul că suferise cu puțin timp înainte o operație pe inimă și-i fusese implantat un pacemaker? În acest caz, clica de ticăloși ar fi recurs la un soi de Comitet de Securitate Publică, ale cărui baze fuseseră deja imaginate la baza din Offutt.

Erori neprevăzute și strategii alternative ale puciștilor	
Exercițiile AWACS	AWACS de la baza aeriană din Tinker, în Oklahoma, trimise deasupra Washingtonului și Floridei de către generalul Larry Arnold.
STRATCOM, Comitetul consilierilor strategici, baza aeriană din Offutt	Brent Scowcroft este transportat cu un avion Doomsday; Warren Buffet s-a prezentat cu alți lideri din domeniul afacerilor la baza din Offutt sub pretextul unui eveniment caritabil.

Generalul Arnold a dezvăluit ulterior că acești AWACS primiseră ordinul de „a lua parte la un exercițiu care simulase un atac împotriva Statelor Unite. În principiu, bărbații de la AWACS se gândeau că participau la una dintre acele simulări”. Încă odată exercițiul devenise realitate²⁷.

„Următorul este îngerul”: guvernul invizibil vorbește

Proba cea mai relevantă în legătură cu atacurile de la 11 septembrie este apelul telefonic „Următorul este îngerul” sau „Air Force One este următorul”, deoarece acesta este momentul în care facțiunea pucistă iese din umbră și vorbește. Apelul telefonic a fost relatat de William Safire în *New York Times*²⁸ și confirmat în interviuri televizate de Condoleezza Rice²⁹, responsabilul cu securitatea națională. Apelul telefonic a fost clar un ultimatum adresat lui Bush din partea facțiunii puciste. Dacă nu ar fi proclamat ciocnirea civilizațiilor și nu ar fi atribuit atacurile lui bin Laden și Al Qaeda, ar fi fost lichidat. Surse israeliene, franceze și ruse au confirmat existența apelului telefonic și că acesta conținea o serie de cuvinte de cod top secret, ceea ce demonstrează că apelantul se găsea la un nivel înalt în interiorul birocrăției militare și al serviciilor secrete. O analiză israeliană, prezentată pe site-ul Debka, a pus accentul pe cantitatea de informații secrete controlate de conspiratori și pe rețeaua care ar fi fost necesară pentru a strânge aceste informații. Conform Debka, mesajul „Air Force One este următorul” a sosit la serviciul secret al Statelor Unite la ora nouă dimineața. Debka subliniază că numele de cod al Air Force One este schimbat în fiecare zi și că „mesajul din partea «teroriștilor» care amenințau avionul prezidențial era transmis folosind parola strict secretă din acea zi”. Debka își imaginează că „... teroriștii obținuseră codul de la Casa Albă și întreaga gamă de semnale strict secrete. Aceasta ar fi făcut posibil ca o forță ostilă să localizeze cu precizie maximă Air

27 C9/11T.

28 „Inside the Bunker” (În buncăr), *New York Times*, 13 septembrie 2001.

29 Fox News Sunday, 16 septembrie 2001.

Force One, destinația sa și procedurile secrete. În realitate, pirații interceptau și descifrau toate transmisiile care intrau și ieșeau din centrul de comunicații al avionului prezidențial”³⁰.

Thierry Meyssan consideră că apelul telefonic al „îngerului” a venit din partea „sponsorului atacurilor teroriste de la New York și Washington”. Susține că „aproximativ de la zece dimineața până la opt seara, oficialii americani au înțeles că atacurile nu erau opera unor teroriști din Orientul Mijlociu și că făceau parte dintr-o tentativă de lovitură de stat militară a extremiștilor din Statele Unite, capabili să provoace un război nuclear”. Conținutul apelului telefonic nu era suficient ca să se afirme o responsabilitate directă asupra atacurilor, dar cu siguranță scopul era acela de a „da un ultimatum, de a forța mâna președintelui Statelor Unite”. Atuul conspiratorilor era posibilitatea de a avea acces la codurile de lansare ale focoarelor nucleare și de a amenința că „într-un interval de zece ore, președintele Bush ar fi fost obligat să plece din Washington și să meargă la Comandamentul Strategic al Statelor Unite (Offutt, Nebraska) pentru a prelua controlul forțelor armate; și în special pentru a evita ca altcineva să-i uzurpe identitatea și să dezlănțuie un conflict nuclear”. În viziunea lui Meyssan, imediat după apelul telefonic al „îngerului”, „niciunul dintre membrii Consiliului de Securitate Națională nu se mai gândea la atacurile teroriste, toți își imaginau un puci militar în curs de desfășurare. Calmul s-ar fi restabilit numai la opt și jumătate seara”. Meyssan rezumă evenimentele de la 11 septembrie în acești termeni: „Atacurile nu au fost comandate de un fanatic care voia să dea o pedeapsă divină, ci de un grup până acum prezent în interiorul aparatului de stat american, care a reușit să-și impună politicile proprii președintelui Bush. Mai degrabă decât o lovitură de stat care țintea să dea jos de la putere instituțiile existente, nu este oare vorba de o operațiune de preluare a puterii, inițiată de un anume grup secret care acționează în interiorul instituțiilor?”³¹ Acest model de lovitură de stat secretă s-a dovedit foarte eficient pentru a explica atacurile de la 11 septembrie.

În cadrul operațiunilor Global Guardian, de la baza militară Offutt au fost lansate trei avioane Doomsday sau Looking Glass, avioane E-4B de la National Airborne Operations Center, care sunt proiectate să funcționeze ca un cartier general din care poate fi coordonat un conflict nuclear. La bordul unuia dintre aceste aparate, oficial cu scopul de a observa desfășurarea Global Guardian, se afla generalul Brant Scowcroft, directorul Consiliului de Securitate Națională al lui Bush senior și eminența cenușie

³⁰ Tarpley, *9/11 Synthetic Terror*, p. 296.

³¹ Réseau Voltaire, Information Note 235–236, 27 septembrie 2001; Meyssan, *Pentagate*, p. 48.

a *establishment*-ului. Scowcroft făcea parte din SAG (Grupul consultativ strategic, numit uneori Comitetul consultativ federal) al STRATCOM, grup din care nu se mai cunoaște niciun alt membru. SAG, instituție destul de obscură, ar fi trebuit să „ofere consultanță Comandamentului Strategic al Statelor Unite cu privire la probleme cu caracter științific, tehnic, de informații și de politică externă, în timpul dezvoltării planului de război, inclusiv discuția cu privire la informații secrete”³². Investitorul multimiliardar Warren Buffet, un membru al facțiunii din care făcea parte și George Shultz sau Rupert Murdoch, s-a prezentat în acea zi la baza din Offutt, împreună cu alți „oameni de afaceri importanți”, sub pretextul că participă la o strângere de fonduri. Mai târziu în cursul aceleiași zile, Scowcroft, Buffet și alți câțiva oameni de afaceri și militari și-ar fi asumat controlul guvernului Statelor Unite, dacă Bush și Cheney ar fi căzut pe parcurs, în același mod în care Yanaev, Pugo, Yazov, Pavlov și ceilalți din comitetul celor nouă (Comitetul de stat pentru situații de urgență sau G.K.Ch.P.) au încercat să-l înlocuiască pe Gorbaciov în cursul loviturii de stat din august 1991.

Tentativa de a lichida vastul aparat probatoriu, care de altfel a fost prezentat într-o manieră succintă în aceste pagini, este evident absurdă. Chiar dacă ar fi fost vorba numai de suspendarea apărării antiaeriene și proliferarea exercițiilor pentru 11 septembrie, nu ar fi fost posibil ca Al Qaeda să se decidă să atace tocmai în acea zi printr-o coincidență norocoasă și nici nu se poate afirma că ar fi infiltrat un agent în aparatele de comandă ale Statelor Unite. Oricum, nici chiar aceste argumentări disperate nu pot explica exercițiile care au fost argumentul esențial pentru închiderea unor baze aeriene importante și pentru a face avioanele să intre în coliziune cu World Trade Center, pentru demolarea controlată a Turnurilor Gemene și pentru a ghida un obiect zburător către Pentagon. O ultimă obiecție este aceea că teoria de față ar necesita ca prea multe persoane să fi fost informate în legătură cu lovitura de stat, iar secretul nu ar fi putut fi păstrat după evenimente. Primul răspuns este că majoritatea participanților la aceste exerciții, din cauza obsesiei militarilor de a compartimenta informația, nu aveau perspectiva structurii din care făceau parte. Pentru sutele de persoane care ar fi trebuit să cunoască acea structură sau măcar o parte considerabilă din ea, amenințarea mereu prezentă că ar putea fi asasinați, ei și familiile lor, este o intimidare formidabilă. În orice caz, modul în care explică oficialii americani 11 septembrie nu stă în picioare, iar înlăturarea responsabililor reali și a rețelei criminale din care fac parte, înainte să poată provoca un nou 11 septembrie și să declanșeze alte războaie de mai mare anvergură, devine din ce în ce mai urgentă.

³² Executive Order 12958, datat 17 aprilie 1995, <http://cryptome.quintessenz.org/mirror/offutt-eyeball.htm>.

Michel
CHOSSUDOVSKY

AL QAEDA ȘI „RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA TERORII”

Introducere

Unul dintre principalele obiective ale propagandei militare este acela de a „fabrica inamicul”. „Inamicul extern” reprezentat de Osama bin Laden „amenință America”.

Războiul preventiv îndreptat împotriva „teroriștilor islamici” este necesar pentru a apăra patria. Realitatea este răsturnată. America este atacată.

Imediat după 11 septembrie, crearea acestui inamic a servit la disimularea adevăratului obiectiv economic și strategic care se ascundea în spatele războiului din Orientul Mijlociu și din Asia Centrală. Războiul preventiv, angajat cu scuza autoapărării, este susținut ca un „război just” cu un scop umanitar.

Antimilitarismul este din ce în ce mai răspândit iar legitimitatea politică a administrației Bush este nesigură, de aceea trebuie înlăturat orice dubiu referitor la existența acestui „inamic extern” fantomatic.

Antiterorismul și propaganda de război se împletesc într-un tot. Aparatul propagandistic transmite dezinformarea prin intermediul mass-media. Pericolul terorist ar trebui să apară ca „veritabil”. Obiectivul este acela de a prezenta grupurile teroriste ca fiind „inamicii Americii”.

Ironia sortii este că acești inamici ai Americii, presupușii arhitecți ai atacurilor de la 11 septembrie, au fost creați de CIA.

De la începerea războiului dintre Afganistan și Uniunea Sovietică, în anii '80, aparatul informativ din Statele Unite a susținut pregătirea „brigăzilor islamice”. Propaganda pretinde să șteargă istoria Al Qaeda, redesenează adevărul și „omoară probele” care dezvăluie cum acest „inamic extern” a fost mai întâi fabricat și apoi transformat în „pericolul public numărul unu”.

Serviciile secrete din Statele Unite au pus pe picioare grupul lor terorist iar acum lansează semnale de alarmă în legătură cu organizația pe care ei înșiși au conceput-o și au susținut-o.

Osama bin Laden, pe care media occidentală îl înfățișază cu trăsături schematice, împreună cu diferiții săi acoliți, reprezintă *omul negru* al Statelor Unite din perioada de după războiul rece, cel care amenință „democrația occidentală”. Pericolul terorismului islamic, care se întemeiază pe un fals, a impregnat întreaga doctrină de securitate națională americană. Scopul său este acela de a justifica războaiele de agresiune din Orientul Mijlociu și, în același timp, să stabilească în interiorul Statelor Unite condițiile pentru instituirea stării de urgență.

Premise istorice

Care sunt originile istorice ale Al Qaeda? Cine este Osama bin Laden? Presupusul creier din spatele atentatelor teroriste de la 11 septembrie, sauditul Osama bin Laden, a fost recrutat în timpul războiului dintre Afganistan și Uniunea Sovietică, „ironia sorții, de către CIA, pentru a lupta împotriva invadatorilor sovietici”¹. În anul 1979 este lansată în Afganistan cea mai vastă operațiune secretă din istoria CIA.

„Cu colaborarea CIA și a ISI (serviciul secret pakistanez) care voiau să transforme Jihadul afgan într-un război global declanșat de toate statele musulmane împotriva Uniunii Sovietice, circa 35 000 de integriști musulmani proveniți din patruzeci de țări islamice au participat la luptele din Afganistan dintre 1982 și 1992. Alte zeci de mii au mers să studieze în *madrasah-uri*² pakistaneze. În final, mai mult de 100 000 de fundamentalisti au fost influențați în mod direct de jihadul afgan.”³

Acest proiect al aparatului serviciilor secrete din Statele Unite este realizat cu ajutorul activ al serviciilor secrete pakistaneze, care aveau sarcina de a furniza ajutoare militare secrete brigăzilor islamice și de a finanța, împreună cu CIA, *madrasah-uri* și bazele de antrenament ale mujahedinilor.

Susținerea acordată de guvernul Statelor Unite mujahedinilor era prezentată opiniei publice mondiale ca un „răspuns necesar la invazia sovietică din Afganistan din 1979 care urmărea susținerea guvernului filocomunist al lui Babrak Karmal”.

Operațiunea de informații militare a CIA din Afganistan, care a presupus crearea „brigăzilor islamice”, este lansată mai înainte, astfel că nu putea să fie un răspuns la invazia trupelor sovietice în Afganistan. În realitate, intenția

¹ Hugh Davies, „Informatorii îl indică pe bin Laden; Washingtonul în alertă pentru atentate sinucigașe”, *The Daily Telegraph*, Londra, 24 august 1998.

² Aici, școli religioase, în limba arabă (n.tr.).

³ Ahmed Rashid, „Talibanii: exportarea extremismului”, *Foreign Affairs*, noiembrie–decembrie 1999.

Washingtonului era aceea de a porni un război civil care a durat mai mult de 25 de ani.

Rolul CIA în susținerea fondării Al Qaeda este confirmat de un interviu din 1998 cu Zbigniew Brzezinski, care în perioada respectivă fusese consilier pe probleme de securitate națională al președintelui Jimmy Carter:

Brzezinski: Conform versiunii oficiale, CIA i-a ajutat pe mujahedini să se organizeze în 1980, după ce trupele sovietice invadaseră Afganistanul, la 24 decembrie 1979. Însă realitatea, ținută secretă până acum, este complet diferită. De fapt, era 3 iulie 1979 atunci când președintele Carter a semnat prima directivă de a trimite ajutoare secrete opozanților regimului filsovietic de la Kabul. În acea zi, am scris o notă pentru președinte, în care explicam că aceste ajutoare i-ar fi putut determina pe sovietici să intervină militar.

Întrebare: În ciuda riscului, dumneavoastră erați susținătorul acestui tip de acțiuni secrete. Poate că dumneavoastră doreați ca sovieticii să intre în război. Acesta este motivul pentru care ați încercat să provocați invazia?

Brzezinski: Nu este așa. Noi nu i-am împins pe ruși să intervină, dar am mărit cu bună știință probabilitatea ca acest lucru să se întâmple.

Întrebare: Atunci când sovieticii au justificat atacul, argumentând că intervin pentru a se opune unei implicări secrete a Statelor Unite în Afganistan, opinia publică nu i-a crezut. Oricum, exista un sămbure de adevăr. Nu regretați nimic acum?

Brzezinski: Ce să regret? Acea operațiune secretă a fost o idee excelentă. A avut efectul de a-i atrage pe ruși în cursa afgană, doar nu ați vrea să regret așa ceva? În ziua în care sovieticii au trecut oficial granița, i-am scris președintelui Carter: «Acum avem ocazia de a le da sovieticilor Vietnamul lor». Și într-adevăr, pentru aproape zece ani, Moscova a trebuit să ducă un război dificil, un conflict care i-a demoralizat pe ruși și în cele din urmă a dus la dezintegrarea imperiului sovietic.

Întrebare: Și nu regretați nici măcar faptul de a fi susținut fundamentalismul islamic, de a fi dat arme și sfaturi viitorilor teroriști?

Brzezinski: Ce e mai important pentru istoria lumii? Talibanii sau prăbușirea imperiului sovietic? Acel musulman răzvrătit sau eliberarea Europei Centrale și sfârșitul Războiului Rece?⁴

În concordanță cu ce a afirmat Brzezinski, CIA a creat o „rețea islamică militantă”.

„Jihadul Islamic” (sau războiul sfânt împotriva sovieticilor) devine parte integrantă din linia de activitate a CIA. Era susținut de Statele Unite și

⁴ „Intervenția CIA în Afganistan, interviu cu Zbigniew Brzezinski, consilierul pe probleme de securitate națională al președintelui Carter”, *Le Nouvel Observateur*, Paris, 15–21 ianuarie 1998, publicat în limba engleză de Centrul de cercetări cu privire la globalizare, <http://www.globalresearch.ca/articles/BRZ110A..html>, 5 octombrie 2001.

de Arabia Saudită, iar un rol semnificativ l-a avut încurajarea traficului de droguri din, „semiluna de aur” arabică:

„În martie 1985, președintele Reagan a susținut Directiva 166 privind securitatea națională... [care] autoriza susținerea secretă a militarilor mujahedini și prevedea explicit că războiul secret din Afganistan avea un nou obiectiv: înfrângerea trupelor sovietice prin acțiuni secrete și determinarea retragerii armatei sovietice. Noua formă de susținere din partea Statelor Unite s-a manifestat printr-o creștere dramatică a furnizării de armament, o creștere constantă, până la 65 000 de tone pe an în 1987... pe lângă <un flux continuu> de specialiști ai CIA și ai Pentagonului, care călătoreau până în cartierele generale secrete ale ISI pakistanez. Specialiștii CIA se întâlneau cu agenții pakistaneze pentru a colabora la planificarea acțiunilor rebelilor afgani”⁵.

CIA, servindu-se de ISI ca intermediar, a avut un rol-cheie în antrenamentul mujahedinilor. În plus, pregătirea militară era completată cu învățături din Coran. *Madrasah*-urile au fost înființate de fundamentalistii wahhabiți finanțați de Arabia Saudită: „Guvernul Statelor Unite a fost cel care l-a susținut pe dictatorul pakistanez, generalul Zia-ul Haq, pentru crearea miilor de școli religioase, din care s-au dezvoltat germenii talibani”⁶.

Temele predominante erau legate de ideea că Islamul constituia o ideologie socio-politică completă, că sfântul Islam a fost violat de trupele sovietice atee și că poporul Islamului afgan trebuia să-și reafirme propria independență, răsturnând regimul de stânga sprijinit de Moscova⁷.

ISI pakistanez folosit ca intermediar

Susținerea secretă acordată de CIA „Jihadului Islamic” se manifesta indirect prin intermediul ISI pakistanez. Pentru ca aceste operațiuni secrete să aibă succes, Washingtonul trebuia să fie atent să nu dezvăluie scopul final al „Jihadului”, care nu era numai de a destabiliza guvernul laic (și filsovietic) al Afganistanului, ci mai ales de a distruge Uniunea Sovietică.

„Noi nu i-am antrenat pe arabi”, a declarat angajatul CIA, Milton Beardman. Însă potrivit lui Abdel Monam Saidali, de la Centrul de Studii Strategice din Al-aram al Cairo, bin Laden și „arabii afgani” au participat la un antrenament foarte sofisticat organizat de CIA⁸.

⁵ Steve Coll, *The Washington Post*, 19 iulie 1992.

⁶ RAWA, Asociația Revoluționară a Femeilor Afgane, Declarația RAWA privind atacurile teroriste din Statele Unite, Centrul de cercetări cu privire la globalizare, <http://www.globalresearch.ca/articles/RAW109A.html>, 16 septembrie 2001.

⁷ Dilip Hiro, *Căderile Jihadului afgan*, Inter Press Services, 21 noiembrie 1995.

⁸ National Public Radio, Weekend Sunday (NPR) cu Eric Weiner și Ted Clark, 16 august 1998.

Astfel, Beardman a confirmat că Osama bin Laden nu știa de rolul pe care îl juca pentru Washington. După cum ar fi spus bin Laden (citat de Beardman): „Nici eu, nici frații mei nu am văzut nici o dovadă de ajutor din partea Washingtonului”⁹. Motivați de naționalism și de fervoarea religioasă, combatanții islamici nu știau că se luptau cu armata sovietică pentru Unchiul Sam. Cu toate că existau legături la nivelul cel mai înalt din ierarhia serviciilor secrete, liderii rebelilor islamici din teatrul de război nu aveau niciun contact cu Washingtonul sau cu CIA.

Cu protecția CIA și afluxul masiv de ajutoare din partea armatei Statelor Unite, ISI pakistanez s-a transformat într-o „structură paralelă care exercita o putere enormă asupra tuturor acțiunilor guvernului”¹⁰. ISI avea un personal format din oficiali ai armatei și ai serviciilor secrete, birocrați, agenți secreți și informatori, în total aproximativ 150 000 de persoane¹¹. Între timp, operațiunile CIA întăriseră și regimul militar pakistanez condus de generalul Zia-ul Haq:

Relațiile dintre CIA și ISI se încinseseră după expulzarea lui Bhutto de către generalul Zia și în pregătirea regimului militar... Pe aproape toată durata războiului din Afganistan, Pakistanul are o atitudine antisovietică chiar mai agresivă decât cea a Statelor Unite. Imediat după ce militarii sovietici au invadat Afganistanul, în 1980, Zia-ul Haq l-a trimis pe șeful ISI să destabilizeze statele sovietice din Asia Centrală. CIA a susținut acest plan numai începând cu anul 1984. CIA era mai prudentă decât pakistanezii. Atât Statele Unite, cât și Pakistanul au ales să nu spună adevărul în legătură cu Afganistanul, pretinzându-se în public negociatori și mediator, în timp ce în culise căzuseră de acord că escaladarea militară era alegerea cea mai bună¹².

CIA susține traficul de narcotice

Istoria traficului de droguri în Asia Centrală este strâns legată de operațiunile secrete ale CIA. Înainte de războiul dintre URSS și Afganistan, producția de opiu în Afganistan și Pakistan era destinată micilor piețe regionale. Nu exista o producție locală de heroină¹³. Studiile cercetătorului

⁹ National Public Radio, Weekend Sunday (NPR) cu Eric Weiner și Ted Clark, 16 august 1998.

¹⁰ Dipankar Banerjee, „Posibilele legături dintre ISI și industria drogurilor”, *India Abroad*, 2 decembrie 1994.

¹¹ Ibid.

¹² Diego Cordovez și Selig Harrison, „Afară din Afganistan: Adevărata poveste a retragerii sovietice”, Oxford University Press, New York 1995. V. și articolul scris de Cordovez și Harrison în *International Press Services*, 22 august 1995.

¹³ Alfred McCoy, „Cascada drogurilor: Cei patruzeci de ani de complicitate dintre CIA și traficul de narcotice”, *The Progressive*, 1 august 1997.

Alfred McCoy confirmă că, în decursul celor doi ani de după începutul operațiunilor CIA în Afganistan, „zonele situate de-a lungul frontierei afgano-pakistaneze deveniseră cel mai mare producător de heroină din lume, acoperind până la 60% din cererea din Statele Unite”.

Încă o dată, cei de la CIA erau aceia care controlau acest trafic de heroină. Atunci când războinicii mujahedini au câștigat teritorii în interiorul Afganistanului, ordonau locuitorilor să planteze opiu, ca un fel de sarcină revoluționară. De cealaltă parte a graniței, în Pakistan, liderii afgani și grupările locale, sub protecția serviciilor secrete pakistaneze, gestionau sute de laboratoare pentru rafinarea heroinei. În decursul acestui deceniu de comerț cu droguri, intens și pe scară largă, Drug Enforcement Agency a Statelor Unite cu sediul la Islamabad nu a sechestrat droguri și nu a făcut arestări...¹⁴

Afganistanul este o răscruce strategică în Asia Centrală, are graniță comună cu frontiera de vest a Chinei și cu fosta Uniune Sovietică. Nu este numai o punte pentru oleoductele și gazoductele care leagă bazinul Mării Caspice de Marea Arabiei, dar este și un centru nodal pentru producția de opiu. Azi, conform statisticilor alcătuite de Națiunile Unite, producția afgană acoperă mai mult de 90% din piața mondială de heroină și aceasta garantează încasări de mai multe miliarde pentru grupurile de afaceri, instituțiile financiare, agențiile serviciilor secrete și crima organizată¹⁵.

Cu complicitatea CIA, în perioada de după Războiul Rece s-a dat un nou impuls producției de opiu. Începând cu octombrie 2001, odată cu invazia Statelor Unite în Afganistan, producția de opiu a crescut în mod exponențial. Veniturile anuale din comerțul de droguri al „semilunii de aur” sunt estimate între 120 și 194 de miliarde de dolari (2006) și reprezintă mai mult de o treime din factura mondială a traficului de stupefiante¹⁶.

De la războiul între URSS și Afganistan, la „războiul împotriva terorii”

În ciuda prăbușirii Uniunii Sovietice, aparatele militare ale serviciilor secrete pakistaneze (ISI) nu au fost dezactivate. În ajunul sfârșitului Războiului Rece, CIA a continuat să susțină brigăzi islamice în afara Pakistanului. Noi inițiative secrete au fost activate în Orientul Mijlociu, în Asia Centrală, în

¹⁴ Ibid.

¹⁵ V. Michel Chossudovsky, „Războiul Americii împotriva terorismului”, *Global Research*, 2005, capitolul XVI.

¹⁶ Michel Chossudovsky, „Heroina face bine la sănătate, forțele de ocupație susțin traficul de droguri în Afganistan”, *Global Research*, aprilie 2007. V. și Douglas Keh, *Banii din droguri într-o lume în schimbare*, Technical document N. 4, 1998.

Balcani și în Asia de Sud-Est. Imediat după încheierea Războiului Rece, ISI „a servit drept catalizator pentru destrămarea republicilor sovietice și crearea de noi republici musulmane în Asia Centrală”¹⁷.

Între timp, misionarii islamici ai sectei wahhabiților din Arabia Saudită se stabiliseră în republicile musulmane din interiorul Federației Ruse, atacând instituțiile statului laic. În ciuda ideologiei americane, fundamentalismul islamic servea bine interesele strategice ale Washingtonului în fosta Uniune Sovietică, în Balcani și în Orientul Mijlociu.

După retragerea trupelor sovietice, în 1989, războiul civil din Afganistan a continuat. Talibanii erau susținuți de revivaliștii pakistanezi ai mișcării deobandi și de facțiunea lor politică, Jamiat-ul-Ulema-e-Islam (JUI). În anul 1993, JUI a intrat în coaliția prim-ministrului pakistanez Benazir Bhutto. S-au stabilit legături puternice între JUI, armată și ISI. În 1996, după căderea guvernului Hezb-I-Islami Hekmatyar, de la Kabul, talibanii nu numai că au instituit un regim islamic sever, dar și-au asumat și „controlul bazelor de antrenament din Afganistan, în detrimentul facțiunilor JUI...”¹⁸.

JIU, cu sprijinul mișcării saudite wahhabite, a jucat un rol-cheie în recrutarea de voluntari care să lupte în Balcani și în fosta Uniune Sovietică. *Jane Defence Weekly* confirmă că „jumătate dintre oamenii și armamentul talibanilor provine din Pakistan, prin intermediul ISI”. De fapt, se pare că, după retragerea sovietică, ambele facțiuni din războiul civil din Afganistan continuau să primească ajutoare secrete din Statele Unite, prin intermediul ISI¹⁹.

Susținut de serviciile secrete militare pakistaneze care, la rândul lor, erau controlate de CIA, statul islamic al talibanilor a fost de mare ajutor intereselor strategice ale Statelor Unite. Fără îndoială, aceasta explică de ce Washingtonul a închis ochii în fața regimului de teroare impus de talibani în 1996, inclusiv abolirea nerușinată a drepturilor femeilor, închiderea școlilor pentru femei, îndepărtarea femeilor din birourile guvernamentale și impunerea Sharia²⁰.

Traficul de droguri al semilunii de aur este utilizat și pentru a finanța și a echipa armata musulmană bosniacă (începând cu anii '90) și armata de eliberare din Kosovo (KLA). De fapt, în momentul atacurilor de la 11

¹⁷ *International Press Services*, 22 august 1995.

¹⁸ Ahmed Rashid, „Talibanii: exportarea extremismului”, *Foreign Affairs*, noiembrie – decembrie 1999, p. 22.

¹⁹ Tim McGirk, „Kabulul învață să trăiască cu cuceritorii săi barbari”, *The Independent*, Londra, 6 noiembrie 1996.

²⁰ K. Subrahmanyam, „Pakistanul urmărește obiectivele asiatice”, *India Abroad*, 3 noiembrie 1995.

septembrie, mercenarii mujahedini, susținuți de CIA, luptau alături de teroriștii KLA–NLA, în acțiunile lor din Macedonia.

Războiul din Cecenia

În Cecenia, regiune autonomă a Federației Ruse, cel mai important lider al rebelilor, Samil Basaev, și Al Khattab au fost antrenați și îndoctrinați în bazele susținute de CIA în Afganistan și Pakistan. Conform celor declarate de Yossef Bodansky, directorul Task Force, grup care se ocupă de terorismul și războiul neconvențional, aparținând Congresului Statelor Unite, războiul din Cecenia a fost planificat în decursul unei reuniuni secrete a HizbAllah International, care a avut loc în 1996, la Mogadiscio, în Somalia²¹. La reuniune, se pare că a luat parte nimeni altul decât Osama bin Laden, pe lângă oficiali de înalt nivel ai serviciilor secrete iraniene și pakistaneze. Este evident că implicarea ISI în Cecenia „mergea dincolo de furnizarea de arme și informații: ISI și căpeteniile sale islamice au fost, de fapt, aceia care comandau în acest război”.

Principalele oleoducte rusești tranzitau Cecenia și Daghestan. În ciuda faptului că Washingtonul a condamnat „terorismul islamic”, beneficiarii indirecti ai războaielor din Cecenia sunt societățile petroliere anglo-americe, care aspiră la controlul complet al resurselor petroliere și al oleoductelor care vin din bazinul Mării Caspice. Cele două armate principale de rebeli ceceni (comandate de Samil Basaev și Emir Khattab), estimate la 35 000 de oameni, erau susținute de ISI, care a jucat un rol-cheie și în organizarea și antrenamentul rebelilor.

[În 1994] ISI, Inter Services Intelligence pakistanez a avut grijă ca Basaev și locotenenții săi fideli să participe la o îndoctrinare islamică intensivă și un antrenament în tehnicile de gherilă, în provincia afgană Khost, la baza Amir Muawia, fondată la începutul anilor '80 de CIA și de ISI și condusă de faimosul personaj al războiului afgan Gulbuddin Hekmatyar. În luna iulie 1994, după ce a terminat antrenamentele la Amir Muawia, Basaev este transferat la baza Markazi-Dawar, din Pakistan, pentru a se antrena în domeniul tehnicilor avansate de gherilă. În Pakistan, Basaev s-a întâlnit cu șefii aparatului militar și ai serviciilor secrete: ministrul apărării, generalul Aftab Shahban Mirani, ministrul de interne, generalul Naserullah Babar, și șeful ramurii ISI care se ocupă cu susținerea cauzelor islamice, generalul Javed Ashraf (în prezent, toți sunt în retragere). Legăturile la nivel înalt s-au demonstrat foarte utile pentru Basaev²².

²¹ Levon Sevunts, „Cine și ce comandă? Conflictul cecen își are propriile rădăcini islamice în Afganistan și Pakistan”, *The Gazette*, Montreal, 26 octombrie 1999.

²² Ibid.

După antrenament și îndoctrinare, Basaev primește sarcina de a conduce atacul împotriva trupelor Federației Ruse, în primul război cecen, din 1995. Organizația sa își dezvoltase și legături strânse cu grupările criminale de la Moscova, pe lângă cele cu criminalitatea organizată albaneză și cu KLA. În perioada 1997–1998, conform Serviciului federal de securitate rus (FSB), „Șefii din războiul cecen au început să achiziționeze bunuri imobiliare în Kosovo..., prin intermediul a diverse societăți imobiliare, înregistrate ca acoperire în Iugoslavia”²³.

Dezmembrarea instituțiilor laice din fosta Uniune Sovietică

Intrarea în vigoare a legii islamice în societățile musulmane, în general laice, ale fostei Uniuni Sovietice a servit intereselor strategice din regiune ale Americii. Înainte, o tradiție laică solidă, bazată pe refuzul legii islamice, prelua în toate republicile din Asia Centrală și din Caucaz, inclusiv în Cecenia și în Daghestan (care fac parte din Federația Rusă). Războiul cecen din 1994–1996, declanșat de principalele mișcări ale rebelilor împotriva Moscovei, a servit la subminarea instituțiilor laice. Un sistem de conducere, controlat de milițiile islamice care dublează guvernarea locală, este instituit în multe localități din Cecenia. În unele orașele și sate, au apărut tribunalele bazate pe corpusul de legi islamice Sharia, organizații care au impus un regim de teroare politică.

Ajutoarele economice pentru rebeli, provenite din Arabia Saudită și din țările din zona Golfului, erau condiționate de instituirea de curți islamice, în ciuda opoziției puternice a populației civile. Primul Judecător și Emir al curților Sharia în Cecenia este șeicul Abu Umar, care „a sosit în Cecenia în 1995 și a intrat într-o echipă de mujahedini, acolo, sub conducerea lui Ibn-ul-Khattab..., s-a dedicat să-i învețe despre Islam, după Aqeedah-ul corect, pe mujahedinii ceceni, dintre care mulți aveau credințe greșite și distorsionate în legătură cu Islamul”²⁴.

Între timp, instituțiile statale ale Federației Ruse în Cecenia se prăbușeau din pricina loviturilor date de măsurile de austeritate cerute de Fondul Monetar Internațional și impuse sub conducerea lui Boris Elțin. Pe de altă parte, curțile Sharia, finanțate și întărite de Arabia Saudită, înlocuiau gradual instituțiile statale existente ale Federației Ruse și ale Regiunii Autonome Cecenia. Mișcarea saudită Wahhabi nu intenționa numai să infesteze instituțiile statului în Daghestan și în Cecenia, încerca și să se substituie liderilor tradiționali musulmani sufi. De fapt, rezistența

²³ Vitaly Romanov și Viktor Yadukha, *Frontul cecen se mută în Kosovo*, Segodnia, Moscova, 23 februarie 2000.

²⁴ Global Muslim News, <http://www.islam.org.au/articles/21/news.htm>, decembrie 1997.

rebelilor islamici din Daghestan se baza pe alianța dintre guvernul (laic) local și șeicii sufi:

Aceste grupuri [wahhabite] constituie o minoritate foarte restrânsă, dar foarte bine finanțată și înarmată. Prin atacurile lor, își propun semănarea terorii în interiorul maselor... Provocând anarhia și absența legii, aceste grupuri pot să impună versiunea lor dură și intolerantă a Islamului... Aceștia nu reprezintă punctul de vedere comun al Islamului, susținut de majoritatea învățaților musulmani și islamici, pentru care Islamul reprezintă paradigma civilizației și a perfecțiunii morale. Aceste grupuri nu sunt nimic mai mult decât o mișcare anarhică, pusă sub eticheta Islamului... Intenția lor nu era aceea de a crea un stat islamic, ci de a institui o stare de confuzie în care să poată prospera²⁵.

Promovarea mișcărilor secesioniste în India

În paralel cu aceste operațiuni secrete în Balcani și în fosta Uniune Sovietică, ISI a furnizat sprijin, începând cu anii '80, diversilor insurgenți secesioniști islamici din Kașmirul indian. Cu toate că au fost condamnate oficial de Washington, aceste operațiuni secrete ale ISI au fost realizate cu aprobarea tacită a guvernului Statelor Unite. În același timp cu Tratatul de pace de la Geneva, din 1989, și cu retragerea trupelor sovietice din Afganistan, ISI a creat JKHM, mujahedinii din Jammu și din Kașmir²⁶.

Imediat după 11 septembrie, atacurile teroriste din parlamentul indian, din decembrie 2001, care au adus India și Pakistanul pe picior de război, au fost realizate de grupări de rebeli cu baza în Pakistan, Lashkar-e-Taiba (armata purilor) și Jaish-e-Muhammad (armata lui Mahomed), ambele susținute în secret de ISI²⁷.

Atacul din parlamentul indian, urmat, la începutul lui 2002, de revoltele etnice din Gujarat, sunt vârful unui proces început în anii '80, finanțat cu bani obținuți din droguri și favorizat de serviciile secrete militare pakistaneze. Nu este nevoie să precizăm că atacurile teroriste sprijinite de ISI serveau intereselor geopolitice ale Statelor Unite. Puternicul Consiliu pentru relații externe (CFR), care, din spatele scenei, joacă un rol fundamental în definirea politicii externe a Statelor Unite, confirmă că grupurile de rebeli Lashkar și Jaish sunt susținute de ISI:

²⁵ Mateen Siddiqui, Diferențele dintre Islam și militanții „islamiști”, *San Francisco Chronicle*, 21 septembrie 1999.

²⁶ V. K. Subrahmanyam, „Pakistanul urmărește obiectivele asiatice”, *India Abroad*, 3 noiembrie 1995.

²⁷ Consiliul pentru relații externe, „Terorismul: întrebări și răspunsuri, Harakat ul-Mujahideen, Lashkar-e-Taiba, Jaish-e-Muhammad, <http://www.terrorismanswers.com/groups/harakat2.html>, Washington, 2002.

Prin intermediul Inter-Service Intelligence Agency (ISI), Pakistanul a furnizat fonduri, armament, antrenament și ajutor, pentru a trece de graniță, către grupările al Lashkar și al Jaish. Această asistență – o tentativă de a copia, în Kașmir, „războiul sfânt” al brigăzilor internaționale islamice împotriva Uniunii Sovietice, în Afganistan – a contribuit la introducerea fundamentalistilor islamici în conflictul îndelungat asupra destinului Kașmirului...

Aceste grupuri au primit fonduri din alte surse decât guvernul pakistanez?

Da. Membrii comunității pakistaneze și ai Kașmirului din Anglia au trimis, anual, milioane de dolari, iar simpatizanții Wahabi din Golful Persic și-au adus contribuția.

Teroriștii islamici din Kașmir au legături cu Al Qaeda?

Da, în 1998, liderul Harakat, Farooq Kashmiri Khalil, a subscris la declarația lui Osama bin Laden, care invita la atac împotriva Statelor Unite. Bin Laden este suspectat și că a fondat Jaish, conform celor afirmate de oficiali ai Statelor Unite și ai Indiei. Maulana Massoud Azhar, care a constituit Jaish, s-a dus de mai multe ori în Afganistan pentru a-l întâlni pe bin Laden.

Unde au fost antrenați acești fundamentalști?

Mulți au făcut antrenamentul ideologic în aceleași *madrasah* (sau seminarii musulmane) care pregăteau talibanii și combatanții străini din Afganistan. Au făcut antrenamentul militar în bazele din Afganistan sau în satele din Kașmirul controlat de Pakistan. Grupurile extremiste au deschis recent diverse *madrasah* în Azad Kashmir²⁸.

Însă Consiliul pentru relații externe a omis să recunoască legăturile dintre ISI și CIA și faptul că „Brigăzile Islamice” au fost create de CIA.

Insurecții în China, sponsorizate de Statele Unite

Pentru a înțelege „Războiul împotriva terorii”, este important să luăm în considerare insurecțiile din China, susținute de ISI la frontiera occidentală cu Afganistanul și Pakistanul. De fapt, multe dintre mișcările islamice din republicile musulmane ale fostei Uniuni Sovietice sunt direct influențate de mișcările din Turkestan și Uigur sau din regiunile autonome Xinjiang–Uigur, în China.

Aceste grupări separatiste – din care fac parte armata teroristă din Turkestanul de Est, partidul reformist islamic, Alianța pentru unitatea națională a Turkestanului de Est, organizația pentru eliberare Uigur și

²⁸ Consiliul pentru relații externe, „Terorismul: întrebări și răspunsuri, Harakat ul-Mujahideen, Lashkar-e-Taiba, Jaish-e-Muhammad”, <http://www.terrorismanswers.com/groups/harakat2.html>, Washington, 2002. Acest text a fost scos de pe site-ul Congresului pentru relații externe în 2006.

partidul jihadist Uigur din Asia Centrală – au fost susținute și antrenate de Osama bin Laden și Al Qaeda²⁹. Obiectivul declarat al acestei insurecții islamice, care își lansează operațiunile din China, este „instaurarea unui califat islamic în regiune”³⁰.

Califatul ar fi cuprins Uzbekistan, Tajikistan, Kârgâzstan (Turkestanul occidental) și regiunea autonoma Uigur din China (Turkestanul oriental) într-o unică entitate politică. „Proiectul califat” intenționează să uzurpe suveranitatea teritorială chineză. Susținut de diverse „fundații” wahhabite provenind din state din Golf, secesionismul regiunilor amplasate de-a lungul granițelor occidentale ale Chinei este, încă odată, în conformitate cu interesele strategice ale Statelor Unite în Asia Centrală. În același timp, un lobby puternic, având baza în Statele Unite, susține forțele separatiste din Tibet.

Promovând în mod tacit secesiunea regiunilor din Xinjiang–Uigur (prin intermediul ISI), Washingtonul încearcă să pornească un proces mai amplu de destabilizare și fărâmițare a Republicii Populare Chineze. Dincolo de toate aceste operațiuni secrete, Statele Unite și-au stabilit baze militare în Afganistan și în diferite republici ex-sovietice, de-a lungul graniței occidentale a Chinei. Militarizarea Mării de Sud a Chinei și a strâmătorii Taiwan este o altă parte integrantă a acestei strategii.

Iugoslavia

În anii '90, Inter Services Intelligence (ISI) pakistanez a fost folosit de CIA ca „intermediar”, pentru a trimite arme și mercenari mujahedini armatei musulmane bosniace implicate în războiul civil din Iugoslavia. Conform celor afirmate într-un raport al International Media Corporation, cu sediul la Londra:

Surse de încredere au afirmat că, în prezent [1994], Statele Unite participă activ la antrenarea și trimiterea de arme forțelor musulmane din Bosnia–Herțegovina, violând direct rezoluțiile Națiunilor Unite. Agențiile Statelor Unite au furnizat arme produse în... China (RPC), Coreea de Nord (RPDK) și Iran. Sursele au indicat că... Iranul, cu complicitatea și acordul guvernului Statelor Unite, a furnizat forțelor bosniace o cantitate mare de lansatoare multiple și multă muniție. Printre acestea, proiectile de 107 mm și 122 mm, provenite din Republica Populară Chineză, și lansatoare multiple VBR-230, produse în Iran... Există și un raport oficial conform căruia patru sute de membri ai Gărzii Revoluționare Iraniene (Sepáh e Rásdárán) au sosit în Bosnia cu un transport

²⁹ Conform referirilor făcute de surse oficiale chineze, citate în UPI, 20 noiembrie 2001.

³⁰ Apărare și Securitate, 30 mai 2001.

mare de arme și muniții. Se spune că serviciile secrete americane știau perfect de operațiune și că CIA credea că unii dintre cei patru sute de pasdaran au fost implicați în acțiuni teroriste în Europa de Est. Administrația Statelor Unite nu și-a limitat implicarea în violarea secretă a embargoului asupra armelor impus în regiune de către Națiunile Unite... În ultimii doi ani [înainte de 1994], a trimis [și] trei delegații la nivel înalt în tentative eșuate de a obliga guvernul iugoslav de a se alinia la politica impusă de Statele Unite. Iugoslavia este unicul stat din regiune care a rezistat presiunilor de la Washington³¹.

„De la botul calului”

Ironia sorții este că operațiunile secrete (atât militare, cât și cele ale serviciilor secrete) instrumentate de administrația Statelor Unite în Bosnia, care constau în promovarea formării de „Brigăzi Islamice”, au fost bine documentate de partidul republican. Un lung raport al Congresului Comitetului Partidului Republican în Senat (RPC), publicat în 1997, confirmă în detaliu rezumatul International Media Corporation prezentat mai sus. Raportul Congresului acuză administrația Clinton de a fi „contribuit la transformarea Bosniei într-o bază pentru militanții islamisti” și de a fi favorizat recrutarea, prin intermediul numitei „Rețele militante islamice”, a mii de mujahedini din lumea musulmană:

Poate cel mai mare pericol pentru misiunea SFOR – și chiar mai rău, pentru siguranța personalului american aflat în Bosnia – deriva din lipsa de voință a administrației Clinton de a clarifica, în Congres și în fața poporului american, implicarea sa în trimiterea de arme din Iran către guvernul musulman de la Sarajevo. Această politică, aprobată de Bill Clinton, în aprilie 1994, ca urmare a presiunilor exercitate de directorul CIA (și deci șef al NSC), Anthony Lake, și de ambasadorul Statelor Unite în Croația, Peter Galbraith, după cum scrie *Los Angeles Times* (care citează surse din serviciile secrete), a jucat un rol central în creșterea dramatică a influenței Iranului în Bosnia. [...] Pe lângă arme, au intrat în Bosnia oameni ai Gărzii Revoluționare Iraniane și personalul agenției VEVAK, împreună cu mii de mujahedini („războinici sfinți”) din toată lumea musulmană. În acest scop, au fost atrase și diverse alte țări musulmane (printre care sultanatul Brunei, Malaysia, Pakistan, Arabia Saudită, Sudan și Turcia) și un mare număr de organizații radicale musulmane. De exemplu, rolul unei „organizații umanitare” cu sediul în Sudan, numită Agenția pentru ajutorarea lumii a treia, a fost foarte bine stabilit. Colaborarea administrației Clinton cu rețeaua islamică cuprindea controlul din partea oficialilor din guvernul Statelor Unite a muniției provenite din Iran... Agenția pentru ajutorarea lumii a treia (TWRA), o falsă organizație

³¹ International Media Corporation, Strategii politice și de apărare, U.S. Commits Forces, *Arme în Bosnia*, Londra, 31 octombrie 1994.

umanitară cu sediul în Sudan..., a fost o legătură fundamentală pentru a construi un canal care să aducă arme în Bosnia... O opinie răspândită este aceea că TWRA este legată de unele persoane-cheie ale rețelei terorismului islamic, cum sunt șeicul Omar Abdel Rahman (acuzat și condamnat ca fiind creierul atentatului din 1993, de la World Trade Center) și Osama bin Laden, un emir saudit bogat, despre care se crede că a finanțat numeroase grupuri militare³².

Complicitatea administrației Clinton

Cu alte cuvinte, Raportul Comitetului Partidului Republican confirmă fără echivoc complicitatea administrației Clinton cu multe organizații fundamentaliste islamice, printre care Al Qaeda. Atunci republicanii aveau obiectivul de a submina credibilitatea președintelui Clinton. Cu toate acestea, într-o perioadă în care țara întreagă avea ochii ațintiți asupra scandalului Monica Lewinsky, au ales să nu declanșeze un „Iran-Bosniagate” prematur, care ar fi putut să distragă atenția opiniei publice de la scandalul Lewinsky. Republicanii doreau *impeachment*³³ pentru Clinton, pentru că „mințise poporul american” în legătură cu relația sa cu stagiara de la Casa Albă. Asupra celor mai importante minciuni de „politică externă”, privind traficul de droguri și operațiunile secrete în Balcani, democrații și republicanii au împărtășit alegerea (care era, fără îndoială, fructul presiunilor Pentagonului și ale CIA) de a nu „deșerta sacul”.

Din Bosnia, în Kosovo

„Exemplul bosniac”, descris de raportul Partidului Republican în Congresul din 1997, este copiat în Kosovo. Cu complicitatea NATO și a Departamentului de Stat american. Mercenarii mujahedini au fost recrutați în Orientul Mijlociu și în Asia Centrală pentru a lupta în Armata de Eliberare a Kosovo (KLA), între 1998–1999, în susținerea efortului de război al NATO.

³² *Washington Post*, 22/09/96, Comunicatul de presă al Congresului, Comitetul Partidului Republican, Congresul Statelor Unite: Transferul de arme din Iran – aprobat de Clinton – a contribuit la transformarea Bosniei într-o bază pentru militanți islamiști. Washington, 16 ianuarie 1997, disponibil pe site-ul Centrului de Cercetare a Globalizării (CRG) la adresa: <http://globalresearch.ca/articles/DCH109A.html>. Documentul original se găsește pe site-ul Comitetului Partidului Republican din Senat (senatorul Larry Craig), la adresa <http://www.senate.gov/~rpc/releases/1997/iran.htm>; v. și *Washington Post*, 22 septembrie 1999.

³³ Punere sub acuzare, în engleză în original. (n.tr.)

Așa cum a fost confirmat de surse militare britanice, sarcina de a înarma și a antrena KLA a fost dată, în 1998, Agenției pentru Informații a Apărării (DIA) și serviciului secret britanic MI6, împreună cu „membrii lăsați la vatră și din serviciul 22 SAS (Regimentul douăzeci și doi al Serviciului aerian special britanic), precum și unor societăți de pază private, fie britanice, fie americane”³⁴.

DIA americană a contactat MI6 pentru a stabili un program de antrenament pentru KLA, după cum dezvăluie o sursă militară britanică. Atunci MI6 a desemnat pentru această operațiune două societăți de pază britanice, care, la rândul lor, au contactat un mare număr de foști membri ai regimentului 22 SAS. Deci au fost întocmite liste de arme și materiale pentru echiparea KLA. În timp ce aceste operațiuni secrete avansau, membri ai serviciului 22 SAS, în special din Escadronul D, au fost desfășurați în Kosovo, înainte de începerea bombardamentelor din martie³⁵.

Forțele speciale britanice antrenau oamenii din KLA în bazele din nordul Albaniei, iar instructori militari din Turcia și Afganistan, finanțați de „Jihadul Islamic”, colaborau la antrenamentul membrilor armatei de eliberare din Kosovo în tehnicile de gherilă³⁶.

Bin Laden a vizitat personal Albania. Grupul său era unul dintre numeroasele grupuri fundamentaliste care trimiseseră unități pentru a lupta în Kosovo... Se crede că, în 1994, bin Laden își stabilise un centru operativ în Albania... Surse albaneze afirmă că Sali Berisha, președintele de atunci, avea legături cu grupuri care ulterior s-au demonstrat extremiste și fundamentaliste³⁷.

Mărturii depuse în fața Congresului asupra legăturilor dintre KLA și Al Qaeda

La mijlocul anilor '90, VIA și serviciile secrete germane, BND, s-au coordonat pentru a susține în secret Armata pentru Eliberarea Kosovo (KLA). Aceasta din urmă primea și sprijinul Al Qaeda.

În conformitate cu ceea ce a declarat Frank Ciluffo, de la Programul privind criminalitatea organizată globală, într-o mărturie făcută în 2000, în fața Comitetului Juridic al Camerei Reprezentanților:

A fost ascuns opiniei publice faptul că KLA își obținuse o parte din fondurile proprii din vânzarea de droguri. Albania și Kosovo se aflau în inima “Drumului

³⁴ *The Scotsman*, Edinbourg, 29 august 1999.

³⁵ Adevărul în media, *Kosovo în criză*, Phoenix, Arizona, <http://www.truthinmedia.org/>, 2 aprilie 1999.

³⁶ *The Sunday Times*, Londra, 29 noiembrie 1998.

³⁷ Ibid.

Balcanic” care lega semiluna de aur (Golden Crescent), din Afganistan și Pakistan, cu piețele drogurilor din Europa. Pe acest drum trec anual droguri de aproximativ 400 de miliarde de dolari, pe aici trece 80% din heroina destinată Europei³⁸.

În conformitate cu ce a afirmat Ralf Mutschke de la diviza de *criminal intelligence* a Interpolului, într-o altă mărturie depusă în fața Comitetului juridic al Camerei:

Departamentul de Stat al SUA a introdus KLA printre organizațiile teroriste și a dezvăluit că aceasta își finanța operațiunile cu fonduri obținute din traficul internațional de heroină și cu împrumuturi din țări islamice și de la persoane private, printre care posibil și Osama bin Laden. O altă legătură dintre KLA și bin Laden este dată de fratele liderului jihadului egiptean și comandant militar Al Qaeda, care se afla în fruntea unei unități de excelență a Armatei de Eliberare în timpul conflictului din Kosovo³⁹.

Madeleine Albright susținea KLA

Legăturile KLA cu terorismul internațional și cu crima organizată, dovedite cu documente de Congresul Statelor Unite, au fost ignorate de administrația Clinton. De fapt, în decursul lunilor care au precedat bombardamentele din Iugoslavia, secretarul de stat Madeleine Albright era implicată în construirea unei „legitimități politice” pentru KLA. Formațiunea paramilitară a fost ridicată, peste noapte, la rang de forță democratică pentru Kosovo. Madeleine Albright forțase mâna diplomației internaționale: KLA fusese împinsă să ocupe un rol central în cadrul procesului eșuat al „negocierilor pentru pace”, la Rambouillet, la începutul anului 1999.

Senatul și Camera susțineau tacit terorismul de stat

În ciuda faptului că diverse rapoarte ale Congresului confirmau că guvernul Statelor Unite se purtase cu grijă cu Osama bin Laden și Al Qaeda, administrația Clinton și, ulterior, Bush nu au încetat să furnizeze arme și

³⁸ Congresul Statelor Unite, Mărturia lui Frank J. Ciluffo, director adjunct al Programului privind criminalitatea organizată globală, în fața Comitetului juridic al Camerei, Washington, 13 decembrie 2000.

³⁹ Congresul Statelor Unite, Mărturia lui Ralf Mutschke, de la Diviza de informații criminale a Interpolului, în fața Comitetului juridic al Camerei, Washington, 13 decembrie 2000.

echipamente KLA. Documentele Congresului au confirmat și că membri ai Senatului și ai Camerei știau de relația dintre administrație și terorismul internațional. Cităm afirmația republicanului John Kasich, din Comitetul pentru servicii armate din Cameră: „[între 1998–1999] am luat legătura cu KLA, care era baza de antrenament a lui bin Laden...”⁴⁰

Imediat după evenimentele tragice de la 11 septembrie, republicanii și democrații, de comun acord, i-au garantat susținere deplină președintelui pentru a se „angaja în războiul împotriva lui Osama”.

În anul 1999, senatorul Jo Lieberman a afirmat cu încredere că „să lupți pentru KLA înseamnă să lupți pentru drepturile omului și valorile americane”. În decursul orelor imediat următoare atacurilor cu rachetă în Afganistan, din 7 octombrie, același Jo Lieberman a invocat un bombardament punitiv împotriva Irakului: „Suntem în război împotriva terorismului..., nu putem să ne oprim la bin Laden și la talibani”. Totuși, senatorul Jo Lieberman, în calitate sa de membru al Comitetului pentru servicii armate al Senatului, avea acces la documente ale Congresului care se refereau la legăturile dintre KLA și Osama. Atunci când a făcut acele declarații, ar fi trebuit să țină cont că atât agențiile guvernului american, cât și NATO susțineau terorismul internațional.

„Rețeaua islamică militantă” și NATO își unesc forțele în Macedonia

Imediat după războiul din Iugoslavia, din 1999, activitățile teroriste ale KLA sunt extinse în sudul Serbiei și în Macedonia. Între timp, KLA – redenumită KPC, Corpul de Protecție al Kosovo – este recunoscut de Națiunile Unite, care dă, astfel, „legitimitate” metodelor folosite pentru strângerea de fonduri, prin chiar intermediul ONU, pe baza acordurilor bilaterale și datorită ajutoarelor militare ale Statelor Unite.

La două luni după inaugurarea oficială a KPC, sub patronatul ONU (în septembrie 1999), comandanții KPC-KLA – utilizând resurse și materiale ale Națiunilor Unite – pregăteau agresiunea împotriva Macedoniei, o evoluție naturală a activității teroriste în Kosovo. Conform *Skopje daily Dnevnik*, KPC și-a stabilit o „a șasea zonă operativă” în sudul Serbiei și în Macedonia.

Surse care insistă să rămână anonime afirmă, referindu-se la cartierele generale ale brigăzilor pentru protecția Kosovo (legate de KPC și, prin extensie, sponsorizate de Națiunile Unite), că se formaseră deja la Tetovo,

⁴⁰ Congresul Statelor Unite, Transcrierea Comitetului pentru servicii armate al Camerei, Washington, 5 octombrie 1999.

Gostivar și Skopje (în martie 2000). Erau și la Debar și Struga (la granița cu Albania), iar membrii lor aveau coduri precise⁴¹.

În conformitate cu ceea ce este afirmat de BBC, „Forțele speciale occidentale încă antrenau luptători, în sensul că ajutau KLA să deschidă o „a șasea zonă operativă”, în sudul Serbiei și în Macedonia”⁴².

Printre mercenarii străini care luptau în Macedonia, în 2001, în cadrul Armatei pentru Eliberare Națională, se aflau mujahedini din Orientul Mijlociu și din fostele republicile sovietice din Asia Centrală. În interiorul forțelor KLA din Macedonia, acționau în calitate de consilieri unii militari americani dintr-o societate privată de mercenari, legată de Pentagon, precum și „aventurieri” proveniți din Marea Britanie, Olanda și Germania. Unii dintre acești mercenari occidentali au luptat și înainte în KLA sau în armata musulmană bosniacă⁴³.

Așa cum s-a spus pe baza probelor deținute de presa macedoneană și din declarațiile autorităților macedonene, guvernul Statelor Unite și „Rețeaua islamică militantă” tratau cu mare grijă autoproclamata Armată de Eliberare Națională (NLA), susținând-o și finanțând-o, în ciuda faptului că fusese implicată în atentate teroriste în Macedonia. NLA acționează împuternicită de Armata de Eliberare a Kosovo, dar KPC (Corpurile de protecție a Kosovo) și KLA, acesta din urmă sponsorizat de ONU, sunt aceeași instituție, au aceeași comandanți și personal militar. Comandanții din KPC, ale căror salarii sunt plătite de ONU, se luptă în NLA alături de mujahedini.

Baletând dezarticulat între influențe și interese, în timp ce era susținută și finanțată de Osama bin Laden și Al Qaeda, KLA–NLA era susținută și de NATO și de Misiunea Națiunilor Unite în Kosovo (UNMIK). De fapt, „Rețeaua islamică militantă” constituie încă o parte integrantă a operațiunilor secrete militare și a serviciilor secrete, promovate de Washington în Macedonia și în sudul Serbiei. Grupurile teroriste ale KLA–NLA au fost create cu ajutorul militar al Statelor Unite, cu bugetul programului de *peacekeeping*⁴⁴ al ONU și grație diverselor organizații islamice, printre care și Al Qaeda. Chiar și banii obținuți din traficul de droguri au fost utilizați pentru a finanța teroriștii, cu complicitatea guvernului Statelor Unite. Recrutarea mujahedinilor care urmau să lupte în rândurile NLA în Macedonia a fost făcută cu ajutorul diferitelor grupări islamice.

⁴¹ Newsletter al Centrului Informativ din Macedonia, Skopje, 21 martie 2000, publicat de *BBC Summary of World Broadcast*, 24 martie 2000.

⁴² BBC, 29 ianuarie 2001.

⁴³ *Scotland on Sunday*, 15 iunie 2001. V. și UPI, 9 iulie 2001. Pentru detalii ulterioare v. Michel Chossudovsky, „Războiul împotriva terorii” al Americii, *Global Research*, 2005, capitolul III.

⁴⁴ Menținere a păcii, în engleză în original (n.tr.).

Consilierii militari ai Statelor Unite se amestecau cu mujahedinii din rândurile forțelor paramilitare; mercenarii occidentali proveniți din țări membre ale NATO se luptă alături de mujahedini recrutați în Orientul Mijlociu și în Asia Centrală. Și presa americană definește toate acestea drept un „rateu”: așa-zisele „bunuri ale serviciilor secrete” s-au întors împotriva celor care i-au susținut!

Dar toate acestea nu s-au întâmplat în timpul Războiului Rece! S-au întâmplat în Macedonia, în 2000–2001, și au fost confirmate în numeroase articole publicate în ziare, de povestiri ale martorilor oculari, fotografii și declarații oficiale ale prim-ministrului macedonean, care a acuzat alianța militară occidentală că pregătește teroriști. Cu câteva luni înainte de 11 septembrie, Statele Unite încă susțineau brigăzile islamice.

Agenda secretă a Washingtonului

Politica externă a Statelor Unite nu și-a propus să oprească marea fundamentalismului islamic. În realitate, se dovedește mai degrabă a-și fi propus contrariul. Dezvoltarea semnificativă a „Islamului radical” în fosta Uniune Sovietică și în Orientul Mijlociu, imediat după sfârșitul Războiului Rece, este în avantajul agendei secrete a Washingtonului. Această agendă constă în susținerea (mai degrabă decât combaterea terorismului internațional) cu scopul de a destabiliza comunitățile naționale și de a preveni crearea unei mișcări esențialmente laice îndreptată împotriva imperiului american. Washingtonul continuă să sprijine – prin intermediul unor operațiuni secrete ale CIA – proliferarea fundamentalismului islamic în tot Orientul Mijlociu, în fostele republici sovietice, în China și în India.

Prin dezvoltarea la nivel mondial, prin întărirea sectelor fundamentaliste și a altor organizații de acest fel, se favorizează interesele Statelor Unite. Aceste organizații diferite și grupări armate de insurgenți s-au dezvoltat în special în țările în care instituțiile s-au prăbușit sub loviturile reformelor economice dorite de Fondul Monetar Internațional.

Organizațiile de fundamentalisti contribuie la procesul de dezagregare și substituție a instituțiilor laice.

Fundamentalismul islamic creează diviziuni sociale și etnice și subminează capacitatea popoarelor de a se organiza împotriva imperiului american. Organizații și mișcări, ca de pildă talibanii, alimentează „opозиția împotriva Unchiului Sam” într-un mod care nu reprezintă nici o amenințare reală pentru vastele interese geopolitice și economice ale Statelor Unite.

Ștergerea istoriei Al Qaeda

Din septembrie 2001, istoria Al Qaeda a fost cenzurată. Legăturile dintre administrațiile succesive din Statele Unite și „rețeaua islamică a terorii” sunt menționate foarte rar. În octombrie 2001, a fost declanșat un conflict important în Orientul Mijlociu și în Asia Centrală, numai în aparență îndreptat „împotriva terorismului internațional”, de către un guvern care pe proprie agendă de politică externă avea ca obiectiv susținerea terorismului. Cu alte cuvinte, principala justificare pentru declanșarea războiului din Afganistan și din Irak este clar un pretext. Poporul american a fost ignorat în mod deliberat și cu bună știință de acest guvern.

Decizia de a minți poporul american a fost luată pe 11 septembrie 2001, la puține ore după atacurile teroriste de la World Trade Center. Fără a simți nevoia de a furniza vreo probă, Osama a fost imediat indicat de autoritățile americane ca fiind „principalul suspect”. Două zile mai târziu, joi, 13 septembrie, atunci când investigațiile FBI abia începuseră, președintele Bush și-a asumat sarcina de a „purta lumea către victorie”.

Cu toate că CIA recunoaște tacit că Al Qaeda a reprezentat o „resursă de spioni” în timpul Războiului Rece, afirmă că raporturile cu organizația teroristă aparțin unui trecut îndepărtat. Multe anchete jurnalistice de după 11 septembrie tind să prezinte raportul dintre Al Qaeda și CIA ca aparținând perioadei îndepărtate a conflictului dintre Afganistan și Uniunea Sovietică. Această legătură este irelevantă, dacă vrem să înțelegem 11 septembrie și „Războiul total împotriva terorii”. Deși există probe privind colaborarea dintre militarii americani și Al Qaeda în războiul civil din Macedonia, cu câteva luni înainte de 11 septembrie.

Rolul asumat de CIA de a finanța și a extinde organizațiile teroriste internaționale în timpul Războiului Rece, uitat în confuzia istoriei recente, continuă să fie ignorat și minimalizat de mass-media occidentale. Un exemplu evident de mistificare mediatică de după 11 septembrie este teoria „rateului”: „Resursele serviciilor secrete” s-ar fi întors „împotriva cui le-au susținut; ceea ce am creat, acum ne explodează în față”. Administrația Statelor Unite și CIA, după o logică răsturnată, au ajuns victimele fatalității:

Metodele sofisticate predate mujahedinilor și miile de tone de arme furnizate acestora de Statele Unite și de Marea Britanie se întorc acum în Occident așa cum galele explodează în motor și acesta dă un „rateu”, altfel spus, o strategie politică se întoarce împotriva celor care au creat-o⁴⁵.

Cu toate că întreaga presă din Statele Unite a admis că preluarea puterii din partea talibanilor (în 1996) a fost parțial rezultatul susținerii secrete a

⁴⁵ *The Guardian*, Londra, 15 septembrie 2001.

Statelor Unite pentru mujahedini – grupul radical islamic aflat în război cu Uniunea Sovietică, în anii '80 – tot ea își dezmente cu promptitudine propria afirmație, bazată pe fapte, și trage concluzia că CIA a fost păcălită de maleficul Osama. Așa, ca „un fiu care își atacă propriul tată”.

„Războiul împotriva terorii” de după 11 septembrie

Teoria „rateului” este pură invenție. CIA nu a întrerupt niciodată legăturile cu „rețeaua islamică militantă”. Există nenumărate probe că Al Qaeda rămâne o „resursă a serviciilor secrete”. Al Qaeda a fost prezentată ca fiind gruparea care a proiectat 11 septembrie, fără ca măcar să se menționeze legăturile istorice cu CIA și cu ISI pakistanez. În timp ce Al Qaeda rămânea sub controlul aparatului serviciilor secrete al Statelor Unite, administrația continua să avertizeze populația civilă, susținând că „inamicul extern” ar urma să mai lovească, că „un al doilea 11 septembrie” s-ar putea repeta în orice parte a Americii sau în Occident:

„[Există] bănuiala că atacurile următoare... vor echivala sau chiar le vor depăși în intensitate pe acelea de la 11 septembrie... Este destul de clar că atât capitala națiunii, cât și orașul New York s-ar putea afla pe orice listă...”

(Tom Ridge, Crăciun 2003)

„Vă întrebați: «Este o situație serioasă?» Da, puteți paria cu viața. Oamenii nu fac lucruri de genul acesta, dacă situația nu este serioasă.”

(Donald Rumsfeld, Crăciun 2003)

„Surse de încredere indică faptul că Al Qaeda se mișcă pentru a lansa un atac la scară mare împotriva Statelor Unite, cu scopul de a distruge procesul nostru democratic... Ajung la noi informații sumbre în legătură cu cei care doresc să ne facă rău..., dar noi vom întări în fiecare zi aparatul de securitate al națiunii noastre.”

(George W. Bush, iulie 2004)

„Inamicul care a lovit la 11 septembrie este divizat și slăbit, dar încă letal, mereu hotărât să atace din nou.”

(Dick Cheney, iulie 2006)

„Un alt atac ca acela de la 11 septembrie ar putea crea fie o justificare, fie o oportunitate pentru a dezlănțui represalii împotriva oricărei alte ținte noi.”

(Declarația oficială a Pentagonului, citată în *Washington Post*, 23 aprilie 2006)

Propagandă de război

Conform celor afirmate de fostul comandant al Comandamentului central al SUA (USCENTCOM), generalul Tommy Franks, cel care a condus invazia în Irak, în 2003, un atac terorist de dimensiunile și de natura celui de la 11 septembrie, desfășurat pe teritoriul american, ar determina sfârșitul guvernării democratice. Într-un interviu dat în decembrie 2003, pe care presa americană abia dacă l-a menționat, generalul Franks a prezentat scenariul care ar fi presupus suspendarea garanțiilor constituționale și instaurarea unui regim militar:

[Un] eveniment terorist dezastruos, de proporții extraordinare, [ar putea avea loc] în orice parte a lumii occidentale – cel mai probabil în Statele Unite – și ar face populația să pună sub semnul întrebării principiile din Constituție, acceptând militarizarea țării, pentru a evita repetarea unui alt dezastru de proporții extraordinare.

(Cigar Aficionado, decembrie 2003)

Franks făcea aluzie la un eveniment de „genul Pearl Harbor”, care ar scutura opinia publică americană și ar determina-o să susțină un guvern militar și un stat polițienesc. „Atacul terorist dezastruos de proporții extraordinare” a fost prezentat de generalul Franks ca un punct fundamental de cotitură în politică, iar criza care ar rezulta, dezordinea și indignarea publică, ar duce la destrămarea pe scară largă a structurilor sociale, politice și instituționale.

Este important să se înțeleagă că generalul Franks nu își exprima propria părere cu privire la această chestiune. Afirmatia sa coincide cu punctul de vedere predominant, atât la Pentagon, cât și la Departamentul de Securitate internă, cu privire la modul în care aceste evenimente s-ar putea transforma într-o situație de urgență națională.

„Evenimente care produc dezastre de proporții extraordinare”

„Evenimentele care produc dezastre de proporții extraordinare” sunt parte integrantă a doctrinei militare. Devastarea și pierderile de vieți umane în urma unui atac terorist își propun să descănșeze un val de indignare publică. Generează o stare de teroare colectivă, care favorizează derogările de la libertățile individuale și introducerea măsurilor polițienești.

Atacurile care au lovit la 11 septembrie World Trade Center și Pentagonul, au fost argumentele invocate pentru a obține susținerea publică pentru invazia în Afganistan, care a avut loc câteva săptămâni

mai târziu. Fără probe, Al Qaeda, care se presupunea că era sprijinită de guvernul talibanilor, a fost considerată responsabilă pentru atentate. Planificarea unui teatru de război impunător a fost făcută cu mult înainte de 11 septembrie. Soldații americani erau deja într-o „stare avansată de alertă” cu mult înainte de atacurile din septembrie 2001, iar decizia de intrare în război împotriva Afganistanului a fost luată în seara atacurilor și a fost anunțată oficial în dimineața următoare. Între timp, NATO a invocat articolul 5 din Tratatul de la Washington și a declarat război Afganistanului, în numele tuturor statelor membre ale Pactului nord-atlantic. Decizia de a declara război Afganistanului, bazată pe principiul „autoapărării”, a fost luată în decursul a douăzeci și patru de ore de la atacurile de la 11 septembrie.

Articolul 5 din Tratatul de la Washington este invocat pentru prima dată la 12 septembrie 2001. Aliații europeni ai Americii și Canada și-au oferit susținerea imediat după atacurile teroriste de la 11 septembrie. NATO realiza „Războiul global împotriva terorismului”, cu ajutorul substanțial al Statelor Unite. Paisprezece state membre ale NATO au trimis trupe în Afganistan⁴⁶.

Operațiunea Northwoods

„Evenimentul dezastruos de proporții extraordinare” care a avut loc la 11 septembrie a îndeplinit un rol crucial în strategia militară. A furnizat, de ochii lumii, un pretext pentru a intra în război. Provocarea de „incidente ca pretext declanșator al unui război” este unul dintre postulatele activității Pentagonului. Este parte integrantă din întreaga istorie militară a Statelor Unite. În anul 1962, statul-major al forțelor armate și-a imaginat un plan, numit Operațiunea Northwoods, pentru a provoca devastări civile care ar fi justificat invazia Cubei:

„Putem să facem să sară în aer o navă în golful Guantanamo și să aruncăm vina asupra Cubei; putem dezlănțui o campanie teroristă comunistă în zona Miami, în alte orașe din Florida sau chiar la Washington; dezastrele descrise de ziarele americane ar provoca un val favorabil de indignare națională ”⁴⁷.

⁴⁶ V. „NATO Review”, vara 2006, <http://www.nato.int/docu/review/2006/issue2/english/summaries.html>.

⁴⁷ V. documentele strict secrete din 1962 desecretizate sub titlul *Justificări pentru o intervenție militară în Cuba*, v. și Operațiunea Northwoods la adresa <http://www.globalresearch.ca/articles/NOR111A.html>.

Alarmă teroristă și evenimente teroriste

Pentru a fi „eficientă”, campania de teroare psihică și dezinformare se poate baza numai pe „alarme” neverificate privind atacuri viitoare. Sunt necesare și întâmplări „reale” sau „incidente”, care să dea credibilitate planurilor de război ale administrației. Propaganda susține nevoia de aplicare a „măsurilor de urgență” și justifică desfășurarea de acțiuni militare pentru represalii. Atât alarma teroristă, cât și evenimentele au fost folosite drept pretext pentru a justifica acțiuni militare de mare amploare. Imediat după exploziile din iulie 2005 de la Londra, s-a făcut referire la faptul că vicepreședintele Dick Cheney a cerut US-STRATCOM să elaboreze un plan extraordinar, care să fie „folosit ca răspuns pentru un alt atac terorist împotriva Statelor Unite, de tipul celui de la 11 septembrie”. În acest plan era de la sine înțeles că în spatele unui al doilea 11 septembrie s-ar putea afla Iranul.

Acest „plan extraordinar” a invocat pretextul unui „al doilea 11 septembrie” – care până acum nu s-a verificat – pentru a pregăti o importantă operațiune militară împotriva Iranului, în timp ce se făceau presiuni asupra Teheranului, în legătură cu un program (fantomatic) de înarmare nucleară. Diabolic în această decizie a vicepreședintelui Statelor Unite este că justificarea declanșării războiului împotriva Iranului s-a bazat pe presupusa implicare a Teheranului într-un atac terorist împotriva Americii, ipoteză care încă nu s-a verificat:

Planul include un atac aerian de mare amploare în Iran, în care ar fi folosite atât arme convenționale, cât și rachete nucleare tactice. În Iran, sunt mai mult de 450 de obiective strategice, printre care numeroase locuri destinate, după cum se bănuiește, programului de dezvoltare de armament nuclear. Multe dintre obiective sunt fortificate sau aflate la mare adâncime sub pământ și nu pot fi afectate de arme convenționale, ceea ce explică opțiunea nucleară. Ca și în cazul Irakului, riposta nu este condiționată de implicarea Iranului în acte de terorism împotriva Statelor Unite. Diverși înalți oficiali ai aviației, implicați în planificare, s-au declarat înspăimântați de consecințele a ceea ce facem – în Iran sunt create premisele pentru un atac nuclear neprovocat –, dar nimeni nu vrea să-și strice cariera, ridicând vreo obiecție⁴⁸.

Trebuie să tragem concluzia că strategii militari americani, britanici și israelieni se află într-un fel de purgatoriu, în așteptarea unui al doilea 11 septembrie, pentru a declanșa o operațiune de război împotriva Siriei și Iranului?

„Planul extraordinar” propus de Cheney nu se concentrează numai pe prevenirea unui al doilea 11 septembrie, se bazează pe presupunerea că în spatele unui al doilea 11 septembrie ar fi Iranul și că ar trebui să

⁴⁸ Philip Giraldi, „Atac împotriva Iranului: Războiul nuclear preventiv”, *The American Conservative*, 2 august 2005.

înceapă imediat bombardamentele, pentru a pedepsi atacul, înainte de a face investigațiile necesare, mai mult sau mai puțin ca în cazul atacurilor din Afganistan, din octombrie 2001, care ar fi trebuit să fie un răspuns la presupusul suport acordat de guvernul taliban teroriștilor de la 11 septembrie.

Pare să nu fie important pentru nimeni că este imposibil ca un război să fie planificat în trei săptămâni: bombardarea și invadarea Afganistanului fuseseră planificate cu mult înainte de 11 septembrie. Așa cum sublinia Michael Keefer, într-un articol foarte incisiv:

„La un nivel mai profund, înseamnă că «atacurile teroriste similare celui de la 11 septembrie» sunt considerate de subordonații lui Cheney și ai Pentagonului un mijloc adecvat de a legitima războaie de agresiune împotriva națiunilor selecționate pentru acea strategie, de regim sau de sistemul său de propagandă...”⁴⁹

Încă din 2001, vicepreședintele Cheney a avertizat, în diverse ocazii, asupra unui al doilea 11 septembrie:

„Inamicul care a lovit la 11 septembrie este divizat și slăbit, dar încă letal, așadar a decis să atace din nou.”⁵⁰

„Justificări și ocazii pentru a lansa represalii împotriva unor ținte cunoscute. Terorism”

În aprilie 2006, ex-secretarul Apărării, Donald H. Rumsfeld, a lansat un vast plan militar pentru a combate terorismul în toată lumea, cu posibilitatea de a declanșa represalii în cazul unui al doilea atac terorist în America.

„În conformitate cu ceea ce au afirmat oficialii din departamentul său, secretarul Apărării, Donald H. Rumsfeld, a aprobat un plan ambițios pentru a contracara terorismul în toată lumea și pentru a lansa represalii într-un mod rapid și decis, în cazul unui alt atac terorist împotriva Statelor Unite.

În conformitate cu ceea ce au afirmat oficialii care știau de documente și care au vorbit sub protecția anonimatului, deoarece nu erau autorizați să facă declarații publice, îndelung așteptatul plan pentru campania globală de război împotriva terorismului, ca și proiectele legate de acesta și aprobate în ultima lună de Rumsfeld reprezintă priorități absolute ale Pentagonului. Detaliile sunt secrete, dar, în general, prevăd un rol foarte important pentru militari – mă refer în special la trupele de elită – implicați în operațiuni continue, cu scopul de a combate terorismul în afara zonelor de război ca Irak și Afganistan. Planul, care a

⁴⁹ Michael Keefer, „Petrodolarii și proliferarea armelor nucleare: să înțelegem planul de atac împotriva Iranului”, *Global Research*, 10 februarie 2006.

⁵⁰ *Waterloo Courier*, Iowa, 19 iulie 2006.

fost întocmit în decurs de aproximativ trei ani de Comandamentul Operațiunilor Speciale (SOCOM), în Tampa, prevede o întărire a implicării Pentagonului în domenii adiționale gestionate de CIA și de Departamentul de Stat.”⁵¹

Planul se baza pe posibilitatea unui al doilea 11 septembrie și pe nevoia de a declanșa represalii, dacă și când Statele Unite ar fi fost atacate:

„Un al treilea proiect stabilește modul în care militarii pot fie să împiedice, fie să răspundă unui alt atac terorist împotriva Statelor Unite. Acesta include numeroase corolare care oferă o listă completă de opțiuni, din care să se aleagă planul unei acțiuni rapide de represalii împotriva unor grupuri specifice de teroriști, unor indivizi sau unor state despre care se crede că au legătură cu atacurile. O altă agresiune poate să genereze fie justificarea, fie oportunitatea, care în prezent lipsește, de a declanșa represalii împotriva unor obiective cunoscute, în conformitate cu ce a fost declarat de oficiali, fie activi, fie în retragere, care cunosc planul. Acest document definește „Ceea ce teroriștii sau cetățenii iresponsabili ar lovi, dacă ne-am scoate mânușile, dar noi nu ne scoatem mânușile”, a afirmat un oficial, care a cerut să rămână anonim, având în vedere natura subiectului”⁵².

Premisa acestui document militar este că al doilea atac de la 11 septembrie – „care până acum nu s-a realizat” – ar fi util pentru a crea „fie o justificare, fie o oportunitate” pentru declanșarea războiului împotriva „unor obiective cunoscute [Iran și Siria]”.

Adevărul este la mijloc. Campania de dezinformare funcționează la maxim. Anglia și Statele Unite pun accentul din ce în ce mai mult pe „războiul preventiv” ca act de „autoapărare” împotriva Al Qaeda și a statelor care sprijină terorismul, presupușii vinovați ai unui al doilea 11 septembrie. Obiectivul subînțeles, care ar putea fi atins prin intermediul fricii și al intimidării, este acela de a face opinia publică să accepte următoarea etapă a „războiului împotriva terorii” în Orientul Mijlociu, care este îndreptată împotriva Siriei și a Iranului.

Concluzii

Amenințarea unui atac al Al Qaeda împotriva Americii a fost folosită intens de administrația Bush și de către eternul său aliat britanic pentru a determina opinia publică să susțină o agendă militară globală.

Așa cum este cunoscut și dovedit, „rețeaua islamică a terorii” este o creație a aparatului serviciilor secrete din Statele Unite. Există probe solide că multe dintre atentatele teroriste care au masacrat civili sunt opera militarilor și/sau

⁵¹ *Washington Post*, 23 aprilie 2006.

⁵² Ibid.

a serviciilor secrete. În același fel, există probe că multe alarme teroriste se bazează pe false operațiuni ale serviciilor secrete, așa cum s-a dezvăluit că ar fi vorba în cazul atacului cu explozibil lichid anihilat la Londra, unde niciunul dintre presupușii pirăți ai aerului nu cumpărase biletele de avion și nici nu avea pașaport pentru a se îmbarca în avioane.

„Războiul împotriva terorii” este o înșelătorie. Raportul asupra atacurilor de la 11 septembrie, așa cum a fost prezentat în *Raportul Comisiei de anchetă a atacurilor de la 11 septembrie*, este prefabricat. Administrația Bush este implicată în acțiuni de mistificare și este complice până la cele mai înalte niveluri ale guvernului. Dezvăluirea minciunilor ascunse în spatele atacurilor de la 11 septembrie ar amenința legitimitatea „războiului împotriva terorii”. Dezvăluirea minciunilor care se ascund în spatele atacurilor de la 11 septembrie ar trebui să fie parte dintr-o mișcare antimilitară coerentă.

Fără 11 septembrie, criminalii de război plasați în punctele cheie ale puterii nu ar fi avut picioare pe care să se ridice. Întregul sistem al securității naționale s-ar prăbuși ca un castel din cărți de joc.

Enzo
MODUGNO

11 SEPTEMBRIE ȘI WARFARE. CAPODOPERA LUI BUSH

Oare imperiul e pe mâini bune?

Acum putem să apreciem toate implicațiile atacurilor de la 11 septembrie, o alegere dificilă pentru administrația SUA. Trebuia să înfrunte o recesiune gravă care începuse cu șase luni înainte, în luna martie 2001 (a fost făcut publică oficial numai în noiembrie). Atât de gravă, încât *The Economist* scria că „profiturile sunt, în această parte a lumii, la nivelul cel mai redus din ultima jumătate de secol, iar capacitatea de producție este neutilizată în proporție de 25%, ca în anii '30”. După prăbușirea Nasdaq, Greenspan redusese de mai multe ori rata dobânzii, dar economia nu își revenise. Pentru că nici o altă intervenție nu s-a dovedit eficientă, Morgan Stanley scria, la ora 8:00, în ziua de 11 septembrie, că „numai un act de război” putea salva dolarul și economia americană. La ora 09:00 se prăbușeau Turnurile: începea astfel gestionarea militară a ciclului economic, de data asta în mâinile staffului lui Bush, care ar fi scos repede din criză capitalismul din SUA, confirmându-și încă o dată eficiența.

Înainte de toate, deoarece anunțul războiului și al enormelor cheltuieli militare a blocat prăbușirea Bursei, revigorând cererea și relansând economia, fapt care durează și acum. Apoi, pentru că s-a obținut acest rezultat nu printr-un război mondial lansat după un deceniu de depresiune nimicitoare, așa cum s-a întâmplat după '29, ci printr-un număr neglijabil de morți, în comparație cu cel din războaiele mondiale și după numai șase luni de recesiune.

Deci, după ce îndepărtăm retorica versiunii oficiale, 11 septembrie se arată, în realitate, ca o capodoperă a familiei Bush. Totuși, este păcat că nu se pot lăuda cu ea, pentru că nu pot recunoaște nici operațiunea în sine, și nici instabilitatea capitalismului, contradicțiile interne ale unui mod de producție irațional care tinde constant către recesiune, care poate să arunce pe drumuri milioane de persoane. Nu ar recunoaște nimeni că adevăratul inamic care roade din interior imperiul este criza economică.

De aceea este necesar ca orice criză să fie trecută nu în contul unor cauze endogene, ci al amenințărilor unor inamici externi. Mass-media și oamenii politici au repetat ani de zile că 11 septembrie a produs criza economică. În timp ce, în realitate, reprezentase un remediu. Desigur, responsabilii știau cum stăteau lucrurile. De exemplu, *The Economist*, din 20 octombrie 2001, scria că recesiunea „nu derivă din terorism, ci din dezechilibrele economice și financiare de la sfârșitul anilor nouăzeci”. Și Lester Thurow descria (*Il Sole 24 ore*, 24 octombrie 2001) că „99,9% din criza economică actuală era deja în desfășurare, chiar dacă acum toți dau vina pe terorism”. Deci criza economică a fost întotdeauna și continuă să fie adevăratul inamic, acela care nu poate fi dezvăluit. Dar pentru a aprecia pe deplin eficiența și importanța pe care a avut-o 11 septembrie pentru capitalismul din SUA, trebuie să-l comparăm cu modul în care erau înfruntate în trecut aceste crize.

În 1800, crizele de supraproducție erau devastante și extinse. Erau depășite atunci când falimentele distrugau o bună parte din capitaluri, permițând capitalurilor supraviețuitoare să-și găsească o piață. Dar de ce, în loc să aștepte distrugerea propriului capital, să nu pornească la distrugerea capitalurilor celorlalți, luându-le piețele, coloniile, resursele? La fel s-a întâmplat în Primul Război Mondial. „Ciclul economic, a scris Paul Mattick, devenise un ciclu de războaie mondiale”. Dar nu se poate declanșa un război mondial de fiecare dată când revine criza. În '29 nu a fost posibil. Totuși, în anii '30 s-a experimentat un remediu cunoscut încă din anii 1800. Rosa Luxemburg prezentase prima formulare teoretică completă a funcției economice a militarismului. Într-un studiu din 1898, ea o descria cu claritate previzionară ca fiind o forță „impulsivă, reală, mecanică, destinată creșterii rapide”. În polemică cu Bernstein, demonstrează că cheltuielile militare erau indispensabile capitalismului deoarece reprezentau o piață suplimentară care asigura o nouă cerere pentru producători, o cerere mai regulată, cu un ritm de dezvoltare constant. Cheltuielile erau promovate de aceiași capitaliști prin intermediul aparatului parlamentar și prin manipularea realizată de presă. O temă reluată de Gramsci, care în 1917 denunța „urzelile celor care răspândesc panica, plătiți de industria militară, cea care câștigă de pe urma războiului”. Azi am numi asta complot, însă este vorba de o analiză lucidă a militarismului care a dominat anii 1900, un keynesianism militar, înainte ca lord Keynes să-i dea acest nume.

Așadar, statul împiedică distrugerea capitalurilor slăbite și, îndatorându-se față de sectorul privat, absoarbe supraproducția. În anii '30, după câteva experiențe cu cheltuiala publică în Elveția, în Marea Britanie s-a observat că în special cheltuielile militare au fost cele care au favorizat redresarea

economică. Acest lucru a fost și mai evident în Germania nazistă, în 1934, când statul a emis certificatele de credit Mefo, care au finanțat reînarmarea și relansarea în scurt timp a economiei. Certificatele aveau scadența în '39, dar în '39 Hitler a intrat în război.

În schimb, SUA a privilegiat cheltuielile publice civile, care s-au dovedit mai puțin eficiente decât cele militare. De fapt, nu au reușit să depășească recesiunea decât atunci când cheltuielile militare pentru cel de-al Doilea Război Mondial au relansat economia, încă din primele luni de război. Iar aceasta a fost o experiență care a influențat profund modul ulterior de gestionare a economiei: au intrat în război în 1941 și din războaie calde și reci nu au mai ieșit. SUA au experimentat teoria că relansarea are loc odată cu cheltuielile publice militare, adică înainte de victorie, înainte de a fi distrus capitalurile altora, înainte de a le fi luat piețele etc. Pentru a înfrunta o supraproducție permanentă, Statele Unite au organizat un război permanent, pentru a justifica un flux permanent de cheltuieli militare, care dă un avantaj important, deoarece armele produse asigură dominația piețelor, a resurselor, a domeniilor de investiții.

Însă această capacitate militară fără precedent creează destule probleme mass-media, angajată permanent să construiască inamici de dimensiuni apocaliptice, deoarece războiul permanent, *cela va sans dire*¹, trebuie să dureze și nu trebuie să fie câștigat.

Războiul Rece a durat patruzeci de ani și, atunci când s-a terminat, rusul Arbatov a observat că „actul cel mai ostil împotriva SUA a fost să i se ia inamicul”. Dar „cineva va trebui să fie inamicul”, a avertizat Henry Kissinger. Se anunța astfel „războiul global împotriva terorii” care, conform Pentagonului, ar trebui să dureze douăzeci și cinci de ani. „V-a plăcut anticomunismul? Antiislamismul vă va entuziasma”, a concluzionat, în *Le monde diplomatique*, Ignacio Ramonet.

„Războiul este o investiție bună”

Acum este momentul să înțelegem sensul unei recente afirmații făcute de secretarul de stat al SUA, Condoleezza Rice, conform căreia „războiul este întotdeauna o investiție bună”. De fapt, se repetă constant în istoria Statelor Unite corespondența dintre cheltuielile publice militare și redresarea economiei. Vladimiro Giacchè a aprofundat aceste argumente în *Escalation* (Roma, 2005). Bunul-simț va fi poate contrariat că enormele cheltuieli publice pentru război, în loc să agraveze criza economică, o rezolvă, chiar și fără o evoluție bună a operațiunilor de război. Motivul? Criza capitalistă

¹ E de la sine înțeles, în franceză în original. (n.tr.)

nu mai este opera subproducției, cum se întâmpla în economia agrară, ci invers, apare atunci când productivitatea depășește capacitatea de absorbție a pieței. Deci cheltuielile publice, în general, și cele militare, în special, pot să absoarbă capacitatea de producție în exces, favorizând relansarea generală a economiei. Pe acest subiect a existat o dezbatere îndelungată între economiștii *radicali*. Pornind de la teoria marxistă a crizei, care consideră că supraproducția este originea crizei, cu alte cuvinte, contradicția dintre producție și piață, s-au dezvoltat interpretări diverse. Pe de o parte, Rosa Luxemburg a susținut că cheltuielile militare permit capitalului să realizeze plusvaloarea, influențându-i pe „neomarxiști” precum Kalecki și Sweezy. Pe de altă parte, marxiștii „ortodocși” susțin că această premisă nu este adevărată în ansamblul pieței mondiale capitaliste, ci doar pentru națiunea dominantă care obține avantaje din cheltuielile celor dominate. Oricum, în ambele cazuri, Rice are dreptate.

Multe dintre mișcări și mulți oamenii politici se confruntă pentru a converti în cheltuieli publice civile cheltuielile militare, ajungând, pentru a-și atinge acest scop, să conceapă un New Deal mondial. În schimb, preferința constantă a guvernelor pentru cheltuielile publice militare, accentuată de neoliberalism, este explicată de Rosa Luxemburg astfel: „Statul este cel mai avantajos cumpărător, iar livrările către acesta sunt, pentru capital, cea mai bună afacere. În cazul livrărilor cu caracter militar, se adaugă, ca un avantaj foarte important – comparativ cu cheltuielile de stat cu destinație socială, cum ar fi investițiile în școli, străzi etc. – transformările continue ale tehnicii și creșterea continuă a cheltuielilor”. Rosa Luxemburg continuă susținând că armele servesc „ca instrument de luptă pentru interesele «naționale», împotriva unor alte grupuri străine, și ca instrument de dominare de clasă intern” și se explică de ce „militarismul reprezintă tipul de investiție esențial și cel mai profitabil”. După un secol, lucrurile stau încă așa și chiar și în acest caz Rice are dreptate.

După ce 11 septembrie și războaiele generate au determinat triplarea prețului petrolului, un studiu realizat de doi economiști israelieni – Jonathan Nitzan și Shimshom Bichler, publicat de *Global Research* – remarcă profiturile companiilor petroliere principale în decurs de treizeci de ani. Ei demonstrează că acele conflicte, legate direct sau indirect de petrol, au avut următoarele caracteristici constante: orice conflict pentru energie este precedat de un declin al profiturilor companiilor petroliere; *fiecare* conflict pentru energie este urmat de o perioadă în care aceste profituri depășesc media; cu singura excepție din 1996–1997, companiile petroliere nu reușesc niciodată să depășească media, fără ca înainte să aibă loc un conflict pentru energie.

Și în acest caz, Rice, care a lucrat în domeniu, are iarăși dreptate.

Ar mai fi de luat în discuție apoi subiectul vast al comerțului internațional cu armament. De exemplu, nu cu mult timp în urmă, analiștii de pe Wall Street au anticipat pentru anul 2007 un randament bun al profiturilor pentru sectorul armamentului, susținut și de exportul de rachete și avioane în țările arabe și asiatice: iar *Il Mondo* din 26 ianuarie i-a sfătuit pe investitori să profite.

Dar acest subiect poate fi rezumat de un singur titlu, apărut în *Wall Street Journal* din 2 aprilie 2003: *Războiul este cea mai bună expoziție pentru noile arme și poate stimula vânzarea lor.*

Deci Rice are dreptate și în acest caz.

Industria armamentului

A venit momentul să luăm în considerație organizarea complexă a acelui sector important al producției, un adevărat motor al economiei SUA, care este producția de armament.

Președintele SUA Eisenhower a fost primul care a vorbit despre „complexul militar-industrial”, care acum a evoluat datorită dezvoltării industriei electronico-informatică. Este un sector al economiei cu totul special, deoarece nu numai că susține funcționarea agresivă și represivă a capitalismului, ci a devenit gradual și mereu mai necesar pentru funcționarea reproducerii capitaliste, deoarece poate frâna fazele de recesiune ale ciclului, poate să aibă o funcție de stimulare a cererii efective, poate absorbi producția excedentară. Chiar dacă această creștere a cererii susținută de stat – care face ca îndatorarea să fie mereu mai mare – nu rezolvă, ci doar amână criza de supraproducție, făcând astfel necesară o cheltuială militară permanentă, ce trebuie justificată de războiul permanent. Acesta este un sector cu o caracteristică particulară, aceea de instrument al gestionării militare a ciclului economic, deoarece piața depinde în totalitate de deciziile politice. Cererea este creată de stat și poate să fie crescută rapid de fiecare dată și, dacă e nevoie, poate fi mărită. De aceea se întâmplă frecvent în SUA ca aceleași persoane să alterneze în roluri de oameni politici, militari și conducători ai marilor corporații.

Prin intermediul cheltuielilor militare se pot stimula, în timp de pace, condițiile favorabile redresării economice, stimulate de război. Sarcina principală a politicii externe este aceea de a furniza justificările necesare. Astăzi, justificarea fundamentală este antiislamismul, moștenitorul direct al anticomunismului din cazul Războiului Rece.

Joan Robinson, unul dintre cei mai importanți economiști ai secolului XX, a explicat conexiunea: „Războiul Rece a dovedit că recesiunile nu se pot

evita decât cu cheltuieli militare. Iar pentru a justifica înarmarea trebuie să fie menținută vie tensiunea internațională. De aici rezultă că grija este mult mai rea decât răul”².

În realitate, a fost calculată de mai multe ori creșterea produsului intern brut (PIB) datorată cheltuielilor militare în Statele Unite. De exemplu, conform lui Rotemberg și Woodford³, care analizează perioada 1947–1989, creșterea cheltuielilor pentru apărare determină creșterea producției, mai mult decât reușește să o facă creșterea salariilor reale. Pentru Edelberg, Eichenbaum și Fischer, Northwestern University, 1998, fiecare dolar dat Pentagonului face să crească PIB-ul, după patru trimestre, cu 3,5 dolari, cu o scădere lentă care durează trei ani. Ramey și Shapiro⁴ susțin că, în perioadele de creștere importantă a cheltuielilor pentru apărare, alegerea guvernului poate influența cu până la 50% formarea PIB-ului. Conform lui Perotti și Blanchard⁵, fiecare dolar al Pentagonului face să crească PIB-ul cu 2,43 dolari, în interval de un an și cu efect de durată.

Studiile confirmă eficiența funcției economice a militarismului pe care guvernul Statelor Unite, în 2001, sub presiunea celei mai grave crize după cea din 1929, a folosit-o încă o dată. De fapt, cu neoliberalismul, în ciuda refuzului oficial al politicilor keynesiene, această funcție a militarismului este și mai eficientă deoarece – așa cum scrie Samir Amin – gestionarea cererii globale este, în realitate, în mâna administrației SUA, care doar au deplasat cheltuielile publice, de la cele civile la cele militare. Și Luciano Vasapollo⁶ susține că rolul industriei militare în capitalism nu este numai acela de „a menține sigure frontierele imperiului”, ci și de a regla ciclul economic, „printr-un «keynesianism militar» care supraviețuiește chiar și în era neoliberalismului”.

Până la Bush, care se definește „președinte de război”.

Dar funcția militară propriu-zisă și funcția economică a militarismului, așa cum am văzut, nu sunt unul și același lucru.

Dacă funcția războinică tinde către victorie și anihilarea inamicului, în schimb funcția economică tinde să prelungească confruntările, invocă inamicul, îl alege, îl supradimensionează, îl produce dacă nu există, pentru a justifica cheltuielile militare. Talibanii, Saddam, Al Qaeda au fost mult timp finanțați, antrenați, creați de SUA.

În aceste cazuri, funcția militară este numai mimată, nu este esențială, și se dovedește opusul a ceea ce pare. Se prezintă ca fiind militară, dar este lipsită de sens din punct de vedere militar. În cele din urmă își găsește sensul nu în victorie, ci în războiul infinit, în invocarea obsesivă a morții.

² *New Left Review*, iulie 1962.

³ *Journal of Political Economy*, 110(6).

⁴ *Working Paper* n. 6283.

⁵ *Working Paper*, n. 7269.

⁶ *Economia applicata*, Milano, 2006.

11 septembrie a fost un exemplu. De fapt, administrația Bush, după ce a epuizat orice modalitate de intervenție cu mijloacele politicii economice, avea o ultimă carte pe care putea să o joace, surplusul balanței publice pus deoparte pentru pensii în timpul administrației Clinton, o sumă enormă, aproximativ 200 de miliarde, numai în ultimul an. Dacă ar fi fost posibil să fie dați Pentagonului pentru a crește cheltuielile militare, s-ar fi putut depăși criza numai în câteva luni. Dar nu se putea, banii aparțineau pensionarilor. Congresul îi considera ca fiind de neatins. Și, în fond, ce ar fi justificat o reînarmare de asemenea proporții? Evident, numai un nou Pearl Harbor. Așa că după 11 septembrie, Bush poate să pună mâna pe banii pensionarilor și anunță imediat cel mai mare angajament din istorie, 220 miliarde de dolari pentru noul avion de vânătoare F35 Joint Fight Striker, invizibil, cu decolare verticală, produs de Lockheed Martin. Ca și cum celelalte mii de superavioane de vânătoare care erau în funcțiune, în cadrul celei mai mari forțe aeriene din toate timpurile, nu ar fi fost suficiente pentru a bombarda un inamic înarmat cu Kalașnikov. Astfel, anunțul unui război îndelungat, cu multe angajamente, a făcut miracolul, bursa se oprește din cădere, iar toate speranțele sunt în mașinăria de făcut bani și în patriotismul pensionarilor. În cele din urmă, în 26 noiembrie 2001, ministrul trezoreriei O’Neil a putut declara că „tot ce-a fost mai rău a trecut”.

Deci „să se păstreze vie tensiunea internațională”, așa cum a scris Joan Robinson, era o sarcină fundamentală a politicii externe a Statelor Unite, implicând numeroase instituții, de la Apărare la producția capitalistă de informații, la industria culturală.

Există un document al Pentagonului, QDR 2006 („Quadrennial Defence Review” care o dată la patru ani, trasează liniile strategiei de securitate a Statelor Unite). În acest document se afirmă explicit: „Nu trebuie să așteptăm să apară criza, trebuie să *creăm viitorul*”. Ceea ce pentru Pentagon înseamnă: trebuie să menținem vie tensiunea, să producem conflicte. Totuși, nu este vorba de minciuni și simulări, cum se afirmă adesea, nici de erori – cum susține stânga noastră. QDR elaborează un concept mai amplu, acela de producție în accepția mediatică, pe care trebuie să o extindem și asupra lui 11 septembrie. Atenția este îndreptată către cetățean ca spectator, apreciat în funcție de aceiași parametri ca în cazul producțiilor de televiziune. Din punctul de vedere al vârstei și al capacității de atenție par să se adreseze spectatorului „distrat”, descris de Benjamin, pentru că versiunile oficiale conțin formulări pe care niciun adult cu „aer intelectual” nu ar putea să le accepte.

De exemplu, previziunea că războiul global împotriva terorii „va dura încă alți douăzeci de ani”. Ca și cum ar fi într-adevăr posibil să se știe ce se va întâmpla în douăzeci de ani. Sau care va fi capacitatea apocaliptică a

islamistilor, care în douăzeci de ani „vor fi în măsură să distrugă națiunea noastră”. 11 septembrie a inaugurat antiislamismul prin declarația oficială făcută de președintele Bush la Praga: „Am înțeles în cele din urmă cine sunt adevărații noștri inamici”, după un deceniu de „nouă ordine mondială”, cu inamici precum Noriega sau Miloșevici, care nu au reușit să umple golul lăsat de Războiul Rece. Nu este ușor să găsești dușmani care să aibă credibilitatea Armatei Roșii. Când QDR prezintă inamicii ca fiind „extremiști violenți ce vor să-și procure arme de distrugere în masă pentru a nimici felul nostru de a trăi liber și care nu au un stat-națiune”, nu putem să ne gândim decât la industria culturală care reprezentase acest tip de inamic în ecranizările cărților lui Ian Fleming. De la cărți, la film, această viziune asupra lumii s-a strecurat și în realitate de la Războiul Rece, la „războiul împotriva terorii”. Aceste povești, precum ultimele războaie, se repetă mereu cu aceleași caracteristici, modificându-se numai câte un pic scenariul, câteva particularități. Mereu există căpetenia feroce care stârnește cu promptitudine revolta spectatorilor, iar rolul este jucat fie de foști agenți ai CIA, fie de Noriega sau Saddam. Tentativa de a intra în posesia armelor de distrugere în masă este argumentul forte, chiar dacă e repetat mereu, care-i face pe spectatori să-și țină respirația și care este repetat mereu. O altă temă utilizată este eroul aflat în dificultate, care riscă mereu să cedeze – cum se întâmplă azi cu *marines* în Bagdad – dar care se descurcă, cucerind astfel spectatorii, folosind metode brutale împotriva inamicilor mârșavi, de la lovituri de pumn, la tortura de la Abu Ghraib, care îi indignează pe democrați, dar fac deliciul republicanilor. Suferința popoarelor oprimăte iese la iveală numai datorită energiei sacrosancte a *marines*.

Producția acestui *reality war* folosește elemente reale, rasismul poate lua forma antiislamismului, antiamericanismul este acum o categorie kantiană și se întâlnește peste tot, ciocnirile interetnice – o adevărată epidemie – sunt fundalul care nu poate lipsi și care dă tonul intervenției. Durata și dimensiunea masacrului sunt decise dinainte și monitorizate cu atenție. În Irak s-a reușit introducerea victimelor de partea SUA, iar numărul acestora se menține, de patru ani, la media de două pe zi, număr oricum mult mai mic decât în cazul omuciderilor cotidiene din California. Aceasta pentru a se evita „sindromul Vietnam”, cauzat de o medie zilnică prea mare, de douăzeci de morți, cu toții recruți. Așa s-a rezolvat problema, ridicată cândva de Napoleon, a vieților sacrificate în război, lucru indispensabil pentru a-și exercita plener puterea imperială.

Astfel, dacă ne gândim mai bine, 11 septembrie fusese deja anunțat în cartea lui Brzezinski, *Marea tablă de șah*. Fostul consilier pentru securitate al președintelui Carter scria în 1997: „America este prea democratică și acest lucru limitează folosirea puterii sale, deoarece nu sunt adecvate pentru

instinctele democratice nici resursele de apărare, nici victimele de război. Dar ele sunt atât de necesare pentru mobilizarea imperială. Se pot obține însă numai în prezența unei *amenințări sau a unei provocări neprevăzute* împotriva a ceea ce opinia publică socotește a fi bunăstarea proprie”.

Deci 11 septembrie poate fi considerat o operațiune ca la carte, „provocarea neprevăzută” care a reușit să obțină atât „alocările pentru apărare”, cât și „mobilizarea imperială”.

Atunci când am deschis polemica asupra atentatelor de la 11 septembrie, nu știam că mă lansam în ceea ce avea să se numească „războiul global infinit”. Mă gândeam numai să-mi fac munca de jurnalist, dezvăluind incoerențele din versiunea guvernului. În zilele care au urmat am publicat pe internet o serie de articole care reconstituiau minut cu minut evoluția cronologică a faptelor și subliniau rolul de neînțeles al NORAD (comandamentul protecției militare aeriene). Am semnalat imediat că autorii atentatelor aveau complici la Casa Albă și la Statul-Major interarme; că indivizii acuzați de a fi deturnat avioanele nu figurau pe listele de îmbarcare; că ansamblul de indicii pe care le lăsaseră în urmă nu era credibil; că fuseseră puși explozibili în Turnurile Gemene; că Osama bin Laden oferea un alibi comod pentru a justifica un atac împotriva Afganistanului, care fusese hotărât dinainte și că evident, toate acestea ar fi servit să alimenteze proiectul „ciocnirii civilizațiilor” și să justifice războaie în lanț.

La fel ca mulți alții, am înțeles că în acea zi lumea se schimbase. Și totuși continuam să mă port și să scriu la fel ca în trecut. Doar mai târziu, înfruntând dificultățile care apăreau, am găsit moduri noi de a ne apăra libertatea.

M-am hazardat să identific grupurile care ar fi fost capabile să organizeze o operațiune ca aceea. Am studiat rețelele *stay-behind* ale Pactului Atlantic (numite Gladio) și am remarcat un anumit număr de asemănări în *modus operandi*. Am găsit în arhivele mele copia unei broșuri interne a comandourilor încartiruite la Fort Bragg, cunoscute sub numele Forțele Speciale Clandestine (Special Forces Underground). Înainte cu opt luni, anticipau atentatul împotriva Pentagonului. În timpul președinției lui Bill Clinton, acel grup – alcătuit din militari aleși, implicați în principalele misiuni secrete ale SUA în exterior – a fost acuzat de participare la o conspirație. În acel context, din păcate nu puteam să renunț la investigațiile mele.

Atunci m-am apucat să reconstitui în detaliu diversele atentate, pentru

a le înțelege mai bine mecanismul. Încercând să stabilesc cronologia exactă a atentatului de la Pentagon, am recitit perplex niște telegrame ale Agenției France Press:

AFP|11 septembrie 2001| h. 13.46 GMT|

URGENT Pentagonul evacuat după catastrofele de la World Trade Center

WASHINGTON – În apropiere de Washington, Pentagonul a fost evacuat marți, după un atac terorist care a fost îndreptat împotriva World Trade Center din New York, așa cum au indicat responsabilii americani.

jm/vm/glr

AFP|11 septembrie 2001| h. 13.54 GMT|

URGENT Două explozii la Pentagon (mărturie)

WASHINGTON – Două explozii au zguduit Pentagonul marți dimineața și dintr-un perete al clădirii iese fum, așa cum am aflat de la un martor, Lisa Burgess, ziarist la *Stars and Stripes*.

Jm/gcv/vmt

AFP|11 septembrie 2001| h. 14.51 GMT|

URGENT Un avion se îndreaptă către Pentagon

WASHINGTON – Un avion se îndreapta marți dimineața către Pentagon, în apropiere de Washington, așa cum a indicat pentru Agenția FP un responsabil al FBI.

smb/cw/vmt

AFP|11 septembrie 2001| h. 16.07 GMT|

Un avion s-a izbit de Pentagon (mărturie)

WASHINGTON – Un avion de linie s-a izbit marți de Pentagon, lovind violent clădirea, situată în apropiere de Washington, la nivelul primului etaj, așa cum a afirmat un martor, căpitanul Lincoln Liebner.

„Am văzut acel avion mare al American Airlines venind repede și la înălțime joasă”, a declarat martorul.

„Prima mea idee a fost că nu mai văzusem niciodată unul așa de jos, a adăugat. Am înțeles ce se petrece numai cu un moment înainte de a se lovi” de clădire, a spus căpitanul, adăugând că auzise oameni țipând la locul dramei.

Pentagonul se află în Virginia, la aproximativ un kilometru de cel de-al doilea aeroport din Washington, Reagan National Airport.

Jm/gcv/vmt

Conform versiunii guvernului, un avion de linie s-a lovit de Pentagon la ora 9:38 (h. 13:38 GMT), dar conform telegramelor France Press au fost explozii în clădire înainte de a fi lovită de avion. Deci n-ar fi fost numai un atentat la Pentagon, ci mai multe.

Atunci am început să strâng toate fotografiile disponibile de la scena dezastrului pentru a vedea dacă existau urme de explozii distincte. Însă în minte îmi încolțea o altă întrebare: cum se poate ca un redactor al AFP să dea telegramei sale titlul „Un avion se îndreaptă către Pentagon”? În realitate, se poate observa că un avion se îndreaptă spre Washington, dar cum se poate ști dacă, odată sosit, țintește Pentagonul mai degrabă decât Capitoliul sau Casa Albă? Categorie, povestea aceea nu era clară.

Le-am arătat fotografiile strânse unor prieteni experți: un fost pilot de vânătoare, un pompier, un artificier. Pilotul nu înțelegea de ce se lansaseră teroriștii într-o manevră complicată pentru a face ca avionul să intre în fațadă, în loc să se prăbușească pe acoperiș. Pompierul și artificierul s-au mirat de tipul de incendiu, care nu semăna deloc cu cele provocate de dezaastre aeriene. Atunci am remarcat ceea ce toți ar fi trebuit să observăm de la început: pe fațadă nu era nici o spărtură produsă de coliziune, iar în exterior nu existau fragmente de avion. Pur și simplu, pentru că nu fusese un avion.

Tocmai descoperisem „oul lui Columb”, dar America nu mi-ar fi fost recunoscătoare.

Luând la rândul său fotografia, Raphaël, fiul meu cel mare, a pus în evidență absurditatea din versiunea guvernului sub forma unui joc al celor șapte erori, care a făcut înconjurul lumii pe web, în decurs de câteva ore. În timp ce articolele mele erau disponibile numai în franceză, explicațiile fotografiilor au fost traduse rapid în principalele limbi ale lumii, iar apoi caracterul glumeț al prezentării ne-a asigurat popularitatea. Mașinăria gigantică de propagandă pusă în mișcare de Alianța Atlantică pentru a impune versiunea guvernului trezise interesul publicului pentru tot ce se referea la atentate. Dus de valul ridicat de această mișcare, „jocul celor șapte erori” a atras aproximativ zece milioane de internați, în două săptămâni. Pentru prima dată, o operațiune de intoxicare la scară planetară fusese dezvăluită tuturor în timp real. Aceasta este ceea ce responsabilii cu relații publice de la Pentagon, prinși pe picior greșit de întorsătura neprevăzută, au numit „zvonuri”.

Sintetizând investigația mea în câteva fotografii și punându-le la dispoziția internaților pentru a judeca singuri, Raphaël a reușit să capteze atenția publicului așa cum știuse deja să o facă în alte ocazii, cu același succes. Dar, ca o consecință a acestei simplificări, reducea întrebarea numai la o chestiune de falsă comunicare a guvernului, privând-o de dimensiunea politică. În acea perioadă, am beneficiat de suportul masiv al colegilor mei. Pe forumurile

profesionale se lansau dezbateri care confruntau atentatul de la Pentagon cu masacrul de la Timișoara (în 1989, presa a fost păcălită de opoziții lui Ceaușescu, care au prezentat corpuri supuse autopsiei, ca și cum ar fi fost cadavre ale unor persoane torturate).

Mi-am continuat investigația. Am început să explorez fie secretele noii politici energetice a lui Dick Cheney – care inevitabil împingea trupele imperiului să intre în rezervele de hidrocarburi ale „Marelui Orient Mijlociu” – fie parcursul straniu al lui Osama bin Laden, de la Liga anticomunistă mondială la emiratul talibanilor.

În America de Nord, principalul săptămânal de informare în limba spaniolă, *Proceso*, a redat integral, în luna octombrie, un dosar lung care era dedicat raporturilor financiare dintre familia Bush și bin Laden. Era evident că acei doi bărbați, reprezentând „lumea liberă” și „terorismul”, se cunoșteau și împărtășeau interese comune; între timp, unii adepți misterioși au reușit să realizeze profituri fabuloase, speculând financiar atentatele, înainte ca ele să se producă. Aceste informații au reușit să convingă pe unii dintre liderii Statelor Unite că șefii conspirației nu se aflau într-o grotă din Afganistan, ci la Casa Albă. Reprezentanta Georgiei, Cynthia McKinney, a interpellat administrația Bush în Congres. Vocea ei a fost acoperită de rumoarea patrioților, dar îndoiala fusese semănată în Capitoliu.

În cele din urmă, mi-am strâns diferitele articole și le-am publicat într-o carte, în martie 2002. Noua prezentare, mai sintetică și coerentă, a datelor pe care le analizasem timp de șase luni, a transformat radical natura dezbaterii. Abandonam discuțiile privind detaliile faptelor și înfruntam pentru prima dată semnificația lor politică. De la acuze aduse comunicării guvernului, treceam la desemnarea criminalilor. De fapt, sensul cărții consta într-o analiză a apropiatei transformări a Statelor Unite într-un stat militaro-polițienesc și în descrierea noii sale tendințe expansioniste. Perplecși, colegii mei francezi tăceau; în timp ce presa internațională, de la *Népszabadság* în Ungaria la *Tercera* în Chile, vorbeau de *Incredibila minciună*¹ la știri. Chiar și fără niciun suport publicitar, textul, tipărit în 10 000 de exemplare, s-a epuizat în cinci zile. Curios, Thierry Ardisson, prezentator de programe televizate atipice, m-a invitat la emisiunea sa. Cartea a fost atunci retipărită și am reușit să vând rapid în Franța 180 000 de exemplare.

¹ *L'incredibile menzogna. Nessun aereo è caduto sul Pentagono* (Incredibila minciună. Nici un avion nu a căzut pe Pentagon), Fandango, 2002.

Pentru Alianța Atlantică am devenit omul care trebuia discreditat urgent. Pentru colegii care, până atunci, mă încurajaseră nu mai eram un Tintin simpatic, reporterul de benzi desenate, ci un concurent periculos și un blasfemator abominabil. Blestemele curgeau. Toată presa respectabilă, cu câteva mici excepții, m-a scos de la inimă; cel mai îndârjit s-a arătat cotidianul de stânga *Liberation*, care m-a stigmatizat în douăzeci și cinci de articole succesive. Într-un editorial dezlănțuit, *Le Monde* a deplâns lipsa mea de judecată, rezultată din constrângerile economice ale profesiei. Dominique Baudis, președinte al Consiliului superior al audiovizualului, citat în cartea mea pentru implicarea sa în Carlyle Group, dădea telefoane prin intermediul colaboratorilor săi către marile canale media audiovizuale, ca să fiu cenzurat.

Polemica ajunsese să aibă un ton și mai supraréalist, deoarece în Franța era în curs de desfășurare campania electorală prezidențială. Diferența dintre atlantiști și naționaliști traversa toate partidele. Fiecare candidat evita să vorbească clar de 11 septembrie pentru a nu provoca disensiuni în propriul bazin electoral. Cetățenii, frustrați deoarece liderii lor nu se pronunțau și convinși că presa nu ar fi recunoscut niciodată că a fost păcălită de portavocile administrației Bush, adera spontan la analizele mele.

În acel moment, Centrul Zayed, puternicul institut de studii politice constituit de Emiratele Arabe Unite în favoarea Ligii Arabe, m-a invitat la Abu Dhabi pentru a conferenția. Diplomații au venit într-un număr așa de mare, încât majoritatea participanților nu au reușit nici măcar să intre în sală și au fost obligați să asiste la conferință din afara aulei.

În continuare, a avut loc interviul de o oră, dat celebrului jurnalist arab Faïçal Al-Kassim, pentru Al-Jazeera. În cursul acestor intervenții, am prezentat elemente noi și am adus probe că atentatul împotriva Pentagonului a fost făcut cu o rachetă a forțelor armate a Statelor Unite. Am invitat în special statele membre ale Ligii Arabe să ceară constituirea unei comisii internaționale de anchetă sub auspiciile Adunării Generale a ONU. Polemica politică făcea un alt pas înainte, iar acum ajunsese pe domeniul relațiilor internaționale.

Departamentul de Stat, care trimisese o delegație de șapte diplomați să mă asculte, și-a luat un scurt răgaz înainte de a reacționa. Centrul Zayed a publicat versiunea în limba arabă a *Incredibilei minciuni* și suveranul a dăruit 5 000 de copii principalelor personalități politice și culturale din lumea arabă. Statele Arabe refuzau să-și asume responsabilitatea colectivă pentru atentate. Liga Arabă și Consiliul de cooperare din Golf erau în fierbere. Pentru Washington devenea urgent să discrediteze Centrul Zayed. A fost lansată o campanie de defăimare pentru a-i îndepărta pe toți de acel institut prestigios. În cele din urmă, pentru a nu intra într-o polemică

absurdă, Emiratele Arabe au decis să îl închidă, pentru ca apoi să creeze o structură nouă.

Cartea *Incredibila minciună* a fost tradusă în douăzeci și șase de limbi și a fost pe primul loc în vânzări în toate țările din bazinul mediteraneean, mai puțin în Israel. Abia începusem să folosesc primele câștiguri din vânzări pentru a finanța activitatea editorială a Réseau Voltaire în lumea a treia, când atlantiștii s-au mobilizat pentru a-l falimenta pe editorul meu, astfel că nu am reușit să-mi primesc drepturile de autor, care se anunțau să fie consistente.

Washingtonul exercita toate presiunile posibile asupra Franței pentru a mă face să tac. O organizație sionistă a încercat să determine Hollywoodul să boicoteze Festivalul de la Cannes, dar Woody Allen a reușit să potolească tentativa. Departamentul Apărării a amenințat că va anula acreditările tuturor canalelor media care continuaseră să facă publică acea polemică. Vânătoarea de vrăjitoare devenea generală.

Între timp, în Europa se auzeau și voci libere. În special aceea a fostului ministru german Andreas von Bülow și aceea a fostului șef al Statului-Major rus, Leonid Ivașov. Opinia publică mondială și cancelariile erau împărțite. După verificări, principalele servicii secrete militare erau convinse de fraudă comisă de administrația Bush. Putem afirma că, în mai puțin de un an, cea mai mare operațiune de propagandă din istorie a eșuat.

Cu o întârziere mare față de restul lumii, a apărut și în Statele Unite o mișcare pentru căutarea adevărului. A fost necesară o lungă perioadă de luptă pentru ca Statele Unite să-și regăsească spiritul critic.

În decursul a cinci ani după 11 septembrie 2001, am primit mii de amenințări cu moartea prin poștă și prin e-mail și a trebuit să înfrunt pericole importante. Pentru toate deplasările mele, guvernele și uneori persoanele private mi-au pus la dispoziție escorte armate și autoturisme blindate, fără ca eu să le-o cer. Am învățat că se poate călători sub falsă identitate și că se pot trece vămile fără control. Nu am știut niciodată exact cine mă proteja.

Am avut ocazia de a întâlni numeroși șefi de Stat-Major, șefi de guvern și de stat, pentru a-mi prezenta investigația asupra atentatelor de la 11 septembrie și pentru a le comunica informații care nu puteau fi făcute publice. Ușile lor mi s-au deschis cu o neobișnuită ușurință.

Din experiențele mele, am căpătat chiar un sentiment de datorie personală față de Jacques Chirac, pe care nu l-am întâlnit niciodată personal, chiar dacă figura sa era întotdeauna evocată de cei care mă primeau și de cei care îmi asigurau protecția.

În timpul întâlnirilor la nivel înalt mi-am dat seama de evoluția raporturilor internaționale.

11 septembrie poate fi analizat ca o crimă în masă sau ca o operațiune militară, dar va rămâne în istorie ca o înscenare care a făcut lumea să cadă în capcana emotivității și a logicii iraționale. Oamenii care au regizat-o voiau să răscolească din punct de vedere ideologic Statele Unite și au reușit. Acela țară a trecut de la o concepție mesianică a rolului său în lume, la un fel de milenarism². Până atunci se considera ca un model de virtute și eficiență: spera să regenereze vechea Europă și să învingă comunismul ateu. Acum se impune ca un stat deasupra celorlalte, care își asumă de unul singur vocația de a administra lumea.

Dacă simbolurile puterii financiare și militare ale Statelor Unite, World Trade Center și Departamentul Apărării, au fost crucificate, aceasta s-a întâmplat pentru a transforma mai bine steagul cu stele și dungi. De atunci, Statele Unite nu mai au adversar, nici parteneri, nici aliați. Au numai inamici sau supuși. Retorica oficială se afundă în maniheismul: „Cine nu e cu noi e împotriva noastră”. Lumea devine un câmp de bătălie escatologică, în care Statele Unite și Israel reprezintă binele, în timp ce lumea musulmană este personificarea Axei Răului.

Această schimbare ideologică clară consacră triumful doctrinei Wolfowitz asupra doctrinei Brzezinski.

La finele anilor '70, Carter și Brzezinski luaseră decizia să domine Pactul de la Varșovia fără o confruntare militară directă, încercând doar să-i opună acestuia lumea musulmană (la început în Afganistan, apoi în Iugoslavia și în Asia Centrală). Au folosit energiile potențiale militare ale SUA pentru a garanta securitatea aprovizionărilor cu hidrocarburi (crearea Central Command).

Dar în elanul din „Desert Storm”, Paul Wolfowitz preconizase să profite de prăbușirea URSS pentru a abandona sistemele de securitate colective ale ONU și pentru a afirma supremația absolută a Statelor Unite și a Israelului. Atunci devenise oportun să se intensifice la maxim asimetria dintre capacitățile militare și să se dezvolte arsenalul american și israelian pentru a descuraja rivalitatea oricărei alte puteri. Aceasta presupunea în special că Uniunea Europeană a fost privată de orice ambiție politică, sufocată de o extindere forțată și nelimitată.

Aceste două doctrine strategice au fost susținute de două grupuri distincte de influență economică. Grupul care dorește creșterea continuă și deschiderea piețelor contează pe strategia Brzezinski pentru a garanta un regres al regimurilor socialiste și o aprovizionare permanentă cu energie pentru sine

² Credință mistică într-o „împărăție de o mie de ani a lui Dumnezeu” pe pământ, asociată uneori cu idei egalitarist-utopice. (n.tr.)

și propriii clienți. De partea cealaltă, grupul care vrea să mărească vânzările de arme și profiturile speculative contează pe strategia Wolfowitz, pentru a crea nepotriviri și tensiuni, fără a se teme de inegalități, crize și războaie, adevărate ocazii pentru a face noi afaceri.

Spectrul inversiunii tendinței petroliere – adică începutul unei disponibilități mai mici a petrolului exploatabil – a convins o societate malthusiană că pacea este imposibilă pe termen mediu și că viitorul va fi dominat de prădători.

Lumea actuală trebuie să facă față celor două state expansioniste, Statele Unite și Israelul. Ambele urmează o logică care le devorează din interior: concentrează toate resursele pentru creșterea puterii lor militare, în dauna dezvoltării interne. Și-au concentrat aproape toată energia în economia de război, până-ntr-atât încât, pentru ele, pacea ar fi funestă. Sunt constrânse să meargă înainte sau să falimenteze. Totuși, apetitul lor nu-i amenință pe toți în același mod și nici în același moment.

Europenii s-au comportat precum struții. Au refuzat adevărul în legătură cu 11 septembrie, deoarece credeau că pot rămâne aliații Statelor Unite, cu toate că nu erau altceva decât prada lor. Fără a clipi, au acceptat de la anglosaxoni atacul în Afganistan, deschidea unui coridor lung care – atunci când va fi gata – va permite transportul hidrocarburilor din Marea Caspică și chiar plantarea de câmpuri nemărginite de mac pentru a acapara piețele europene ale opiului și heroinei. Unii europeni, conduși de Franța, au crezut că se pot opune invaziei Irakului. Însă au reușit numai să-și afirme dreptul în principiu, fiind pedepsiți apoi pentru îndrăzneala lor și constrânși să plătească cheltuielile pentru acest război, prin conversia forțată în dolari a rezervelor monetare ale Băncii Centrale Europene. Acum, aceiași europeni se distanțează și încearcă să-și asume rolul de mediatori pentru situația din Iran, ca și cum eforturile lor diplomatice ar putea îndupleca imperiul.

Departe de aceste manevre deplorabile, lumea musulmană și statele latino-americeane au dat dovadă de luciditate. Au înțeles rapid că, după ce au fost considerate drept elemente de legătură în timpul Războiului Rece, apoi drept pioni pe *Marea tablă de șah* a lui Zbigniew Brzezinski, erau destinate anulării. Greșiseră prin faptul că trăiau într-un loc nepotrivit. Primele împiedicau exploatarea hidrocarburilor; celelalte își foloseau terenurile pentru a se hrăni, în loc să cultive biocarburanți indispensabili pentru frumoasele 4x4 ale yankeilor.

În aceste condiții nu este deloc întâmplător că șeicul Zayed în Emirate, apoi Saddam Hussein în Irak și Bachar el-Assad în Siria au fost primii șefi de stat care au dezvăluit clar minciuna. Pe aceeași linie logică se află azi și doi dintre principalii lideri ai țărilor nealiniat, venezueleanul Hugo Chavez

și iranianul Mahmoud Ahmadinejad, care sunt și cei mai elocvenți în ceea ce privește acest subiect.

Conducătorii ruși s-au divizat pornind de la o diferență preexistentă. Cei care s-au preocupat numai să se îmbogățească rapid nu au vrut să-și compromită afacerile internaționale, îndepărtându-se de Statele Unite. La polul opus se aflau aceia care ar fi vrut ca țara lor să-și recupereze statutul de superputere și sperau să slăbească puterea Washingtonului, dezvăluindu-i minciunile.

Pragmatic, Vladimir Putin nu și-a asumat o poziție clară, dar a acționat, astfel încât Rusia să poată obține maximumul de profit din această situație. A manifestat o indignare moderată în fața războiului din Afganistan, pentru că, între timp, se distra să privească Statele Unite cum distrugteau emiratul de talibani construit tot de ele, pentru a asigura Rusiei o bază de susținere în destabilizarea Ceceniei.

Putin s-a opus invaziei Irakului, dar în loc să se opună Statelor Unite, a preferat să le lase să se împotmolească acolo, oferind pe ascuns ajutoare rezistenței. A avut aceeași atitudine în legătură cu Libanul și a fost surprins – ca de altfel toată lumea – de victoria Hezbollahului asupra regimului sionist. Acum încearcă să dicteze legea pentru Iran.

Își determină țara să-și asume progresiv rolul, nu de rival al Statelor Unite, ci de protector al celor slabi și de arbitru. Pentru aceasta se abține să facă declarații în legătură cu 11 septembrie, însă lasă veteranilor KGB toată libertatea să se exprime în locul lui.

După ce au crezut mai mult sau mai puțin că, după ce se vor trezi, coșmarul va dispărea, guvernele din lumea întreagă au înțeles contradicțiile implicate de 11 septembrie și au observat schimbarea de atitudine a Statelor Unite. Fiecare are sarcina de a-și proteja propria țară, dar aceasta nu împiedică lansarea de acțiuni colective pentru a bloca răul. În plus, forțele armate ale Statelor Unite și ale Israelului sunt dependente de foștii lor aliați. Astfel că atunci când Turcia a refuzat să acorde US Air Force dreptul de utilizare a spațiului său aerian pentru a bombarda Irakul, aceasta a constrâns Pentagonul să-și schimbe planul și să întârzie atacul. Dacă alte state s-ar fi opus în mod pasiv acestui război, poate că nu ar mai fi avut loc.

Oricum, o acțiune comună presupune o cunoaștere mai bună atât a mecanismelor imperialismului, cât și a impactului pe care l-ar putea avea măsurile naționale coordonate. Asupra acestui obiectiv trebuie să se concentreze acum aceia care militează pentru aflarea adevărului în legătură cu 11 septembrie. Victimele din America Centrală ale escadroanelor morții conduse de John Negroponte ar trebui să coopereze cu victimele lui irakiene.

Indienii din Guatemala, care au fost arestați de consilierii israelieni ai juntei, trebuie să se întâlnească cu prizonierii palestinieni din fâșia Gaza. Persoanele răpite și torturate în America Latină în timpul Operațiunii Condor trebuie să discute cu acelea care au fost răpite de CIA și torturate în Europa... etc. Începând cu conferința Axis for Peace, am pornit să facem asta.

Minciuna de la 11 septembrie a oferit un ajutor retoricii administrației Bush. Acum a venit momentul să recunoaștem că politica acestei administrații nu poate fi combătută fără a denunța acea minciună.

Barrie
ZWICKER

COMLOTUL DIN „TEORIA COMLOTULUI”

„Trebuie să consideri lumea ca o conspirație a unui grup compact de persoane aproape atotputernice și trebuie să te gândești la acel grup ca la tine și prietenii tăi.”

ROBERT ANTON WILSON

Începutul anului 1967, *Psychological Warfare Operations Division* (Divizia pentru Operațiuni de Război Psihologic, „psyops”) din cadrul Departamentului de Servicii Clandestine (CS) al CIA a difuzat un memorandum cu circuit restrâns (Documentul nr. 1035–960)¹, care conține instrucțiuni pentru persoane (numite *assets*, „bun de valoare”) infiltrate în presă de către CS.

Într-un mediu destins, instrucțiunile de acest fel ar fi numite astăzi „chestiuni de actualitate”.

Dar mediul nu este deloc destins. Au trecut doi ani și jumătate² de la publicarea raportului Comisiei Warren asupra asasinatului președintelui John F. Kennedy. Această Comisie a concluzionat că Kennedy a fost asasinat nu în urma unui complot la nivel înalt, coordonat de CIA, ci de către un trăgător care a acționat de unul singur, Lee Harvey Oswald (și care, înainte de a fi la rândul său împușcat, a pronunțat cuvintele: „Sunt numai un țap ispășitor”).

Destinatarii memorandumului sunt toți „prietenii ai CIA”. Este vorba de proprietari de ziare (inclusiv Arthur Hays Sulzberger de la *New York Times*), șefi de servicii (printre care Ben Bradlee, ulterior la *Washington Post*), directori de televiziuni (ca William S. Paley, fondator și președinte al CBS), ziaști remarcabili (inclusiv Joseph și Steward Alsop, ale căror articole apar în mai mult de trei sute de ziare), scriitori de programe,

¹ Documentul, în momentul difuzării sale, era cu acces limitat. Existența lui a ieșit la iveală în 1975, datorită cercetărilor Comisiei senatului asupra serviciilor secrete, condusă de senatorul Frank Church. Această comisie s-a concentrat în special pe angajarea de către CIA a unor „turnători” din lumea informației americane. Membrii săi au ajuns la concluzia că „din punctul de vedere al CIA, era vorba de cel mai important și delicat dintre programele sale secrete”.

² Data precisă era 1 aprilie 1967. Memorandumul nu era cu siguranță o „păcăleală de 1 aprilie”, cum ar putea părea, însă cei care l-au trimis, mereu atenți la *plausible deniability* („dezmințire plauzibilă”) și/sau la generarea confuziei, au ales în mod deliberat acea dată.

recenzori de cărți, intelectuali de stânga (despre care vom vorbi mai încolo) și unele cadre universitare.

Fiecare destinatar constituie o parte dintr-un vast program de manipulare a opiniei publice prin intermediul unor agenți bine poziționați în cadrul mass-mediei. Acest program este cunoscut sub numele de OPERATION MOCKINGBIRD, „Operațiunea mimul”, și a fost lansat în 1948. În anii '50, așa cum scrie Alex Constantine în cartea sa *Mockingbird: The Subversion of the Free Press by the CIA*, „în jur de trei mii de salariați cu contract erau (...) angajați în activitatea de propagandă”. După 1953, a fost însărcinat cu supravegherea rețelei Allen W. Dulles, director CIA, care ulterior a fost numit membru al Comisiei Warren. Încă de atunci, Operațiunea Mockingbird influența hotărâtor mai mult de douăzeci și cinci de cotidiane și agenții de presă. Era vorba de organizații conduse de persoane despre care se știa că aveau opinii politice de dreapta.

Fiecare destinatar, deschizând plicul, găsea în interior memorandumul și în anexă, diferite documente secrete. În memorandum se vorbește despre apariția „unui nou val de cărți și articole care critică rezultatele Comisiei (Warren)”. Și se afirmă: „În cea mai mare parte a cazurilor, criticii au formulat ipoteza privind existența unui soi de *complot* [sublinierea îmi aparține]”. Această aluzie reprezintă „subiectul” și marca de garanție a memorandumului, repetându-se de mai multe ori. Autorii și destinatarii memorandumului sunt, prin definiție, ei înșiși conspiratori.

Memorandumul dovedește faptul că divizia psyop a CIA a recunoscut atunci impactul propagandistic al sintagmei *conspiracy theorist*, „teoretician al complotului” și infamul bagaj de minciuni, jumătăți de adevăruri și insinuări care vi se puteau servi. Astfel, continuă: „Recent, un sondaj al opiniei publice a indicat că 46% din publicul american nu crede că Oswald a acționat de unul singur” și „nu este niciun dubiu că sondaje asemănătoare realizate în străinătate vor avea aceleași rezultate, dacă nu chiar mai proaste”.

Renașterea în forță, la începutul anului 2007, a expresiei *conspiracy theorist* și a rudei sale mai nepoliticoase, *conspiracy whacko*, „nebun al complotului”, de data aceasta îndreptată împotriva Mișcării pentru adevărul despre 11 septembrie, cu siguranță nu sunt simple coincidențe. Aceasta dovedește că diverse semnale sunt injectate cu bună știință în conștiința opiniei publice, în special prin intermediul unor agenți de dezinformare, conștienți sau inconștienți, aflați sau nu pe statul de plată. Întocmai ca în 1967.

În zilele noastre, succesorii celor care au redactat memorandumul din 1967 se află în fața unei situații extrem de asemănătoare cu aceea cu care s-au confruntat cei de dinaintea lor, de data aceasta în legătură cu crima uriașă și plină de semnificații de la 11 septembrie. Un sondaj al opiniei publice

realizat de Scripps Howard/Ohio University în 3 august 2006, arăta că „mai mult de o treime din publicul american consideră că agenții federali au ajutat atacul terorist de la 11 septembrie sau cel puțin nu au făcut nici o mișcare pentru a-l împiedica, pentru ca Statele Unite să poată declanșa războiul în Orientul Mijlociu”³.

Situația actuală ne face să ne gândim că se recurge din nou la abordarea experimentată din 1967. Memorandumul de atunci recomanda agenților CIA din mass-media două tipuri de acțiune: primul recomanda destinatarilor să discute „problema publicității” cu „contacte bine poziționate în elite”. Persoanele infiltrate (*assets*) trebuie să demonstreze contactelor lor că „părți din *zvonurile despre complot* par să fie generate intenționat de propaganda comunistă” [sublinierea îmi aparține]. Al doilea tip de acțiune prevede folosirea de *assets* de propagandă care să respingă atacurile criticilor. Recenziile cărților și serviciile speciale sunt instrumente adecvate unui asemenea scop.

Ultima parte a memorandumului explică în detaliu opt teme, care la rândul lor au subteme – utile în cadrul discuțiilor cu „contactele bine poziționate în elite” și în „recenziile cărților sau în cadrul unor servicii speciale” etc. Multe dintre aceste „teme” sunt asemănătoare cu argumentările care sunt folosite acum pentru a combate Mișcarea pentru adevărul despre 11 septembrie. Însă analizarea acestora nu intră în obiectivele capitolului prezent.

În anul 1967 și, din nou, acum, apariția a ceea ce James Douglass, un activist pentru pace canadian, definește ca fiind crime „de nemărturisit”, devine din ce în ce mai suspectă pentru public. Cine face astfel de crime nu se va mulțumi să stea deoparte, permițând ca astfel de suspiciuni și întrebările pe care le generează să se extindă și să capete importanță politică, ducând astfel la cel mai rău dintre coșmarurile sale: să fie chemat să răspundă, așa cum s-a întâmplat la Nürnberg (singura excepție a unei reguli istorice).

Memorandumul din 1967, unul dintre puținele documente de acest tip care au reușit să iasă la lumină din cotloanele cele mai ascunse ale CIA, este orice altceva decât o poveste veche. Istoria se repetă. Natura tentativelor CIA de a reduce la tăcere Mișcarea pentru adevărul despre 11 septembrie seamănă mult cu încercările sale neîntrerupte, de după asasinatul lui Kennedy, de a reduce la tăcere vocile care spuneau acel adevăr supărător în legătură cu asasinul președintelui (din fericire, un sondaj recent al Fox News arată că, în ciuda unei asemenea campanii, 66% dintre americanii

³ „Was 9/11 an «inside job»?”, Thomas Hargrove și Guido H. Stempel III, *Scripps Howard News Service*, 3 august 2006. Stempel este director al Scripps Survey Research Center de la Universitatea din Ohio.

de acum cred că JFK a fost victima unei conspirații guvernamentale la nivel înalt)⁴.

Doctor William Pepper predă Drepturile Internaționale ale Omului la universitatea Oxford. A petrecut cea mai mare parte a ultimilor patruzeci de ani investigând circumstanțele în care s-a petrecut asasinatul lui Martin Luther King Jr. Fusesse prietenul și colegul său. Una din cele două cărți scrise de acesta se intitulează *An Act of State – The Execution of Martin Luther King*⁵ (Decizie de stat – execuția lui Martin Luther King).

Puțini știu despre lungul proces civil în legătură cu moartea lui Luther King, început în 1999 la Memphis, la Circuit Court of Tennessee for the Thirtieth Judicial District. Acest proces este boicotat de mass-media. Numai doi reporteri se ocupă de subiect. Plângerea familiei King este îndreptată împotriva acelor care au colaborat la complot, „fie cunoscuți, fie necunoscuți”. Nu este un proces pentru bani: familia cere numai o sută de dolari ca daune. Este o cauză pentru adevăr.

După audierea, vreme de o lună, a depozițiilor celor șaptezeci de martori și după examinarea documentelor, juriul, alcătuit din șase persoane albe și șase persoane de culoare, a dat, în numai o oră, un verdict de vinovăție pentru „co-conspiratori (inclusiv) guvernul Statelor Unite...” și alții, printre care cel mai bun trăgător al districtului de poliție din Memphis și un mare cap al mafiei, Frank Liberto. Vorbesc de acest proces, de doctorul William Pepper și de asasinarea lui Martin Luther King, din șapte motive diferite.

Primul: conform rezultatelor procesului și cărții doctorului Pepper, între conspiratorii din interiorul guvernului SUA sunt J. Edgar Hoover și FBI, armata și *Richard Helms* și *CIA* [sublinierea îmi aparține]. James Douglass este unul dintre reporterii care iau parte la fiecare zi de proces. În revista *Probe* a scris că, bazându-se pe probe, familia King „acuza agențiile serviciilor secrete ale Statelor Unite (...) de a fi organizat, subcontractat și acoperit asasinatul”.

Uciderea doctorului King constituie un exemplu, printre multe altele, de complot *adevărat și real*, nu *imaginar și teoretic*, în care sunt implicate

⁴ „Cea mai mare parte a publicului crede că asasinatul președintelui John F. Kennedy a reprezentat o parte dintr-un complot mai amplu și nu a fost un act al unui singur individ. În plus, cei mai mulți gândesc că au fost ascunse fapte în legătură cu atentatul din 1963”, așa afirmă paragraful introductiv al unui articol scris de Dana Blanton, publicat pe site-ul web al Fox News în data de 18 iunie 2004. Care se încheie așa: „Aceste rezultate noi sunt analoage cu acelea ale precedentelor sondaje făcute de Louis Harris and Associates în 1967, 1975 și în 1981, în care circa două treimi dintre cei chestionați dădeau ca sigur faptul că acel asasinat făcea parte dintr-un complot mai amplu”.

⁵ Verso Publ., 2003.

nivelurile cele mai de sus ale guvernului. Printre aceștia figurează și cvartetul de asasini care în anii '60 a decapitat stânga americană; numeroase operațiuni *false flag*, ca de exemplu incendiul de la Reichstag, în 1933; „atacurile” împotriva distrugătoarelor americane în golful Tonkín, *care nu au avut loc niciodată*; „nou-născuții smulși din incubatoare” în Kuweit, în 1991, *care nu existau*, dar reprezentau un pretext important pentru cel de-al doilea război din Golf și armele de distrugere în masă *inexistente* care au fost pretextul principal pentru actualul război din Irak.

Să dăm uitării toate aceste lucruri, pe riscul nostru.

Al doilea motiv, pentru a ne întoarce la fapte: CIA a fost implicată în asasinarea lui King, începând de la director până la nivelurile inferioare.

Al treilea: King denunța fărădelegile enorme ale guvernului său, dar poate nici măcar el nu și-ar fi putut imagina că acel guvern ar fi ucis aproape trei mii dintre cetățenii săi în cursul celei mai nerușinate operațiuni *false flag* din toate timpurile. În discursul său de la Riverside Church, din 1967, King și-a definit guvernul ca fiind „cel mai mare furnizor de violență din lume”. Canalele media importante l-au atacat pentru aceasta. Revista *Time* a numit acel discurs „calomnii demagogice care (par) un text pentru Radio Hanoi”. Astăzi, sondajele realizate la nivel internațional demonstrează că observația lui King este evidentă pentru sute de milioane de persoane din lumea întreagă, inclusiv pentru milioane de americani.

Al patrulea: aceleași puternice forțe economice, ale serviciilor secrete, militarilor sau de alt tip, care în opinia lui King frânau dezvoltarea istoriei și ucideau orice speranță, rămân la comandă, în special în SUA.

Al cincilea: opera lui King și aceea a Mișcării pentru adevărul despre 11 septembrie au aceeași dimensiune religioasă și spirituală. În termeni creștini, mai mult sau mai puțin, aceste forțe puternice sunt „domniile și stăpânirile” la care se referă apostolul creștin Pavel⁶. Unul dintre liderii Mișcării pentru adevărul despre 11 septembrie este un teolog creștin, doctor David Ray Griffin. Acesta scrie în *Christian Faith and the Truth Behind 9/11*⁷, una dintre cele cinci cărți ale sale despre 11 septembrie: „Atacurile de la 11 septembrie, văzute ca o operațiune *false flag* orchestrată de forțe din interiorul guvernului SUA, pot fi considerate, așa zice, revelația fundamentală a timpurilor noastre. Să fiu sincer, nu este o revelație cu caracter divin, ci revelația cea mai importantă a demoniacului, din momentul în care a venit să ia controlul asupra guvernului american”⁸.

⁶ *Epistola către Efeseni*, 6.12.

⁷ David Ray Griffin, *Christian Faith and the Truth Behind 9/11: A Call to Reflection and Action*, (Credința creștină și adevărul din spatele atentatelor de la 11 septembrie: Un apel la reflecție și acțiune), Westminster John Knox Press, Louisville–Londra, 2006.

⁸ David Ray Griffin, op.cit., pp.180–181.

Între operele lui King, Griffin și Pepper se pot face diverse analogii. Ele sunt o componentă a luptei pentru democrația economică, politică și mediatică și pentru salvarea ecosistemului planetar. Fac parte din lupta împotriva rasismului, sărăciei, militarismului, oligarhiei și minciunilor la nivel înalt și opoziție față de comploturile monstruoase. Și în cadrul Mișcării pentru adevărul despre 11 septembrie există toate aceste opoziții.

Al șaselea: este important să înțelegem că toate aceste forțe puternice includ canalele media cele mai influente care, în mod repetat, acum cu o voce și mai puternică, dau la tipar rubrici și articole sau difuzează programe care ridiculizează ideea că există comploturi la nivel înalt și pedepsesc pe oricine este atât de temerar, încât să propună un astfel de subiect.

Aceste canale media au omis cu lașitate să investigheze sau măcar să interogheze autoritățile în legătură cu anomaliile, contradicțiile și absurditățile prezente în versiunea oficială asupra atentatelor de la 11 septembrie. Totuși, aceleași canale mediatice devin curajoase când e vorba să servească o abundență de forme subtile de inducere în eroare în legătură cu acest subiect, precum și să publice sau să transmită minciuni complete în legătură cu 11 septembrie și cu cei care se îndoiesc de versiunea oficială (un caz spectaculos este reprezentat de afirmația lui Alexander Cockburn și a altora, conform cărora clădirea 7 de la World Trade Center s-a prăbușit mai târziu din cauza incendiului provocat de motorină. Problema acestei teorii este că nimeni nu este în măsură să aducă nici cea mai mică probă fotografică a incendiului sau a fumului excesiv, nimeni nu a declarat că ar fi simțit miros de motorină și, chiar dacă clădirea ar fi fost acoperită de combustibil în flăcări, acest lucru nu ar fi putut în niciun fel să o facă să se prăbușească). Ascunzând și mințind în legătură cu una dintre crimele cele mai grave care s-au petrecut vreodată, aceste canale media trădează canoanele jurnalistice pe care proclamă că le urmează, își trădează publicul, trădează viitorul speciei umane.

Al șaptelea: doctor Pepper știe o mulțime de detalii de primă mână despre agenții statului. În decursul a trei conferințe importante ale activiștilor pentru adevărul despre 11 septembrie, ne-a informat că noi, activiștii, reprezentăm azi ținta numărul unu de supraveghere și infiltrare pentru agenții statului. FBI, CIA, Biroul de Informații Navale și altele asemenea se bucură de resurse financiare, tehnice și umane virtual nelimitate. Toate acestea, datorită bugetelor umflate, grație minciunii actelor teroriste de la 11 septembrie. Cifra standard, citată de *New York Times*, pentru bugetul anual al serviciilor secrete din Statele Unite este de patruzeci și patru de miliarde de dolari. Spionii știu că „războiul împotriva terorii” este o minciună și pot astfel să-și concentreze resursele împotriva adevăraților inamici ai șefilor lor: cetățenii informați din punct de vedere politic care cred în democrație, în drepturile

civile, în libertate, în pace și în justiție. Mișcarea pentru adevărul despre 11 septembrie este plină de inamici de acest fel.

Dar, înainte de toate, pentru oligarhie ar fi o catastrofă: slăbiciunea lor cea mai mare, adevărul despre 11 septembrie, ar fi dezvăluită. Este un lucru care ar putea provoca un șoc enorm publicului american, îndemnându-l să ceară cunoașterea adevăratelor responsabilități, prin intermediul unui *impeachment* sau a unor procese pentru trădare. Ar putea chiar să ducă la dezvăluirea crimelor la nivel foarte înalt care au presupus comploturi din trecut. America și lumea au nevoie de o curățenie de acest fel. Va avea loc? Această decizie se află în mâinile cetățenilor de bună credință și responsabili, oriunde ar fi aceștia.

Centrul de greutate al acestui text este reprezentat de natura și folosirea termenului *conspiracy theorist*, „teoretician al complotului” și ale variațiunilor sale. Așa cum s-a văzut deja, o discuție pe această temă aruncă o lumină asupra rolului CIA în asasinat la nivel înalt și alte comploturi, asupra rolului CIA în raport cu mass-media, asupra rolului presei în sine, cum vom vedea mai încolo, asupra rolului scriitorilor și intelectualilor de dimensiune publică, universal recunoscuți drept „gardieni ai stângii”.

Conspiracy theorist, împreună cu frații săi mai duri *conspiracy nut* („imbecil al complotului”) și *conspiracy whacko* („nebun al complotului”) și alți veri mai nepoliticoși este categoric cea mai semnificativă sintagmă politică din zilele noastre, dar și cea mai comună. Sunt și altele, ca „războiul împotriva terorii” și „lumea după 11 septembrie”. Toate au un ADN extras din agendele elitelor: războiul infinit, la nivel mondial, pentru a menține și a extinde puterea și profitul elitelor capitaliste ale monopolului global și reducerea poporului la rolul de contribuabil care nu pune întrebări și furnizează doar fii și fiice pentru armată. Este vorba de un lucru evident pentru multe persoane care gândesc în mod independent și sunt informate din punct de vedere politic.

Mai recent, *conspiracist* („conspirator”, termen preferat de Alexander Cockburn) a prevalat față de altele. Orice variațiune a termenului (mai încolo, voi da o listă parțială), reprezintă atât mijlocul potrivit din punct de vedere structural, cât și inima campaniei duse împotriva acelor care neagă sau pun sub semnul întrebării versiunea oficială asupra atentatelor de la 11 septembrie. Dur, dar și plin de nuanțe, utile atât pentru atacurile la vedere, cât și pentru agresiunile mascate abil, termenul de *conspiracist*, împreună cu duplicatele lui funeste, prezintă o grămadă de insinuări la care profesioniștii misterioși ai războiului psihologic apelează continuu. În această „lume de după 11 septembrie” care pune în scenă omniprezentul „război împotriva terorii” este de o importanță vitală să se înțeleagă contextul în care sunt folosite astfel de arme de război psihologic. Este de importanță

vitală să se dezamorseze bomba „teoriei complotului” prin dezvăluirea mecanismelor sale. Este o sarcină mult mai importantă decât normele după care funcționează o rachetă de croazieră, un satelit spion sau o campanie electorală.

Structurile statului generează comploturi, la nivelurile cele mai înalte, cel puțin așa se petrece din epoca Imperiului Roman. Faptul că mulți nu știu asta, ori nu și-au dat seama, ori poate pur și simplu le-a fost spălat creierul de au ajuns să creadă toți că aceste comploturi sunt rare sau imposibile, este demonstrația clară a succesului unei campanii neîncetate de război psihologic programată de conspiratori la nivel înalt. Lumea a fost îngrozită, îi este de-a dreptul frică să pronunțe cuvântul „complot” la serviciu, la școală, în public. Este important ca această frică să fie învinsă și să se lupte, în orice ocazie, cu realitatea comploturilor.

Prin definiție, comploturile se nasc și se desfășoară în cel mai mare secret. Secretul produce putere, *este* putere. Este în interesul acelor care dețin o putere secretă să ascundă în orice mod posibil nu numai mașinațiunile lor secrete (de exemplu, operațiunea Iran–Contra, asasini, operațiuni *false flag*), dar și pe acelea care se află în curs de desfășurare la un nivel mai larg. Mediul lor normal este reprezentat de săli de reuniuni pline de microfoane. Activitățile lor obișnuite constau în a se dedica comploturilor simultane sau în serie. În opinia lor este perfect logic să finanțeze (în plus față de alte *black ops*, „operațiuni secrete”) supravegheri masive, minciuni și propagandă: un atac fără oprire îndreptat împotriva *simplei idei că ar putea exista comploturi*. În spiritul Marii Minciuni proclamate de Hitler: fiți obraznici. Ca deviză se dă acea expresie oarecum nepoliticoasă: „absurditățile amănesc creierul”.

Persoanele care sunt la curent cu *faptele conspirate* tind să fie sceptice și foarte bine informate. Prin natură, multe dintre acestea sunt de stânga (în SUA există o tradiție lungă de scepticism vizavi de „guvern” care adesea se amestecă cu sentimente egoiste generate de plata taxelor sau cu sentimente instinctive îndreptate împotriva guvernului în sine). Însă „stânga lucidă” este locul celei mai semnificative rezistențe împotriva elitelor oligarhice, având în vedere faptul că tocmai membrii acestora (socialiști și comuniști) au fost primii care i s-au opus lui Hitler și care au plătit un preț teribil pentru această opoziție.

O observație despre membrii Mișcării pentru adevărul despre 11 septembrie, pe care i-aș numi adevărata stângă lucidă, este făcută deoarece implică sau cooptează cea mai mare parte a stângii. Înainte de septembrie 2001, niciodată în viața mea nu mi se întâmplase să dau peste un grup de indivizi atât de dedicați unei singure cauze. Grupul *9/11 Truthers*, sunt mai

bine informați despre istorie, mai nerăbdători să știe, mai preocupați de democrația politică, economică și a canalelor media, mai pasionați și mai preocupați de destinul Terrei și al umanității decât orice alt grup pe care l-am frecventat în cei șaptezeci și doi de ani de existență. Să faci parte din această mișcare, în creștere continuă, reprezintă o experiență minunată care mă onorează.

(Este foarte important să subliniem faptul că o minoritate restrânsă, dintre cei care sunt legați de activismul pentru aflarea adevărului despre 11 septembrie, este alcătuită din oameni creduli, care trag prea repede concluzii, care nu reușesc să aibă un sistem logic sau nu sunt în stare să asculte. Dar, prin experiența acumulată vorbind în cadrul a circa cincizeci de reuniuni publice ale Mișcării în Canada, în SUA, în Europa și în Islanda, în decursul ultimilor cinci ani, pot garanta că această minoritate este destul de restrânsă. Și defectele pe care le-am citat mai sus sunt cele pe care noi toți, din când în când, suntem înclinați să le avem. Cu alte cuvinte, orice afirmație conform căreia Mișcarea pentru adevărul despre 11 septembrie ar fi formată din „nebuni” este falsă și calomnioasă.)

Scopul celor care ne etichetează drept „teoreticieni ai complotului” este de a reduce valoarea și importanța Mișcării și de a-i descuraja pe cei care înțeleg prea bine că se pregătesc comploturi imense pentru a schimba istoria. Acestor oameni nu ar trebui să le fie frică să dea în vileag conspirațiile. Oricine înțelege că deconspirarea conspiratorilor pretinde în mod constant investigații, studii, discuții aprinse și acțiune este catalogat cu eticheta defăimătoare de „imbecil al complotului”.

Pentru a intra în specificul naturii și numărului instrumentelor verbale ale războiului psihologic, urmează o listă parțială a insultelor, a expresiilor degradante, a ridiculizărilor, a epitetelor defăimătoare, a hiperbolelor înjositoare îndreptate împotriva persoanelor care caută adevărul despre 11 septembrie. Exemplele sunt doar o mică înșiruire din ceea ce au scris patru intelectuali de stânga: Noam Chomsky, Alexander Cockburn, Gwynnne Dyer și George Monbiot. Există numeroase alte insulte mult mai rele, însă, chiar și această antologie succintă scoate la iveală meschinăria și dovada unei falsități intelectuale pe care o întâlnești rar. Această listă, luând în considerație sursele ei, pare cu adevărat surprinzătoare numai dacă nu se adaugă la ceea ce pentru mine pare o concluzie inevitabilă: acești scriitori nu își fac datoria în legătură cu 11 septembrie. Etichetele și poreclele sunt de asemenea atipice, dacă sunt confruntate cu operele lor care atrag un public de stânga (printre insultele lansate se găsesc, din când în când, acuzații că Mișcarea pentru 11 septembrie este, printre altele, antisemită, sectari cu arabii din motive rasiale și mână în mână cu „teroriștii”). Dacă

orice alt grup, poate cu excepția musulmanilor, ar fi fost ținta unei astfel de defăimări, cel mai sigur ar fi apărut un val public de plângeri. Dar având în vedere că probele, ideile și activitatea comunității pentru Adevărul despre 11 septembrie sunt aproape în întregime cenzurate de canalele media oficiale și de către cele de stânga, membrii acesteia sunt considerați oameni supuși agresiunii.

O listă parțială a insultelor, epitetelor, expresiilor denigratoare și ironiilor adresate persoanelor care neagă sau care se îndoiesc de versiunea oficială asupra atentatelor de la 11 septembrie

Teoria complotului [frază denigratoare fundamentală] este:

- [o] succesiune logică de nonsensuri care nu pot fi dovedite cu nimic.
- [o] divagație nebunească.
- [un] ocean de imbecilități.
- [asemănătoare cu] fanteziile milenariștilor.
- mereu discutabilă, în privința cifrelor.
- o epidemie de discursuri fără sens.
- ca mai sus, dar într-o formă mai virulentă.
- fantezie pură.
- o idioțenie absolută.
- infantilism politic.
- pure fantezii paranoice...
- ceva ce corupe creierul oamenilor.
- gunoi.
- zvonuri, confuzie mentală.
- un summum al tuturor imbecilităților.
- ipoteze necontrolate ridicate la nivel de fapte care nu pot fi combătute.

Cei care susțin teoria complotului sunt nebuni [atacul principal]. *Sunt...*

- idioți ai complotului.
- idioți care bombăne.
- *idiots*.
- fără legături cu realitatea.
- scoși din minți.
- nebuni lunatici.
- investigatori nebuni.
- demenți.

- membri ai Grassy Knoll Society⁹.
- imbecili.
- proști
- bizari.
- paranoici.
- posedați de acest microb (își dau ochii peste cap, salivează...).
- aceia cu coif în cap (expresie idiomatică: „paranoici”).

O secțiune un pic mai fină și mai amabilă

„«Conspiratorii» au nevoie de îngrijire...

- cred în magie, dincolo de bunul-simț și de rațiune.
- disprețuiesc lumea reală.
- nutresc dorința profundă de a avea un tată care să știe orice lucru.
- au nevoie de ordine, de o schiță.
- au nevoie să creadă în comploturi.
- credința în comploturi le simplifică lumea.

Despre probe, „conspiratorii”...

- [cred într-un] complot fals.
- glumesc pe seama legilor științei.
- cred în magie.
- gândesc că regimul lui Bush este capabil să facă scamatorii.
- mânuiesc [probele lor] cu mare entuziasm.
- ignoră din orgoliu [probele].
- desconsideră toate răspunsurile care nu sunt ale lor.
- resping probele furnizate de martorii oculari.
- resping probele legale.
- resping probele fotografice.
- nu știu ce înseamnă o probă.
- reprezintă moartea conceptului de probă.
- se concentrează pe coincidențe.
- se concentrează pe indicii imaginare.
- efectuează salturi „deductive” vertiginoase.
- tratează probele legale într-o manieră capricioasă.

⁹ După asasinarea lui J.F. Kennedy „grassy knoll” a devenit termenul generic pentru a indica scenarii ascunse, subterfugii. (n.tr.ital.)

Diferite insulte

- Obsesiile [lor] [sunt] neobosite.
- Construcții bizare teoretice ale conspiraționiștilor.
- Viziune conspiratoare despre lume.
- Virusul conspiraționonist.
- Este totul atât de patetic, dar te scutesc de oboseala de a citi și de a gândi.
- Teoria complotului provine, cel mai probabil, din declinul de putere din lumea occidentală.
- Impertinențe fragmentare.
- [din filmul *Loose Change*]: „Îi sorb creierul prin ochi”.
- [din filmul *Loose Change*]: „Nu au nici o bază pentru fapte”.
- [din filmul *Loose Change*]: „Îneacă adevărul într-un ocean de idiotenii”.

„Conspiraționiști...”

- mă fac să mă gândesc la Grassy Knoll.
- după câte se pare nu au citit nimic din istoria militară.
- sunt proști.
- sunt niște păcălici.
- au o igienă personală deficitară.
- nu propun niciodată un scenariu complet.
- [spun că lumea este] un univers închis: inteligibil, controlabil, restrâns.

„Cei care susțin teoria complotului reprezintă un pericol pentru stânga. Aceștia...”

- sunt, în realitate, o mașinațiune a Pentagonului [pentru a îndepărta stânga].
- discreditează adevărul.
- îndepărtează oamenii de la o activitate politică constructivă.
- distrag oamenii de la întrebările adevărate și de la problemele adevărate.
- distrag stânga de la probleme mai importante.
- în opinia mea, dacă stânga pierde timp cu aceste lucruri, acesta va fi sfârșitul stângii.
- te fac să te întrebi dacă nu cumva lucrează pentru administrația Bush.

Funcția de bază a acestor etichete degradante este aceea de a submina credibilitatea persoanelor care aduc probe contrazicând versiunea oficială asupra evenimentelor din 11 septembrie, pentru a le ridiculiza și compromite. În primul rând, se face apel la porecle. „A fost resuscitată teoria complotului (...) și persoane de obicei sănătoase au picat în plasă”, astfel începea o rubrică

recentă¹⁰ scrisă de Gwynne Dyer, ale cărui articole sunt publicate în patruzeci și cinci de țări din lume. Câteodată persoanele către care se îndreaptă atacul sunt citate cu numele real (de exemplu David Ray Griffin sau producătorii filmului *Loose Change*), dar, cel mai adesea, este vorba de atacuri care taie în dreapta și în stânga, atacuri care condamnă „idiotenia absolută” a „viziunii asupra unei lumii de conspiratori” și așa mai departe. Un articol asemănător, scris de David Corn în *The Nation* începea astfel: „Voi știți cine sunteți”. De-a dreptul inteligent.

Etichete de acest fel reprezintă un atac *ad hominem*, pentru că, citând din *Collins English Dictionary*, ediția a treia, sunt „îndreptate împotriva unei persoane [sau a mai multor persoane] mai degrabă decât împotriva teoriilor sale [lor]”¹¹. Este mai puțin cunoscut faptul că locuțiunea *ad hominem* poate avea un al doilea înțeles: „afirmație bazată pe recurgera la emoții mai mult decât pe rațiune”¹². Astfel, „conspiraționist” reprezintă un dublu atac *ad hominem*.

În cel mai simplu dintre scenarii, persoana care folosește această etichetă este în acel moment exonerată de obligația, de la sine înțeleasă, de a furniza probe sau contraprobe. Dacă nu le poate oferi, (lucru care se întâmplă surprinzător destul de des) afirmația sa: „ești doar un conspiraționist” devine irelevantă în ceea ce privește probele. De aceea eticheta reprezintă chiar un *non sequitur* (în logică, „o concluzie care nu rezultă din premisele sale”¹³).

Un *non sequitur* pe lângă un dublu *ad hominem*. Există multă putere în războiul psihologic, spusă în doar două cuvinte sau, în cazul „conspiraționistului”, chiar unul singur.

Nu toate atacurile *ad hominem* lovesc sub centură, în sens psihologic. În schimb, *conspiraționistul* o face. În interiorul unui aparent bulgăre de zăpadă „ești doar unul dintre imbecilii complotului” stă ascunsă o piatră: piatra fricii la un nivel destul de profund, teama, care, în mod rațional, se cuibărește în fiecare dintre noi, teama că ți-ai putea pierde judecata sau, un lucru aproape la fel de înfricoșător, frica pe care alții ar putea crede că am pierdut-o. Nimănui nu îi place să fie considerat nebun. Atunci când ne întâlnim cu unul dintre acești termeni, chiar și într-o recenzie cinematografică să zicem, suntem amenințați la nivel subliminal. În mod automat, mințile noastre iau notițe: să evit să fiu etichetat în acest fel. În acel moment, cel care a diseminat virusul și-a îndeplinit scopul: să facă în așa fel încât mințile noastre să înceapă să lucreze împotriva noastră. Concepem mental un mecanism de apărare propunându-ne anularea întrebărilor inoportune, eliminarea oricărei

¹⁰ Publicată la 8 martie 2007 în revista *NOW* din Toronto.

¹¹ *Collins English Dictionary*, a treia ediție, Glasgow, p. 18.

¹² Ibid.

¹³ Ibid., p. 1063.

bănueli altminteri vom ajunge să fim considerați „nebunii complotului”. Iată de ce expresiile ca *teoreticianul complotului*, sunt definite ca „inhibitor de gânduri”; inhibă funcțiile mentale, care acționează liber, ale acelor care ne devin victime.

Utilizarea cumulativă a unor astfel de demontări creează în societate un zid psihologic și politic care este de mare ajutor pentru protejarea *adevăratelor* comploturi și pentru a împiedica până și menționarea unui astfel de lucru, cu atât mai puțin cercetarea sau descoperirea modului eficient de urmărire. Este un instrument ideologic pe cât de puternic, pe atât de compact, capabil să abată atenția de la realitatea existenței comploturilor amenințătoare și de la necesitatea de a face ceva în privința lor.

Astfel de etichete susțin și promovează ideea că doar o minoritate de fanatici poate să creadă cu adevărat că liderii noștri ne mint sau că există interese destul de concrete și puternice proprii diferiților criminali, cu scopul de a le proteja și de a le extinde puterea, capacitatea de control, averea. Ideea că persoanele care au suspiciuni asupra puterii sunt puține și în plus sunt instabile din punct de vedere mintal, nu poate decât să-i bucure pe aceia care dețin puterea. Persoana care a inventat expresia „nu te poți lupta cu morile de vânt” avea mai mult ca sigur un interes.

Așa cum indică lista precedentă la punctul „«Conspiraționiștii» au nevoie de îngrijire...”, demolarea simbolică este însoțită, de obicei, de un exces de psihologizare a celor care trebuie discreditați. Pe Wikipedia, cea mai mare parte dintre intrările privind *conspiracy theory* citează scriitori care au adăugat teoriei complotului multe explicații psihologice și intelectualizări. Este totuși pusă la îndoială (însă nu analizată, ca aici) legitimitatea termenului. Pentru o persoană ca subsemnatul, să te ocupi de orice fel de probe (legale, ale martorilor oculari, circumstanțiale și fotografice) doar pentru a auzi că ți se spune că vrei să crezi în astfel de dovezi, pentru că ai nevoie de „o lume ordonată și controlabilă”, e un comportament care îți stârnește râsul: ca și când un spectator i-ar spune unui detectiv prezent la locul crimei că adevărata semnificație a plăgii examinate este nevoia lui de a se convinge că este cu adevărat o rană. Acesta ar râde sau i-ar face observatorului o programare la psihiatru. Industria demolărilor are probleme cu psihologia!

Sunt foarte puțini psihologii care se orientează mai întâi asupra probelor și doar apoi își îndreaptă atenția asupra stării mentale a celor care au dat peste astfel de probe. De fapt, am întâlnit doar doi. Unul dintre ei este Floyd Rudmin, membru al Departamentului de Psihologie al Universității din Tromsø, din Norvegia. În newdemocracyworld.org (aprilie 2003) a scris următoarele:

Efectul acestor insulte este diminuarea puterii unei teorii agresând motivațiile și capacitățile mentale ale celor care o susțin. Etichetând cu „teoria complotului” explicația anumitor evenimente, se lasă deoparte imediat toate probele și toate argumentele, cu pretextul că provin de la o personalitate deficitară din punct de vedere mintal sau moral și nu pentru că s-au demonstrat a fi incorecte. Să definești explicația unor evenimente prin „teoria complotului” înseamnă, pe scurt, „nu ne placi și nimeni nu ar trebui să stea să îți asculte explicațiile”.

În paginile unor publicații de prestigiu cum ar fi *New York Times*, *The Atlantic*, *The New Yorker* și chiar și în publicații de stânga au apărut articole alarmante care denunțau „epidemia” de „conspiratori”. În aproape toate, pentru a explica un fenomen atât de „tulburător”, ni se serveau concepte psihologice extrem de rafinate sau scenarii excesive. Se spune că teoreticienii complotului au nevoie să „creadă într-o lume simplă”: eu încă trebuie să întâlnesc măcar unul singur care să aibă o astfel de nevoie.

Floyd Rudmin încearcă să ofere o explicație care pare cât mai convingătoare și adevărată. Teoretizarea comploturilor (și aici folosește termenul în sensul lui normativ) apare, spune el, când:

evenimente politice sau economice importante produc mutații în cadrul raportului de putere din interiorul unei societăți;

cetățeni obișnuiți observă contradicții în modul în care sunt explicate astfel de evenimente;

apare curiozitatea și apoi îngrijorarea, iar cetățenii caută informații suplimentare, bazându-se pe supoziția că există abuzuri de putere și că sunt puse în practică *măsuri care au ca scop înșelăciunea* [sublinierea îmi aparține].

Continuă astfel:

„Teoria complotului este „o istorie deconstructivă” pentru că este, în principal, îndreptată împotriva declarațiilor oficiale și a *jurnalismului ortodox*, a istoriei ortodoxe.

Teoria complotului este în totalitate empirică: obiectivul ei este reprezentat de faptele tangibile, în principal cele pe care istoriile *standard* încearcă să le omită [sublinierea îmi aparține]”.

Din partea cetățenilor „are loc o reducere hotărâtă, afirmă Rudmin: la tot ceea ce este fără niciun dubiu real, adică la persoane. Teoria complotului (normativă) presupune că evenimentele sunt cauzate de persoane care acționează în modul în care o fac oamenii care cooperează, programează, înșală, mint și urmăresc să obțină puterea. Totuși, teoriile complotului nu se concentrează pe forțe impersonale ca geopolitica, economia de piață,

globalizarea, evoluția socială și alte explicații abstracte ale evenimentelor umane”. Se poate chiar adăuga că teoria complotului „normativă” se leagă foarte puțin, sau chiar deloc, în cea mai mare parte din cazuri, de sănătatea mintală a celor care o teoretizează.

Să definești teoria complotului „ingenuă, continuă Rudmin, nu implică faptul că este privată de capacități critice sau de judecată, că e imbecilă. De fapt, chiar asta spun teoreticienii complotului [...] despre declarațiile oficiale privind evenimentele colportate de sursele guvernamentale, de *mari companii de presă* [sublinierea cu fontul italic îmi aparține] sau de istoria din manuale”.

La o astfel de listă ar trebui adăugată numai CIA.

„Teoriile complotului se nasc, trage el concluzia, *atunci când au loc evenimente dramatice, iar explicațiile ortodoxe încearcă să le minimalizeze ori să le deturneze semnificațiile*. Cu alte cuvinte teoriile complotului încep atunci când cineva își dă seama că explicațiile nu coincid faptelor” [sublinierea îmi aparține].

Comploturi adevărate există și vor exista întotdeauna. Din câte știu, în codul penal al fiecărei țări, complotul, conspirația, reprezintă delict deosebit de grav, de cele mai multe ori definit prin faptul că două sau mai multe persoane se pun de acord în legătură cu un obiectiv ilegal, pentru a cărui realizare unul dintre aceștia întreprinde cel puțin o acțiune. Acesta este un delict atât de comun, că o simplă căutare în cadrul arhivelor oricărui ziar folosind cuvântul cheie „complot”, „conspirație”, va scoate la iveală foarte multe relatări despre persoane acuzate de complot în scop de fraudă, pentru a organiza un asasinat și așa mai departe. Pentru a vă da un exemplu, între 1 ianuarie și 30 iunie 2004, *New York Times* a folosit cuvântul *conspiracy* în 529 de articole.

Au existat dovezi clare de complot în cazul Iran–Contra și în cel al „October Surprise”, iar aceste dovezi nu i-au permis, în 1980, accesul la președinție lui Jimmy Carter. Nimeni nu poate fi numit „paranoic” dacă spune că, în 1973, Richard Nixon și Henry Kissinger au conspirat cu scopul de a răsturna guvernul lui Salvador Allende în Chile, guvern ales în mod democratic. *New York Times* invocă numărul mare de documente, făcute publice de către administrația Clinton, documente înainte secrete, care dovedesc acest fapt¹⁴. În domeniul militar, planurile secrete din 1962, conform cărora șefii de stat-major intenționau să ucidă mai mulți cetățeni americani și apoi să dea vina pe Cuba, justificând astfel războiul împotriva

¹⁴ Tim Weiner, „A Coup by Any Other Name”, *New York Times*, 14 aprilie 2002: „În Chile, o lovitură de stat, susținută de CIA, l-a adus la putere pe generalul Augusto Pinochet, cel care va deține puterea între 1973 și 1990”.

acestei țări, au toate caracteristicile complotului, iar dacă nu le au, ce faptă le-ar mai putea avea?¹⁵

Webster G. Tarpley, istoric al Statelor Unite, cercetător, activist în cadrul Mișcării pentru adevărul despre 11 septembrie și expert în comploturi, merge și mai în trecut cu investigațiile: el demonstrează cum Revoluția Americană „ar fi fost bazată pe o teorie a complotului care considera fiecare acțiune a lui George III ca fiind susținută de un plan unificator: impunerea tiraniei Regatului Unit asupra coloniilor din America de Nord”¹⁶. Chiar dacă nu au fost capabili să producă documente care să le susțină teoria, oare greșeau Părinții Fondatori să gândească astfel? Tarpley dezvăluie că Declarația de Independență a Statelor Unite, semnată de Congres la Philadelphia, la 4 iulie 1776, conține „una dintre cele mai celebre teorii ale complotului din toate timpurile”. În partea introductivă se afirmă că „atunci când o lungă serie de abuzuri și uzurpări, care ținesc în mod invariabil către același obiectiv, care este dorința de a-i aduce sub călcâiul despotismului absolut, este dreptul și datoria lor de a se debarasa de un altfel de regim...”¹⁷.

În acest caz, într-un singur paragraf, este vorba de o teorie a complotului, precum și de îndemnul la acțiune bazat pe aceasta. Nimeni nu ar trebui să tolereze nici cea mai mică urmă de critică, dacă afirmă că aceste comploturi au existat și există. În plus, reprezintă o otravă puternică, pe care, cu toate forțele noastre, ar trebui să o facem publică și s-o prevenim. Așa cum spune Don Paul din San Francisco, activist pentru aflarea adevărului despre 11 septembrie: „Comploturile sunt istoria însăși. Sunt modalitatea prin care elitele pun mâna pe putere sau se mențin la putere”. În defensivă, este clar, ar trebui să stea persoanele care le neagă sau le minimizează existența.

Ne întoarcem din nou la limbaj, pentru că limbajul este un organism viu. Cuvinte, fraze își fac apariția, devin din ce în ce mai utilizate, după care continuă să existe sau dispar. Conform Wikipedia (12 aprilie 2007) „prima utilizare a expresiei *conspiracy theory* apare într-un articol economic din anii '20, dar abia în anii '60 a devenit utilizată frecvent”.

Anii '60 reprezintă o perioadă la care observațiile pătrunzătoare ale lui Floyd Rudmin s-ar referi într-o manieră foarte exactă: „teoriile complotului [în sens normativ] se nasc [între indivizi perspicace din punct de vedere politic, dar și între multe alte persoane obișnuite] atunci când au loc

¹⁵ James Bamford, *Body of Secrets: Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency*, Doubleday, 2001 (*L'orecchio di Dio. Anatomia e storia della National Security Agency* (Secretele. Anatomia și istoria Agenției Naționale de Securitate), Fazi editore, 2004).

¹⁶ Webster Griffin Tarpley, *9/11 Synthetic Terror: Made in USA*, Progressive Books, 2005, pp.333–343.

¹⁷ W.G. Tarpley, op. cit., p. 335.

evenimente dramatice [asasinatul lui JFK] și explicațiile oficiale [raportul Comisiei Warren, *establishment*-ul în ansamblu] încercă să le minimalizeze sau să le deturneze semnificațiile”.

Este și epoca în care diviziunea pentru războiul psihologic al CIA era dedicată identificării unui instrument lingvistic de care să se poată folosi în cadrul unei campanii sistematice, pentru a compromite tot ceea ce era mai mult decât un semn de întrebare în legătură cu versiunea despre cele întâmplate la Dallas vehiculată de raportul Warren. Utilizând pesonaje influente în mai toată presa, CIA a fost în stare să transforme „teoria complotului” într-o etichetă în stare să arunce oprobiul asupra celui care a emis-o. Sau, mai mult sau mai puțin, aceasta era ceea ce intenționa să facă CIA. Faptul că atât de multe *non-assets* (de exemplu publicul în general) au înghițit acest lucru demonstrează splendida perversiune a unei asemenea campanii, precum și strategia sa fundamentală. Utilizarea în 1967 a termenului *conspiracy theory* cu sens peiorativ a avut un asemenea succes, că anumiți observatori au crezut, în mod eronat, că însăși CIA a fost cea care l-a inventat atunci. Dacă transformarea înseamnă invenție, poate că nu se înșelau. Tot conform Wikipedia: „[«*conspiracy theory*»] nu a intrat decât în 1997 în actualizările aduse *Oxford English Dictionary*”¹⁸.

În afara faptului că a devenit o armă a războiului psihologic, transformarea „teoriei complotului” în echivalentul unui cuvânt indecent a generat daune colaterale limbajului. Capacitatea de elaborare a teoriilor reprezintă o funcție superioară a minții umane, punctul maxim al exprimării sale, de unde provine, de pildă, și *Teoria relativității*. O astfel de funcție superioară, dacă este asociată cu eticheta demonică a „teoriei complotului”, este desfigurată, la nivel subliminal, în mintea multora, dacă nu a tuturor.

Pentru a înțelege mai bine aceste dinamici lingvistice și pentru a pune bazele înțelesurilor corecte ale acestui concept (ceea ce reprezintă un obiectiv politic) este necesar să ne întoarcem în negura timpurilor, pentru a examina unele rădăcini lingvistice, într-o muncă de detectiv al etimologiei.

Nu este dificil de examinat ceea ce ar trebui să însemne *conspiracy theory* sau *conspiracy theorist*. Amândouă cuvintele sunt substantive: substantivele sunt concrete (indică o persoană, un loc, un obiect) sau sunt abstracte (indică o calitate sau un concept mental). Împreună cu un alt substantiv, *conspiracy* ajunge să modifice *theory* și împreună dau viață sensului „crearea de teorii privind un complot (sau a mai multor comploturi)”. (Prin opoziție cu crearea de teorii privind construcția de poduri sau referitoare la *aurora borealis*, subiecte despre care se presupune că nu au de ce stârni controverse.)

¹⁸ Peter Knight, „Plots, paranoia and blame” (Intrigi, paranoia și vină), BBC News, 7 decembrie 2006.

Dar cuvintele, odată scoase din context, mor, ca peștii scoși din apă. Numai contextul definește la un moment dat cuvântul, dar dacă acest cuvânt este pronunțat de către o persoană prin viu grai, la televizor, la radio, îl percepem încărcat nu doar de semnificațiile sale lexicale, ci și de intonație, mimică, limbaj corporal. Contextul este un factor determinant (câteodată unic) de sens. Să luăm o expresie simplă: „te cred”. Departe de sensul literal, poate însemna: „minți”.

Contextul pe care încerc în acest moment să-l edific este al unui studiu obiectiv și aș dori să sugerez ce ar putea însemna termenul *conspiracy theory* într-un context apolitic (sau, mai exact, având în vedere faptul că este imposibil să se evite politica, în circumstanțe în care politica ar fi mai cinstită, deschisă și lipsită de minciuni sistematice decât este în zilele noastre).

Prezenta nu este, în principal, o analiză de expresii de substituție de tipul *conspiracy whacko*, „nebun al complotului”. Nu că acestea n-ar fi demne de a fi analizate în sine. De exemplu, sintagma *conspiracy whacko* poate fi considerată o armă a puterii politice. Puterea unor arme similare se bazează pe o minciună fundamentală. În special acest termen din argou (câteodată scris *wacko*) desemnează „o persoană care se comportă ca și cum ar fi fost *whacked on the head*, „lovit la cap”¹⁹. Indivizii care folosesc acest termen se pare că se așteaptă ca ascultătorii sau cititorii lor să creadă că există cu adevărat, în această lume, un grup de persoane cărora li se poate aplica această descriere, persoane găsite la un colț de stradă, care pun la îndoială versiunea oficială asupra atacurilor de la 11 septembrie sau care nu au încredere în ea, dar au și o expresie pierdută și bolborosesc cuvinte de neînțeles.

Câteodată, cel care vorbește încearcă să prezinte o armă lingvistică cu putere politică ca și cum ar avea pur și simplu un caracter descriptiv, în timp ce în realitate termenii folosiți sunt complet depreciativi. Îmi vine în minte contraamiralul american D.V. Gallery care, atunci când a ieșit la pensie a scris o carte despre războiul din Coreea. În prefață, a încercat să explice și să legitimizeze termenul *gook*, „gălbejit”:

În paginile prezentei cărți voi folosi cuvântul *gooks* pentru a face referire la nord-coreeni. Prin *gook* înțeleg în principiu un comunist asiatic, asasin și necivilizat. Nu văd motivul pentru care cineva s-ar opune utilizării acestui termen așa cum o fac eu.

Dar să ne întoarcem la expresia *relativ* nealterată a *conspiracy theory*. Chiar și în această expresie se pot ghici nuanțe, diverse conotații reflectate ca în tăietura unui diamant. Să le numim pur și simplu, așa cum face John M. Kierzek în manualul *Macmillan Handbook of English*, imagini ale sensului. *Conspiracy*, termenul cel mai vechi dintre cele două, te face să te gândești

¹⁹ Collins, cit., p. 1724.

la niște oameni care șușotesc. Ar putea fi vorba de o reminiscență a gravurii care are ca temă *Gunpowder Plotters*, participanții la conspirația prafului de pușcă din 1605 care, conform a ceea ce se afirmă, aveau ca scop aruncarea în aer a Parlamentului englez. Nu este o imagine în sine înșelătoare: depinde însă dacă este interpretată corect.

Să trecem acum la *theorist*. Acest cuvânt suscită imaginea unei persoane care stă și se gândește, poate chiar acel „Gânditor” al lui Rodin. *Whacko* trezește, în schimb, imaginea unei persoane cu creierul iremediabil afectat. Dacă *conspiracy* și *whacko* se asociază în mintea cititorului sau a auditorului se poate genera o stare destul de confuză. Dar *whacko* va avea impactul cel mai mare: expresiile depreciative, oricât s-ar vorbi despre sensul lor *denotativ*, sunt de fapt sintagme cu un puternic caracter emoțional care fac apel la sentimente (și, în contextul prezentului capitol, devin chiar sintagme cu caracter politic).

Mai decât denotări, acestea sunt detonări. Amintiți-vă de contraamiralul Gallery.

Totuși, eu nu am găsit nici măcar un singur caz de intelectual (inclusiv lingvistul Noam Chomsky) care să fi folosit eticheta de *conspiracy* în oricare dintre sensurile ei denigratoare, într-o analiză cinstită. Nici măcar unul. Dimpotrivă: o folosesc pentru a-și clădi atacurile împotriva celor care sunt sceptici în ceea ce privește declarațiile oficiale asupra atentatelor de la 11 septembrie, omițând să tragă semnalul de alarmă asupra naturii lor demagogice și propagandistice. Amploarea relei lor credințe intelectuale este vizibilă printr-o simplă frază a lui Kierzek, în care descrie ce trebuie făcut în cazul cuvintelor „infidele și instabile”: „prima datorie a unui scriitor este de a le fixa, defini, explica exact cititorilor săi în sensul în care le folosește”. Scriitorii despre care vorbesc își îndeplinesc execrabil prima lor datorie, așa cum scrie într-un curs universitar.

Să-i amintim în treacăt pe Chomsky și pe alți „gardieni ai stângii”, în legătură cu evenimentele de la 11 septembrie și cu CIA, înainte de a trece la acea analiză lingvistică pe care chiar Chomsky ar fi trebuit să o facă, dar n-a făcut-o. Chomsky este foarte probabil cel mai renumit „gardian al stângii” din lume, un agent de dezinformare care și-a petrecut cea mai mare parte din timp în tranșeele (în cazul său la tribună) din 11 septembrie, după ce a definit „teoria complotului” despre 11 septembrie „sincer, puțin plauzibilă”.

Principala structură intelectuală a lui Chomsky (la un examen mai amănunțit destul de fragilă) se cheamă „structuralism”. Michael Parenti, care a scris diverse cărți, printre care *Democracy for the Few, Blackshirts and Reds* (Democrație pentru cei puțini, Cămășile Negre și Roșii) și *Dirty Truths* (Adevăruri murdare), comentează astfel: „o analiză structuralistă, așa cum

o înțeleg eu, afirmă că evenimentele sunt determinate de mari configurații de putere și interese și nu de ciudățeniile întâmplării sau de complicitatea vreunui actor politic marginal”²⁰.

Vreme de aproape patruzeci și cinci de ani, pentru Chomsky a fost o dogmă faptul că, printre altele, John F. Kennedy nu era decât un actor politic marginal. Acest lucru i-a dat voie să declare că, dacă JFK ar fi rămas în viață, istoria nu s-ar fi schimbat cu nimic (de exemplu, desfășurarea războiului din Vietnam). Astfel, oricine l-ar fi omorât, nu era important. Dacă liderii nu fac istoria, atunci același lucru se întâmplă și cu asasinii lor.

Este vorba de o șampilă pe care Chomsky o aplică chiar și peste atentatele de la 11 septembrie, de fapt a declarat că nu are nici o importanță cine a declanșat acel eveniment, că pe el „nu îl interesează”²¹.

Această indiferență studiată reprezintă un necinstit poker intelectual, joc pe care Chomsky îl practică regulat.

În 1992, scria următoarele în *Z Magazine*: „oricât de neplăcut și de dificil ar fi, nu putem scăpa de obligația de a confrunta realitatea instituțiilor cu politicile și acțiunile la modelarea cărora acestea contribuie în mare parte”. Frumoasă obiectivitate. Dar instituțiile și comploturile nu se exclud reciproc. Așa cum am scris în *Towers of Deception*²²:

Chiar Michael Parenti nominalizează CIA, ca exemplu de instituție a comploturilor prin propria ei natură. „O analiză structuralistă, scrie el, care deviază dinainte de la comploturi este supusă riscului de a nu cuprinde întreg cadrul. Făcând cercetări asupra complotului împotriva lui JFK, cercetătorii nu caută „o cale de scăpare” din ceva „neplăcut și dificil”, cum ar spune Chomsky, ci pun întrebări despre natura puterii de stat în ceea ce se presupune că ar trebui să fie o democrație”. Și adaugă: „De fapt, *pentru siguranța națională, comploturile de stat reprezintă componente și nu devieri de la structura noastră politică*”²³ [sublinierea îmi aparține].

Prin „teoreticieni ai complotului”, Chomsky și numeroșii lui adepți ascund și protejează fără ezitare crimele la nivel înalt, asasinii de președinți

²⁰ Michael Parenti, *Dirty Truths: Reflections on Politics, Media, Ideology, Conspiracy, Ethnic Life and Class Power* (Adevăruri murdare: Reflecții despre politică, media, ideologie, conspirație, viață etnică și putere de clasă), City Light Books, San Francisco, 1996, p. 185.

²¹ *An Evening With Noam Chomsky: The New War on Terrorism* (O seară cu Noam Chomsky: Noul război împotriva terorismului); 18 octombrie 2001, transcriere a înregistrării audio de la Technology and Culture Forum, Massachusetts Institute of Technology.

²² Barrie Zwicker, *Towers of Deception: The Media Cover-up of 9/11* (Turnurile decepției: Mușamalizarea mediatică a atentatelor de la 11 septembrie), New Society Publishers, Gabriola Island, British Columbia, Canada, 2006, p. 200.

²³ *Dirty Truths* (Adevăruri murdare), cit., p. 188.

sau atacurile de la 11 septembrie, oricât ar părea de înfricoșătoare și de alarmantă ideea că el și alți „gardieni ai stângii” îndeplinesc o astfel de funcție. Aceștia ascund (și astfel protejează) rolul fundamental al CIA în derapajele democrației americane. Corupția merge chiar mai în profunzime și la un nivel ridicat. Să ascunzi și să protejezi CIA înseamnă să ascunzi și să protejezi cele mai puternice interese care îi stau în spate, interese pentru care CIA nu este decât un curier arogant și drăcesc. Cele mai înalte sfere ale industriei armamentului și petrolului, ale băncilor sunt actori de primă mână, pe scena acestor interese puternice, în interiorul a ceea ce Peter Dale Scott numește *deep politics* „politica ascunsă”.

O listă parțială a indivizilor sau a activităților mediatice de stânga care au evitat, în parte sau în totalitate, orice interes critic în ceea ce privește atentatele de la 11 septembrie și care, în cea mai mare parte din cazuri, au dat apă la moară împotriva *conspiraționiștilor* îi include, în afară de Chomsky: pe Alexander Cockburn și al său *Counterpunch*; pe George Monbiot de la *Guardian*, pe ziaristul Gwynne Dyer (citit în patruzeci și cinci de țări); pe David Corn (*The Nation*); pe Amy Goodman de la Democracy Now!; pe Chip Berlet, analist-șef la Political Research Associates din Somerville, în Massachusetts; pe David Barsamian de la Alternative Radio; pe Michael Albert de la *Z Magazine*; pe Norman Solomon; pe Matthew Rothschild, director la *The Progressive*; *Mother Jones*; *Alternet*; Global Exchange; PBS; *South End Press*; Public Research Associates; FAIR/Extra! și *Counterspin*; *Columbia Journalism Review*; Deep Dish TV; Working Assets; Molly Ivens; Michael Schermer, fondator și proprietar al revistei *Skeptic magazine*, precum și ziarist la *Scientific American*; *Ms Magazine*; *Inter Press Service*; Move On; Greg Palast; David Zupan; Northwest Media Project; *Utne Reader*; Ward Churchill...

Nu se poate explica prin *teoria coincidențelor* faptul că toți acești indivizi și toate aceste canale media, la unison și de mai bine de cinci ani, și-au pierdut interesul pentru investigații, ba chiar și vocile lor editoriale sceptice și progresiste asupra acestei chestiuni unice (11 septembrie).

E cu atât mai legitim să teoretizezi un complot, de orice tip ar fi el.

Poate că nu este necesar să le cunoști, dar ar putea fi extrem de util să descoperi originile celor două cuvinte *conspiracy theorist*. Pornind de la *conspiracy*, cel mai vechi. Acest cuvânt ne duce cu gândul²⁴ la rădăcina indo-europeană *-spies* sau *-peis*, care înseamnă a imita sunetul inspirației și expirației. În secolul XII se utiliza cuvântul latin *spiritus* (a respira) care a

²⁴ John Ayto, *Dictionary of Word Origin* (Dicționarul originilor cuvintelor), Arcade Publishing, New York, 1990, p. 494.

evoluat în verbul *spirare* (a conspira sau, literal, a respira împreună). Aceasta este etimologia din franceza veche pentru *conspirer* și pentru englezescul *conspire* (secolul XIV).

Conspiracy, așa cum indică definiția din *Collins*²⁵ (vezi p. 330) este un termen cu rădăcini adânci chiar și în corpul nostru. Este un cuvânt bine testat, deloc echivoc, lesne de înțeles într-un cadru legal sau într-unul cotidian, în toată lumea și face referire la un fenomen absolut comprehensibil și foarte des întâlnit: oamenii care se strâng în secret să stabilească planuri despre care nu vor să se afle nimic în afara grupului lor. Astfel de activități generează, de obicei, necazuri pentru toți cei care nu fac parte dintr-o astfel de conspirație: adică majoritatea oamenilor. Cu cât sunt mai importanți conspiratorii, cu atât sunt mai mari necazurile pentru ceilalți. În acest capitol este cu totul irelevant sensul pozitiv a lui *conspire*, care, de exemplu, reiese din fraza „a fost o conspirație care m-a împiedicat să ajung la teatru”. Și nu vorbim deloc de oameni care se întâlnesc în secret pentru a conspira la organizarea unei petreceri surpriză. Cuvântul *theory* apare abia în secolul al XV-lea din cuvântul grec *theoros*, spectator. Cuvântul s-a format din rădăcina *thea* care, de altfel, stă la originea cuvântului *theasthai*, „a privi” sau „a asista” (din care provine în engleză și cuvântul *teatru*). Din *theoros* (spectator) vine *theoréin* (care înseamnă și „a examina”). *Theoréin* a devenit baza cuvântului *thoréma* (speculație, intuiție, teorie). *Theorema* a fost asimilat și în limba engleză și așa s-a transformat în *theorem* (din aceeași rădăcină vine și *theoretical*). Totuși, conceptul etimologic care se află în spatele cuvântului *theory* este „a privi” care doar într-o a doua etapă s-a dezvoltat, prin intermediul lui „contemplan” până la „concept mintal”²⁶.

Este foarte dificil să poți „să privești” sau să observi fără a formula idei și fără să simți automat emoția. Aceste gânduri, aceste sentimente pot fi descrise ca ipoteze sau scenarii (la ceea ce se întâmplă sau ceea ce se poate întâmpla mai târziu) și care sunt de fapt ipoteze sau teorii. Așa cum am scris în cartea mea *Towers of Deception: The Media Cover-Up of 9/11*.

...suntem programați să formulăm teorii. Dacă auzi chiar acum un bubuit puternic, nu poți să-ți împiedici creierul să facă o trecere în revistă a conținutului memoriei tale. Nu poți împiedica să-ți apară brusc în minte diverse posibilități: este vorba de eșapamentul unei mașini, de împușcătura unei arme, de un impact între mașini, de explozia unui transformator electric? Fugi la fereastră și ai în minte cel puțin patru ipoteze. Fumul, scânteele care se înalță de pe stâlpul de înaltă tensiune o confirmă pe aceea a unei explozii a unui transformator electric. În știință, o astfel de procedură este mult mai perfecționată.

²⁵ Collins, cit., p. 343.

²⁶ *Dictionary of Word Origins*, cit., p. 527.

S-ar putea spune că simpla acțiune de a privi implică adesea o intuiție bazată pe informații concrete. Într-un mediu științific, un astfel de proces este codificat și cuantificat pentru a respecta logica și rațiunea și pentru a face teoriile verificabile din nou cu ajutorul elementelor concrete („a privi”).

Cuvântul *theory*, în știință, este în mare parte fără echivoc și folosit în mod curent în toată lumea și se referă la un procedeu inevitabil și extrem de prețios, care, chiar dacă nu este foarte bine înțeles, se manifestă în mod frecvent în creierul fiecăruia dintre noi. Acest cuvânt sau istoria și realitatea care se află în spatele său nu merită să fie deloc întinate. Așa cum am scris în *Towers of Deception*: „să teoretizezi este inevitabil, util și fără doar și poate indispensabil, pentru că este o modalitate de a da sens lumii. Este esența metodei științifice. Cuvântul *theory* și conceptul pe care îl conține, ar trebui pus pe un pedestal și nu murdărit de slogane arbitrare”²⁷. Singura definiție puțin atipică a cuvântului *theory* („idealul” lemei numărul 4, vezi mai jos) este aproape irelevantă în cadrul acestui capitol.

Pentru a întări analiza mea, vă prezint definițiile pe care le-am identificat în dicționarul meu preferat *Collins English Dictionary*, ediția a treia (1991).

conspiracy, n., pl. -cies 1. un plan secret sau un acord cu scopul de îndeplini o acțiune ilegală sau prejudiciatoare, mai ales din motive politice; complot. 2. acțiunea de a elabora în secret astfel de planuri.

theory, n., pl. -ries 1. sistem de reguli, proceduri și ipoteze cu scopul de a obține un rezultat. 2. cunoștințe sau modalități de gândire abstractă. 3. punct de vedere sau idee cu caracter speculativ sau conjunctural: *Am teoria mea cu privire la acest lucru*. 4. situație ideală sau ipotetică (în special în sintagma *în teorie*). 5. un sistem de ipoteze corelate cu argumente logice sau matematice capabile să explice în termeni generali o amplă varietate de fenomene legate între ele: *teoria relativității*. 6. sinonim netehnic pentru ipoteză.

hypothesis, n., pl. -ses 1. explicație care este propusă pentru un ansamblu de fapte și fenomene, acceptat în baza unor verificări ulterioare (*working hypothesis*) sau pentru că are o bază verosimil fondată.

Așadar, să fii un *conspiracy theorist* e un lucru perfect rațional. Să studiezi comploturile în general și, mai ales, pe cele care ne amenință viitorul este un lucru pe care orice cetățean atent ar trebui să îl facă și ar trebui să se felicite dacă o face.

Însă, investigatorii adevărului de la 11 septembrie, în loc să primească mulțumiri, au fost obiectul denigrării și linșajului. Dar noi, care ne autodefinim cu mândrie cercetători ai adevărului de la 11 septembrie, reprezentăm doar o parte din ținta calomniatorilor. Ținta principală este

²⁷ *Towers of Deception*, cit., p. 188.

reprezentată de Jane și Joe, de public, de toate acele persoane respectabile care nu au avut timp să exploreze contradicțiile și absurditatea versiunii oficiale. Cei care programează războiul psihologic vor ca Jane și Joe să vadă aceste atacuri grotești îndreptate către „idiotii complotului” și să creadă că „nu iese fum fără foc!”. Joe și Jane pot foarte bine să nu vadă ramificațiile Marii Minciuni de la Unsprezece Septembrie, întinse în propriul lor viitor și în viitorul copiilor lor. Scopul tuturor acestor denigrări este să-i împiedice să gândească, să descurajeze orice fel de întrebare. Arma „conspiratorilor” este Mica Mare Minciună: ideea că oricine îndrăznește să pună la îndoială versiunea oficială despre 11 septembrie este din punct de vedere mintal instabil. Oricine se lansează în astfel de insulte știe că oamenii obișnuiți nu vor să aibă nimic de-a face cu un „grup de nebuni”. Ideea este de a imuniza cât mai mulți oameni pentru a nu-i lăsa să examineze în profunzime ce s-a întâmplat cu adevărat pe 11 septembrie, cine este în spatele atacurilor și care sunt implicațiile pentru resursele lor financiare, pentru libertățile lor, pentru copii și planeta lor.

Singura și cea mai importantă teză pe care vreau să o susțin în acest capitol este următoarea: nu permiteți niciodată ca folosirea ilegală a expresiei „teoretician al complotului” sau a oricărei sintagme echivalente, să scape cu fața curată. Studiați amplul material probatoriu care demonstrează modalitatea în care 11 septembrie a fost o mașinațiune internă organizată la nivelul Casei Albe. Cel mai bine se poate porni de la : www.911truth.org sau 911blogger.com. Multe persoane obișnuite sunt gata să asculte adevărul; obosite de toate aceste minciuni, doresc să cunoască adevărul.

Dacă vi se întâmplă să vă implicați personal în demontarea „conspiraționistilor”, întrerupeți-l pe cel care vă vorbește chiar înainte de a pronunța această expresie. „Oprește-te” spuneți-i și atacați, fără să vă gândiți, pentru a îndepărta ca pe o monedă falsă, o înscenare care vă jignește, ca un „inhibitor de gând” pe care îl refuzați integral. Dacă îl întâlniți pe hârtie tipărită, scrieți cea mai bună scrisoare posibilă care să îl demoleze. Dacă o auziți așa ceva la televiziune sau la radio, sunați, plângeți-vă și explicați de ce este un limbaj fals, tiranic, periculos pentru un discurs cu adevărat democratic.

Ca persoană care a fost intervievată de sute de ori despre subiectul 11 septembrie, vorbesc din experiență. O experiență care îmi spune că, mai ales în interviurile radiofonice sau televizate, persoana care folosește acest termen, odată sfidată, va da înapoi. (Cel puțin pentru un timp. În realitate, prejudecata ei este atât de radicală, că apoi își va ridica din nou capul cel hidos în același program și o va lua de la capăt, după ce-și va fi revenit).

De fapt, primesc cu plăcere întrebarea: „Dar dumneavoastră nu sunteți unul dintre teoreticienii complotului?” Pentru mine este ca un fel de cadou.

Dacă problema este pusă în acești termeni, aveți posibilitatea de a sintetiza discuția, de a o aduce în cadrul legitim de a formula teorii și de a pune întrebări și asupra realității complotului. În acest expozeu, puteți produce *probe* despre 11 septembrie tocmai când vă luptați împotriva epitetului deranjant.

Să permiți ca expresia „teoretician al complotului” să scape fără să i te opui înseamnă să cedezi cu totul. Face rău la suflet și nu este o idee bună pentru binele omenirii, mai ales când sunt atâtea în joc.

Gianni
VATTIMO

11 SEPTEMBRIE ȘI ITALIA: CONSIDERAȚII POLITICE

În ciuda faptului că în politica imperială a Statelor Unite nu s-a schimbat nimic după atentatele de la 11 septembrie – era deja trasat tot comportamentul autoritar și de securitate al regimului industrialo-militar care domină țara și *coloniile* sale – și chiar dacă nu s-ar fi întâmplat, în sens literal, nimic sau aproape nimic din ceea ce ne este vândut în versiunea oficială a evenimentului, 11 septembrie este precum săracii pomeniți în Evanghelie, îl purtăm întotdeauna cu noi, marchează ca o emblemă mai mult decât ca un fapt determinant toată politica în care suntem și noi, aici în Italia, implicați din ce în ce mai mult.

Tragediile istorice nu numai că se repetă în timp, ca o farsă, dar se propagă în spațiu ca o configurație analogică (în sensul duplicitar al analogiei de atribuție și al analogiei de proporționalitate: derivă din primul model și îi reproduc structura, chiar dacă la dimensiuni diferite). Este recomandabil să adoptăm această schemă pentru a înțelege tot sau aproape tot ceea ce s-a întâmplat și în Italia în ultimii ani, adică tot ceea ce merită să fie considerat esențial și substanțial.

Politica italiană și europeană a fost din ce în ce mai implicată într-o intensificare și o radicalizare a disciplinei atlantice, care a culminat cu deciziile recente ale guvernului Prodi de a trimite arme și trupe noi în Afganistan, dar care a fost anunțată atât în ultima perioadă a guvernare a guvernului Berlusconi, cât și în campania electorală de centru-stânga a lui Prodi și în primele sale acțiuni după ce a preluat puterea în 2006. Confirmarea misiunii militare din Afganistan și apoi trimiterea unei a nu știu câta „misiuni de pace” în Liban, cu scopul principal de a proteja sub egida (!) ONU rezultatele agresiunii israeliene din vară, au reprezentat, din mai multe puncte de vedere, etapele inaugurale ale guvernării Prodi.

Deja din campania electorală din lunile anterioare așa-zisa stângă susținuse teoria complet nebună conform căreia al doilea mandat al președintelui Bush, obținut cu o fraudă electorală mai puțin obraznică

decât cel precedent, ar fi caracterizat de un multilateralism sporit și de o apărare mai coerentă a drepturilor omului; ne amintim toți de acel „bine ați venit, domnule președinte” adresat lui Bush cu ocazia vizitei sale în Europa, chiar de către liderii „stângii” din guvernul nostru. Apoi ne amintim că în campania electorală europeană din 2004 era clar și explicit anunțată intenția lui Prodi și a lui Rutelli de a forma un nou partid european de centru împreună cu Bayrou, care atunci făcea parte din majoritatea pro-Chirac din Franța și era șeful unui grup de deputați de la Strasbourg, care nu voiau să facă parte din grupul lui Rutelli, deoarece îl considerau prea „laic”. În ciuda acestor semnale clare, DS italieni (acum fără S, de la socialiști, democrați și atât! D-ul nu-i este negat nimănui) au continuat să-l susțină pe Prodi până în momentul formării nesigurului guvern actual, imobil sau aproape imobil, deoarece nu reușește să facă o politică unitară în domeniile care contează. Cu excepția unuia: atlantismul, atât în politica externă, cât și în cea internă. În rest, ar fi de ajuns să se citească știrile puține pe care presa americană le publică despre Italia: în afară de modă, turism și „culoarea” dată, din când în când, de Berlusconi și de familia sa, SUA sunt interesate numai de atitudinea Italiei față de războaiele imperiale ale lui Bush, cu așa-zisul „terrorism internațional” cu toate anexele și conexiunile lui. Reducerea întregii politici naționale la o funcție auxiliară a noului imperialism american este din ce în ce mai evidentă, în timp ce apare ca fiind cu totul mitologică ipoteza „miloasă” conform căreia țara noastră ar avea o suveranitate limitată în politica externă, dar ar câștiga în schimb o mai mare autonomie în politica internă, în special în planul economic și al politicilor sociale. Dar să fie oare reducerea cheltuielilor sociale și a celor pentru cercetare, care caracterizează bilanțul primului an al lui Prodi, atât de independente de creșterea cheltuielilor pentru „apărare” (aproximativ un miliard de euro)? În rest, orice îmbunătățire a condițiilor economice ale țării este blocată de rețeaua complicată de dependențe internaționale de care suntem legați, în primul rând prin disciplina „europeană”. Poate este o simplă întâmplare că la Bruxelles se află sediile diferitelor instituții ale Uniunii Europene (Comisia, Consiliul, Parlamentul) și acela al Alianței Atlantice. Acestei vecinătăți, care contribuie din ce în ce mai mult la identificarea, în mintea omului obișnuit, a celor două autorități, se poate și trebuie să-i fie atribuită, din punct de vedere instituțional, o importanță limitată. Dar constatăm cu tristețe, din ce în ce mai mult, că aprobarea sau dezaprobarea „de la Bruxelles”, așa cum se scrie generic în titlurile din ziare, vine de la o singură autoritate; care poate apărea, așa cum se și caracterizează, în special „tehnică” (având sarcina de a face să funcționeze mai bine economia sau de a garanta o mai bună securitate) doar pentru că direcția politică pe care o respectă este deja stabilită și nu mai putem face nimic.

Astfel: baza americană de la Vicenza se va dubla sau nu? Știm că Prodi a redus totul la o problemă „urbanistică”, chiar dacă este evident că o astfel de reorganizare este preludiul unor angajamente mai mari, pe care SUA știe că trebuie să și le asume în Orientul Mijlociu și are nevoie de o navă portavion, de peninsula italiană, mai disponibilă și eficientă. Din luna mai 2007, pentru o luptă mai eficientă împotriva terorismului și infracțiunilor legate de imigrația clandestină, ministrul de interne Amato anunța că de acum înainte, vor fi expulzați acei subiecți semnalati de poliția unui stat aliat ca fiind posibili teroriști de poliția unui stat aliat. Să fie oare vorba de Luxemburg? Cu greu putem crede așa ceva. O lege ca aceasta face să se prăbușească precum un castel din cărți de joc întregul caz al răpirii imamului milanez Abu Omar de către CIA, cu colaborarea, mereu negată, a serviciilor secrete italiene. Dacă citim în paralel solicitarea ministrului italian al apărării, Parisi, pentru o „coordonare” mai mare între forțele NATO (și italiene) și forțele SUA în Afganistan (oare cum se vor distinge bombele unora de ale celorlalți?), nu putem să ne gândim că aceasta țintește la o mai mare independență a contingentului italian al NATO. Prin „coordonare” se înțelege – dar Parisi nu este complet idiot, o știe – nu că americanii vor primi ordine de la un general italian, ci contrariul.

Dar, se va spune, nu puteți pune și comedia „Dico”¹ și a „noii laicități” sub semnul dependenței de politica imperiului american? Și de ce nu? Politica imperială americană este inspirată de forțe fundamentaliste care au printre obiectivele lor polemice și politice și cuplurile necăsătorite și, în general, orice relaxare a „represiunii adiționale”, aceea pe care se bazează bisericile pentru a-și menține dominația asupra conștiințelor și influența politică asupra guvernelor și parlamentelor. Poziția integralistă rușinano-ruinantă² a Bisericii Catolice în Italia corespunde perfect – să fie intenții conștiente sau inspirația venită de la Sfântul Duh? – cerinței imperiale de a strânge rândurile. Adevărații credincioși trebuie să se antreneze și prin intermediul represiunii sexuale; care cu siguranță nu reușește să fie exercitată cu adevărat (de câte ori, săptămâna asta, fiule?), dar cel puțin le provoacă suficientă vinovăție pentru a-i face să fie mai ușor disponibili pentru lupta împotriva inamicului, care nu mai este ateistul sovietic, ci islamistul potențial kamikaze.

Deja cu „bunul” papă polonez, dar apoi prin succesorul și fostul inspirator Ratzinger, ierarhia catolică a dat semne clare că vrea să construiască o Biserică modelată după cuvintele biblice dintr-o rugăciune tradițională, dacă nu greșesc, către Fecioara Maria: *terribilis ut castrorum acies ordinata* (teribilă ca o armată aliniată pentru luptă). Toată vorbăria, favorizată chiar de unii

¹ DICO (Diritti e doveri delle persone stabilmente conviventi), Drepturi și datorii ale persoanelor care locuiesc împreună în mod stabil. (n.tr.)

² De la numele Cardinalului Ruini de la Vatican. (n.tr.)

laici „luminați”, conform cărora Biserica este acum minoritară în societatea noastră (în Italia!), este folosită pentru a stimula spiritul de cruciadă. Este dificil dacă și o persoană liberă precum Rosy Bindi ajunge să considere, în această situație, „Dico” ca o problemă prioritară. Și Fassino, după manifestarea cu ocazia *Family day* din 12 mai de la Roma, a început să afirme că „Dico nu sunt Evanghelie”. Dar chiar și așa, Biserica lui Ratzinger n-ar permite catolicilor să nu le pese, având în vedere modul cum dă întâietate legii „naturii” (familia, superioritatea masculină, datoria reproducerii...), în fața predicii creștine despre iubirea față de aproape. În zilele noastre are loc în lume o luptă a creștinilor, cu siguranță nu aceea dintre Hristos și Satana, ci aceea dintre Hristos și Dumnezeuul naturalist, la care Biserica se încăpățânează să facă apel din ce în ce mai des, cu iluzia de a-și afirma universalismul propriu. Dacă Biserica apără o lege a naturii, poate spera sau poate încerca să o impună din punct de vedere politic tuturor. Bush face bine să bombardeze Irakul, deoarece apără dreptul „natural” al irakienilor la democrație (cu atât mai rău dacă ei nu sunt de acord), Biserica italiană face bine să-i obstrucționeze pe Dico și orice lege mai puțin inumană decât aceea a fecundării asistate, dreptul de a muri cu demnitate, libertatea de a avorta atunci când se pot aduce pe lume copii diformi sau care sunt destinați nefericirii, deoarece, făcând așa, apără „natura” (nu numai pe aceea umană) creată de Dumnezeu, și de aceea de neatins, fără nici o intenție de a-l insulta pe anarhicul acela de Isus, care, nu întâmplător, a sfârșit așa rău.

Ce s-a întâmplat în lume, în primul rând în lumea noastră occidentală, după 11 septembrie, dacă nu asta, adică o intensificare a disciplinei și a controlului social, o afirmare la toate nivelurile ale militarizării din ce în ce mai puțin ascunse a instituțiilor? Ba până și liberalizarea piețelor (pe care tocmai Uniunea Europeană le susține cu înfocare: chiar și aici, datorită credinței în legea naturii, care prevede ca rezultat diminuarea prețurilor și îmbunătățirea serviciilor) a indus în hainele și în mentalitatea comună un spirit de bătaie și de luptă: *competition is competition*³! Predica unui fost comunist, fost socialist, fost susținător al lui Berlusconi, fost informator CIA, ca Giuliano Ferrara și a lui „Foglio” al său despre „natura” machiavelică a oricărei politici serioase, în timp ce stânga extremă din cântecul său (Bertinotti, cât rău ți-a făcut președinția Camerei!) descoperă valoarea absolută a nonviolenței, este sintetizată în totalitate astfel: fiți realiști, alegeți concurența și, în fond, lupta; chiar pentru a se supune papei, pentru a apăra valorile sacre ale civilizației creștine, asediată din toate părțile.

Și după cum ne învață exemplul înșelător al Irakului, acest climat de luptă nu s-a născut din ticăloșia celor răi care ne-au atacat. S-a născut și s-a dezvoltat ca urmare a acțiunii imperiului de pacificare a țărilor ticăloșite,

³ Concurența este concurență, în engleză în original. (n.tr.)

de reprimare a terorismului, de garantare a securității. Dacă acum ministrul Parisi și ministrul Amato, exponenți ai unui guvern unde stânga ar fi trebuit să fie puternic reprezentată, se angajează într-o apărare mai bună a militarilor noștri în Afganistan (trimitând tancuri și elicoptere militare) și într-o mai bună securitate internă împotriva criminalității teroriste și nu (dar fă apoi distincția. Chiar și cine susține cuplurile necăsătorite este un inamic al sistemului și al civilizației creștine...) prin expulzarea imediată a oricui este semnalat ca un pericol de poliția unui guvern „aliat”: acestea fac exact ceea ce a făcut și face Bush în Orientul Mijlociu: incită la resuscitarea terorismului, ale cărui semne se văd acum chiar dacă nu sunt decât marginale, deși preocupante, tocmai prin intensificarea disciplinei și a controlului social la toate nivelurile.

Putem să ne gândim cu adevărat că acea facțiune de stânga-stânga căreia Prodi i-a închis de fapt gura instituționalizându-l pe Bertinotti și, astfel, făcând să tacă și partidele de extremă stânga, imobilizate de frica întoarcerii (spectaculoase, după cum prognozează sondajele!) a Cavalerului, se resemnează să fie dizolvată progresiv de politica de compromisuri la care este constrânsă? Pierzându-și orice influență în dezbaterea democratică, este aproape inevitabil că încearcă să se facă auzită în alt fel. Aici se dă o adevărată luptă pentru supraviețuire; alți câțiva ani de atlantism securitar și de austeritate liberală europeană, ca aceia la care ne obligă Prodi, și niciun cetățean de stânga nu va mai vota vreodată pentru oricine va fi avut de-a face, chiar și protestând și combătându-l, cu guvernul „pro-Bush” de centru-stânga italian. Nu vom vota pentru dreapta; dar nu ne vom obosi să participăm la alegeri și mai ales la campania electorală, pentru a-i readuce la putere pe acești (foarte costisitori; a se vedea cartea scrisă de Sergio Rizzo și Gian Antonio Stella, *La casta* - Casta) birocrați inflexibili euroatlantici.

Dar poate această perspectivă italiană este prea optimistă. O alternativă din păcate mai realistă este aceea că, acționând cum procedează acum, control social intern, politică de război în care se asumă din ce în ce mai multe responsabilități (când va avea loc următoarea livrare de arme și noul transport de soldați din partea lui Parisi?), într-un an sau doi, poate loviți de vreo cine știe ce bombă „teroristă” oportună, islamică sau brigadistă, vom fi cu toții gata să ne înrolăm în cadrul *marines*, pentru a apăra valorile sacre ale „stilului nostru de viață”. În fond, o alegere care deja se dovedește cea mai înțeleaptă, având în vedere faptul că în războaiele actuale victimele sunt în proporție de 90% civili și numai 10% militari.

Ce e de făcut? Nu este numai o expresie a lui Lenin (de care, să fim sinceri, ne amintim fără rușine; de Lenin adică, nu de expresie). După 11 septembrie, este din ce în ce mai dificil să definim politica de stânga altfel decât o rezistență anarhică împotriva dezvoltării, aparent irezistibile, a

„sistemului”. Un anarhism care, nu datorită prejudecăților nonviolente ale convertitului Bertinotti, ci datorită realismului, nu se va mai putea lăsa sedus de propunerile partidului combatant. Dar care va trebui să inventeze forme de sabotaj (de exemplu, să ne gândim la lupta împotriva TAV) direct legate de inițiativa populară și de interesele cele mai elementare și vitale cum sunt mediul, clima, aerul și apa curată. Dar și sistemul public de învățământ, sănătatea, pensiile (atenție la TFR⁴, expus la deturnări de tip Enron), conștiința religioasă care ar trebui să se elibereze de această ierarhie de la Vatican, de-acum complet instabilă. Întrebarea lui Lenin (genitiv subiectiv sau obiectiv?) ar putea să nu rămână fără răspuns.

⁴ *Trattamento di fine rapporto*. În toate cazurile de încetare a raportului de muncă, legea italiană le recunoaște lucrătorilor subordonați dreptul de a primi o lichidare. (n.red.)

Prezentarea autorilor

- Franco CARDINI** Este cel mai renumit medievist italian. Cercetător al relațiilor dintre musulmani și creștini, ultimul său studiu se intitulează *Europa e Islam: storia di un malinteso* (Europa și Islam: povestea unei neînțelegeri).
- Gianni VATTIMO** Filozof, eseist, exponent politic, predă Estetică la Universitatea din Torino și este visiting professor la universități americane importante.
- Lidia RAVERA** Scriitoare, ziaristă și eseistă, colaborează cu *L'Unità* și *Micromega*.
- Andreas von BÜLOW** Pe când era ministru al cercetării în administrația Schmidt și exponent marcant al SPD germane, a scris eseuri și articole despre serviciile secrete europene și despre SUA.
- Steven E. JONES** Fizician, profesor la Universitatea din Utah și membru fondator al „Scholars for 9/11 Truth”
- Claudio FRACASSI** Ziarist, eseist, fost corespondent și apoi director la *Paese Sera*, a fondat și a condus revista *Avvenimenti*.
- Jürgen ELSÄSSER** Ziarist, a scris eseuri importante despre Bosnia și despre terorismul cu bază musulmană în Europa.
- Webster Griffin
TARPLEY** Istoric, eseist, s-a ocupat de raporturile dintre Brigăzile Roșii și loja P2. A publicat recent *9/11 Synthetic Terror*.

Thierry MEYSSAN	Ziarist, cartea sa <i>L'incredibile menzogna</i> a fost un bestseller internațional tradus în douăzeci și șapte de limbi.
Enzo MODUGNO	Economist și ziarist, este celebru pentru articolele sale despre principiile keynsiene și importanța lor în modelul economic militaro-industrial.
David Ray GRIFFIN	Filozof, teolog și eseist, este autorul lucrării <i>The 9/11 Commission Report: Omissions and Distorsions</i> .
Barrie ZWICKER	Ziarist, documentarist și activist politic, a realizat documentarul <i>9/11, The Great Conspiracy</i> .
Michel CHOSSUDOVSKY	Profesor de economie la Universitatea din Ottawa, s-a ocupat de războaiele din Iugoslavia și este autorul lucrării <i>America's War on Terrorism</i> .

Bibliografie

- Ahmed, Nafeez M. *Guerra alla verità. Tutte le menzogne dei governi occidentali e della Commissione „Indipendente” USA sull’11 settembre e su Al Qaeda*, Fazi Editore, 2004
- Bamford, James *A Pretext for War: 9/11, Iraq, and the Abuse of America’s Intelligence Agencies*, 2005
- Berg, Philip J.
Rodriguez, William *11 settembre Bush ha mentito. Il documentato atto d’accusa del guardiano delle Twin Towers*, Editori Riuniti, 2006
- Borjesson, Kristina
(a cura di) *Feer to the Fire: The Media After 9/11, Top Journalists Speak Out*, 2005
- Burgio, Alberto
Dinucci, Manlio
Giacché Vladimiro *Escalation. Anatomia della guerra infinita*, DeriveApprodi. 2005
- Chiesa, Giullieto *La guerra infinita*, Feltrinelli, 2003
- Chossudovsky, Michel *Guerra e globalizzazione. La verità dietro l’11 settembre e la nuova politica americana*, EGA–Edizioni Gruppo Abele, 2002
- America’s „War on Terrorism”, 2005*
- Cooley, John K. *Una guerra empia. La CIA e l’estremismo islamico*, Eleuthera, 2000
- Dasquié, Guillaume
Guisnel, Jean *Il complotto. Verità e menzogne sugli attentati dell’11 settembre*, Guerini e Associati, 2003

Elsässer, Jürgen	<i>Wie der Dschihad nach Europa kam. Gotteskrieger und Geheimdienste auf dem Balkan</i> , 2005
Griffin, David Ray	<i>11 settembre. Cosa c'è di vero nelle „teorie del complotto”</i> , Fazi Editore, 2004
	<i>The 9/11 Commission Report: Omissions and Distortions</i> , 2004
	<i>Debunking 9/11 Debunking: An Answer to Popular Mechanics and Other Defenders of the Official Conspiracy Theory</i> , 2007
Hicks, Sander	<i>The Big Wedding: 9/11, the Whistle Blowers, and the Cover-up</i> , 2005
Laurent, Eric	<i>La verità nascosta sull'11 settembre. La controinchiesta di un grande giornalista</i> , Baldini Castoldi Dalai, 2005
Marrs, Jim Honegger, Barbara	<i>The Terror Conspiracy: Deception, 9/11 and the Lost of Liberty</i> , 2006
Meyssan, Thierry	<i>L'incredibile menzogna. Nessun aereo è caduto sul Pentagono</i> , Fandango, 2002
	<i>Il Pentagate. Altri documenti sull'11 settembre</i> , Fandango, 2003
Montesano, Marina	<i>Mistero americano. Ipotesi sull'11 settembre</i> , Dedalo, 2004
Sbancor	<i>American Nightmare. Incubo americano</i> , Nuovi Mondi Media, 2003
Ruppert, Michael C.	<i>Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of Oil</i> , 2004
Tarpley, Griffin Webster	<i>9/11 Synthetic Terror: Made in USA</i> , 2005

Thompson, Paul	<i>The Terror Timeline: Year by Year, Day by Day, Minute by Minute: A Comprehensive Chronicle of the Road to 9/11 and America's Response, 2004</i>
Unger, Craig	<i>House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties, 2004</i>
Von Bülow, Andreas	<i>Die CIA und der 11. September. Internationaler Terror und die Rolle der Geheimdienste, 2004</i>

Site-uri Internet

Global Research (<http://www.globalresearch.ca/>)

The Center for Cooperative Research (<http://www.cooperativeresearch.org>)

Scholars for 9/11 Truth & Justice (<http://stj911.org>)

Journal of 911 Studies (<http://journalof911blogger.com>)

9-11 Research (<http://911research.wtc7.net>)

Réseau Voltaire (<http://www.voltairenet.org>)

Patriot Question 9/11 (<http://www.patriotsquestion911.com>)

Video

Zero. Inchiesta sull'11 settembre (<http://www.zerofilm.it>)

Giulietto CHIESA **zero**

de ce versiunea oficială
despre atacul de la
11 septembrie este un fals

Atentatele din 11 septembrie 2001 au reprezentat o premieră absolută chiar și pentru lumea teroriștilor: ele au putut fi urmărite, în timp real, pe micile ecrane din întreaga lume. Impactul lor a fost amplificat de trăirile oamenilor obișnuiți – care au asistat înmărmuriți la căderea Turnurilor Gemene și la moartea atâtor nevinovați – și de valul imens de solidaritate ce a urmat. Când emoția a lăsat loc rațiunii, au apărut zeci și sute de întrebări care au pus sub semnul îndoielii versiunea oficială a comisiei de anchetă.

Iată de ce 15 cercetători de diverse naționalități au avut răbdarea, dar și curajul, să adune între copertile acestui volum o mare cantitate de date care sugerează că tot ce ni s-a spus până acum este o mistificare. Pentru a ajunge la adevăr, ei au pornit de la **zero**.

INTERNATIONAL
Bestseller

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-973-675-467-8

9 789736 754678

Săptămâna Financiară

